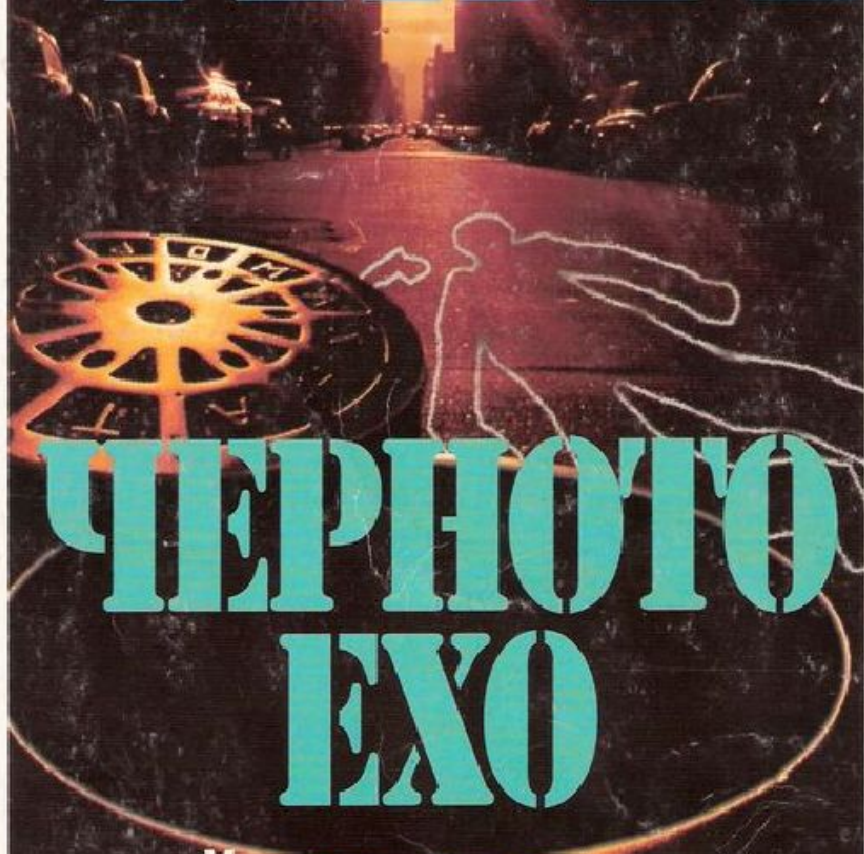

С Е Р И Я

ЧЕРНОТО ЕХО

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ТОЙ ИЗЛИЗА САМО НОЩЕМ. КАКТО НЯКОГА, В МРАКА НА ДЖУНГЛАТА. ЧЕРНОТО ЕХО ГО ПРЕСЛЕДВА И СЕГА. ЗАЩОТО ТОЙ Е ЛОВЕЦ НА УБИЙЦИ...

СПЕЦИАЛНА КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСИЦИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА,
ОСНОВАНО ПРЕЗ 1991 Г.

140 лв.

Майкъл Конъли

Черното ехо

ЧАСТ ПЪРВА

Неделя, 20 май

Момчето не виждаше в тъмното, но и не му трябваше. Опитът и дългата практика му казваха, че става добре. Равно и красиво. Движейки ръката си от рамото и въртейки китка, то описваше меки линии с цветния спрей. Движи струята равномерно, мислеше си момчето, не пропускай. Става прекрасно.

Чуваше съскането на излизания под налягане въздух и сякаш усещаше изтичането на боята. Това беше усещане, което му доставяше удоволствие. Миризмата му напомняше за пликчето в джоба и за момент си помисли да се надрусва. Може би после, реши то. Сега не искаше да спи, поне докато не довърши долния край с един последен, волен замах.

И тогава спря. Шумът на двигател се извиси над свистенето на аерозолната струя. Момчето се огледа, но не видя други светлини освен сребристойащото отражение на луната върху водната повърхност и мъждукащата крушка над вратата на помпената станция, която се намираще на средата на язовирната стена.

Но звукът не лъжеше. Някаква машина идеше към него. По шума му заприлича на камион. Дори вече му се струваше, че чува хрущенето на гумите по настлания с чакъл път, който обикаляше язовира. Шумът приближаваше. Беше почти три часа сутринта, а ето че някой идеше. Защо ли? Момчето се изправи и хвърли аерозолния флакон зад оградата по посока на водата. Чу го как издрънча надолу из храсталака, но не цопна вътре. Измъкна от джоба си пликчето и реши да дръпне силно за кураж. Навря нос вътре и пое с пълни гърди тежките изпарения на боята. Олюля се назад на пети, а клепащите му неволно затрепкаха. После хвърли и пликчето с боя зад оградата.

Момчето вдигна мотопеда си от земята и го избута през пътя, назад, към високата трева, шубраците и боровете в подножието на хълма. Добро прикритие, помисли си то, а и ще може да наблюдава кой пристига. Шумът на двигателя вече се чуваше съвсем ясно. Момчето беше сигурно, че превозното средство ще се появи след няколко секунди, но все още не виждаше светлините на фаровете. Това го обърка. Обаче беше късно да бяга. Положи мотопеда долу във високата кафява трева и спря с ръка свободно въртящото се предно колело. После се притаи, притиснато до земята, и зачака да види кой иде.

* * *

Хари Бош чуваше как хеликоптерът кръжи там някъде горе на светлото, над тъмнината. Защо ли не се приземява? Защо не идва на помощ? Хари едва се движеше из тъмния задимен тунел, а батериите му вече се бяха изтозили съвсем. Лъчът на фенерчето ставаше все по-слаб с всеки метър, който изминаваше. Нуждаеше се от помощ. Трябваше да се движи по-бързо. Трябваше да стигне края на тунела, преди светлината да изчезне и да остане сам в мрака. Чу как хеликоптерът направи още един кръг. Защо ли не кацаше? Къде беше помощта, от която се нуждаеше? Когато глухото пърпорене на витлата отново се отдалечи, той усети обземания го ужас и забърза. Пълзеше с издрани и окървавени колене. В едната си ръка държеше едва светещото фенерче, а с другата се подпираше о земята, за да пази равновесие. Не поглеждаше назад, понеже знаеше, че врагът е зад него, там сред черната мъгла. Невидим, но приближаващ. Затварящ капана...

Когато телефонът в кухнята иззвъня, Хари веднага се събуди. Започна да брои иззвъняванията, питайки се дали е пропуснал първите едни или две и дали е оставил секретаря включен.

Не беше. Апаратът не прие обаждането и звъненето не престана до задължителните осем сигнала. Хари разсеяно се запита откъде ли беше дошла тази традиция. Защо не шест позвънявания? Или пък десет? Разтърка очи и се огледа. Беше се изгърбил отново на стола във всекидневната – мекия стол с падаща облегалка, който беше гордостта на оскъдната му мебелировка. Хари се отнасяше към този стол като към свой наблюдателен пост, но това все пак беше погрешно название, тъй като той често заспиваше в него дори когато не дежуреше в очакване да бъде повикан.

Утринна светлина се прецеждаше през пролуката между пердетата и оставяше бледа диря върху лакирания чамов под. Хари се загледа в пращинките, които мързеливо плуваха в светлината близо до плъзгащата се стъклена врата. Лампата върху масата до него светеше, а телевизорът до стената отсреща предаваше с намален почти до края звук неделното утринно религиозно шоу. Върху масата стояха придружителите на безсънието – тесте карти, списания и криминалета с меки корици, някои от които едва започнати, а след това захвърлени. Имаше и смачкан пакет цигари, както и три празни бирени бутилки с различни етикети, които някога бяха принадлежали към опаковки от шест подобни дружки по съдба. Бош беше напълно облечен чак до смачканата вратовръзка,

прихваната за бялата му риза със сребърна щипка, върху която се четяха цифрите 187.

Той отпусна ръка надолу към колана си, после я плъзна назад към кръста. Изчака. Когато сигналът на електронния пейджър зазвуча, Хари Бош прекъсна веднага досадното бръмчене. Откачи предавателя от колана си и погледна номера. Не се изненада. Оттласна се от стола, протегна се и разкърши вратните прешлени и гръбнака си, докато изпукат. После се отправи към кухнята, където върху един плот стоеше телефонът. В бележника, който извади от джоба на якето си, Хари записа: „Неделя, 8:53 часа сутринта“, след което набра номера. Последваха две извънявания и един глас рече:

– Полицейско управление на Лос Анджелис, участък Холивуд. Говори офицер Пелч. С какво мога да ви бъда полезен?

– Човек може да пукне, докато се оправи с всичките тия глупости. Искам да говоря с дежурния сержант – каза Бош.

В едно от кухненските шкафчета Хари намери цял пакет цигари и пое първата порция дим за деня. Изплакна една прашна чаша, напълни я с вода от чешмата, после взе два аспирина от пластмасовото шишенце, което също стоеше в шкафчето. Тъкмо гълташе втория, когато сержантът на име Кроули взе слушалката.

– Какво става, да не беше на черква? Звънях ти. Никой не отговаря...

– Кроули, казвай за какво съм ти!

– Е, знам, че те даваха снощи по телевизията в онова нещо, обаче работата си е работа. Продължавате дежурството, ти и партньорът ти, през целия уикенд. Та значи имате си един труп при холивудския язовир, там горе, в една тръба. Намира се до пътя, който обикаля язовира „Мълхоланд“. Знаеш ли го къде е?

– Знам мястото. Друго?

– Патрулната кола замина натам. Съдебният лекар и екипът от техническата служба са уведомени. Моите хора още не знаят за какво става дума, само са открили трупа. Бил на около десет метра навътре в тръбата. Не искали да влизат, за да не заличат следите, понеже може да се окаже, че това е мястото на престъплението, нали разбираш? Казах им да се обадят на твоя партньор, обаче той все още не отговаря. У тях също го няма, та си помислих, че може да сте някъде заедно. После си рекох – не, той не е твоят тип. Пък и ти не си неговият...

– Аз ще го намеря. Като не са влизали вътре, откъде знаят, че е труп, а не просто някой заспал?

– Е, влезли са мъничко навътре, нали разбираш, и са го достигнали с пръчка или нещо такова. Побутнали го здравичката, обаче той бил одървен като телеграфен стълб.

– А, значи не искали да заличат следи на местопрестъплението, обаче ровили с прът около трупа. Прекрасно! Тия момчета да не постъпват на служба веднага щом изкарат забавачницата?

– Хайде, Бош, щом получим обаждане, знаеш, длъжни сме да проверим, нали така? Да не искаш да прехвърляме всички сигнали за намерени трупове веднага на отдел „Убийства“? Тогава ще откачите само за една седмица.

Бош смачка фасата си върху мивката от неръждаема ламарина и погледна навън през прозореца на кухнята. Долу в ниското забеляза едно от туристическите влакчета да се движи между огромните светлокафяви сгради на звукозаписните студия в Юнивърсъл Сити. Стената на първата сграда, заемаща цялото разстояние от едната пряка до другата, беше боядисана в небесносиньо с бели облачета на места, за да бъде използвана при снимането на филми, когато времето и естествения лосанджелиски пейзаж не позволяваха това.

– Откъде е дошло обаждането? – запита Бош.

– Било е анонимно, на откритата линия девет-едно-едно. Дошло е малко след четири часа сутринта. Дежурната телефонистка казва, че е било направено от уличен автомат на булеварда. Някой се е мотал там горе при язовира и е намерил онзи в тръбата, и толкова. В информационния отдел имат запис на разговора.

Бош усети обземания го гняв. Извади от шкафа шишенцето с аспирин и го пусна в джоба си. Докато разсъждаваше над обаждането от четири часа, той отвори хладилника и надзърна вътре. Не видя нищо, което да спре вниманието му. Погледна часовника си.

– Кроули, ако обаждането е било прието в четири сутринта, защо ми се обаждаш едва сега, почти пет часа по-късно?

– Виж какво, Бош, та това е било просто едно анонимно обаждане. Дежурната каза, че било някакво хлапе. Да не искаш да изпратя моите хора горе до язовира посред нощ само заради едно обаждане? Може да се окаже някоя шега, може да е и лош номер. Всичко може да бъде, за Бога. Изчаках, докато съмне и нещата тук се поукротят. Изпратих няколко от моите момчета там на края на смяната. И като стана дума за смени, тя и моята вече свърши. Нещо друго да искаш?

Бош понечи да запита дали на сержанта му е хрумнало, че в тръбата все ще бъде тъмно, независимо дали момчетата му са отишли да ровят

там в четири или в осем часа, но се отказа. Каква щеше да е ползата?

– Нещо друго? – отново запита Кроули.

Бош не се сещаше за нищо друго, но сержантът запълни паузата:

– Най-вероятно е да се окаже някой прекалил с дозата наркоман, Хари, а не типичен за отдел „Убийства“ случай. Често стават такива неща. Дявол да го вземе, не помниш ли, че миналата година извадихме един такъв от същата тръба?... Е да, това всъщност беше, преди да дойдеш в Холивуд... Та исках да кажа, че сигурно е пак някой като миналогодишния. Знаеш ги тия скитници. Постоянно се навират там да спят. Онзи се беше надрусал здраво, а после ни се обади. Само че тогава не можахме да го открием толкова скоро, та от слънцето и горещината в тръбата за няколко дни се беше опекар като пуйка за Коледа. Само дето не миришеше чак толкова хубаво...

Кроули се разсмя на шегата си. Бош – не. Дежурният сержант продължи:

– Когато измъкнахме онзи тип оттам, иглата все още беше в ръката му. И сега ще бъде същото. Просто някоя лайнена история, а не сериозен случай. Ще отидеш дотам, ще хвърлиш едно око, а по обяд ще се върнеш къщи, ще подремнеш, а може дори и да хванеш мача на „Доджърс“. После иде следващият уикенд. Друг ще опъва каиша, пък ти ще си почиваш, и то цели три дни. В края на следващата седмица се пада и Денят на загиналите във войната. Направи го значи заради мен. Просто иди дотам и виж каква е работата.

Бош се замисли за момент и тъкмо се канеше да прекъсне линията, но вместо това рече:

– Кроули, какво искаше да кажеш с това, че онзи не сте го намерили толкова скоро? И какво те кара да мислиш, че този е бил открит бързо?

– Ами моите момчета там горе казват, че не усещали никаква друга миризма освен на пикня. Значи трябва да е пресен.

– Кажи на твоите момчета, че пристигам след петнайсет минути. Кажи им още да не пипат нищо на моето местопрестъпление.

– Ама те...

Бош знаеше, че Кроули ще захване отново да защитава своите момчета, затова затвори телефона, преди онзи да е започнал. Отиде до входната врата да си вземе от стъпалото отвън броя на „Таймс“, като по пътя запали нова цигара. После разстла тежкото близо два килограма неделно издание върху кухненския плот и се запита колко ли дървета умират, за да четат хората вестници. Намери притурката за недвижимите имоти

и започна да я прелиства, докато откри голямата обява на агенцията „Вели Прайд Пропъртийз“. Прекара пръст надолу по списъка на извънградските къщи, намери един адрес с кратко описание и бележка „Търсете Джери“, след което набра посочения номер.

– Агенция „Вели Прайд Пропъртийз“. Какво ще обичате?

– Джери Едгар, моля.

Изминаха няколко секунди и Бош чу няколко превключвания, преди неговият партньор да вдигне слушалката отсреща.

– Тук е Джери. Какво желаете?

– Джери, току-що получихме повикване. Имало нещо за нас горе при язовира „Мълхоланд“... а ти дори не си носиш пейджъра.

– Мамка му! – рече Едгар. После настана тишина. Бош почти го чуваше как мисли трескаво: „Имам три уговорки за днес!“ Мълчанието отсреща продължаваше и Бош ясно си представи своя партньор на другия край на линията, облечен в костюм за 900 долара и с изписана страдалческа гримаса на лицето. – За какво е повикването?

Бош му разказа малкото, което знаеше.

– Ако искаш да се заема сам с това, ще го направя – рече Хари. – Пък ако се обади Деветдесет и осем, ще успее някак си да замажа нещата. Ще му кажа, че ти се занимаваш с телевизията, а пък аз съм се захвалял с трупа в тръбата.

– Аха, аха, знам, че ще се справиш, но няма нужда. Тръгвам веднага. Просто трябва да намеря някой, който да ми свърши работата тук.

Разбраха се да се срещнат направо при трупа и Бош затвори телефона. Включи телефонния секретар, взе от кухненското шкафче два цели пакета цигари и ги напъха в джоба на спортното си сако. От друго шкафче извади пластмасов кобур, в който стоеше оръжието му – девет-милиметров „Смит и Уесън“ от лъскава неръждаема стомана, зареден с осем патрона УПС. Бош си спомни обявата, която някога беше видял в едно полицейско списание: „Увеличена пробивна сила“. При удар куршумът се разширяваше до 1,5 пъти от началния си диаметър, проникваше в тялото на голяма дълбочина и оставяше в него страхотни поражения. Който и да беше писал обявата, не беше излъгал. Бош уби човек преди година с изстрел от седем метра. Куршумът беше влязъл през дясната подмишница и беше излязъл под лявата гърд, разкъсвайки по пътя си сърцето и белите дробове. Това беше УПС. Максимални поражения. Хари прикачи кобура към колана си от дясната страна, за да може да го достигне с лявата ръка.

Влезе в банята и си изми зъбите без паста, тъй като се беше

свършила, а той забрави да се отбие в магазина и да купи друга. Прекара мокрия гребен през косата си и за известно време остана загледан в четиридесетгодишните си зачервени очи. После захвана да изучава сивеещите косми, които упорито бяха започнали да изместват тъмнокафявите в къдравата му коса. Дори и мустаците му бяха почнали да посивяват. Все по-често намираще сиви кичурчета в мивката, докато се бръснеше. Хари докосна бузата си с ръка, но реши да не се бръсне. Излезе от къщи, без дори да си смени вратовръзката. Знаеше, че „клиентът“ му нямаше да се сърди.

* * *

Бош намери място, където нямаше папагалски изпражнения, и се подпря на лакти върху парапета, който ограждаше стената на язовира „Мълхоланд“. В устата му димеше цигара. Загледа се към града отдолу през пролуката между хълмовете. Небето беше сиво като барут, а смогът се беше разстлал над Холивуд като мъртвешки покров. Само няколко от по-високите сгради в центъра стърчаха над отровната пелена, докато останалата част от града беше под нея. Един истински призрачен град.

Топлият бриз разносяше лек мирис на химикал и не след дълго Хари успя да го определи – малатион¹. Беше чул по радиото, че предната нощ хеликоптерите от санитарната служба са пръскали с инсектициди в Северен Холивуд и надолу към прохода Кахуенга. Спомни си съня си и хеликоптера, който не кацна.

Зад него се простираше синьо-зелената шир на холивудското водохранилище – шейсет милиона галона² от питейната вода на града, заградени от добрата стара язовирна стена в каньона между два от холивудските хълмове. Ивица от изсъхнала глина, широка около два метра, опасваше брега на язовира и напомняше за четиригодишната засуха, обхванала района на Лос Анджелис. Над глинената ивица минаваше висока три метра ограда от дебела телена мрежа. Бош я беше огледал още щом пристигна, и се запита какво ли пази хората от водата или водата от хората.

Хари беше навлякъл син гащеризон върху смачкания си костюм. Потта беше избила под мишниците и по гърба му през двата плата. Косата му беше мокра, а мустаците му висяха унило. Беше влизал в

1. Малатион – химическо съединение, използвано като инсектицид.– Б. пр.

2. Галон – мярка за течности в САЩ, равна на 3,78 л. – Б. пр.

тръбата. Усещаше как топлият вятър откъм Санта Ана изсушава задната част на врата му с лекия си гъделичкащ полъх. Тази година бяха открили трупа по-рано.

Хари не беше едър мъж. На ръст беше малко под метър и осемдесет и изглеждаше слаб. Когато го описваха във вестниците, журналистите го наричаха „жилав“. Отдолу под дрехите мускулите му бяха като въжета – сила, прикрита чрез икономия в размера. Сивото, което изпъстряше косата му, беше повече от лявата страна. Очите му бяха черно-кафяви и рядко издаваха вълнение или намерение.

Тръбата се намираще над земята и в продължение на петдесет метра се спускаше успоредно на пътя, който осигуряваше достъпа до язовира. Беше ръждясала отвън и отвътре, стоеше празна и не се използваше освен от онези, за които вътрешността ѝ можеше да послужи като подслон, или такива, за които външната ѝ страна представляваше идеално платно за рисуване с аерозолни бои. Бош не можа да отгатне нейното предназначение, докато човекът, който се грижеше за водохранилището, не му предложи тази информационна услуга. Тръбата служела да отвежда тинята настрана. Силният дъжд, беше обяснил човекът, можел да предизвика свличане на пръст по склона на хълма и оттам тинята да падне в язовира. Тази близо метър широка тръба, останала от някакъв отдавна забравен общински проект, била поставена в зоната на възможното свличане като първа и единствена защита. Беше закрепена с помощта на железни шини, които я опасваха отгоре, а отдолу беше защитирана в бетона.

Бош беше облякъл гащеризона, преди да влезе в тръбата. Върху гърба му с бяла боя бяха отпечатани буквите: „ЛАПД“³. След като го извади от багажника и го облече, той установи, че гащеризонът най-вероятно беше по-чист от костюма му, който всъщност трябваше да предпазва. Но все пак го навлече, тъй като винаги го беше правил. Хари беше човек на традицията – методичен и суверен детектив.

Докато пълзеше с фенерче в ръката из миришещия на влага клаустрофобичен цилиндър, Бош усети стягане в гърлото, а сърцето му заби по-бързо. Отново го обзе онова познато усещане за празнота в стомаха. Страх. Но Хари щракна фенерчето и изгони тъмнината заедно с неприятните усещания, след което се приготви за работа.

Сега Хари Бош стоеше горе на язовирната стена, пушеше и размишляваше. Кроули – дежурният сержант – беше прав. Човекът в

3. ЛАПД – съкращение на Полицейско управление на Лос Анджелис.– Б. пр.

тръбата със сигурност беше мъртъв. Но също така беше и сгрешил – случаят нямаше да е от лесните. Хари нямаше да се прибере вкъщи навреме за следобедна почивка, нито пък щеше да хване мача на „Доджърс“ по телевизията. Нещата тук не бяха наред. Хари не беше навлязъл и три метра навътре в тръбата, когато разбра това.

Вътре нямаше никакви следи. Или по-скоро нямаше такива, които да вършат някаква работа. Подът беше покрит с изсъхнала оранжева тиня, в която се търкаляха книжни пликове, празни бутилки от вино, топчета памук, използвани спринцовки и завивки от вестници – все отпадъци, оставени от бездомници и пристрастени наркомани. Бош беше огледал внимателно всичко в светлината на фенерчето, докато бавно си бе проправял път към трупа. Не беше открил ясна следа, оставена от мъртвеца, който лежеше в тръбата с главата напред. Това не беше нормално. Ако мъртвият беше пропъзлял навътре по своя воля, трябваше да има някакви следи от това. Ако е бил довлечен от друг човек – също. Вътре обаче нямаше нищо и тъкмо тази липса беше първото нещо, което обърка Хари.

Когато стигна до трупа, той откри, че ризата на мъртвия – черна спортна риза с отворена яка – беше издърпана върху главата му, а ръцете омотани в нея. Бош беше виждал достатъчно мъртъвци, за да знае, че буквално всичко е възможно, докато човек поема последните глътки въздух. Беше работил върху един случай на самоубийство, при който човекът се беше застрелял в главата, след което си беше сменил долните гащи, преди да умре, очевидно защото не е искал тялото му да бъде намерено на киснатото в лайна. Обаче положението на ризата и ръцете на мъртвия не изглеждаше твърде приемливо. Според Хари някой беше завлякъл тялото навътре в тръбата, дърпайки го за яката.

Бош не размести трупа, нито откри лицето на човека. Само отбеляза наум, че е бял. Не откри веднага и категорично свидетелство за фатално нараняване. След като приключи огледа на тялото, той внимателно премина над него и продължи напред през останалите четиридесет метра от тръбата. Не откри никакви следи, нито нещо с очевидно значение. След двадесет минути отново излезе на светло. Тогава изпрати един от специалистите по събиране на веществени доказателства на име Донован вътре, да отрази разположението на боклуците и да заснеме на видеолента тялото на мъртвеца. Лицето на Донован беше издало неговата изненада, че трябва да влиза в тръбата при този случай, който той вече беше определил категорично като „свръхдоза“. „Сигурно има билети за мача на «Доджърс» и бърза“, реши Бош.

Оставайки тръбата на Донован, Хари запали цигара и тръгна към парапета на язовирната стена, да погледа надолу към забуления в смог град и да помисли.

Дори горе на високото до ушите му достигаше шумът на движението по извънградското шосе на Холивуд. От това разстояние звукът беше почти приятен – като шума на спокоен океан. През пролуката в каньона долу се виждаха сини плувни басейни и покриви на къщи в испански стил.

Една жена в бяло горнище и бледозелени спортни шорти мина, тичайки покрай застаналия до парапета на язовирната стена Бош. На коланчето ѝ беше закачен уокмен за компактдискове, а една тънка жълта жичка отнасяше звука до слушалките, прикрепени към главата ѝ. Тя сякаш се намираще в някакъв свой собствен свят и не се впечатли от групата полицаи пред нея, докато не стигна до жълтата лента на края на стената, с която беше оградено мястото на престъплението. Лентата ѝ казваше на два езика да спре. Няколко секунди жената продължи да бяга на място, а дългата руса коса полепна по изпотените ѝ рамене, докато наблюдаваше полицаите, повечето от които също я гледаха. После се обърна и затича обратно към Бош. Той я проследи с очи и забеляза, че когато минаваше покрай помпената станция на средата на язовирната стена, жената се отклони от пътя си, за да избегне нещо на земята. Хари отиде дотам и видя стъкълца върху плочите. Погледна нагоре и забеляза счупената крушка, част от която беше останала във фасунга над вратата на станцията. Мислено отбеляза, че трябва да попита човека по поддръжката дали крушката е сменяна скоро.

Когато Бош се върна при парапета, някакво неясно раздвижване отдолу привлече вниманието му. Погледна натам и видя един койот да души сред боровите иглички и боклуците, които покриваха земята под дърветата на отсрещния бряг срещу язовирната стена. Животното беше малко, с доста проскубан кожух, а на места дори липсваха парчета от козината му. Само няколко такива животни бяха останали в защитената градска зона да ровят из отпадъците, след като из тях са бърникали ски-тащите бездомни човечеци.

– Сега ще го извадят – чу Хари глас зад гърба си. Обърна се и видя един от униформените полицаи, изпратени първи на мястото на престъплението. Хари кимна и го последва. Мина под жълтата лента и се отпрати отново към тръбата.

* * *

Истинска какофония от пшкране, мърморене и тежко дишане ехтеше през отвора на нашарената от графитите тръба. Един широкоплещест, гол до кръста мъж, с издраскан и изцапан гръб, излезе заднишком, влачейки голямо парче черен твърд найлон, върху което лежеше тялото на мъртвеца. То беше положено с лицето нагоре, а главата и ръцете все още бяха омотани в черната риза. Бош се огледа за Донован и го видя да прибира видеокамерата отзад в синия микробус на техническия екип. Отиде при него.

– Сега ще трябва да влезеш отново вътре – рече Хари. – Искам всичките отпадъци – вестници, пликчета, кутии, памуци, шишета и спринцовки да бъдат събрани и поставени в пликове.

– Дадено – отвърна Донован. След малко допълни: – Не че искам да кажа нещо, Хари, но все пак наистина ли мислиш, че всичко това е необходимо? Струва ли си да се трепем чак толкова?

– Според мен няма как да разберем преди аутопсията – отвърна Бош. Понечи да тръгне нанякъде, но спря и допълни: – Виж сега, Дони, знам, че е неделя и тъй нататък, но... благодаря ти, че ще се върнеш вътре.

– Няма защо. За мен обаче това си е чиста проба „свръхдоза“.

Голият до кръста мъж и един от помощниците на съдебния лекар клечаха наведени над трупа. И двамата носеха бели гумени ръкавици. Докторът беше Лари Сакаи, когото Бош познаваше от години, но никога не беше харесвал. На земята до краката му стоеше отворена пластмасова кутия. Сакаи извади от нея скалпел и направи неколкосантиметров разрез на трупа, малко над левия хълбок. Кръв не се появи. Докторът извади от кутията термометър и го закрепил към края на една извита сонда, след като я вкара в разреза и грубичко, но професионално я натика навътре към черния дроб.

Голият до кръста мъж направи гримаса и Бош забеляза, че на външния край на десния му клепач имаше татуирана синя сълза. Това му се стори съвсем на място. Все пак беше единствената поява на състрадание, което мъртвецът можеше да получи.

– Времето на настъпване на смъртта ще ни озори – рече Сакаи, без да отмества поглед от това, което вършеше. – Горещината вътре в тръбата ще отклони температурната загуба в черния дроб. Колегата Осито влезе вътре с термометър, който показваше двайсет и седем градуса, а десет минути по-късно стигна двадесет и девет. Нямаме твърдо установена температура нито на тялото, нито в тръбата.

– Е, и? – запита Бош.

– Е, значи, че тук не мога нищо да ти кажа. Ще трябва да направя някои допълнителни изчисления, които ще отнемат време.

– Искаш да кажеш, че ще оставиш някой, който знае как да свърши работата, нали? – рече Бош.

– Не се тревожи бе, човек. Ще си получиш резултата, когато дойдеш за аутопсията.

– Като стана дума за аутопсия, кой ще реже днес?

Сакаи не отговори. Беше зает с краката на мъртвеца. Повдигаше ту единия, ту другия и опипваше с ръка глезените. След това ръцете му се плзнаха нагоре по бедрата. Отново повдигна краката един след друг, наблюдавайки как се сгъват в коленете. После притисна корема на мъртвия човек, сякаш го опипваше за контрабандна стока. Накрая бръкна под ризата и се опита да раздвижи главата. Тя не помръдна. Бош знаеш, че *ригор мортис*⁴ започва от главата, преминава върху тялото и тогава в крайниците.

– На тоя вратът му съвсем се е сковал – рече Сакаи. – И стомахът му натам отива. Обаче крайниците все още се движат добре.

Той взе закрепения зад ухото си молив и натисна с гумичката му кожата на трупа. Долната половина на тялото, която беше по-близо до земята, имаше леко виолетов оттенък, сякаш беше пълна с червено вино. Това се дължеше на постморталното посиняване. Когато сърцето спре да изпомпва кръвта, тя се отправя към най-ниските части на тялото. Щом Сакаи притисна с молива по-гъмната кожа, не се появи бяло петно, което беше сигурен знак, че кръвта окончателно се беше съсирила. Човекът очевидно беше мъртъв поне от няколко часа.

– Постморталната синина е постоянна – рече Сакаи. – Това, както и общият му вид, ме карат да мисля, че хубостникът е мъртъв от поне шест или осем часа. Но не бързай да се хващаш за това, Бош, преди да сме направили и температурното изследване.

Казвайки това, Сакаи отново не погледна нагоре. Двамата с другия мъж, на име Осито, захванаха да изваждат навън джобовете на широките зелени панталони на мъртвеца. И задните, както и страничните бяха празни. За да проверят задните, двамата обърнаха тялото настрана и Бош се наведе да огледа отблизо голия гръб на мъртвия. Кожата беше лилава на цвят от съсирената кръв и мръсна. Но по нея Хари не забеляза драскотини или белези, които да му позволят да приеме, че тялото е било влачено.

4. Ригор мортис (лат.) – вкочаняване на трупа след смъртта. – Б. пр.

– Няма нищо в панталоните, Бош, никакви документи за самоличност – рече Сакаи.

Започнаха внимателно да свличат черната риза от главата и да я наместват върху тялото. Мъртвецът имаше стърчаща във всички посоки коса, в която сивото вземаше превес над първоначалния черен цвят. Брадата му беше неподдържана и човекът изглеждаше на около петдесет години, което накара Бош да определи възрастта му на около четиридесет. В горния джоб на ризата имаше нещо. Сакаи го извади, разгледа го за момент и го пусна в найлоновия плик, който колегата му държеше отворен.

– Бинго! – Рече той и подаде плика на Бош. – Цяло комплектче. Това доста ще ни облекчи работата.

Сакаи повдигна докрай клепачите на мъртвеца. Очите му бяха сини и сякаш покрити отгоре с млечнобяла ципа. Зениците се бяха свили до размера на връхче на молив и гледаха Бош безизразно – две малки черни безкрайности.

Сакаи записваше нещо в един бележник. Той вече беше взел своето решение по случая. Извади от кутията до себе си тампон с мастило и картон за отпечатащи, след което започна да допира пръстите на лявата ръка на мъртвеца до тампона и да ги притиска в картоната. Бош с удоволствие наблюдаваше колко бързо и прецизно докторът вършеше това. И тогава Сакаи спря.

– Ей, Бош, я ела да видиш.

Леко размърда показалеца на лявата ръка на мъртвия. Ставата се въртеше лесно във всички посоки. Очевидно беше счупена, но нямаше и следа от подуване или кръвоизлив.

– Според мен е станало след настъпването на смъртта – рече Сакаи.

Бош се наведе, за да погледне отблизо. Пое ръката на мъртвеца от Сакаи и я опипа, без да си слага ръкавици. После погледна най-напред помощника на съдебния лекар, а след това и Осито.

– Бош, не започвай пак – изграчи Сакаи. – Не го гледай така. Той си знае занаята. Аз лично съм го обучавал.

Бош не припомни на Сакаи, че тъкмо той беше карал колата на моргата преди няколко месеца, когато болничната носилка на колела се беше изтърсила наскреж магистралата за Вентура заедно с трупа върху нея. И то в пиковия час, когато движението е най-оживено. Носилката се отправил надолу към булевард „Ланкършим“ и се блъснала отзад в една кола, спряла пред бензиностанцията. И тъй като шофьорската кабина била отделена от задната част със стъклопласт, Сакаи не разбрал,

че е изгубил трупа, който возел, докато не пристигнал пред моргата.

Бош подаде ръката на мъртвеца обратно на помощника на съдебния лекар. Сакаи се обърна към Осито и му зададе въпрос на испански. Малкото мургаво лице на Осито доби сериозно изражение и той поклати отрицателно глава.

– Осито не е и докосвал ръцете на мъртвеца там вътре – рече Сакаи. – Затова най-добре ще е да изчакаш аутопсията, преди да кажеш нещо, в което самият ти не си сигурен.

Сакаи завърши процедурата по снемане на отпечатъците на мъртвия и подаде картон на Бош.

– Опакувайте в найлон ръцете – каза Хари на Осито, макар да нямаше нужда. – Също и краката.

Изправи се и започна да вее с картон, за да изсъхне мастилото по-бързо. С другата ръка вдигна найлоновия плик с веществените доказателства, който Сакаи му беше дал. В него имаше игла за подкожни инжекции, малко шишенце, пълно до половината с нещо, приличащо на замърсена вода, топче памук и кибрит. Всичко това беше омотано в кръгло ластиче. Предметите съставляваха комплект принадлежности на наркоман и изглеждаха съвсем нови. Върхът на иглата беше чист, без следи от корозия. Памукът, реши Бош, е бил използван веднъж или най-много два пъти за цедилка. Между влакнцата имаше едва забележими бяло-кафеникави кристалчета. Обръщайки плика, Хари огледа кибрита и от двете страни и забеляза, че от него бяха откъснати само две клечки.

В този момент Донован изпълзя навън от тръбата. На главата му имаше миньорски шлем с монтирано фенерче. В едната ръка носеше няколко найлонови плика, съдържащи пожълтели вестници, опаковки от храни и смачкани кутии от бира. В другата държеше бележник, в който беше разчертал и отбелязал къде точно е стоял всеки от предметите, намерени в тръбата. От периферията на шлема му висяха паяжини. По лицето му се стичаха вадички пот, от които дихателната бояджийска маска, покриваща устата и носа му се беше замъглила. Бош вдигна плика с наркоманските принадлежности пред Донован, за да ги види.

– Намери ли вътре „печка“⁵? – запита Бош.

– Мамка му, тоя е дрога, нали? – рече Донован. – Знаех си. За какво ли се трепем толкова?

Бош не отговори. Изчака го да се изприказва.

5. Печка (или още „тиган“) – малко съдче, в което се поставя хероинът, за да бъде загрят. – Б. пр.

– Отговорът е да – завърши Донован, – намерих вътре кутия от кока-кола.

Специалистът по събиране на веществени доказателства огледа найлоновите пликове, които държеше в ръце, и подаде един от тях на Бош. Пликът съдържаше двете половинки на алуминиева кутийка от кока-кола, разрязана през средата, която изглеждаше да е била съвсем нова преди това. Известно беше, че наркоманите използват долната половина с вдлъбнатината за „готвене“ на хероин с вода. Или както му виказа „печка“. Повечето наркомани отдавна не използват лъжици за тази цел, тъй като носенето на лъжица можеше да послужи като повод за арестуване. Пък и кутийки се намират лесно. Оправяш се с тях и ги изхвърляш.

– Веднага да вземете отпечатъци от комплектчето и „печката“ – рече Бош. Донован кимна и понесе товара от найлонови пликове към полицейската кола. Хари насочи отново вниманието си към хората от съдебномедицинския екип.

– Няма нож у себе си, нали? – запита той.

– Няма – отвърна Сакаи. – Защо?

– Трябва ми и нож. Иначе нещата не се връзват.

– Че какво пък, тоя е наркоман, а те се крадат един друг. Може приятелчетата му да са го задигнали.

Сакаи навн ръкавите на ризата на мъртвеца. И по двете ръце имаше следи от убождания. Стари следи, резултат от възпаления и малки инфекции. В сгъвката на лявата ръка личеше съвсем прясна следа от игла с жълтеникаво-лилав подкожен кръвоизлив.

– Бинго! – рече за втори път Сакаи. – Според мен тоя тип си е праснал една яка доза и – фют! – всичко е свършило дотам. Както казах, имаме типичен случай, Бош. Бързо ще се справиш. Иди си да гледаш „Доджърс“.

Бош клекна отново, за да огледа мъртвеца по-отблизо.

– Всички все това ми повтаряте – рече той.

Сакаи сигурно е прав, помисли си Хари. Но все още не му се искаше да приключи дотук. Твърде много неща не съвпадаха. Липсваха следи в тръбата, ризата беше набрана нагоре и покриваше главата, показалецът на лявата ръка беше счупен и нямаше никакъв нож.

– Как така всичките следи от убождания са стари освен една? – отправя Хари въпроса си повече към себе си, отколкото към Сакаи.

– Кой знае? – отвърна докторът. – Може за известно време да е бил спрял, а после да е решил да почне отново. Наркоманът си е наркоман.

Винаги е непредсказуем.

Разглеждайки следите по ръката на мъртвия, Бош забеляза и едно петно от синьо мастило върху кожата, точно под навития върху левия бицепс ръкав. Написаното не се виждаше изцяло, за да може Хари да го разчете.

– Я вдигни ръкава на ризата още нагоре – рече той и посочи трупа с ръка.

Сакаи нави ръкава чак до рамото, разкривайки стара татуировка, направена със синьо и червено мастило. Изобразяваше стилизиран плъх като от анимационните филми, застанал на задните си крака, със зловещо озъбена вулгарна усмивка. В едната ръка плъхът държеше пистолет, а в другата бутилка с маркировка „XXX“. Времето беше позаличило сините надписи под и над рисунката. Сакаи се опита да ги разчете.

– Пише „Път...“, не, „Първи“. Първи пехотен. Тоя тип е бил в армията. Долният надпис не се... охо, това е на друг език. „Нон... Гра-тум... Анум... Ро...“ Нататък нищо не се разбира.

– Родентум – довърши Бош.

Сакаи го загледа изненадано.

– Изкривен латински – обясни Бош. – Означава в превод „Не струва и миши гъз“. Човекът е бил „тунелен плъх“ във Виетнам.

– Ами да – рече Сакаи и хвърли преценяващ поглед на трупа и тръбата. – В крайна сметка пак свърши в тунел, нали така? Или поне в нещо подобно.

Бош отмести сплъстените сиви и черни кичури коса от челото на мъртвеца и откри безизразно вторачените му очи. Направи това с голи ръце, без да си сложи гумени ръкавици, затова всички спряха работата си и го загледаха, изненадани от необичайното му и в разрез със санитарните изисквания поведение. Но Бош не им обърна внимание. Остана задълго загледан в лицето на мъртвеца, без да каже нищо, без дори да чува какво се говори наоколо. В момента, когато разбра, че лицето му е познато, както и татуировката, в съзнанието му изплува образът на млад мъж: кльощав и загорял, с късо подстригана коса. Но жив, не мъртъв. Хари се изправи и отвърна поглед от трупа.

Понеже направи това бързо и рязко, той връхлетя право върху Джери Едгар, който най-после беше пристигнал и тъкмо се канеше да се наведе над мъртвеца. И двамата отстъпиха крачка назад, зашеметени за момент. Бош се хвана за челото, а Едгар, който беше доста по-висок, захвана да разтрива челюстта си.

– По дяволите, Хари – рече Едгар. – Добре ли си?

– Аха. А ти?

Едгар погледна ръката си да види дали няма кръв по нея и рече:

– Извинявай, Хари, но какво си се разкачал такъв?

– Не зная – отвърна Бош.

Едгар погледна към трупа над рамото на Хари и двамата се отдалечиха от групата.

* * *

– Съжалявам, Хари – рече Едгар. – Стоях там и чаках цял час, докато се появи някой, който да ме замести на уговорените срещи. Кажете ми сега, какво става тук?

Докато говореше, Едгар все още разтриваше челюстта си.

– За момент не знам със сигурност – отвърна Хари. – Искам да влезеш в някоя от патрулните коли, която има вграден компютърен терминал, и да се опиташ да направиш справка за името Медоус, Били Медоус... или нека бъде Уилям. Година на раждане приблизително 1950. Трябва ми адресът му.

– Това мъртвецът ли е?

Бош кимна.

– Нищо ли няма у него? Никакви документи за самоличност или нещо друго?

– Няма. Но аз го познавам. Затова направи справка в нашата картотека. Трябва да е регистриран през последните няколко години най-малко във връзка с наркотици.

Едгар се запъти с вяла походка към редицата паркирани черно-бели коли, да намери такава с монтиран върху таблото терминал. Тъй като беше едър мъж, походката му изглеждаше бавна, но Бош от опит знаеше, че не беше лесно човек да върви редом с него. Джери Едгар носеше безупречно ушит кафяв костюм на ситни бели райета. Косата му беше късо подстригана, а кожата гладка и черна, почти като на патладжан. Бош наблюдаваше как партньорът му се отдалечава и не можеше да спре да се пита дали все пак Джери не беше премерил така времето на пристигането си, че да не му се налага да си мачка костюма, когато трябва да облече гащеризон и да пълзи из тръбата.

Бош отиде до колата си и извади от багажника една камера „Полароид“. После се върна при трупа, прекрачи го с единия крак и се наведе напред да заснеме лицето. Три пози ще са достатъчни, реши той, и постави една по една излизачите от камерата плаки върху тръбата, докато се проявят. Не можеше да отмести очи от това лице, толкова променено

от времето. Мислеше за него и за пиянската усмивка, която го озаряваше в онази нощ, когато цялата група „пльхове“ от Първи пехотен полк излизаше от салона за татуировки в Сайгон. Процедурата беше отнела на загорелите американци цели четири часа, но те бяха станали кръвни братя, татуирайки един и същ знак върху раменете си. Бош си спомни радостта, която бяха споделяли с Медоус и останалите от компанията, спомни си и страховете.

Хари се отдръпна настрана от трупа, когато дойдоха Сакаи и Осито и започнаха да разгъват черен найлонов чувал с цип по дължината. После хората от съдебномедицинския екип вдигнаха Медоус и го положиха в чувала.

– Прилича на Рип ван Уинкъл⁶ – рече Едгар, приближавайки.

Сакаи издърпа ципа на чувала и Бош видя как зъбците захванаха няколко от посивелите кичури на Медоус. Той нямаше да им се разсърди. Веднъж беше казал на Бош, че се чувства сякаш обречен да свърши в найлонов чувал. Също както и всички останали хора.

Едгар държеше малко тефтерче в едната ръка и позлатена писалка в другата.

– Уилям Джоузеф Медоус. Роден на 21.07.1950 година. Мислиш ли, че е същият, Хари?

– Аха, това е той.

– Е, значи се оказа прав. Имал е доста контакти с нашите момчета, и то не само във връзка с наркотиците. Имаме банков обир, опит за грабеж, притежание на героин... Както и задържане за скитничество тук, при язовира, преди година и нещо. Носил е у себе си няколко ампули. Какъв ти беше, информатор ли?

– Не. Откри ли някакъв адрес?

– Живее в Долината. В Сепулведа, близо до пивоварната. Ако знаеш колко трудно се продава къща в тоя квартал... Ами като не ти е бил информатор, откъде го познаваш?

– Всъщност отдавна не съм го виждал. Познавах го в един друг живот.

– Какво значи това? Кога си познавал този тип?

– За последен път видях Били Медоус преди двадесет години в Сайгон.

– Да, цели двадесет години. – Едгар се спря пред снимките и разгледа трите лица на Били Медоус. – Добре ли го познаваше?

6. Рип ван Уинкъл – литературен герой, който проспал 20 години от живота си. – Б. пр.

– Всъщност не особено. Само колкото човек можеше да опознае някого там. Свикваш да оставяш живота си в ръцете на други хора, а после, когато всичко свърши, откриваш, че дори не си познавал повечето от тях. Откакто съм се върнал тук, не го бях виждал. Миналата година говорих с него по телефона и това беше всичко.

– Как тогава го позна?

– Отначало не можах. После видях татуировката на рамото му. Тя извика лицето от паметта ми. Човек винаги запомня типове като него. Поне с мене е така.

– Вероятно...

Двамата оставиха тишината да се настани помежду им за известно време. Бош се опитваше да реши какво да прави, но успя да стигне само дотам да си задава въпроси що за съвпадение беше това. Да бъде повикан на мястото на престъплението, за да открие там Медоус. Едгар заговори пръв:

– Ще ми кажеш ли, Хари, какво толкова има тук? Донован изглежда така, сякаш всеки миг ще напълни гащите от зор при цялата работа, с която си го натоварил.

Бош запозна Едгар с проблемите си. Каза му за липсата на отчетливи следи в тръбата, за ризата върху главата, за счупения пръст и за това, че не можаха да намерят нож наоколо.

– Няма нож ли? – запита партньорът му.

– Нали с нещо е трябвало да разреже кутията от кока-кола на две, за да си направи „печка“... ако, разбира се, е било за него.

– Могъл е да си носи „печката“ приготвена предварително, а може и някой да се е вмъкнал в тръбата и да е задигнал ножа, след като човекът е умрял. Ако изобщо е имал нож.

– Да, да, възможно е, обаче няма никакви следи, които да ни подсказват нещо.

– Е, поне от личния му картон знаем, че е бил затънал съвсем с друсането. Такъв ли беше, когато го познаваше?

– Донякъде. Употребяваше и продаваше на други.

– Ето на – отдавна пристрастен, за когото не се знае какво ще му хрумне и какво ще предприеме. Това са изгубени хора, Хари.

– Той беше то спрял... поне така мисля. На ръката му има само едно прясно убождане.

– Хари, ти каза, че не си се виждал с този човек още от Сайгон. Откъде тогава знаеш дали го е спрял или не?

– Не съм го виждал, но разговарях с него по телефона. Обади ми се

преди около година. Беше през юли или август. Отново го бяха прибрали по време на хайка. Разбрал от вестниците или как – не знам, че съм ченге. По това време тъкмо работех по случая с кукловода. Обади ми се от затвора „Ван Нюис“ и ме попита дали мога да му помогна да излезе оттам. Бил-прекарал вътре само трийсетина дни, но се чувствал съвсем смазан. Нямало да издържи този път да стои сам...

Бош замълча, без да довърши изречението докрай. След малко Едгар му напомни:

– И какво стана?... Хайде, Хари, кажи какво направи?

– Ами повярвах му. Поговорих с ченгето, което го беше задържало. Името му май беше Нъкълс. Веднага си помислих, какво добро име за улично ченге⁷. После се обадох на Социалната служба за ветерани от войната в Сепулведа и го вписаха в програмата. С Нъкълс се разбрахме някак. Той също е ветеран от войната. Обади се на градския прокурор и го помоли да говори със съдията за разрешение Медоус да бъде освободен. И така клиниката към службата за ветерани го взе на лечение. Шест седмици по-късно им се обадох и ми казаха, че е изкарал курса на лечението, оправил се е и вече върви на добре. Поне те така ми казаха. Бил на второ ниво, разговарял с психиатъра, минал на преглед пред лекарски съвет... След първото му обаждане повече не съм се чувал с него. Не ми се е обаждал, пък и аз не го потърсих.

Едгар се взираше в тефтерчето си, но Бош забеляза, че страницата, на която беше отворено, е празна.

– Слушай, Хари – рече Едгар, – все пак това е било преди повече от година. Доста дълго време за един наркоман, нали? Кой знае, за това време би могъл да спре и да почне отново друсането поне още три пъти. Не това ни тревожи в момента обаче. Въпросът е какво смяташ да правиш с това, което имаме дотук по случая? Какво си намислил днес?

– Ти вярваш ли в съвпадения? – запита Бош.

– Не знам. Аз...

– Съвпадения няма.

– Хари, нямам представа за какво говориш. Но знаеш ли какво си мисля? Не виждам тук нищо, което да ми прави особено впечатление. Този тип се намъква в тръбата, в тъмното дори може би не вижда какво прави, вкарва си малко повече „сокче“ и се тръшва. Това е. Може с него да е имало още някой, който на излизане да е заличил следите. Както и да му е взел ножчето. Има поне сто начина...

7. Нъкълс (ам. жаргон) – будала. – Б. пр.

– Понякога нещата не са толкова прости, Джери. Тъкмо в това е проблемът. Неделя е, всеки иска да си отиде къщи, да поиграе голф, да погледа ръгби... или да продава къщи. Така или иначе на никого не му пука. Всеки си гледа кефа. Не разбираш ли, че те тъкмо на това разчитат?

– Кой са това „те“, Хари?

– Тези, които са свършили тая работа.

Бош замълча за момент. Не беше твърде убедителен за никого, почти и за самия себе си. Да разчита на чувството за отговорност на Едгар беше глупаво. Той щеше да напусне работата веднага щом навършеше двадесет години служба. Щеше да пусне обява в изданието на полицейските профсъюзи: „Пенсиониран служител от ЛАПД продава на колеги с отстъпка в комисионната.“ И щеше да прави по четвърт милион чисто на година от продажба на къщи на ченгета.

– А защо му е било да влиза в тръбата? – глухо запита Бош. – Нали казваш, че живеел в Сепулведа. Защо ще идва чак тук?

– Кой знае, Хари? Той е наркоман... а може и жена му да го е изгонила. Надрусал се е у тях, хвърлил топа, а приятел-четата му са го довели дотук, понеже не са искали да си вземат белята и да обясняват кое как е станало.

– Все пак това е престъпление.

– Да, престъпление е, обаче искам да ми кажеш, когато откриеш прокурор, който да приеме твоите доводи.

– Принадлежностите му изглеждат съвсем нови и чисти. Другите следи от игли по ръката му са все стари. Не мисля, че е имал намерение да започва отново. Не ми харесва всичко това. Нещо не е наред тук.

– Е, не знам... Вече има СПИН и тъй нататък... Трябва човек да си носи чисти принадлежности.

Бош изгледа колегата си така, сякаш го виждаше за първи път.

– Чуй ме, Хари. Може той човек да ти е бил боен другар преди двадесет години, но напоследък той е бил една друса-на отрепка. Не ще можеш никога да обясниш това или онова негово действие. Не съм сигурен за принадлежностите или за следите, но това, което знам, е, че няма какво толкова да си блъскаме главите. Това си е стандартен случай за решаване в рамките на работното време от девет до пет, изключвайки уикендите и празниците.

Бош се предаде. Поне за момента.

– Ще отида до Сепулведа – рече той. – Идваш ли с мен, или се връщаш в извънградската си къща?

– Ще си върша работата, Хари – рече кротко Едгар. – Това, че не сме на едно мнение по даден въпрос, не означава, че няма да свърша това, за което ми плащат. Никога не съм го правил, няма и да го направя. Ако пък не ти харесва как работя, можем да отидем утре при шефа и да поискаме да ни бъдат назначени нови партньори.

Бош веднага съжали, че е засегнал Едгар, но каза само:

– Добре. Иди тогава дотам и виж има ли някой у тях. Аз ще дойда, след като оправя документите във връзка с мястото на престъплението.

Едгар отиде до тръбата и взе една от снимките на Медоус. Пусна я в джоба на самото си, след което се отправи надолу към пътя, където стоеше колата му, без да каже нищо повече на Бош.

* * *

След като съблече гащеризона, Бош го сгъна и го прибра в багажника на колата си. После застана да гледа как Сакаи и Осито изтърсват грубо чувала с мъртвеца върху една носилка и я вкарват отзад в синята камионетка. Приблужи до тях, мислейки как да изтегли напред с предимство аутопсията на Медоус. Искаше му се да я насрочат поне за следващия ден, а не за четири или пет дни по-късно. Настигна помощник съдебния лекар тъкмо когато онзи отваряше шофьорската врата на колата.

– Тръгваме си, Бош – рече Сакаи.

Хари постави ръка на вратата, задържайки я така, че докторът да не може да се качи в колата.

– Кой ще аутопсира днес?

– Този тук ли? – посочи Сакаи чувала. – Никой.

– Хайде стига, Сакаи. Кой е на смяна?

– Сали. Но той няма да иска и да чуе, Бош.

– Виж какво, току-що имах разправа с партньора си по този въпрос. Недей сега и ти ме убеждава, чуваш ли?

– Ти ме чуй, Бош. Послушай ме. От шест часа миналата вечер работя и това е седмото местопрестъпление, което посещавам. Имаше прегазени, удавени, един случай на сексуално престъпление и прочие. Хората просто „умират“ да се срещнат с нас, Бош. И все няма почивка, което значи, че сега не е време да работим по случай, който само ти смяташ за сериозен. Поне веднъж послушай партньора си. Ще се окаже съвсем рутинна работа, ще видиш. Мисля да се заемем с този към сряда или дори четвъртък. Обещавам най-късно до петък. Така или иначе резултатите от токсикологията ще излязат чак след около десетина дни, знаеш

го. Какво си се разбързал толкова?

– Така е, защото и в токсикологията не са по-чевръсти от вас...

– Я се разкарай!

– Само кажи на Сали, че искам да свърши работата предсрочно още днес. Аз ще дойда лично там по-късно.

– По дяволите, Бош, чуи какво ти казвам. Имаме и без това няколко трупа, за които е сигурно, че са убийства, и които стоят в залата и чакат да бъдат обработени час по-скоро. Салазар няма да има време да се занимава с нещо, което за мен, както и за всички останали освен теб, си е чист случай на свръхдоза. Какво бих могъл да му кажа, че да го убедя да извърши аутопсията още днес?

– Покажи му счупения пръст. Кажи му, че в тръбата е нямало никакви следи. Измисли нещо. Обясни му, че става дума за човек, който е бил твърде „на ти“ с иглите, за да сбърка дозата.

Сакаи се облегна назад върху камионетката и се разсмя на висок глас. После поклати глава, сякаш беше чул дете да разказва смешна история.

– И знаеш ли какво ще ми отговори той? Ще каже, че няма никакво значение от колко време се бодне онзи, просто рано или късно те всички я оплескват. Бош, колко шейсет и пет годишни наркомани си виждал през живота си? Никой не доживява толкова. Накрая иглата винаги им вижда сметката – рано или късно. Също както и на този в тръбата.

Бош се обърна и се огледа, за да се увери, че никой от униформените не ги гледа или слуша. После отново срещна погледа на Сакаи.

– Просто кажи на Сали, че ще дойда там по-късно – рече той тихо.
– Ако не открие нищо съществено при първоначалния преглед, тогава можете да сложите трупа накрая на опашката в залата или дори да го откарате чак до бензиностанцията на булевард „Ленкършим“. Тогава хич няма да ми пука, Лари. Но ти все пак му кажи. От него зависи какво ще реши, не от теб.

Бош махна ръка от вратата на камионетката и отстъпи назад. Сакаи се качи и я затръшна след себе си. Запали мотора и за известно време остана загледан в Бош през прозореца, преди да потегли.

– Бош, ти си истински таралеж в гащите – рече той. – Утре сутринта ще го оправим. Това е всичко, което мога да направя. Днес просто няма начин.

– Добре, утре, обаче първи за деня, нали?

– Просто ни остави на мира днес, става ли?

– Първи за утре, нали така?

- Ох, да, първи.
- Хубаво. Засега ви оставям. Ще се видим утре.
- Не и с мен, човече. Аз ще си спя.

Сакай вдигна прозорчето и потегли. Бош отстъпи встрани, да им направи път, а когато колата се отдалечи, той се върна при тръбата и постоя, загледан в нея. Тогава за първи път забеляза цветните драсканици по нея. Не беше пропуснал обстоятелството, че отвън тръбата беше буквално покрита с надписи, просто едва сега се загледа в отделните думи и изречения. Доста от тях бяха писани отдавна, бяха избледнели и на места се сливаха. Имаше какви ли не мъдрости, заплахи, съвети и препоръки – някои отдавна забравени, други добре помнени. Имаше и лозунги: „Напуснете Л.А.!“⁸, имаше имена: Озон, Бомбардировача, Насилника и много други. Едно от последните изпълнения задържа погледа на Хари. Отстоеше на около четири метра от края на тръбата и се състоеше само от две букви: „Ша...“ Двете букви бяха изписани с един замах на ръката с флакона. Горната част на С-то⁸ беше сгърчена и назъбена и създаваше впечатление за уста. Една зинала паст. Нямахме зъби, но Бош сякаш ги усещаше. Работата очевидно не беше довършена. Все пак беше добра – оригинална и прецизна. Бош насочи камерата и фотографира анонимната творба.

После тръгна към колата на техническия екип, пускайки пътьом плаката в джоба си. Донован подреждаше оборудването по рафтовете вътре, а пликите с веществени доказателства поставяше в дървени касетки от бяло вино.

– Намерихте ли вътре изгоряла кибритена клечка? – запита Бош.

– Аха, и то съвсем прясна – отвърна Донован. – Беше изгоряла докрай. Намерих я на около три метра навътре. Включил съм я в описа на предметите.

Бош взе в ръце една карнетка, върху която имаше прикачен лист със скица, показваща положението на тялото и къде са били предметите, намерени в тръбата. Той забеляза, че клечката е била намерена на повече от пет метра от трупа. После Донован му показа самата клечка, която стоеше на дъното на отделно пликче.

– Ако се окаже, че е откъсната от кибрита, намерен сред принадлежностите на онзи тип, ще ти се обадя – рече той. – Ти нали точно за това мислеше?

– Намериха ли нещо друго униформените? – запита вместо отговор

8. Ша... се изписва на английски със „С“ – Б. пр.

Бош.

– Всичко е тук – каза Донован, посочвайки дървеното сандъче, в което пликите ставаха все повече. Те съдържаха най-различни отпадъци, които служителите бяха намерили в радиус от петдесет метра около тръбата. Към всеки плик имаше описание на местоположението на всеки предмет в момента, когато е бил намерен. Бош започна да изважда пликите един по един и да оглежда съдържанието им. Повечето от нещата бяха боклуци, които най-вероятно нямаха никаква връзка с трупа в тръбата. Това бяха вестници, парцали, една дамска обувка с висок ток и плик със засъхнала синя боя. Плик за „дишане“.

Бош вдигна един от найлоновите пликове, в който имаше капаче от флакон с аерозолна боя. В следващия беше самият флакон. На етикетчето пищеше „моркосиньо“. Бош разклати плика, да провери дали във флакона е останала боя. Отнесе го до тръбата, където го отвори и натискахйки с химикалката си дюзата отгоре, пръсна малко от синята боя до надписа „Ша“. Пръсна повече, отколкото беше необходимо. Боята потече надолу по извитата тръба и закапа върху чакъла. Цветът беше същият.

Хари се замисли за момент над това. Защо ли драскачът беше захвърлил наполовина пълен флакон с боя? Погледна етикета върху найлоновия плик. Флаконът беше намерен близо до водата. Някой се беше опитал да го хвърли във водохранилището, но не беше успял. Защо ли, замисли се Хари отново. Клекна пред тръбата и се загледа в буквите отблизо. Реши, че каквото и да беше написаното – име или нещо друго, – то със сигурност не беше довършено. Нещо се беше случило. Нещо, което е накарало драскача да спре и да захвърли флакона, капачката и пликчето с боя отвъд оградата. Дали не са били полицаите? Бош извади бележника и си записа да се обади след полунощ на Кроули и да провери дали някой от неговите хора е ходил нагоре към язовира през време на сутрешната смяна.

А ако не е била полицията, която е принудила драскача да хвърли флакона? Ако той е видял как пренасят и вкарват трупа в тръбата? Бош си спомни, че Кроули бе споменал за анонимно обаждане, в което някакво хлапе бе съобщило за трупа в тръбата. Дали не се беше обадил драскачът? Бош отнесе флакона обратно в камионетката на техническия екип и подаде плика на Донован.

– Снемете отпечатъци от това – рече той. – Мисля, че е възможно да принадлежи на свидетел.

– Дадено – отвърна Донован.

* * *

Бош подкара надолу по хълма, после зави по булевард „Баръм“ и се отпрати на север към околоръстното шосе на Холивуд. След като премина прохода Кахуенга, той пое към Вентура, а после зави отново на север по шосето за Сан Диего. Отне му около двадесет минути да измине десетте мили. В неделя движението не беше твърде оживено. Излезе на „Роско“ и измина няколко преки на изток, за да стигне района на Ленгдън, където бе живял Медоус.

Както повечето извънградски общини на Лос Анджелис Сепулведа имаше добра и лоша част. Бош не очакваше да види грижливо поддържани тревни площи с редици от мерцедеси и волво на улицата, на която бе живял Медоус, и не се разочарова. Сградите в района не бяха виждали поддръжка поне от десет години. На прозорците на приземните етажи имаше решетки, а върху вратите на гаражите – изобилие от драсканици. Острата миризма, идваща откъм пивоварната на булевард „Роско“, се носеше из целия квартал. Миришеше като в моряшка кръчма към четири сутринта.

Медоус беше живял в една П-образна жилищна кооперация, построена някъде в средата на петдесетте години, когато миризмата на хмел все още не е изпълвала въздуха наоколо, нямало е апаши на всеки ъгъл и хората в квартала още са хранили надежди. В средата на вътрешния двор имаше басейн, който отдавна не беше пълен освен с пясък и боклуци. Около него едва се забелязваше ивица от кафява трева, която се сливаше с мръсния цимент. Медоус беше живял в един от ъгловите апартаменти на сградата. Докато изкачваше стъпалата и вървеше по терасата отпред, Бош чуваше постоянното бучене, идещо откъм шосето. Вратата на апартамент № 75 беше отключена. Отваряше се навътре, за да влезе човек в неголяма стая, служеща едновременно за всекидневна, трапезария и кухня. Едгар се беше облакътвил върху един плот и пишеше нещо в тефтерчето си.

– Хубаво местенце, а? – рече той.

– Аха – рече Бош и се огледа наоколо. – Никой ли няма вкъщи?

– Няма. Разговарях със съседката и тя каза, че не била виждала никой да се мярка от онзи ден насам. Човекът, който живеел тук, й казал, че се казва Фийлдс, а не Медоус. Хитро, а? Жената казва, че живеел самичък. Тук бил от около година и повечето време прекарвал сам. Това е всичко, което знаела.

– Показа ли й снимката?

– Аха, позна го. Макар че никак ней се понарава да гледа снимка на мъртвец.

Бош тръгна из късия коридор, който водеше към банята и спалнята.

– Ти ли отвори външната врата? – запита той.

– Не беше заключена. Без майтап. Чукам аз няколко пъти и тъкмо се каня да слеза долу до колата за инструментите, когато натиснах бравата – просто ей тъй...

– И тя се отвори?

– Отвори се.

– Говори ли с хазайката?

– Нямаше я. Би трябвало да е тук, но сигурно е излязла да обядва или да прасне един шприц. Май всички, които видях тук наоколо, се боцкат.

Бош се върна във всекидневната и се огледа. Не че имаше кой знае какво за гледане. До едната стена стоеше диван, покрит със зелена кувертюра от изкуствена материя, а до отсрещната – тапицирано кресло. На килима до креслото стоеше малък телевизор. Насред трапезарията имаше гола маса с пластмасово покритие и три стола около нея. Четвъртият стоеше до стената. Бош се загледа в ниската масичка пред дивана, чиято повърхност беше изгорена от цигари. Върху нея имаше препълнен с фасове пепелник и книжка с кръстословици. Около пепелника лежаха разхвърляни карти като от току-що прекъсната игра. Имаше и телевизионен справочник за седмицата. Бош не знаеше дали Медоус беше все още пушач, но помнеше, че у него не бяха намерени цигари. Мислено отбеляза, че трябва да провери това по-късно.

– Хари – рече Едгар, – някой е идвал тук преди нас. Не само че са отворили вратата, ами цялото жилище е било претърсено. Пипали са що-годе внимателно, но все пак се познава. Иди виж леглото и скрина и ще разбереш какво искам да кажа. Аз ще потърся пак хазайката.

Едгар излезе, а Бош прекоси отново всекидневната, за да влезе в спалнята. Вътре той откри двойно легло без горна табла, опряно о стената. Едно тъмно мазно петно контрастираше с бялата стена там, където Медоус си беше опирал главата, седейки в леглото. Срещу леглото до стената имаше стар скрин с шест чекмеджета, а отстрани стоеше простичко нощно шкафче с лампа отгоре. В стаята нямаше нищо друго, дори и огледало.

Бош огледа най-напред леглото. То стоеше неоправено, със скупчени на средата възглавници и чаршафи. Хари забеляза, че въгълчето на един от чаршафите беше зашипано между дюшека и пружината.

Издърпа го навън и го остави да увисне свободно отстрани на леглото. После повдигна дюшека, сякаш търсеше нещо под него, и когато го пусна, ъгълчето отново се оказа защипано между него и пружината. Джери Едгар беше прав.

Хари издърпа едно по едно чекмеджетата на скрина. Дрехите, които видя вътре – белъо, бели и цветни чорапи и няколко фланелки, – бяха грижливо сгънати и изглеждаха непипани. Когато затваряше най-долното ляво чекмедже, той забеляза, че се плъзга трудно и не искаше да влезе навътре докрай. Извади го навън, а след него и всички останали. После ги огледа едно по едно дали нямат нещо залепено по дъната, но не откри нищо. Започна да ги поставя обратно, разменяйки ги, докато всичките си дойдат на местата. Когато свърши, установи, че ги е разместил. Очевидно това беше върнатата подредба. Бош бе доволен да установи, че някой преди него е вадил чекмеджетата, за да ги проверява отдолу и отзад, но ги беше напъхал обратно в грешна последователност.

Той влезе в килера-дрешник, за да установи, че само около една четвърт от пространството се използваше. На пода имаше два чифта половинки, чифт черни маратонки „Рийбок“ и високи обувки с връзки, които изглеждаха така, сякаш съвсем скоро са били почистени и лъснати. Маратонките бяха целите в пясък и сив прах, какъвто имаше и по килимчето на пода. Бош клекна и взе с пръсти малко от сивия прах. Приличаше на цимент. Той извади малко найлоново пликче от джоба си и пусна няколко песъчинки в него. Прибра пликчето и се изправи. В дрешника имаше пет ризи с къс ръкав върху закачалки, дълъг шлифер и четири спортни черни ризи с дълги ръкави, същите като онази, с която беше облечен Медоус, когато го намериха в тръбата. До ризите на закачалки висяха и два чифта избелели джинси и две черни долнища на пижами, напомнящи долнища от екипи за карате. Джобовете на всички панталони бяха извадени навън. В пластмасовия кош на пода имаше мръсни черни панталони, фланелка, чорапи и спортни гащета.

Бош излезе от дрешника и напусна спалнята. Отби се в банята и отвори шкафчето за лекарства. Вътре имаше преполовена тубичка с паста за зъби, шишенце с аспирин и една празна опаковка от ампули инсулин. Когато затвори шкафчето, Хари се огледа в огледалото и видя умората в очите си. Приглади си косата.

Връщайки се във всекидневната, той седна на дивана и се загледа в разхвърляните върху масата карти от недовършена игра. В това време влезе Едгар.

– Медоус е наел жилището на 1 юли миналата година – рече той. –

Хазайката се върна преди малко. Пона начало трябвало да ѝ плаща всеки месец, но той ѝ предплатил за единадесет месеца напред. По четиристотин месечно, това прави близо пет бона, които ѝ е дал в брой. Жената не проявила повече любопитство. Просто си взела парите, и толкова. Медоус е живял...

– Казваш, че предплатил за единадесет месеца – прекъсна го Бош. – Жената ли така е поискала? Искам да кажа, така ли са се спазарили, да ѝ предплати за единадесет, а дванадесетията гратис?

– Не. Питам я изрично, но тя каза, че Медоус така е поискал. Каза-ли, че ще напусне на 1 юни тази година. Това се пада след... колко... десет дни? Медоус ѝ бил казал, че се е преместил тук май от Финикс във връзка с някаква работа. Обяснил ѝ, че е началник на бригада, която копаела тунел за метрото в центъра. Тя останала с впечатлението, че работата му тук ще отнеме само единадесет месеца, а после ще се върне във Финикс.

Едгар следеше бележките, които беше водил в тефтерчето си, и възпроизвеждаше разговора с хазайката.

– Това е всичко. Жената го идентифицира по снимката, но каза, че го познава като Фийлдс. Излизал по най-странни часове – за нощна смяна или за нещо друго... Една сутрин през миналата седмица го видяла да се прибира вкъщи по светло. Слязъл от някакъв бежов джип. Не запомнила номера, понеже не го видяла. Но каза, че бил целият изпоцапан, и тя решила, че се връща от работа.

Помълчаха известно време и двамата замислени. Накрая Бош каза:

– Джери, предлагам ти една сделка.

– Сделка ли? Добре, да чуя.

– Сега си отиваш у дома или в извънградската къща, или където искаш. Аз поемам работата оттук нататък. Ще отида да прослушам записа на анонимното телефонно обаждане в информационния отдел. После ще се отбия до службата да оформя доклада по случая. Ще проверя дали Сакаи е уведомил близките на Медоус, ако има такива. Доколкото си спомням, той беше от Луизиана. Насрочил съм аутопсията за утре сутринта в осем часа. Ще свърша и тая работа. А ти ще се оправяш с онези от телевизията и ще довършиш започнатото от миналата вечер. Смятам, че няма да имаш никакви проблеми.

– Значи се нагърбваш с всичката мръсна работа, а мен оставяш да се шляя?

– Аха, но ще искам и още нещо. Утре, като тръгнеш насам, отбий се до Службата за ветерани в Сепулведа и се опитай да ги убедиш да ти

дадат досието на Медоус за справка. Може да съдържа някои имена, които да ни бъдат от полза. Както ти казах, той е разговарял с психиатъра, докато е бил в отделението на второ ниво, както и с другарите си по съдба в клиниката. Може някой от онези типове да се е боцкал заедно с него и да знае какво е станало после. Наистина това е изстрел напосоки, но все пак. Ако нещо ти се опънат, обади ми се. Аз ще ти издействам необходимото официално нареждане.

– Звучи като добра сделка. Но съм загрижен за теб, Хари. Искам да кажа, че ние с теб работим отскоро, и знам, че вероятно ти се иска да си осигуриш връщането в градския отдел „Кражби и убийства“. Но не виждам смисъл да се трепеш чак толкова по този случай. Вярно, жилището на убития е било претърсено, обаче въпросът не е в това. Въпросът е защо ти отдаваш такова значение на всичко това. Според мен тук няма нищо необичайно. Просто някой е закарал Медоус горе при язовира, след като той се е надрусал и е хвърлил топа, а после се е върнал и е претърсил жилището, за да открие запасите му. Ако изобщо е имал такива.

– Вероятно е така, както казваш – рече Бош след малко. – Обаче мен ме притесняват няколко неща. Искане ми се още малко да си поблъскам главата, докато се уверя напълно.

– Е, както казах, моята е лесна. Ти му мисли.

– Смятам да поогледам тук още малко. Ти тръгвай сега, а утре ще се видим, когато се върна след аутопсията.

– Добре, партньоре.

– И виж какво, Джери...

– Да?

– Това няма нищо общо с връщането ми в града.

* * *

Бош остана сам. Седеше, мислеше и оглеждаше стаята изпод вежди, сякаш да открие някакви тайни. Погледът му случайно попадна върху картите на масата. Той взе останалите карти и ги разгледа. Попадна на две пики, после на две купи. Значи със сигурност играта не е била изиграна докрай. Била е прекъсната и е останала недовършена.

Стана неспокоен. Погледна зеления стъклен пепелник и видя в него само фасове от „Кемъл“ без филтър. Това марката на Медоус ли беше, или на неговия убиец? Стана и се разходи из стаята. Отново го лъхна леката миризма на урина, идеща откъм коридора. Влезе в спалнята. Издърпа отново чекмеджетата на скрина и огледа за втори път съдържанието им. Нищо не му направи впечатление. Отиде до прозореца и погледна

навън, към отсрещната сграда през улицата. Видя един мъж с количка от супермаркет да рови с пръчка в кофите за боклук. Количката му беше до половината пълна с кутийки от различни марки безалкохолни напитки и бира. Бош се отдалечи от прозореца, седна на леглото и опря гръб до стената на мястото, където трябваше да бъде горната табла и бялата боя беше зацапана до сиво. Усети студената стена зад гърба си.

– Подскажи ми нещо – прошепна той на несъществуващия събеседник.

Според Хари нещо беше прекъснало играта на карти и Медоус беше умрял именно тук. После е бил закарай до тръбата. Но защо ли? Защо не са го оставили тук? Бош отпусна глава назад и загледа отсрещната стена с празен поглед. И точно тогава забеляза пирона. Беше забит на около метър над скрина и беше боядисан с бяла боя наред със стената преди много време. Затова и не беше го забелязал по-рано. Хари стана и отиде да погледне зад скрина. В пролуката между него и стената, широка седем-осем сантиметра, видя падналата рамка. Избута с рамо настрана тежкия скрин и вдигна рамката. После се върна и седна на края на леглото, за да я огледа. Стъклото се беше счупило вероятно когато рамката е паднала. Останалите парчета, напукани под формата на паяжина, закриваха частично черно-бяла снимка с размери 20 на 25 сантиметра. Беше избеляла от времето и по ръбовете цветът ѝ клонеше към кафеникавожълт. Снимката очевидно беше правена преди повече от двадесет години. Бош бе сигурен в това, понеже между две пукнатини в стъклото видя собственото си младежко лице, усмихнато и вторачено в обектива.

Той обърна рамката и започна внимателно да извива навън ламаринените пластинки, които придържаха поставената зад снимката мукава. Когато измъкна мукавата заедно със снимката, стъклото най-сетне се предаде и парченцата се разсипаха по пода. Нито отпред, нито отзад имаше някаква бележка, която да показва къде или кога е била направена тази снимка. Но той знаеше, че трябва да е някъде в края на 1969 или началото на 1970 година, понеже скоро след това някои от хората на снимката вече не бяха между живите.

Бяха седем човека. Все „тунелни плъхове“. Всичките голи до кръста, изложили гордо на показ загорелите си тела с татуировки и разлики в тена на ръцете, докдето са били закрити от фланелките. Металните пластинки с имената, които висяха на верижки върху гърдите им, бяха закрепени с лепенки, за да не подрънкват, докато пълзяха из тунелите. Най-вероятно се намираха в сектор „Ехо“ на окръг Ку Чи, но Бош не

можеше да си спомни точно в кое село се бяха снимали. Войниците бяха застанали в окоп точно пред входа на тунел, не по-широк от тръбата, в която двадесет години по-късно Медуос щеше да бъде намерен мъртъв. Бош се вгледа в собственото си изображение и реши, че усмивката му бе малко пресилена и глуповата. Почувства се объркан от това, което щеше да се случи след момента, в който беше направена снимката. Разгледа лицето на Медуос с тънката усмивка и празния поглед. За него всички казваха, че когато гледа някого в очите, човек има чувството, сякаш се намира на стотина метра от него.

Бош погледна надолу към парченцата стъкло в краката си и забеляза късче розова хартия с размера на визитна картичка. Вдигна го, като го държеше за ръбовете, и го разгледа. Беше разписка от заложна къща в центъра, издадена на името на Уилиям Фийлдс. Отбелязаният заложен предмет беше един – антична златна гривна с инкрустирай нефрит. Датата на разписката беше отпреди шест седмици. Фийлдс беше получил за гривната осемстотин долара. Бош постави разписката в пликче за веществени доказателства, пусна го в джоба си и стана.

* * *

Пътуването до центъра му отне цял час поради оживеното Движение към стадиона „Доджър“. Бош прекара времето, мислейки за апартамента на Медуос-Фийлдс. Очевидно беше претърсван, но Едгар беше прав – прибързана работа. Извадените джобове на панталоните недвусмислено показваха това. Поне можеха да поставят правилно чекмеджетата на скрина. А и не би трябвало снимката и скритата в нея разписка да бъдат пропуснати. Какво ли е станало причина за такова бързане? Сигурно трупът на Медуос, който е бил в апартамента, реши Бош. Трябвало е час по-скоро да бъде разкаран.

Бош излезе на „Бродуей“ и се отправи на юг през Таймс Скуеър, към заложната къща, която се намиреше в оградата „Бредбъри“. Центърът на Лос Анджелис беше тих и спокоен през повечето уикенди и Хари не очакваше да намери заложната къща отворена. Просто искаше да мине оттам и от любопитство да хвърли един поглед на мястото, преди да се отправи към информационния отдел. Когато мина покрай фасадата обаче, той видя един мъж с аерозолен флакон в ръката, да изписва с черна боя думата „Отворено“ върху лист шперплат, поставен на мястото на витрината. Върху мръсния тротоар пред заложната къща Бош забеляза счупени стъкла. Прекара колата до бордюра и спря. Докато стигне пред вратата, човекът с флакона вече беше влязъл вътре. Бош премина през

лъча светлина на фотоклетката, който задейства звънец някъде във вътрешността, зад висящите от тавана музикални инструменти.

– В неделя не работя – извика някой отвътре. Човекът беше застанал зад хромиран касов апарат, поставен върху стъклен тезгях.

– Надписът, който току-що сложихте, казва друго – рече Бош.

– Да, но става дума за утре. Написах го, понеже, като видят дъските на прозорците, хората може да си помислят, че съм спрял да работя. Пък аз не съм. Поставих шперплата само за няколко дни, обаче написах „отворено“, та хората да си знаят, че от утре пак почвам работа.

– Вие ли сте собственикът? – запита Бош, докато вадеше и отваряше коженото калъфче с полицейската си значка. – Ще ви отнема само няколко минути.

– Охоо, полиция, защо не казахте веднага. Цял ден чакам някой от полицията.

Бош се огледа смутено, после разбра за какво става дума.

– Имате предвид витрината ли? Аз не съм дошъл за това.

– Как така? Патрулният полицай ми каза да чакам да дойдат детективите. И аз чаках. Тук съм от пет сутринта.

Бош огледа помещението. Беше пълно с обичайното количество медни духови музикални инструменти, електронни джунджурийки, бижута и какви ли не колекционерски предмети.

– Вижте, господин...

– Обина. Оскар Обина, собственик на заложни къщи в Лос Анджелис и Кълвър Сити.

– Господин Обина, детективите не се занимават с оплаквания от вандализъм през уикендите. Те не вършат вече това дори и през седмицата.

– Вандализъм ли? Че това си е чист обир. Кражба с взлом.

– Искате да кажете проникване с взлом. Какво е взето?

Обина посочи към двата стъклени щанда отляво и отдясно на касата. Горните им плотове бяха разбити на хиляди парчета. Бош видя на шандовете дребни бижута, евтини наглед обици и пръстени, смесени с парчетата стъкло. Забеляза и поставчици за накити, покрити с кадифе, огледални таблички и дървени стативчета, върху които явно бяха стояли бижута, но сега бяха празни.

Оглеждайки магазина, Бош не забеляза други видими повреди.

– Господин Обина, мога ли да се обадя на дежурния следовател, за да проверя дали някой ще дойде тук днес и кога ще стане това. Аз самият обаче не съм дошъл тук по този въпрос.

Бош извади от джоба си найлоновото пликче с разписката. Вдигна го, за да може Обина да го види добре.

– Бихте ли ми показали гривната? – Още докато изричаше това, го обзе лошо предчувствие. Собственикът на заложната къща, нисък, тантурест мъж, с мургава кожа и тъмна коса, разпиляна подобно на юфка около оголения му отгоре череп, огледа Бош с недоверие и склучи гъсти вежди.

– Няма ли да направите протокол по моя случай?

– Не, сър, аз разследвам убийство. Бихте ли ми показали гривната, за която сте издали тази разписка? После ще се обадя в детективската служба, да проверя дали някой ще Може да дойде още днес във връзка с вашия случай. Предварително благодаря за съдействието.

– Олелее, що за хора! Ами че аз нали съдействам. Всяка седмица изпращам сведения на вашите, даже фотографирам вещите, които хората залагат. После само моля някой детектив да дойде и да разследва обира, обаче всичко, което получавам, е някакъв човек, който ми разправя, че работата му била да разследва убийство. Пък аз си стоя и чакам тук от пет сутринта...

– Дайте ми телефона. Ще извикам веднага някого.

Обина откачи слушалката на телефона, монтиран на стената зад единия от разбитите шандове, и я подаде на Бош. Хари му каза номера, който трябваше да набере. Докато той разговаряше с дежурния детектив, съдържателят на заложната къща търсеше по номера на разписката нещо в един тефтер. Дежурният детектив беше жена, за която Бош знаеше, че не бе участвала в нито едно открито разследване през време на цялата си кариера в отдел „Кражби и убийства“. Тя попита Хари как е, а после му каза, че е предала съобщението за обира на заложната къща на местния полицейски участък, макар да била сигурна, че в неделя там няма нито един детектив. Бош влезе зад щанда и набра номера на участъка. Никой не отговаряше. Докато телефонът продължаваше да звъни, без никой да го вдигне, Хари подхвана разговор със себе си.

– Да, да, тук е Хари Бош от холивудския участък. Обаждам се да проверя какво става с оплакването на разбитата заложна къща „Хепи Хокър“ на „Бродуей“... Тук е, да. Знаете ли кога?... Аха, аха... Добре. Точно така, Обина. 0-6-и-н-а.

Хари погледна съдържателя и той кимна одобрително на правилната транскрипция на името.

– Да, тук е и чака... Добре, ще му предам. Благодаря.

Бош затвори телефона. Обина го наблюдаваше, извил гъстите си

вежди в очакване.

– Днес били претоварени с работа – рече Хари. – Всичките детективи били навън, но скоро ще изпратят човек. Няма да чакате още дълго. Дадох името ви на дежурния офицер и му казах да изпрати някого тук колкото може по-скоро. Ще ми покажете ли сега гривната?

– Не.

Бош извади пакет цигари от джоба на самото си и измъкна една. Знаеше какво ще чуе още преди Обина да беше посочил с ръка единия от разбитите щандове.

– Гривната е изчезнала – рече съдържателят. – Потърсих я по номера в книгата. Трябваше да е тук, на този щанд, обаче я няма. Беше добра изработка и твърде ценна за мене вещ. Сега, като я няма, това значи, че и двамата сме жертва на обира, нали така?

Обина се ухили, отчасти щастлив да сподели сполетялата го беда. – Бош се загледа в блестящите парченца стъкло на дъното на щанда. После кимна и рече:

– Да.

– Закъсняхте с един ден, детективе. Срамота.

– Казахте, че само тези два щанда са били разбити, така ли?

– Ами да. Те са най-лесни. Прасваш и грабиш бърже-бърже...

– По кое време е станало това?

– Полицаите ми се обадиха към 4:30 сутринта. Пристигнах веднага. Когато крадците са разбили витрината, алармата се е задействала. Полицаите обаче не намерили никого. Изчакали, докато аз дойда. После останах да чакам детективите, които така и не пристигнаха. А не мога да почистя щандовете, преди да дойдат, за да разследват престъплението.

Бош разсъждаваше върху разпределението на времето. Тялото на Медоус е било вкарано в тръбата малко преди анонимното обаждане на номер 911 в четири часа сутринта. Заложната къща е била разбита почти по същото време. Гривната, която мъртвият е оставил, изчезва. Съвпадения няма, повтори си той наум.

– Споменахте нещо за това, че сте правили снимки на заложените при вас вещи за полицията.

– Да, така е. Правех го за ЛАПД. Всичко, което вземах в залог, описвах и списъците предавах на детективите от отдела по кражбите. Нали те са законът. Съдействах им пълно.

Обина кимна с глава и тъжно се усмихна при вида на разбития щанд.

– И какво точно заснемахте? – запита Бош.

– Онези детективи ме помолиха да правя снимки на най-добрите си придобивки. Щяло да им бъде по-лесно при издирване на откраднати вещи. Законът не го изисква, но аз казах „да, разбира се“ и сътрудничех изцяло. Купих си камера „Полароид“. Пазя всички снимки, ако поискат да дойдат и да проверяват. Обаче ги няма никакви. Празна работа!

– Имате ли снимка на тази гривна?

Обина изви вежди отново, за първи път преценявайки отговора си.

– Май имам – рече той, след което изчезна зад черната завеса, закриваща вратата зад щанда. След малко излезе оттам с една кутия от обувки в ръка, пълна с полароидни плаки. На всяка от снимките имаше прикачено жълто картонче. Обина порови из кутията, като току вадеше някоя снимка, повдигаше вежди, после я пхаше обратно на мястото ѝ. Накрая намери каквото търсеше.

– Ето, тази е.

Бош взе снимката и я разгледа.

– Старо злато с нефрит. Много добра изработка – рече Обина. – Помня я добре. Страхотна! Нищо чудно, че лайнарите, дето са ми разбили витрината, са я взели. Гривната е била изработена някъде през 30-те години в Мексико. Дадох на човека за нея осемстотин долара. Не ми се случва често да плащам такива цени за бижута. Помня веднъж един доста едър мъж, който донесе много ценен пръстен. Дадох му хиляда долара за него, но той не се върна повече.

Обина вдигна лявата си ръка, за да покаже на Бош един доста голям златен пръстен, който изглеждаше дори още по-голям върху малкия му пръст.

– А човекът, който заложи гривната, него помните ли така добре? – попита Бош.

Обина изглеждаше озадачен. Хари реши, че веждите му напомнят две враждебно настроени гъсеници, които ей-сегичка ще се вкопчат в схватка. Извади от джоба си една от снимките на Медоус и я подаде на съдържателя. Той я разгледа отблизо.

– Този човек е мъртъв – рече Обина не след дълго. Гъсениците уплашено се отдръпнаха. – Прилича на умрял...

– Не се нуждая от помощта ви по този въпрос – каза Бош. – Искам да разбера дали той е заложил гривната.

Обина му върна обратно снимката и рече:

– Мисля, че е този.

– Идвал ли е преди или след това да залага нещо друго?

– Не. Иначе щях да го запомня. Не е идвал.

– Налага се да взема тази снимка – рече Бош. – Ако ви потрябва, обадете ми се.

Хари сложи една своя визитна картичка върху тезгяха. Беше от евините, само с името и телефонния му номер, изписан на ръка. Докато вървеше към входната врата, минавайки под цяла редица от банджо, Бош погледна часовника си и се обърна към съдържателя, който продължаваше да разглежда снимките от кутията:

– Господин Обина, дежурният офицер ми каза да ви предам, ако детективите не дойдат тук до половин час, да се приберете вкъщи и да дойдете да ги чакате отново утре сутринта.

Обина го изгледа, без да каже нито дума. Гъсениците отново се сблъскаха, влезли вече в открита схватка. Бош погледна нагоре и видя отражението си в извития лъскав саксофон, който висеше над главата му. Тенор. Обърна се и излезе, за да отиде до комуникационния център, където имаха запис на анонимното обаждане.

* * *

Дежурният сержант в комуникационния център, който се намиреше близо до Сити Хол, остави Бош да си запише на касета обаждането на линия 911 от един от големите ролкови магнетофони, които никога не спираха да се въртят и отразяваха всички викове за помощ, идващи от града. Гласът от централата беше на жена, най-вероятно чернокожа. Гласът отвън – на момче. Бяло момче.

- Девет-едно-едно, спешни случаи. Какво имате да съобщите?
- Ами...
- Слушам ви. Какво имате да съобщите?
- Ъ... Съобщавам, че има умрял човек в една тръба.
- Мъртъв човек ли казвате?
- Аха, точно така.
- За каква тръба става дума, господине?
- Човекът е в тръбата, горе при язовира.
- Кой язовир?
- Е, знаете го. Дето е горе, над Холивуд.
- За „Мълхоланд“ ли говорите, господине? Казвате над Холивуд?
- Аха, точно този... „Мълхоланд“... Не можах да си спомня името.
- Къде е трупът?
- Има една тръба там горе, дето спят хора в нея. Мъртвият е вътре...
- Познавате ли човека, господине?

- Не бе, изобщо не го знам...
- Да не е заспал?
- Не, по дяволите! – Момчето нервно се изсмя. – Мъртъв е.
- Откъде сте толкова сигурен?
- Сигурен съм, казвам ви. Ако не искате да...
- Как се казвате?
- Ха, че за какво ви е името ми? Аз просто го видях там. Да не би да съм го убил...
- Как мога да бъда сигурна, че казвате истината?
- Ами проверете в тръбата и ще се уверите. Не знам какво друго да ви кажа. Защо ви е името ми, какво общо има то с тая работа?
- Само за архива, господине. Ще ми кажете ли името си?
- Ъ... Не.
- Ще останете ли там, докато пристигне наш служител?
- Не, вече си тръгвам. Не се обаждам от язовира, ами съм тук долу, при...
- Зная. Вече засяхох обаждането ви и установих, че се намирате при уличния телефон на „Гауър“, близо до булевард „Холивуд“. Ще изчакате ли на място служителя?
- Какво?... Няма как, трябва да си тръгвам. Проверете горе. Тялото е там, вътре.
- Господине, бихме искали да ни кажете...
- Тук записът прекъсваше. Бош пусна касетката в джоба си и се върна по същия път, по който беше дошъл.

* * *

Бяха изминали десет месеца, откакто Хари Бош не работеше на третия етаж в „Паркър Сентър“. Беше служил в отдел „Кражби и убийства“ почти десет години, докато през миналата година го понижиха и преместиха от специалния отряд на отдела в Холивудския полицейски участък. В деня, когато получи новото си назначение, бюрото му беше разчистено от двама палячовци от „Вътрешно разследване“⁹ на име Люис и Кларк. Те изсипаха нещата му върху една маса в холивудския участък, а после оставиха съобщение на телефонния му секретар вкъщи, в което му казваха къде да си ги търси. Сега, десет месеца по-късно, той се намираще отново там, на този прокълнат етаж, където се

9. Отдел от американската полиция, който се занимава със служителите, т.е. полиция на полицията. – Б. пр.

помещаваше елитният детективски екип, и беше доволен, че поне е неделя. Нямаше да види познати лица. И нямаше да има повод да отвръща поглед.

Стая 321 беше празна, ако не се броеше дежурният през уикенда детектив, когото Бош не познаваше лично. Хари се насочи към дъното на стаята и рече:

– Бош, от холивудския участък. Трябва да ползвам компютъра.

Дежурният, младок с подстрижка, която явно не беше променил дори след напускането на военноморските сили, беше разтворил някакъв каталог за оръжия върху бюрото си. Той хвърли един поглед към редицата компютри край стената в дъното на стаята, сякаш да се увери, че все още са там. После се вторачи в Бош и рече:

– А що не идеш да си ползваш този във вашия участък?

Бош нехайно го подмина.

– Нямам време да ходя до Холивуд. След двадесет минути трябва да присъствам на една аутопсия – излъга той.

– Знаеш ли, Бош, аз съм чувал за тебе. Да, онова телевизионно шоу и тъй нататък. Ти си бил тук, на този етаж... някога.

Последната дума увисна във въздуха, но Бош се направи, че не я е чул. Докато вървеше към терминалите отзад, той не успя да потисне порива да обходи с очи старото си бюро. Запита се кой ли го заемаше сега. Върху бюрото цареше безпорядък и Хари забеляза едно тесте карти, които бяха лъскави и с незахабени краища. Направо чисто нови. Той се обърна и погледна дежурния, който все още го зяпаше с интерес.

– Това бюро ли заемаш, когато не караш неделно дежурство? – запита го Хари.

Младокът се ухили и кимна с глава.

– Заслужаваш го, малкия. Тъкмо за тая работа си. Като ти гледам подстрижката и глупавата усмивка, далеч ще стигнеш.

– Е, да, защото тебе са те изритали отгук, понеже си се Мислел за армия от един човек... Майната ти, Бош! Ти си История.

Бош притегли един стол на колелца от близкото бюро и го избута пред IBM-а, който стоеше върху масата до стената в дъното на стаята. Чукна клавиша за включване и след малко на екрана се появиха кехлибарени букви: „Автоматизирана мрежа за управление на следствената информация в отдел «Кражби и убийства»“.

За момент Бош се усмихна при мисълта за нестихващата нужда на отдела от акроними¹⁰. Изглеждаше така, сякаш всяко звено, група или компютърен файл бяха кръстени с име, което придаваше на понятието

елитарно звучене. За не-сведущите акронимите означаваша действие, голям човешки потенциал, приложен към жизненоважните проблеми. Така например имаше кодови имена като „Кобра“, „Трясък“, „Смелост“, „Убиец“ и стотици други подобни. В „Паркър Сентър“ сигурно някой прекарваше цели дни в измисляне на акроними с идиотско звучене, мислеше си Бош. Компютрите също имаха свои акроними, че дори и идеите. Ако отделът, в който работиш, няма свой акроним, това значи, че не струваш пукната пара в управлението.

Когато Бош влезе в системата „Убиец“, на екрана се появиха цели колони шаблонни въпроси и Хари се принуди да попълни всичките отговори. После изписа три ключови думи за издирване: „Мълхоланд“, „свръхдоза“ и „инсценировка на свръхдоза“ и натисна клавиша за започване на издирването. След около половин минута компютърът отговори, че осемте хиляди случаи на убийства през последните десет години, складирани в харддиска, са били прегледани и от тях само шест отговарят на зададените условия. Бош ги изведе на екрана един по един. Първите три бяха неразкрити убийства на млади жени, чиито тела са били намерени в околността на язовира в началото на 80-те години. И трите бяха удушени. Бош хвърли набързо по един поглед на информацията и продължи нататък. Четвъртият случай беше за намерено тяло във водата на язовира около пет години по-рано. Причината за смъртта не била удавяне, но случаят така и не бил изяснен. Последните два бяха „свръхдоза“, от които в първия ставаше дума за случайно превишаване на дозата по време на пикник в парка над язовира. Случаят се стори на Хари твърде ясен, затова продължи нататък. При последния случай бяха намерили труп в тръбата до язовира. Това бе станало преди около четиринадесет месеца. Причината за смъртта беше установена по-късно – спиране на сърцето в резултат на свръхдоза от нечист хероин.

Това беше същият случай, за който дежурният сержант Кроули от Холивуд бе споменал на Бош, когато го събуди сутринта. Хари изкара на принтера всичката информация, макар да не беше сигурен, че ще му свърши някаква работа. Накрая обяви край на програмата, изключи компютъра и поседя известно време замислен. Без да става, Хари се завъртя със стола към съседния терминал, включи го и вкара кодовото си име. Извади полароидната плака от джоба си, разгледа добре гривната и набра на екрана описанието ѝ, след което го пусна за издирване в архива на

10. Акроним – дума, съставена от букви, които представляват съкращения на други думи.
– Б. пр.

откраднатото имущество. Това беше истинско изкуство. Хари трябваше да опише гривната така, както смяташе, че биха го направили другите ченгета, дори в случай че им се е наложило да правят описания на цял списък със скъпоценности, изчезнали при обири или взломни кражби. Най-напред той я описа простичко като „старинна златна гривна с инкрустирани фигурки на делфини, изработени от нефрит“. Натисна клавиша за търсене и след тридесет секунди на екрана се появи надпис „Няма информация“. Опита отново, този път изписвайки само „златна гривна с нефрит“. Компютърът отговори, че има 436 такива откраднати гривни. Това беше твърде много. Трябваше да пресее информацията, затова Хари изписа „златна гривна с нефритени риби“. Отговорът беше: шест случая. Така вече беше по-добре.

Компютърът казваше, че такава златна гривна, с инкрустирани риби от нефрит, е била упомената в четири доклада и в два участъкови бюлетина, които са били вкарани в информационната система след разширението ѝ през 1983 година. Бош знаеше, че поради честото дублиране на архивната информация във всички полицейски участъци беше твърде вероятно при всичките шест въведения да става дума за един и същ доклад за изчезнала гривна. Той изкара на екрана всичките доклади в съкратен вид и видя, че съмнението му се оказа основателно. Дублирането тръгваше от един доклад За проникване с взлом в центъра на града, някъде около кръстовището на Шесто авеню и „Хил Стрийт“, през септември. Пострадалата беше жена на име Хариет Бийчъм, на седемдесет и една години, от Силвър Лейк. Бош се опита да си представи мислено къде се намира мястото и дори сградата, но не успя. В компютъра също нямаше допълнителни сведения, та се налагаше да отиде до архивния отдел. Имаше обаче кратки описания на няколко отмъкнати от госпожа Бийчъм бижута, включително и гривната с нефрита. Обявената за открадната гривна на възрастната госпожа можеше да се окаже същата, която Медоус бе заложил, но можеше и да не е, тъй като описанието беше твърде недостатъчно. Бош си записа в тефтерчето няколко телефонни номера, които бяха дадени в доклада като спомагателна информация. Докато пишеше, си помисли колко излишни камари бумачина беше създадала загубата на госпожа Бийчъм.

Накрая Хари изведе информацията от бюлетините. И двата бяха на ФБР. Първият беше пуснат около две седмици след декларираната от госпожа Бийчъм загуба. Три месеца по-късно беше пуснат вторият, след като бижутата на старата жена така и не се бяха появили. Бош си записа номера на бюлетините и изключи компютъра. Стана, прекоси стаята и

отиде до редицата железни рафтове край отсрещната стена, върху които се съхраняваха десетки черни папки, съдържащи бюлетини от минали години. Извади папката с надпис „Септември“ и започна да я прелиства. Бързо установи, че бюлетините не са подредени в хронологичен ред, дори не всички бяха от септември. Всъщност изобщо не бяха в някакъв определен ред и можеше да се наложи да прерови всичките папки, обхващащи периода от десет месеца след загубата, сполетяла госпожа Бийчъм, преди да открие бюлетина, който му беше необходим. Той извади няколко папки и ги постави върху масата пред себе си. След малко усети присъствие от другата страна на масата.

– Какво искаш? – запита Хари, без да вдига поглед от папката.

– Какво искам ли? – рече дежурният детектив. – Искам да знам какво, по дяволите, правиш, Бош? Ти не работиш вече тук. Не можеш просто ей така да идваш, все едно че си някоя важна клечка. Остави тия тефтери обратно на рафта. Ако искаш да ги прегледаш, ела утре и помоли официално за разрешение, дявол да го вземе. И не ми пробутвай разни врели-некипели за някаква аутопсия. Киснеш тук вече половин час.

Бош го погледна в очите. Определи годините му на около двадесет и осем или двадесет и девет. Беше дори по-млад, отколкото бе Хари, когато постъпи в този отдел. Или изискванията бяха занижени, или отделът вече не беше това, което беше преди. Най-вероятно и двете, реши Бош, и отново се върна към папката с бюлетини.

– На теб говоря бе, задник! – ревна детективът.

Бош протегна крак под масата и ритна стола, който стоеше от другата ѝ страна. Столът полетя и облегалката му се блъсна силно право в чатала на детектива. Той се прегъна, издаде някакъв неясен гърлен звук и се подпря върху стола с две ръце. Бош знаеше, че славата му вече се носеше из отдела. Хари Бош: самотник, побойник и убиец. „Хайде бе, хлапе – сякаш казваше той, – само се опитай!“

Но младият детектив се беше вторачил в него, мъчейки се да надмogne гнева и унижението. Той беше ченге, което бързо би извадило пищова, но не би натиснало спусъка. Щом Хари усети това, той вече беше сигурен, че „хлапето“ ще се оттегли.

Младият детектив поклати глава, махна с двете ръце едновременно, сякаш казваше: „хайде, стига толкова“, и се отправи към бюрото си.

– Можеш да се оплачеш от мен, хлапе – рече Бош зад гърба му.

– Я ходи се шибай! – отвърна едва чуто „хлапето“.

Бош знаеше, че няма от какво да се тревожи. „Вътрешно разследване“ нямаше да обърне никакво внимание на спречкване между

служители без свидетел, който да потвърди, или пък магнетофонен запис. В този отдел думата на едно ченге, изречено срещу друго, не тежеше твърде. Всъщност, дори не струваше нищо. Хората от „Вътрешно разследване“ добре го знаеха и затова винаги работеха по двойки.

Един час и седем цигари по-късно Бош го откри. Сред петдесетте страници описания и снимки на задигнати скъпоценности при обира на „Уестленд Нешънъл Банк“, която се намиреше на Шесто авеню и „Хил Стрийт“, имаше фотокопие на друга полароидна плака, изобразяваща гривната с Нефритовите делфини. Сега вече Бош ясно си спомни мястото и си представи сградата с тъмни стъкла. Никога не беше влизал вътре в банката. Банков обир с откъване на бижута, помисли си Бош. Нещо не се връзваха нещата. Започна да чете списъка на откраднатото. Това бяха все бижута, и то твърде много на брой, за да бъде отминат случаят с лека ръка. Само Хариет Бийчъм бе декларирала, че са й откраднати осем старинни пръстена, четири гривни и четири чифта обици. Всичките тези неща бяха записани като изчезнали при проникване с взлом, а не при обир. Бош потърси някакви допълнителни сведения по случая на буквата „Б“ сред обявените за издирване скъпоценности, но не откри нищо повече. Само едно име за контакти: специален агент Е. Д. Уиш.

И тогава Бош забеляза, че в бюлетина бяха посочени три поредни дни като дата на извършване на престъплението. Значи проникването беше осъществено през тези три дни от първата седмица на септември. Това бяха Денят на труда¹¹ и уикендът след него. Банките в центъра ги затваряха през тези три дни. Ето защо в бюлетина ставаше дума не за обир, а за проникване. Някой беше проникнал в трезора на банката, където се съхраняваха лични скъпоценности на частни лица. Дали крадците не бяха прокопали тунел под земята? Хари се облегна назад и се замисли върху това. Защо не си спомняше този случай? Такъв удар би предизвикал голяма шумотевица в пресата дни наред. В участъка щяха да говорят за него дори още по-дълго. И тогава Хари си спомни, че тъкмо по това време – Денят на труда и следващите три седмици – той беше в Мексико. Проникването в банката беше станало, докато той отслужваше едномесечното си отстраняване от длъжност във връзка със случая с Кукловода. Хари се наведе напред, вдигна слушалката на телефона и набра един номер.

– Редакцията на „Таймс“. Бремер слуша.

11. Ден на труда – празник на работещите и служителите в САЩ и Канада – първият понеделник от септември, в други страни съответства на 1 май. – Б. пр.

– Обажда се Бош. И в неделите ли бачкаш?

– От два до десет, всяка неделя, без прекъсване. Какво става с теб? Не съм те чувал от, ъ... откакто имаше проблем по случая с Кукловода. Как е в холивудския участък?

– Бива. Поне засега. – Бош говореше тихо, за да не го чуе дежурният детектив.

– Харесва ти значи, а? – рече Бремер. – Е, чувам, че си намерил труп горе при язовира днес сутринта.

Джоел Бремер водеше полицейската рубрика в „Таймс“ от по-дълго време, отколкото повечето ченгета бяха служили в полицията, включително и от Бош. Нямахме нещо, което да стане в участъка, и той да го пропусне. Достатъчно бе само да завърти един телефон. Преди година се беше обадил по телефона на Бош, за да получи сведения във връзка с отстраняването му от работа за двадесет и два дни без заплащане. Оказа се, че Бремер беше научил за това преди самия Бош. Полицаяте от участъка открито мразеха „Таймс“, пък и вестникът не пестеше критиките по техен адрес. В центъра на всичко това стоеше Бремер, на когото повечето ченгета се доверяваха. Не правеше изключение и Бош.

– Да, това е случаят, по който работя – рече Хари. – Засега не съм напреднал много. Обаче искам една услуга. Ако нещата се развият така, както ми изглежда, ще има после какво да ти разправам.

Бош знаеше добре, че е излишно да пуска на Бремер въдици, но все пак искаше репортерът да разбере, че по-късно може и да има нещо за него.

– От какво имаш нужда? – запита Бремер.

– Както знаеш, миналата година, по време на Деня на труда, бях на принудителна почивка. Тази чест ми беше оказана от „Вътрешно разследване“. Затова пропуснах онзи случай, обаче имаше...

– За оная работа с тунела ли говориш? Дето бяха задигнали скъпоценностите там, в центъра? За нея ли ще ме разпитваш? Да не би да е изскочило нещо ново по този случай?

Бош усети как гласът на репортера се извиси припряно с една нотка. Оказа се прав – ставаше дума за тунел. Добре го изигра. Ако Бремер толкова се интересуваше от случая, значи работата беше наистина сериозна. И все пак Бош беше твърде изненадан, че не беше чул нищо по този въпрос, когато се върна отново на работа през октомври.

– Да, за същия случай говоря – рече той. – Тогава ме Нямахме, затова го пропуснах. Арестуваха ли някого?

– Не, случаят все още е открит. Доколкото знам, ФБР работи по

него.

– Искам да прегледам вестникарските материали по него още тази вечер. Става ли?

– Ще ти направя копия. Кога ще дойдеш?

– Тръгвам след малко.

– Да разбирам ли, че това има нещо общо с трупа, който си намерил тази сутрин?

– Така изглежда. Може и да има, но сега не мога да говоря. Пък и нали онези от ФБР работят по него. Утре ще отида и при тях, затова искам да прегледам материалите още тази вечер.

– Чакам те.

След като затвори телефона, Бош се загледа във фотокопието, което хората от ФБР бяха направили на снимката на гривната. Нямаше никакво съмнение, че беше същата, която Медоус бе заложил при Обина. На тази снимка се виждаше, че гривната е поставена върху една изпъстрена със старчески петна китка. Три малки рибки плуваха върху вълна от чисто злато. Бош реши, че това сигурно беше китката на седемдесет и една годишната Хариет Бийчъм, а снимката вероятно е била направена за нуждите на застрахователната компания. Той погледна към дежурния детектив, който продължаваше да прелиства оръжейния каталог. Прокашля се гръмко, както беше видял да прави навремето в един филм Джек Никълсън, и междувременно откъсна листа с фотокопието на снимката на гривната от папката. Детективът хлапе отвърна на погледа на Бош, после вниманието му се върна отново върху пишовите и патроните.

Докато Хари сгъваше тайно откъснатия лист, за да го пхне в джоба си, електронният му пейджър се включи и записука. Той вдигна слушалката на телефона и набра номера на холивудския участък, очаквайки да му кажат, че го чака още един труп. Обади се дежурният сержант на име Арт Крокет, когото всички наричаха Дейви¹².

– Хари, още ли си на бойното поле? – запита Крокет.

– Намирам се в „Паркър Сентър“. Дойдох тук да проверя някои работи.

– Добре, значи си близо до моргата. Един помощник съдебен лекар на име Сакаи току-що се обади и каза, че искал да те види.

– Мене ли?

12. Дейви Крокет – историческа личност от миналия век, чието име се свързва със завладяването на Запада. В случая – игра на думи. – Б. пр.

– Каза да ти предам, че нещо ново било изскочило и са изтеглили твоята аутопсия за днес. Всъщност започвали веднага.

* * *

На Хари му бяха необходими пет минути, за да стигне до областния болничен комплекс, и петнайсет, за да намери място за паркиране. Кабинетът на съдебния лекар се намираше зад едно от крилата на централната болнична сграда, което беше предвидено за събаряне след земетресението от 1987 година. Постройката беше двуетажна, направена от сглобяеми елементи в съвсем семпъл архитектурен стил. Минавайки през стъклената входна врата, през която живите влизаха в предното фойе, Бош се размина с един детектив, с когото бяха работили заедно известно време по случая с Нощния ловец в началото на 80-те.

– Здравсти, Бърни – рече Бош и се усмихна.

– Да ти го начукам, Бош – отвърна Бърни. – На теб и на всички други, дето са се хванали на тая работа.

Бош спря и за момент остана загледан в детектива Бърни, който се изгуби сред колите на паркинга. После влезе вътре и зави надясно покрай няколко двукрили врати. Миризмите ставаха все по-нетърпими. Това бяха миризмите на смъртта и на силен дезинфекционен препарат. Първата обаче имаше превес. Бош влезе в стаята за преобличане, подът на която беше покрит с жълта теракота. Вътре Лари Сакаи тъкмо навличаше хартиен халат върху служебните си болнични дрехи. На устата си беше поставил маска, а на краката върху обувките – хигиенични чорапи. Бош взе цял комплект от същите неща от едно кашонче, което стоеше върху желязната маса до вратата, и също започна да се облича.

– Какво му е станало на Бърни Слоутър? – запита той Сакаи. – От какво е побеснял такъв?

– Ти си причината за това, Бош – отвърна Сакаи, без да го погледне. – Вчера сутринта получил повикване. Някакъв шестнайсетгодишен хлапак застрелял най-добрия си приятел някъде горе, в Ланкастър. Изглеждаше като нещастен случай, обаче Бърни чакаше да проверим пътя на куршума и барутните обгаряния. Искал да приключи бързо случая. Вях му казал, че ще свършим днес неговата работа, затова беше дошъл тук. Само че днес изобщо няма да стигнем до Него, тъй като Сали в последния момент реши да работим по твоя случай. Не ме питай защо. Той само погледна трупа, когато го докарахме, и каза, че ще го обработим още днес. Обясних му, че за да направим това, трябва да прецакаме някой друг, и той се спря на Бърни. Нямах време да му се обадя, за да му кажа

да не идва. Затова е бесен. Знаеш, че живее чак при бар „Даймънд“. Изминал целия път дотук за нищо.

Бош си сложи маската, облече халата, обу чорапите и последва Сакаи през настлания с теракота салон към залата за аутопсии.

– Значи трябва да се сърди на Сали, а не на мен – рече той.

Сакаи не отвърна. Двамата спряха пред първата маса, върху която лежеше по гръб Били Медоус. Беше съвсем гол, а под тила му имаше малко, вдлъбнато парче дърво. В залата имаше още пет такива маси от неръждаема стомана, с улеи по ръбовете и дупки за оттичане в ъглите. Върху всяка от тях имаше по едно тяло. Доктор Джийзъс Салазар стоеше наведен над Медоус, с гръб към Хари и Сакаи.

– Здравей, Хари – рече Салазар, без да вдигне очи от трупа. – Чаках те. Лари, ще ми трябва разрези на това.

Съдебният лекар се изправи и се обърна. В ръката си, покрита от гумена ръкавица, държеше нещо, което приличаше на четвъртито парче розова мускулна тъкан. Той постави парчето в метален съд, наподобяващ тиган, и го подаде на Сакаи.

– Искам няколко вертикални. Първо един по оста на перфорацията, после два от всяка страна, за сравнение.

Сакаи взе съда и напусна стаята, за да отиде в лабораторията. Бош видя, че парчето плът беше изрязано от тялото на Медоус на два-три сантиметра от лявото гръдно зърно.

– Какво откри? – запита Бош.

– Още не съм наясно – отвърна Салазар. – Ще видим. Въпросът е какво си открил ти, Хари? Моят помощник казва, че си настоявал да направим аутопсия на твоя труп още днес. Защо толкова бързаш, Хари?

– Казах му, че я искам още днес, за да стане поне утре, и мисля, че така се разбрахме...

– Да, той ми каза, но аз проявих любопитство. Обичам заплетените истории, Хари. Какво те кара да мислиш, че тук има нещо нагласено? Или „гнило“, както казвате вие, детективите.

„Вече не го казваме“, помисли си Хари. Веднъж да споменат нещо във филмите, и после хора като Салазар веднага го подхващат. Това просто е остарял израз.

– Ами от самото начало едно-две неща не съвпадаха – отвърна Бош. – Сега са дори повече. На мен ми прилича на убийство и мисля, че не става дума за загадка.

– За какви неща говориш, Хари?

Бош извади бележника си и започна да го прелиства, докато

говореше. Беше си записал всичко, което му се беше сторило странно на мястото на престъплението – счупеният пръст, липсата на ясни следи в тръбата, набраната риза върху главата на мъртвия.

– В джоба на Медоус имаше комплектче принадлежности за друсане, а в тръбата намерихме и „печка“. На мен обаче работата ми изглежда нагласена. Убождането, което го е убило, е това тук, на ръката. Другите белези обаче са все стари, явно не е използвал ръцете от години.

– Прав си. Като изключим последното убождане в ръката, единственото място, на което има пресни следи, е вътрешната страна на бедрата, близо до слабините. Това място обикновено се използва от хора, които много старателно крият своята пристрастеност към наркотиците. И все пак човекът може просто да е решил да се боде отново по ръцете и това да е бил първият път. Какво има още, Хари?

– Медоус беше пушач. В това съм абсолютно сигурен. Но при трупа не намерихме цигари.

– Не би ли могъл някой да му ги вземе още преди тялото да е било открито? Да речем, някой от онези скитници, дето ровят из боклуците?

– Би могъл, но защо ще вземе цигарите, а нещата за друсане ще остави? Освен това някой е претърсил апартамента му.

– Може да е бил човек, който го е познавал, и е влязъл да търси наркотици.

– Отново си прав. – Бош прелисти още няколко страници от бележника си. – По памука в пакетчето имаше белезникавокафяви кристалчета. Виждал съм достатъчно нечист хероин, за да знам, че от него памукът става тъмнокафяв, а понякога дори и черен. Очевидно нашият човек се е надрусал за последно с твърде добра стока, вероятно вносна, което пък не се връзва с неговия начин на живот. Такава стока използват само богатшите.

Салазар помисли малко, преди да каже:

– Доста предположения има в цялата тая работа, Хари.

– Последното нещо, върху което тъкмо почвам да работя, е, че Медоус е бил забъркан в някакви нечисти игри.

Бош разказа на доктора накратко това, което знаеше за гривната – как е била задигната от банковия трезор, а после и от заложената къща. Салазар беше вещ най-вече в съдебномедицинския аспект на нещата, но Бош винаги му се беше доверявал. Дори понякога усещаше някакво разтоварване, когато споделеше със Сали подробности по един или друг случай. Двамата се бяха запознали през 1974 година, когато Бош още беше патрулиращ полицай, а Сали – млад съдебен лекар. Бош беше

получил задача да охранява един участък от Източна 54-а улица и да държи тълпата настрана от мястото, където в резултат на престрелка между членове на Симбионистката освободителна армия¹³ и полицията една сграда се беше запалила и изгоряла до основи. Сред димящите руини бяха намерени пет трупа. Сали беше назначен да открие дали има и шести – на Пати Хърст¹⁴. Двамата прекараха на мястото на инцидента три дни и накрая, когато Сали вече се беше предал, Бош спечели баса, че тя все още е жива.

Когато Хари завърши разказа си за гривната, притесненията на Сали, че смъртта на Били Медоус е загадка, се поуталожиха. Той дори се оживи и енергично придърпа масичката на колелца, върху която бяха подредени хирургическите му инструменти, към масата за аутопсии. Включи един магнетофон, взе скалпел и ножици, подобни на градинарски, и рече:

– Е, да се хващаме на работа.

Бош отстъпи няколко крачки назад, за да избегне пръските, и се облегна на един плот, върху който стоеше табла, отрупана с ножове, триони и скалпели. Той забеляза, че отстрани на таблата имаше залепено картонче с надпис: „За наточване“

* * *

Салазар огледа тялото на Били Медоус и започна:

– Трупът е на нормално развит мъж, кавказки тип, на ръст 173 см, 74 килограма, с приблизително установена възраст 40 години. Тялото е изстинало, небалсамирано, с пълно постмортално вцепеняване и посиняване.

Бош наблюдаваше отстрани началото на аутопсията, докато не забеляза найлоновия плик с дрехите на Медоус върху плота до инструментите. Взе го и го отвори. Веднага го блъсна миризма на урина и той за момент си спомни дневната в апартамента. Постави чифт гумени ръкавици. Салазар продължаваше описанието на трупа.

– Върху показалеца на лявата ръка се забелязва ясно видима фрактура без разкъсване и кръвоизлив.

Бош надзърна през рамо и видя, че докторът мърдаше счупената става на пръста с тъпия край на скалпела, докато говореше пред микрофона. Той завърши външното описание на тялото, споменавайки

13. Симбионистка освободителна армия – терористична организация, основана в Калифорния през 1971 г. Отвлечат Патриша Хърст през 1974 г. – Б. пр.

14. Патриша Хърст – дъщеря на мултимилionера Хърст. – Б. пр.

пробивите в кожата.

– Забелязват се кръвоизливи от убождания, подкожен тип, върху вътрешната страна на лявата предмишница. Прободното нараняване изпуша течност, примесена с кръв, което показва, че е прясно. Не е хванало коричка. В горната лява част на гръдния кош има друго прободно нараняване, което изпуска същата течност и изглежда малко по-широко от подкожното на предмишницата.

Салазар закри микрофона с ръка и каза на Бош:

– Накарах Сакаи да направи разрези на това убождане върху лявата гръд. Изглежда твърде интересно.

Бош кимна, после отново се обърна и започна да разгъва върху плата дрехите на Медоус. Чуваше как зад гърба му Салазар използва ножичките, за да отвори гръдния кош на мъртвеца.

Хари извади навън всеки джоб и внимателно огледа мъха по него. Обърна наопаки чорапите, прегледа хастара на панталоните и ризата. Нищо. Взе един скалпел от таблата с инструменти за наточване, разпра шевовете на колана на Медоус и раздели двете ивици кожа. Пак нищо. Зад гърба му Салазар рече:

– Далакът тежи 190 грама. Покриващата ципа е цяла и леко набръчкана, с бледолилава паренхимна тъкан.

Бош беше чувал всичко това стотици пъти. Повечето от нещата, които патологът изрича в своя микрофон, не означават нищо за стоящия наблизо детектив. Детективът чака заключението. Какво е убило човека, лежаш върху масата от студена стомана? Как? Кога?

– Жлъчният мехур е с тънки стени – продължаваше Салазар. – Съдържа няколко кубически сантиметра зеленикава жлъчна течност, без камъни.

Бош напъха дрехите обратно в плика и го запечата. После извади от друг плик високите обувки от естествена кожа, с които бяха намерили Медоус. Вдигайки ги, от тях се поръси оранжевочервеникав прах. Още едно доказателство, че трупът е бил завлечен в тръбата. Петите се бяха влачили по изсъхналата кал вътре и прахта беше попаднала в обувките.

– Лигавицата на пикочния мехур е цяла – продължаваше Салазар. – Той съдържа само около двеста грама бледожълта урина. По външните полови органи, както и по *вагината*, няма нищо за отбелязване.

Бош рязко се обърна. Салазар беше закрил микрофона с ръка.

– Докторски майтап, Хари – рече той. – Просто проверявах дали ме слушаш. Един ден може да ти се наложи да свидетелстваш за мен.

– Съмнявам се – каза Бош. – Едва ли някой би отегчавал съдиите до

смърт.

Салазар включи малкия циркулярен трион, който използваше за отваряне на черепи. Звукът му беше като на зъболекарска машина. Бош се съсредоточи отново върху обувките. Бяха добре лъснати и поддържани. По гумените подметки се познаваше, че са почти съвсем нови. Сред влакнцата на връзката на дясната обувка се беше заклезило съвсем мъничко камъче. Бош го извади оттам със скалпела. Оказа се парченце цимент. Хари си спомни белия прахоляк по килимчето в дрешника на Медоус. Запита се дали парченцето би съвпаднало по съдържание с бетона от стената на трезора на „Уестленд Банк“. Ако обувките са били толкова добре поддържани, би ли могло това парченце да остане във връзката цели девет месеца след проникването? Не изглеждаше никак вероятно. Може би беше от работата на Медоус в тунела на метрото. Ако, разбира се, той наистина беше работил там. Бош постави парченцето цимент в едно малко найлоново пликче и го пусна в джоба си при останалите веществени доказателства, които беше събрал през деня.

– Изследването на главата и черепното съдържание не показва травми или скрити патологични изменения – рече Салазар, – както и вродени аномалии. Хари, сега ще видим и пръста.

Бош постави обувките обратно в найлоновия плик и се върна при масата за аутопсии. В това време Салазар беше вдигнал една рентгенова снимка на лявата ръка на Медоус срещу светлината, идеща от екрана на стената.

– Виждаш ли ето тези неща – запита той и посочи снимката, след което проследи с пръст няколко малки бели чертички на негатива. Имаше три такива, съвсем близо до счупената става. – Ако счупването беше старо, с течение на времето те щяха да се изместят към ставата. На снимката няма други белези, но все пак ще хвърля едно око.

Салазар се върна при тялото и направи със скалпела Т-образен разрез върху кожата над първата става на пръста. После започна да рови в розовата плът отдолу и след малко рече:

– Не... не... Нищо. Това е станало след смъртта, Хари. Мислиш ли, че е възможно моите хора да са го направили?

– Не знам – отвърна Бош. – Не ми се вярва. Сакай каза, че много са внимавали с колегата си, а съм сигурен, че и аз не съм го счупил. Как така няма никакво нараняване на кожата?

– Това е интересен момент. И аз не знам как така. Просто пръстът е бил счупен без външно нараняване. Не мога да ти кажа как, но със сигурност е доста трудно да се направи. Трябва да хванеш пръста и да го

усучеш силно надолу, ето така, обаче да го счупиш, не е никак проста работа.

Салазар заобиколи масата, хвана дясната ръка на Медоус и дръпна показалеца назад. Не успя обаче да постигне достатъчен ъгъл, за да се счупи ставата.

– По-трудно е даже, отколкото си мислех – рече докторът. – Вероятно показалецът е бил ударен с някакъв тъп предмет. Такъв, който не би наранил кожата.

Когато след изминалите петнайсет минути Сакаи се върна с разрезите, аутопсията беше завършила и Салазар тъкмо зашиваше гръдния кош на Медоус с дебел насмолен канап.

След това откачи маркуча, който висеше над главата му, отми нечистотиите от тялото и намокри косата. Сакаи привърза двата крака на Медоус един за друг, а ръцете към тялото, за да избегне разместването им през време на различните стадии на вцепеняване. Бош видя как въжетото се връза в татуировката на ръката на мъртвия точно през врата на озъбения плъх.

Салазар затвори с два пръста очите на Медоус.

– Вкарвай го отзад – рече той на Сакаи. После се обърна към Бош: – Да видим сега разрезите. Струват ми се особени, защото перфорацията беше по-голяма, отколкото би оставила обикновена игла, пък и мястото – на гърдите – беше необичайно.

Това със сигурност е пробивна рана, получена приживе или вероятно непосредствено преди смъртта. Има съвсем лек кръвоизлив, но раната не е хванала коричка, значи става дума за съвсем скоро преди смъртта или дори по време на самата смърт. Може това убождане да е причина за смъртта, Хари.

Салазар отнесе разрезите до микроскопа, който стоеше върху отделен плот в дъното на залата. Избра един окуляр и го постави върху предметното стъкло. Наведе се да погледне и остана така около половин минута, след което се изправи и каза:

– Интересно...

После набързо разгледа и другите разрези. Когато свърши, постави отново първия върху стъклото.

– Така... Значи аз отстраних трисантиметровия участък от гръдната област, в който се намираше тази прободна рана. Проникнах в гръдния кош на около три-четири сантиметра навътре, колкото беше дълбоко убождането. Този разрез представлява вертикална дисекция на взетата проба, показваща канала на перфорацията. Следиш ли мисълта ми?

Бош кимна.

– Добре. Това е същото, както когато разрязваш ябълка, за да откриеш дупката на червейчето. На този разрез може да се проследи пътят на перфорацията и всяко поражение, което тя нанася. Погледни.

Бош се наведе над окуляра. Разрезът показваше права, дълбока около три сантиметра перфорация на кожата, а после и на мускула, която изтъняваше напред, подобно на шило. Около най-дълбоката точка на проникването розовият цвят на мускула се беше променил до тъмнокафяв.

– Какво значи това? – запита Бош.

– Това значи – отвърна Салазар, – че пробивът е минал през кожата, после през подкожната тлъстина, и е завършил право в гръдния мускул. Забеляваш ли потъмнелия цвят на мускула около върха на перфорацията?

– Да, забелязах го.

– Хари, това се дължи на изгаряне на мускула.

Бош отмести поглед от окуляра и погледна Салазар. Стори му се за миг, че долавя тънка усмивка под маската на патолога.

– Изгаряне ли?

– С оръжие за зашеметяване – рече Салазар. – От онези, които изстрелват електроди дълбоко в плътта, най-често на около 3–4 сантиметра. Макар в нашия случай повече да ми прилича, сякаш електродът е бил натиснат навътре с ръка.

Бош се замисли за момент. Оръжието за зашеметяване беше от най-трудните за издирване неща.

Сакаи влезе в стаята и се облегна на плота до вратата, за да наблюдава. Патологът взе три стъклени шишенца с кръв и две с жълтеникава течност от масичката с инструментите и ги подаде на Сакаи. Върху масата имаше и неголям стоманен съд с някакво кафяво парче месо, което Бош разпозна вследствие опита си в тази зала като черен дроб.

– Лари, това са токсикологичните проби – рече Салазар. Сакаи ги взе и отново изчезна навън.

– Да не би да говориш за електрошоково... изтезание? – запита Бош.

– Бих казал, Хари, че точно на такова ми прилича – отвърна Салазар. – Токът не е достатъчно силен, за да убие човек, травмата е малка. Но е напълно достатъчен, за да бъде изкопчена информация. Неголям електрически заряд, приложен към човешко тяло, може да бъде много убедителен. По този въпрос има доста написано. Ако вкараш електрода

в гръдния кош, човекът ще усети тока право в сърцето си. Може и да се парализира дори. Медоус им е казал всичко, което са искали да узнаят, а после безсилно е наблюдавал как му инжектират смъртоносната доза хероин в ръката.

– Можем ли да докажем това? – попита Бош.

Салазар сведе поглед към плочките на пода, постави пръст върху маската на устата си и се почеса по долната устна. Бош умираше за една цигара. Беше прекарал в залата за аутопсия вече близо два часа.

– Да докажем това ли, казваш? – повтори Салазар въпроса. – По медицински път – не. Токсикологичните проби ще станат готови до една седмица. Това, което най-вероятно ще покажат обаче, ще бъде свръхдоза хероин. Как можем да докажем, че някой друг му го е инжектирал в ръката, а не той самият? От медицинска гледна точка не можем. Можем само да докажем, че по време на смъртта или съвсем скоро преди нея Медоус е получил травмиращ токов удар. Бил е изтезаван, а след настъпването на смъртта е получил и необяснимо счупване на пръста на лявата ръка.

Салазар отново се почеса по устната през маската и заключи:

– Бих могъл да свидетелствам, че това е убийство, Хари. Всички медицински аргументи показват, че смъртта е причинена от други хора. Засега обаче нямаме никаква друга опора. Трябва да изчакаме токсикологичните проби и когато бъдат готови, ще се съберем отново да поразсъждаваме заедно.

Бош записа в тефтерчето си накратко това, което Салазар току-що бе казал. Щеше да му потрябва, когато седнеше пред пишещата машина да подготвя доклада си по случая.

– Разбира се – продължи Салазар, – да докажеш всичко това пред съдиите, без у тях да се яви съвсем оправдано съмнение, е друга работа. Според мен, Хари, трябва да намериш онази гривна и да откриеш защо човекът е бил измъчван и убит.

Бош затвори тефтерчето и започна да съблича хартиения халат.

* * *

Залезващото слънце обагри небето в розово и оранжево-същите ярки цветове като на костюм за сърф. Прекрасно заблуждение, помисли си Бош, докато шофираше към къщи на север по холивудския околоръстен път. Такива бяха залезите тук. Карат те да забравиш, че всъщност могат прави ветровете толкова прелестни и че зад всяка красива картина Може би стои някаква грозна истина.

Слънцето висеше като медна топка на хоризонта. Бош беше пуснал радиото на някаква станция, която предаваше джазова музика, и Колтрейн¹⁵ тъкмо изпълняваше „Очите на душата“. На седалката до него легеше папката с вестникарските материали на Бремер, притисната под тежестта на опаковка от шест кутии бира „Хенри'с“. Бош зави при „Баръм“ и пое нагоре по „Уудроу Уилсън“ към хълмовете над Студио Сити. Домът му представляваше издигната върху подпори дървена конструкция с една спалня, не по-голяма от среден гараж в Бевърли Хилс. Постройката сякаш висеше от ръба на хълма, закрепена върху три стоманени пилона. Изглеждаше неустойчива на земетресения и сякаш нарочно изкушаваше майката природа само да дръпне трите пилона, за да запрати къщичката надолу по склона подобно на шейна. Това, което си струваше компромиса обаче, беше изгледът. От задната веранда Бош можеше да вижда всичко като на длан, чак до Бърбанк и Глендейл. Погледът достигаше дори до забулените в лилава мъгла планини отвъд Пасадина и Алтадина. Понякога Хари забелязваше пушеците и виждаше оранжевите отблясъци на горски пожари по хълмовете в далечината. През нощта шумът откъм шосето отдолу стихваше, а лъчите на прожекторите на Юнивърсъл Студио шареха по небето. Това, че гледаше долината отвисоко, винаги бе изпълвало Бош с чувство за превъзходство, което той и сам не можеше да си обясни. Вярваше обаче, че обяснението е едно: той беше купил това местенце и нямаше намерение никога да го напусне. Придобил го преди осем години, когато покачването на цените на недвижимите имоти още не беше толкова сериозно, и предплати част от сумата – петдесет хиляди-в брой. Остана му да изплаща месечни вноски от хиляда и четиристотин долара, които лесно можеше да си позволи да заделя, тъй като единственото, за което харчеше парите си, беше храна, пиене и джазова музика.

Парите за предплатата получи от едно филмово студио срещу правото да използват името му в един телевизионен сериал за поредица от убийства на собственици на козметичен салон в Лос Анджелис. Бош и партньорът му бяха пресъздадени на екрана по време на разследване от двама второкласни телевизионни актьори. Партньорът му си взе петдесетте хилядарки, пенсионира се и се премести в Енсената. Бош вложи своите пари в къщичката, за която не беше сигурен дали ще преживее следващото земетресение, но това все пак го накара да се чувства като принц.

15. Джон Колтрейн – известен американски джазов саксофонист – Б. пр.

Напук на решението на Бош никога да не се мести Джери Едгар, неговият настоящ партньор и съветник по въпросите на недвижимите имоти в извънработно време, му каза, че къщата сега струва три пъти повече, отколкото е платил за нея. Всеки път, когато цените се покачваха, а то ставаше често, Едгар съветваше Бош да продаде имота, за да реализира печалба. Бош обаче просто искаше да си остане там, където беше.

Вече беше мръкнало, когато Хари стигна до дома си на хълма. Той изпи първата бира, застанал прав на задната веранда, загледан към морето от светлини долу под него. Втората изпи седнал в любимия си стол за дежурства с папката в скута. Цял ден не беше ял нищо и бирата бързо го хвана. Почувства се уморен и му се доспа, но скоро тялото му го подсети, че е време да го нахрани. Хари стана и отиде в кухнята, направи си сандвич с месо от пуйка и го отнесе обратно при стола заедно с още една бира.

Когато приключи с храненето, той бръсна с ръка трохите от папката на пода и я отвори. Вътре имаше четири статии от „Таймс“ за проникването в „Уестленд Банк“. Хари ги прочете по реда на излизането им. Първата беше съвсем кратка и съдържаше само събраната във вторника информация – в деня, когато проникването е било открито. По това време ЛАПД и ФБР не бяха твърде заинтересовани да говорят пред пресата, нито да позволят широката публика да разбере какво е станало.

ВЛАСТИТЕ ПРОУЧВАТ ПРОНИКВАНЕТО В БАНКАТА

Все още неустановено количество лична собственост е било задигнато от Уестлендската национална банка в центъра през време на тридневния празник.

Проникването, което се разследва от Лосанджелиското полицейско управление и Федералното бюро за разследване, е било установено, когато хората от управата на банката, намираща се на ъгъла на „Хил Стрийт“ и Шесто авеню, пристигнали във вторник и открили, че трезорът за съхраняване на лични ценности на граждани е ограбен, заяви специалният агент от ФБР Джон Рурки.

Рурки казва, че все още не е установена сумата, на която възлиза задигнатото. Други източници определят загубата приблизително на един милион в бижута и други скъпоценности, които са били оставени на съхранение в трезора от клиенти.

Рурки освен това отказва да даде обяснение как крадците са проникнали в трезора, само казва, че сигналната система не е била в изправност.

Упълномощен говорител на Уестлендската банка отказа да обсъжда кражбата във вторник. Заподозрени и арестувани засега няма.

Бош си записа в тефтерчето името Джон Рурки и отвори следващата статия, която беше доста по-дълга. Тя беше публикувана на другия ден след първата, а заглавието ѝ беше изписано с едри букви на първа страница. Състоеше се от две колони текст, придружен от снимка на мъж и жена, застанали наред трезора и загледани в една дупка на пода, широка колкото да мине през нея човек. Зад тях се виждаше камара от опразнени касети за депозиране на ценности. Повечето от малките вратички в стената отзад зееха отворени. Коментарът на Бремер гласеше:

НАЙ-МАЛКО ДВА МИЛИОНА В ЦЕННИ ПРЕДМЕТИ СА БИЛИ ЗАДИГНАТИ ЧРЕЗ ПРОКОПАВАНЕ НА ТУНЕЛ ПОД БАНКАТА. БАНДИТИТЕ СА ИМАЛИ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ ТРИТЕ ПРАЗНИЧНИ ДНИ, ЗА ДА ПРОНИКНАТ В ТРЕЗОРА.

Статията представляваше разширен вариант на първата и разказваше в детайли как крадците са прокопали тунела, Дълъг почти сто и петдесет метра и започващ от канализацията на „Хил Стрийт“. Беше наблегнато, че са използвали експлозиви, за да преодолееят последното препятствие – бетонния под на трезора. Според ФБР крадците прекарвали почти цялото време от трите почивни дни вътре, заети с разбиване на касетите за лични депозити. Тунелът от канализацията до трезора е бил започнат седем или осем седмици преди удара.

Бош си записа, че трябва да се обади във ФБР, за да разбере как точно е бил прокопан тунелът. Ако е било използвано сериозно оборудване, банковата охранителна система – както повечето такива, – която отчита не само звук, но и земни вибрации, би хванала раздвижването под земята и би се задействала. Освен това, чудеше се Бош, как така и експлозиите не са задействали алармената инсталация?

Той прегледа и третия материал, написан на следващия ден. Този път не беше от Бремер, но беше пак на първа страница. Снимката показваше десетки хора, подредени в колона, които чакаха да разберат дали и техните лични сейфове са били сред разбитите и ограбените. Служители от ФБР ги съпровождаха до трезора, а после записваха изявленията им. Бош прегледа набързо текста и установи един и същ преобладаващ

момент – хората бяха ядосани или разстроени, или и двете, тъй като бяха изгубили предмети, които бяха оставили в трезора на банката, смятайки, че там ще бъдат на по-сигурно място, отколкото в домовете им. Към края на статията беше спомената и Хариет Бийчъм. Бяха взели интервю от нея на излизане от банката, в което тя разказваше, че е изгубила колекция от бижута, които е събирала цял живот и които била купувала през време на пътуванията си по света с вече починалия ѝ съпруг Хари. В статията се споменаваше, че Хариет Бийчъм бършела очите си с дантелена кърпичка.

„Изгубих пръстените, които той ми купи във Франция. Също и златната гривна с нефрита от Мексико – казваше Бийчъм. – Който е извършил това, ми отне спомените.“

Твърде мелодраматично, помисли си Бош и се запита дали последните думи не бяха съчинени от репортера.

Четвъртата статия в папката беше публикувана седмица по-късно. Беше написана от Бремер, съвсем кратка, и се намираше чак на края на светската хроника, където обикновено стояха ежедневните новини от Долината. Бремер пишеше, че разследването на случая в „Уестленд Банк“ е било поето изцяло от ФБР. Лосанджелиското полицейско управление направило каквото могло отначало, но тъй като следите се губели, случаят бил оставен в ръцете на Бюрото. Отново беше цитиран специалният агент Рурки. Той казваше, че агентите продължавали да работят, но нямали особен напредък. Нямало и заподозрени. Нищо от откраднатото не се било появило.

Бош затвори папката. Случаят беше твърде значителен, за да може ФБР да го потули като обикновен банков обир. Казваше ли Рурки истината, че нямало заподозрени? Споменато ли беше името на Медоус някъде във връзка със случая? Две десетилетия по-рано Медоус беше воювал и от време на време беше живял в тунелите под селата в Южен Виетнам. Подобно на всички тунелни бойци той разбираше от взривна техника. Но все пак се искаха умения, да разрушиш тунел. Имплозия¹⁶. Би ли могъл някой да се научи да прониква през стоманобетон, за да преодолее пода на трезора на банка? Бош беше сигурен, разбира се, че не е било необходимо Медоус да знае всичко, тъй като цялата работа при всички случаи не беше дело на един човек.

Хари стана и отиде да си вземе още една бира от хладилника. Преди да се върне при стола си обаче, той се отби в спалнята и извади от

16. Имплозия – насочен навътре взрив. – Б. пр.

най-долното чекмедже на бюрото един стар орфан албум. После седна в стола, изпи бирата до половината и го отвори. Между страниците имаше доста не-закрепени снимки. Хари отдавна се канеше да ги постави, но все не му оставаше време за това. Пък и рядко отваряше този албум. Страниците му бяха пожълтели, по ръбовете бяха станали дори кафяви. Орфани и крехки като спомените, които извикваха. Хари разгледа снимките една по една и Установи, че не беше ги прикрепил в албума, понеже му харесваше да може да ги държи в ръце, да ги усеща.

Всичките бяха правени във Виетнам. Както онази, която намери в апартаента на Медоус, повечето бяха черно-бели. По онова време в Сайгон беше по-евтино да се прояви черно-бял филм. Бош присъстваше на някои от снимките, но повечето беше правил сам със старата „Лайка“, която вторият му баща му подари, преди да заmine. Това беше голям жест от страна на стареца. Той не искаше Хари да заминава и доста се караха за това. Но така или иначе фотоапаратът беше подарен. И приет. Но Бош не обичаше да разказва истории и когато се върна, снимките си останаха разпилени между страниците на албума. Никога да не бъдат прикачени и рядко да бъдат гледани.

Ако имаше нещо, което да свързва всички снимки, това бяха усмихнатите лица и тунелите. На почти всеки кадър се виждаха войници, застанали в пози на победители пред входовете на тунели, които токущо са завладели. На незапознатия страничен наблюдател снимките биха се сторили странни и може би дори учудващи. Но за Хари те бяха плашещи и зловещи, подобно на снимките от вестниците на хора, заклещени в катастрофирани автомобили, които чакат да дойдат пожарникарите, за да ги извадят. От пожълтелите хартийки гледаха усмихнатите лица на млади мъже, които бяха слезли в ада, а после се бяха върнали, за да се усмихнат пред обектива. Влизането в тунелите наричаха „потъване в чернилката“. Всеки от тях беше само едно черно ехо. Вътре нямаше нищо освен смърт. Но те все пак влизаха.

Бош обърна поредната орфана страница и попадна на вторачения в него Били Медоус. Снимката без съмнение беше правена няколко минути след онази, която Хари намери в апартаента му. Същата група войници, същият окоп и тунел. Окръг Ку Чи, сектор „Ехо“. Бош го нямаше на тази снимка, понеже беше излязъл от групата, за да снима. Лайката му беше запечатала празния поглед и каменната усмивка на Медоус. Бледата му кожа изглеждаше като восъчна. Беше хванал истинския Медоус, помисли си Хари. Той постави снимката обратно и прехвърли страницата. На следващата снимка беше самият Бош. Ясно си спомняше

как постави фотоапарата върху дървената маса в една колиба и нагласи самоснимача, а после застана пред обектива. Апаратчето щракна и го запечата завинаги – гол до кръста, с татуировката на рамото, осветена от залязващото слънце. Зад него, извън фокус едва се виждаше черният вход на тунел, мрачен и отблъскващ като страховитата уста в картината на Едвард Мунк „Викът“¹⁷.

Тунелът се намираще в селото, което нарекоха Тимбук-2, припомни си Бош, гледайки снимката. Неговият последен тунел. Но той не се усмихваше. Очите му сякаш бяха потънали в тъмните орбити. Сега отново не се усмихваше, гледайки снимката. Държеше я с две ръце и разсеяно потъркваше с пръсти ръбовете ѝ. Стоя така, докато умората и алкохолът не го потопиха в сънлив размисъл. Като на филм видя онзи последен тунел и Били Медоус.

* * *

Влязоха трима. Излязоха двама.

Бяха открили тунела по време на обиколка за прочистване из малко селце в сектор Е. Нямаше го на картите, затова го нарекоха Тимбук-2. В района имаше твърде много тунели, а „плъховете“ не достигаха, за да ги обходят всичките. Когато откриха входа под една кошница с ориз на пода на колибата, командващият сержант не пожела да изчака да се разнесе пушилката и да се приземят хеликоптери със свежи „плъхове“. Той бързаше, съзнавайки, че не могат да подминат тунела. Затова взе решение, подобно на много други по време на война. Изпрати трима от хората си вътре. Три невинни души, изплашени до смърт, най-много на по шест седмици служба. Каза им да не отиват далеч навътре, а само да поставят взривовете и да излязат. „Действайте бързо и се прикривайте един друг.“ И тримата новобранци послушно се спуснаха в дупката. Половин час по-късно излязоха двама.

Двамата излезли обясниха, че са се разделили. Тунелът се разклонявал, та затова. Тъкмо разказваха какво е станало на сержанта, когато се чу тътен и от отвора на тунела изригнаха облаци прахоляк и пушек. Зарядите С-4 се бяха взривили. В този момент в колибата влезе командващият ротата лейтенант и каза, че нямало да напуснат района без липсващия човек. И ротата остана там през целия ден, докато се уталожат димът и прахта в тунела. После вътре бяха изпратени два „плъха“ –

17. Едвард Мунк (1863–1944) – норвежки художник, експресионист, известен с мрачните си картини, в които преобладават теми с насилие и смърт. – Б. пр.

Хари Бош и Били Медоус. Нямамо значение дали липсващият войник е мъртъв, каза им лейтенантът. Просто да го изкарат оттам. Нямам намерение да остави свое момче в дупката. Поне да му направели достойно погребение.

Двамата с Медоус се спуснаха в тунела и откриха, че главният вход води към нещо като стая, в която бяха складирани кошници с ориз, а от нея тръгваха три разклонения. Две от тях се бяха срутили по време на експлозията. Третото беше останало. Тъкмо в него беше влязъл войникът.

Запълзяха в мрака, използвайки фенерчетата си много пестеливо. Медоус водеше. Скоро обаче стигнаха до задънен край. Медоус започна да рови из пръстта на пода и не след дълго откри замаскираната вратичка. Когато я отвори, се оказа, че надолу следваше второ ниво на лабиринта. Без да каже и дума, Медоус посочи в едната посока и сам запълзя в другата. Бош знаеше, че трябва да тръгне. Отсега нататък всеки оставаше сам, ако не се броят виетконгците¹⁸, които чакаха някъде напред. Тунелът на Бош се случи криволичещ и топъл като сауна. Миришеше на влага и изпражнения. Той усети изчезналия войник по миризмата още преди да го беше видял. Беше мъртъв. Тялото му се разлагаше в седнало положение по средата на тунела. Парчето жица, връзало се на 2–3 сантиметра във врата му, беше увито около един кол, забит в земята, и го държеше изправен. Страхувайки се от скрити капани, Бош не го докосна. Отправи лъча на фенерчето към раната на врата, после проследи ивицата засъхнала кръв надолу по тялото. Мъртвият беше облечен в зелена фланелка, върху която с бяла боя бе шамповано името му. Под кървавата диря се четеше Ал Крофтън. Около кръвта по гърдите му кръжаха лениви мухи. За момент Бош се запита как ли бяха намерили пътя дотук, толкова дълбоко под земята. Той насочи лъча светлина към чатала на войника и забеляза тъмното петно засъхнала кръв. Панталоните на Крофтън бяха разкъсани отпред и мястото приличаше на ръфано от диво животно. Очите на Хари го засмъдяха от стичащата се пот, дишането му се учести и стана по-шумно. Веднага разбра, че не може да направи нищо, за да го спре. Лявата ръка на Крофтън беше положена от външната страна на бедрото му с дланта нагоре. Бош отправи лъча натам и видя в шепата на войника окървавените му тестиси. Едва потисна мигом обзелото го желание да повърне, но не успя да спре задушаването.

Постави ръце върху устата си. И това не помогна. Просто се

18. Виетконг – название на Северновиетнамската армия. – Б. пр.

задушаваше. Изпадна в паника. Беше на двайсет години и беше изплашен. Стените на тунела сякаш идеха към него и го притискаха. Той се отдръпна от трупа, претърколи се странично, но изтърва фенерчето, чийто лъч остана да осветява Крофтън. Бош ритна глинената стена и се сви на кълбо. Потта в очите му се смеси със сълзи. Отначало потекоха тихо, но скоро цялото му тяло се разтресе и хълцащите звуци сякаш ечаха във всички посоки на безкрайната тъмница, за да стигнат право там, където Чарли¹⁹ седеше и чакаше. Право в ада.

19. Чарли – кодово название на северновietнамски войник. Идва от „Виктор Чарли“ – кодовото название на Северновietнамската армия през войната 1963–1973 г. – Б. пр.

ЧАСТ ВТОРА

Четвъртък, 21 май

Бош се събуди на стола около четири сутринта. Беше оставил плъзгащата стъклена врата към верандата отворена и ветрецът откъм Санта Ана леко поклащаше завесите. Топлият вятър и сънят бяха накарали Хари да се изпоти. После вятърът изсуши влагата по кожата му, както сушеше мидените черупки по пясъка на плажа. Хари излезе от всекидневната, облегна се на дървения парапет и се загледа към светлинките в Долината. Проекторите на Юнивърсъл отдавна се бяха оттеглили за нощна почивка, а откъм шосето в прохода не се чуваше обичайният шум на движението. Някъде от далечината, може би откъм Глендейл, долиташе пърпорене на хеликоптер. Хари го потърси с очи и скоро откри червената точка. Обикаляше долу в ниското без светлини. Не беше полицейски. След малко Хари усети острата кисела миризма на малатион, която ветрецът разнасяше.

Той влезе отново в стаята и затвори вратата. Помисли да си легне в леглото, но знаеше, че през тази нощ повече не ще може да заспи. Това често му се случваше. Сънят идваше рано, но бързо си отиваше. Или пък изобщо не идваше, докато изгряващото слънце не очертае билата на хълмовете в утринната мъгла.

Хари беше ходил в психиатричната клиника към болницата за ветерани в Сепулведа, но и психиатрите не можаха да му помогнат. Казаха му, че е в цикъл, Щял да има продължителни периоди на сънен транс, съпътствани от мъчителни сънища, които щели да се редуват с месеци безсъние. Това била естествена защитна реакция на мозъка му срещу ужасиите, които го очаквали в сънищата. Мозъкът ти е потиснал чувството за несигурност и безпокойство, породено от участието ти във войната, каза му докторът. Трябва да се опиташ да надмогнеш тези чувства през времето, докато си буден, за да можеш да спиш необезпокояван. Докторът обаче не разбираше, че станалото беше станало. Нямаше връщане назад и поправка на вече случилото се. Не можеш да превържеш с лейкопласт наранена душа.

Хари се изкъпа и обръсна, след като известно време изучава лицето си в огледалото. Припомни си колко зле се беше отнесло времето с Били Медоус. На места косата на Бош беше започнала да сивее, но все още беше гъста и къдрава. Ако не се броят тъмните кръгове под очите,

лицето му беше мъжествено и нямаше бръчки. Той избърса пяната за бърснене от бузите си и облече летния костюм върху светлосинята спортна риза. На една от закачалките в гардероба откри бежова вратовръзка с гладиаторски шлемчета по нея, която не беше много смачкана и на петна. Сложи я и я прихвана за ризата с щипката с номер 187, после закачи кобура към колана си и се отправи навън в настъпващата утрин. Слезе с колата до центъра да хапне един омлет със сухари и кафе в закувалнята на булевард „Фигероа“, която беше отворена двадесет и четири часа в денонощието още отпреди депресията. Надписът отпред самохвалко гласеше, че през това време заведението не е останало нито за минута без клиент. Хари се огледа, както седеше пред тезгяха, и забеляза, че за момента лично носи щафетата – беше сам.

Кафето и цигарата подготвиха Бош за настъпващия ден. Когато ги довърши, той се отправи обратно нагоре по шосето към Холивуд, подминавайки замръзналото море от коли, борещи се да се доберат до центъра.

Холивудският участък се намираще на улица „Уилкокс“, само на две преки от булеварда. Хари паркира отпред до бордюра, понеже имаше намерение да остане за малко, а не искаше да бъде притиснат от започващия оживен трафик на края на нощната смяна. Докато минаваше през малкото фойе, видя една жена с насинено око, която плачеше и попълваше някакъв формуляр с помощта на дежурния офицер. Коридорът към стаята на детективите обаче беше тих. Човекът от нощната смяна сигурно беше излязъл навън по повикване или пък беше на горния етаж в складовото помещение, в което имаше две походни легла. Бъркотията по детективските бюра с табелки „Кражби“, „Авто“, „Непълнолетни“ и „Убийства“ цареше неизменно дори и сега, когато нямаше никакви хора. Целите бюра бяха отрупани с книжа. Детективите идваха и си отиваха, книгата оставаха.

Бош отиде до дъното на стаята да си направи кафе. Хвърли един поглед през задната врата към вътрешния коридор, който водеше към клетките за временно задържаните и арестантските килии. В една от клетките някъде по средата на коридора Бош забеляза младо бяло момче с дълга руса коса, сплетена на тънки плитчици. То седеше заключено с белезници за желязната пейка. Непълнолетен, най-много на седемнайсет, определи мислено възрастта му Бош. Законът в Калифорния не позволяваше да ги затварят в една килия с възрастните. Все едно да каже човек, че би било опасно за койотите да ги сложиш в една клетка с добермани.

– Какво зяпаш бе, шибаняк? – извика момчето към Бош.

Бош не каза нищо. Започна да зарежда машинката за кафе.

Един униформен полицаи подаде глава от дежурната стая надолу по коридора.

– Казах ти – кресна униформеният на момчето. – Още един път ако гъкнеш, ще ти стегна още белезниците. След половин час няма да си усещаш ръцете. Ще те видим тогаз как ще си избършеш гъза в клозета.

– Май ще трябва да използвам шибаната ти мутра – рече момчето.

Униформеният излезе в коридора и се отправи към клетката, а твърдите му черни обувки заскърцаха заплашително. Бош постави филтъра на кафемашината и я включи. После се отдалечи от задната врата и спря до бюрото с табелка „Убийства“. Не искаше да гледа какво ще се случи с хлапето. Измъкна стола си иззад бюрото и го избута до масата с пишещата машина. На рафта до стената, подредени в купче-та, стояха различни типови бланки. Бош вкара една бланка за доклад от място на престъплението в пишещата машина, след което измъкна от джоба бележника си и го отвори на първата страница.

След два часа тракане, пушене и пиене на лошо кафе Бош завърши доклада си, като попълни безбройните съпътстващи разследването на едно убийство типови формуляри, а под висящите от тавана осветителни тела вече се стелеше синкав облак. Бош стана и отиде да извади копия на ксерокса, който се намираще в дъното на вътрешния коридор. Пътъом забеляза, че момчето с плитчиците беше изчезнало. Той извади една нова синя папка от малкото складче за канцеларски материали, чиято врата отвори с помощта на електронната си карта, и прикачи вътре един комплект от формулярите, съставляващи доклада му. Другият комплект пхна в една стара синя папка, която държеше в чекмеджето на бюрото си и която носеше името на един неразкрит случай. Когато свърши всичко това, той започна да чете отначало написаното. Хари обичаше реда, който писмената работа създаваше по случая. Беше му станало практика при много от предишните случаи всяка сутрин да препрочита материалите по хода на следствието. Миризмата на новата папка му напомни за стари случаи и го въодушеви. Докладите, които беше написал и поставил в папката обаче, не изчерпваха всичко. Съзнателно беше пропуснал някои неща от неделния следобед и вечерта. Не отрази например връзката, която беше направил между Медоус и проникването в „Уестленд Банк“. Пропусна посещенията си в заложната къща и срещата си с Бремер от „Таймс“. Дори не спомена за тези два разговора. Беше все още понеделник – ден втори. Искаше да изчака,

докато посети и ФБР, преди да вкара тази информация в официалния архив. Искаше да разбере с абсолютна точност за какво всъщност става дума. Тази предпазна мярка вземаше при всеки свой случай. Хари напусна участъка, преди другите детективи да бяха пристигнали на работа.

* * *

В девет часа Бош вече беше стигнал до Уестууд и се намираше на седемнадесетия етаж в сградата на ФБР на булевард „Уилшайър“. Приемната на Бюрото беше неприветлива, с обичайните канапета, тапицирани с изкуствена кожа, издраскани масички, покрити с имитиращ дървесна текстура фурнир, и разпилени по тях стари броеве на „ФБР бюлетин“. Бош не си даде труда да сяда и да чете. Остана прав пред белите завеси от прозрачна материя, които закриваха високите от пода до тава на прозорци, да съзерцава панорамата. Северното изложение предлагаше изглед, простиращ се от Тихия океан чак до веригата планини на Санта Моника на изток и оттам до Холивуд. Завесите напомняха за пласт мъгла, паднала върху смога. Бош почти допираше с нос меката ефирна материя и гледаше надолу през „Уилшайър“ към гробището за ветерани. Белите надгробни камъни по поддържаната трева напомняха редици от бебешки зъбчета. Близо до входа на гробището се извършваше ритуал с всички почести. Опечалените обаче бяха твърде малко. По на север, на едно възвишение без надгробни паметници, Бош забеляза няколко работници, които вадеха чимове и се опитваха да повдигнат с търнокопи голямо, продълговато парче земя. От време на време Хари проверяваше докъде са стигнали, но така и не разбра какво правеха. Петното беше твърде дълго и твърде широко за гроб.

Около десет и петнайсет военното погребение беше свършило, обаче работниците продължаваха да копаят на хълма. А Бош все още стоеше и чакаше прав пред завесата на прозореца. Накрая един глас достигна до него изотзад:

– Толкова гробове... Такива прави редици... Мъча се да не гледам никога през тия прозорци.

Хари се обърна. Тя беше висока и стройна, с падаща по раменете чуплива кестенява коса, тук-там изпъстрена с руси кичурчета. Имаше вид на вряла и кипяла и може би малко отегчена, като се има предвид, че денят едва започваше, точно както изглеждат жените ченгета и проститутките. Беше облечена в кафяв костюм и бяла блуза с шоколадена западнйашка фльонга. Хари проследи несиметричните извивки на бедрата

й под самото. Носеше нещо малко от лявата страна, може би „Рюгер“, което беше необичайно. Бош винаги беше смятал, че жените детективи носят оръжието си в чантичките.

– Това е гробището за ветерани – каза тя.

– Знам – отвърна Хари.

Усмихна се, но не на казаното. Просто беше очаквал специалният агент Е. Д. Уиш да бъде мъж. Наред с това имаше представа какви агенти най-често назначаваша да работят по случаите с банкови обири. Жените бяха част от новия имидж на Бюрото и не работеха по най-тежките случаи. Бюрото поначало представляваше братство, съставявано главно от динозаври и отшелници – все хора, които не можеха или не искаха да изоставят политиката, шпионажа и наркотиците. Докато обирите на банки вече не бяха толкова бляскава работа, колкото в миналото, а и дните на големите обирджии отдавна бяха отминали. Повечето обирджии днес дори не бяха професионални крадци. Това бяха предимно наркомани, търсещи плячка, с която да могат да изкарат седмицата. Все пак да крадеш от банка още се смяташе за углавно престъпление, което беше главната причина Бюрото да се занимава с това.

– Ама разбира се – рече тя. – Би трябвало да го знаете. С какво мога да ви бъда полезна, детектив Бош? Аз съм агент Уиш.

Ръкуваха се, но Уиш не се отправи към вратата, от която беше излязла. Тя се беше затворила и ключалката беше щракнала. Бош се поколеба за момент, после каза:

– Цяла сутрин чакам, за да се срещна с вас. Става дума за банката... Един случай, по който сте работили...

– Да, да, това сте го казали и на дежурния в приемната. Съжалявам, че се наложи да ме чакате толкова, но няхаме предварително уговорена среща, а пък аз имах неотложна работа. Трябваше да ми се обадите по телефона.

Бош кимна в съгласие, но отново не последва покана да влязат вътре. Нещо не тръгна на добре, помисли си Хари.

– Имате ли малко кафе там вътре? – запита той.

– Мм... да, май има. Само че не става ли да приключим по-бързо? Наистина имам важна работа в момента.

Че кой ли няма, помисли си Бош. Тя отвори вратата с електронната си карта и я задържа пред него. После го поведе по коридор с много врати, до всяка от които имаше пластмасова табелка. Бюрото обаче нямаше същия афинитет към акронимите като полицейското управление. На табелките беше обозначено: „Група Г“, „Група П“ и т.н. Докато вървяха,

Хари се опитваше да определи акцента ѝ. Беше леко носов, но не нийоркски. По-вероятно да е от Филадельфия или Ню Джърси, реши той. Със сигурност не беше от Южна Калифорния въпреки слънчевия ѝ загар.

– Кафето чисто ли го искате? – запита тя.

– Със сметна и захар, моля.

Тя се обърна и влезе в малка стая, обзаведена като кухня. Вътре имаше мивка с плот, кафе-машина за четири чаши, Микровълнова фурничка, хладилник и шкафове. Обстановката напомни на Бош за офисите на адвокати, които беше Посещавал. Приятно, подредено и скъпо. Тя му подаде пластмасова чашка с черно кафе, след което му направи знак да си сложи сам сметната и захарта. На себе си не сложи. Ако с това искаше да го накара да се чувства като натрапник, успя. Бош се почувства неудобно, като някой, който носи лоша вест. Тръгна след нея по коридора, докато стигнаха вратата, отбелязана с табелка „Група III“. Това беше екипът, работещ по обирите на банки и отвлеченията. Стаята беше с размера на мебелен магазин, Бош влизаше за първи път в кабинет на федерален екип и сравнението със стаята на детективите от полицейското управление беше направо потискащо. Мебелировката тук беше по-нова от тази на който и да е полицейски участък. На пода имаше килим, а на почти всички бюра – компютър. Бюрата бяха подредени в три редици по пет и бяха празни с изключение на едно. На първото в средната редица седеше мъж в сив костюм и държеше телефонна слушалка до ухото си. Дори не вдигна поглед, когато Хари и агент Уиш влязоха. Ако не се смяташе шумът, който идеше от включената радиостанция, поставена върху една картотека в дъното на стаята, мястото можеше да мине за агенция по недвижими имоти.

Уиш седна зад първото бюро откроя и посочи на Бош да заеме съседното. Така той се озова между нея и Сивия костюм, който говореше по телефона. Бош остави чашката с кафе пред себе си и веднага усети, че Сивия костюм вече не беше чак толкова съсредоточен върху разговора, който водеше, макар постоянно да повтаряше „аха, аха“ и „да, да“. Уиш отвори едно от шкафчетата на бюрото си, извади оттам пластмасово шише с вода и си наля в малка чашка.

– Тъкмо бяхме получили съобщение, че е извършен обир на спестовната каса в Санта Моника, и всички заминаха натам – обясни тя, забелязвайки, че Хари оглежда празната стая. – Аз останах тук за свързка, затова се наложи да ме чакате навън. Съжалявам.

– Няма нищо. Хванахте ли го?

– Защо смятате, че е бил мъж?

Бош сви рамене.

– Ами съдейки по статистиката...

– Е, този път са били двама, мъж и жена. Спипахме ги веднага. Били с кола, за която имаше съобщение, че е открадната вчера от Ризида. Жената влязла вътре и свършила сама работата, а мъжът останал зад волана. После хванали по № 10 до центъра на Лос Анджелис, където оставили колата пред небостъргача на „Юнайтед“. Оттам взели ескалатора до автогарата, качили се на експресния автобус до Ван Нюис, откъдето с такси се върнали във Венис. Слезли пред банката. Един хеликоптер от ЛАПД през цялото време ги следил, а те дори и не погледнали нагоре. Когато жената влязла във втората банка, нашите хора решили, че се готви за втори обир, затова я задържали, както си стояла на опашката пред едно от гишетата. Мъжа арестували на паркинга. Оказа се, че тя само се готвела да депозира парите, откраднати от първата банка. Просто обикновен банков превод, само че по по-трудния начин. Виждате ли какви тъпи хора са в този бизнес, детектив Бош. Какво мога да направя за вас?

– Можете да ме наричате Хари.

– И защо? Какво ще правим заедно?

– Ще осъществим междуведомствено сътрудничество-рече Бош. – Нещо като нашия хеликоптер и вашите хора тая сутрин.

* * *

Бош отпи от кафето си и каза:

– Вчера попаднах на името ви в един от бюлетините. Става дума за един случай в центъра отпреди година. Интересуват ме някои подробности. Аз работя в отдел „Убийства“ към холивудския уча...

– Знам, знам – прекъсна го агент Уиш.

– ...стък.

– Дежурният от приемната ми показва картичката, която сте му дали. Между другото, искате ли я обратно?

Това беше плосък номер. Хари видя скромната си визитка върху лъскавия й зелен работен дневник. Картичката беше стояла в портфейла му месеци наред и ъгълчетата й бяха ПОДБИТИ. Беше една от онези визитни картички, които управлението даваше на детективите, работещи навън, с отпечатана полицейска значка и телефонния номер на холивудския участък, но без име. Можеш да си купиш тампон с мастило, да си поръчаш печат с името ти и в началото на всяка Работна седмица да седнеш зад бюрото си и да си напечаташ една-две дузини визитки. Или пък

просто можеш да напишеш името си с химикалка и да не ти пука чак толкова. Бош така и направи. Вече не държеше на нищо.

– Не – рече той, – можете да я задържите. Пак между другото, вие имате ли визитки?

С едно бързо, нетърпеливо движение тя издърпа най-горното средно чекмедже, взе една картичка от малка кутийка и я постави върху бюрото си, съвсем близо до лакътя, който Бош беше подпрял там. Той отпи още една глътка кафе, докато изучаваше визитната. „Е“-то означаваше Еленър.

– Е, значи знаете кой съм и откъде идвам – започна Бош. – И аз знам мъничко за вас. Например, че сте разследвали или разследвате все още проникване в банка от миналата година, при което крадците са влезли през пода на трезора, прекопавайки тунел. Говоря за „Уестленд Нешънъл Банк“.

Той забеляза, че вниманието ѝ в миг се изостри. Дори му се стори, че и Сивия костюм затаи дъх. Май беше попаднал право в целта.

– Името ви беше дадено в бюлетините, а пък аз разследвам едно убийство, за което смятам, че е свързано с вашия случай, и затова искам да разбера... поне в общи линии докъде сте стигнали. Можем ли да говорим за евентуални заподозрени и тъй нататък... Мисля, че може да се окаже, че търсим едни и същи хора. Вероятно моят човек е един от проникналите в банката.

Уиш мълчеше и си играеше с един молив, който беше извадила от работния си дневник. Побутваше с гумичката визитната картичка на Бош в кръг върху зеления квадрат на бюрото си. Сивия костюм продължаваше да се прави, че говори по телефона. Бош се обърна към него и за миг погледите им се срещнаха. Бош му кимна, а онзи отвърна очи. Хари реши, че това е човекът, който беше направил коментарите във вестникарските материали – специален агент Джон Рурки.

– Мисля, че бихте могли да се представите и по-добре, детектив Бош, нали така? – рече Уиш. – Имам предвид, че вие просто нахълтвате тук, започвате да развявате знамето на сътрудничеството и очаквате от мен веднага да разтворя пред вас папките на Бюрото.

Тя почука три пъти с молива по бюрото и поклати глава, сякаш възпитаваше дете.

– Ще ми кажете ли някакво име? – продължи Уиш. – Дайте ми поне една причина да ви окажа съдействие. Поначало подобни желания тук минават само по каналния ред инстанции, които преценяват дали да допуснат други законови институции до нашата информация. Знаете това

й мисля, че ще бъде най-добре...

Бош извади от джоба си федералния бюлетин със снимката на златната гривна. Разгъна го и го разстла върху бюрото й. После извади от другия джоб полароидната плака, която беше взел от заложната къща, и я подхвърли до бюлетина.

– Това е от „Уестленд Нешънъл Банк“ – рече той и почука с пръст бюлетина. – Същата гривна е била заложена преди шест седмици в центъра. Моят човек я е заложил, а сега е мъртъв.

Тя задържа погледа си върху плаката и Бош забеляза, че в него се чете разбиране. Явно случаят съвсем не беше изbledнял от съзнанието й.

– Името му е Уилям Медоус. Намерихме го в една тръба, горе при язовира „Мълхоланд“ вчера сутринта.

Сивия костюм довърши разговора с несъществуващия събеседник с думите:

– Благодаря за информацията. Сега трябва да вървя. Получило се е съобщение за нов обир и... ъ... Благодаря... И на вас. Засега довиждане.

Бош дори не го погледна. Той наблюдаваше Уиш. Стори му се, че усеща желанието й да срещне погледа на Сивия костюм. Очите й помръднаха в тази посока, но бързо се върнаха върху полароидната плака. Нещо не беше наред и Бош реши да удари направо:

– Защо не прескочим всички тези глупости, агент Уиш? Доколкото ми е известно, засега не сте открили никакви следи от ограбеното, нито една монета, нито едно пръстенче, нито една златна гривна с нефрит... Нямайте нищо. Затова нека зарежем тия брътвежи за разни инстанции. Какво всъщност става, питам аз? Моят човек залага гривната и намира кончината си. Защо? Не мислите ли, че водим успоредно разследване? Или по-скоро едно и също разследване.

Никакъв ефект.

– Моят човек или е получил гривната от хората, които вие търсите, или я е откраднал от тях. А е възможно и да е бил един от тях. Което означава, че гривната не е трябвало все още да излиза на бял свят. Нищо от останалите скъпоценности не се е появило. И ето, той отива и нарушава правилата, залагайки една от откраднатите вещи. Те го наказват, след което я открадват обратно от заложната къща... Или нещо такова. Въпросът е в това, че ние търсим едни и същи хора, а на мен ми е необходима някаква следа, по която да тръгна.

Тя продължаваше да мълчи, но Бош усети зараждащото се решение. Този път я изчака докрай.

– Разкажете ми за него – рече Уиш накрая.

Той ѝ разказа. Започна с анонимното обаждане, после ѝ каза за трупа, за апартамента, който беше претърсен, за разписката от заложната къща, която намери скрита в рамката на снимката, и за това, че когато стигна до заложната къща, гривната вече беше изчезнала и оттам. Не спомена само, че е познавал Медоус.

– Взето ли е и нещо друго от заложната къща или само тази гривна? – запита тя, когато Бош свърши.

– Разбира се, но само колкото за прикритие на предмета, който всъщност им е трябвал, т.е. гривната. Аз виждам нещата така: Медоус е бил убит само защото този, който го е убил, е искал да разбере къде е гривната. Изкопчили са от него каквото са могли, убили са го, а после са отишли да си приберат гривната. Имате ли нещо против да запуша?

– Да, имам – рече Уиш. – И какво толкова важно има около тая гривна? Та тя е само капка в морето от всичко откраднато, което така и не се е появило досега.

Бош беше мислил по този въпрос, но не беше стигнал до никакъв отговор.

– Не зная – отвърна той.

– Ако е бил измъчван, както казвате вие, защо разписката е била оставена там, че да я намерите? И защо е трябвало да разбиват и ограбват заложната къща? Смятате, че той им е казал къде е гривната, но не им е дал разписката ли?

Бош се беше сетил и за това.

– Не зная – рече той отново. – Може би е знаел, че няма да го оставят жив. Затова им е дал само половината от това, което им е трябвало. Запазил е нещичко. Не им е казал за разписката, за да може тя да послужи като следа.

Бош се замисли върху сценария. За първи път започна да свързва нещата, когато препрочиташе бележките си и докладите, които беше написал. Реши, че е време да хвърли още един коз.

– Познавах Медоус преди двадесет години.

– Познавали сте жертвата ли, детектив Бош? – Гласът ѝ сега беше по-силен и някак заплашителен. – Защо не казахте това още като влязохте тук? Откога ЛАПД позволява на детективите си да обикалят и разследват смъртта на приятелите си?

– Не съм казал такова нещо. Казах само, че съм го познавал, и то преди двадесет години. Не съм искал случая да бъде възложен на мен. – Просто така стана – приех повикването и... Беше чисто...

Не искаше да каже съпадение.

– Всичко това е много интересно – каза Уиш. – И не твърде законо. Ние... Аз не съм сигурна, че можем да ви помогнем. Мисля, че...

– Вижте какво, когато го познавах, бяхме заедно в армията, в Първи пехотен полк във Виетнам. Разбирате ли? Просто бяхме и двамата там. Той беше „тунелен плъх“, както ги наричаха там, и аз също бях такъв. Знаете ли какво е това?

Уиш не отговори. Отново гледаше гривната. Бош напълно беше забравил за Сивия костюм.

– Виетнамците бяха прокопали тунели под селата си – заразказва той. – Някои дори бяха на повече от сто години. Тунелите свързваха колиба с колиба, село със село, единия край на джунглата с другия. Те минаваха дори под някои наши лагери. Бяха просто навсякъде. И работата ни беше-на нас, „тунелните“ войници – да слизаме долу, в онези дупки. Там се водеше цяла война, друга война, под земята.

Бош изведнъж установи, че освен на психиатъра и на един тесен кръг от хора в Службата за ветерани в Сепулведа не беше разказвал на никого за тунелите и какво е правил вътре.

– А Медоус беше добър в тая работа. Представете си как се спуска в онази черна тъмница само с едно фенерче и един 45-калибров пистолет. Е, той точно това правеше. Твърдеше, че му харесвало. Понякога стояхме долу с часове, понякога с дни. И Медоус беше единственият, който не се страхуваше да слиза там. Животът над земята го плашеше повече.

Тя не каза нищо. Бош погледна към Сивия костюм, който пишеше нещо на едно жълто листче. В този момент някой съобщи по радиостанцията в дъното на стаята, че транспортира двама задържани към общинския временен арест.

– И така, двадесет години по-късно вие имате проникване в банков трезор през тунел, а аз – един мъртъв тунелен боец. Намерихме го в тръба, което е пак тунел. Притежавал е вещ от откраднатите във вашия случай. – Бош опипа джобовете си за цигарите, но си спомни, че тя беше казала „не“. – Налага се да работим заедно този път. И е най-добре да започнем веднага.

По лицето ѝ познаваше, че не беше постигнал нищо. Той допи чашката с кафе и се приготви да си ходи. Изобщо не погледна Уиш. Чу как Сивия костюм вдигна телефона отново и набра някакъв номер. Загледа се в остатъка от неразтворена захар на дъното на чашката. Мразеше кафето със захар.

– Детектив Бош – започна Уиш, – съжалявам, че се наложи да чака-те толкова дълго отвън в коридора тази сутрин. Съжалявам и за това, че този ваш боен другар, Медоус, е мъртъв. Няма значение, че сте го познавали преди двадесет години, аз наистина съжалявам. Съчувствам му, както и на вас, за това, което се е наложило да изживеете... Обаче точно сега не мога да ви помогна с нищо, за което също съжалявам. Налага се да спазвам установения ред и да говоря най-напред с началниците си. Но ще ви се обадя, и то колкото мога по-скоро. За момента това е всичко, което мога да направя.

Бош пусна чашката в кошчето за боклук до бюрото ѝ и протегна ръка да вземе полароидната плака и страницата от бюлетина.

– Може ли да задържа снимката? – запита агент Уиш. – Трябва да я покажа на началството.

Бош си взе снимката, стана и пристъпи към бюрото на Сивия костюм. Задържа я за момент пред лицето на мъжа.

– Той я видя – каза Хари през рамо, докато излизаше от стаята.

* * *

Заместник-началникът Ървин Ървинг седеше зад бюрото си, скърцаше със зъби и издуваше мускулите на челюстта си. Беше раздразнен. А скърцането със зъби и стягането на челюстните мускули беше навик, съпътстващ раздразнението или вгълбените му състояния на мислене. Като резултат от това мускулатурата на челюстите му се беше превърнала в най-впечатляващата особеност на лицето му. Гледана отпред, челюстта му беше по-широка отколкото ушите, които бяха прилепнали към гладко обръснатия череп. Ушите и челюстта на Ървинг придаваха един страховит, ако не и чудат вид на лицето му. Всъщност то напомняше на някаква летяща челюст, чиито могъщи кътници сякаш можеха да сдвчат и мраморна плочка. Пък и самият Ървинг правеше всичко, което беше по силите му, за да затвърди това първоначално впечатление на вдъхващо страх куче пазач на склад за вторични суровини, което с чиста съвест би впило зъби в нечие рамо или прасец и би отхапало парче месо с размера на футболна топка. Тъкмо този външен вид му беше помагал през цялото време да преодолява единствената пречка в кариерата му на лосанджелиски полицаи – глупаво име – и само беше от полза при неговото отдавна планирано изкачване към кабинета на главния началник на шестия етаж. Затова той плащаше данък на навика си, дори това да му струваше нов комплект кътни пломби за две хиляди долара на всеки осемнадесет месеца.

Ървинг притегна вратовръзката на гърлото си и прекара длан по лъснатия си череп. Пресегна се към апарата за вътрешна връзка и макар че можеше просто да натисне копчето на преподавателя, след което да излае командата си, той изчака своята нова секретарка адютант да се обади първа. Това беше друг негов навик.

– Да, шефе?

Той обожаваше да чува това. Усмихна се, после се наведе напред, докато масивната му широка челюст дойде на сантиметри от преподавателя. Беше човек, който не се доверяваше на техническите средства, че могат да свършат това, за което бяха предназначени. Трябваше да долепи уста до мембраната на говорителя и да вика.

– Мери, донеси ми досието на Хари Бош. Трябва да е някъде сред последните.

– Веднага, шефе.

Ървинг се облегна назад, усмихна се през стиснати зъби, Но точно тогава му се стори, че усеща някаква неравност. Прекара пъргав език по последния кътник от долния ляв Ред, търсейки някакъв дефект по гладката му повърхност, може би мъничка пукнатина. Не напипа нищо. Издърпа най-горното чекмедже на бюрото си и извади оттам малко огледалце. Отвори уста и огледа задните си зъби. После прибра огледалцето и извади малко небесносиньо тефтерче, в което си записа, че трябва да отиде на преглед при зъболекаря. Затвори чекмеджето и си спомни за онзи път, когато беше напъхал съдбоносната курабийка в устата си по време на обяд с кмета на Уестсайд. Последният долен десен кътник не беше устоял на твърдата курабийка и се беше натрошил. Кучето пазач обаче реши да погълне парчетата от натрошения зъб, вместо да показва слабост пред кмета, чийто решаващ глас един ден можеше да му послужи. По време на обяда той беше довел до вниманието му обстоятелството, че неговият племенник, моторизиран полицај от лосанджелиския участък, се беше оказал прикрит хомосексуалист. Ървинг спомена, че прави всичко възможно да защити племенника му и да го предпази от разкриване. Управлението имаше фобия към хомосексуализма, подобно на черква в Небраска, и ако дори и една думичка изтечеше отнякъде и стигнеше до протоколите, а оттам и до началството, обясняваше Ървинг на кмета, момчето трябвало да забрави всякаква надежда за повишение. Наред с това можело да се очаква и брутална безпощадност от страна на колегите му. Ървин не искаше да отваря дума за евентуалните последици, ако се разразеше публичен скандал, пък и нямаше нужда. Дори в либералния Уестсайд подобно нещо би превърнало в пух и прах всякакви

амбиции за издигане.

Ървинг тъкмо се усмихваше при спомена, когато офицер Мери Гросо почука, а после и влезе в кабинета с една дебела колкото палец папка в ръка. Тя постави папката върху покритото със стъкло бюро на Ървинг. Отгоре, върху блестящата повърхност, нямаше абсолютно нищо, дори телефон.

– Прав бяхте, шефе. Беше все още сред отворените.

Заместник-началникът на отдел „Вътрешно разследване“ се наведе напред и рече:

– Да, мисля, че не съм го прехвърлил към архива, понеже имам чувството, че още не сме видели всичко, на което е способен детектив Бош. Я дай да видя... май бяха Люис и Кларк...

Той отвори папката и прочете бележката от вътрешната страна на корицата.

– Да. Мери, би ли извикала Люис и Кларк да дойдат тук, ако обичаш?

– Шефе, видях ги в оперативната стая долу. Пригответяха се за РС. Не знам по кой случай.

– Е, Мери ще трябва да отложат разпита на свидетелите... И моля те, не ми говори със съкращения. Аз съм внимателен и бавно пипащ полицаи. Не обичам прибързаността, не обичам и съкращенията. Ще научиш това скоро. А сега кажи на Люис и Кларк, че искам да оставят за после изслушването и тутакси да се явят при мен.

Той стегна челюстните си мускули и ги изду, докато заприличат на топки за тенис. Гросо изприпка навън от кабинета. Ървинг се отпусна и започна да прелиства папката, запознавайки се задочно за пореден път с Хари Бош. Прегледа военното му досие, после се спря на неговия бърз напредък в управлението. За осем години беше издигнат от обикновен патрулен полицаи до детектив в елитния екип на отдел „Кражби и убийства“. После идваше падането – служебно прехвърляне през миналата година от главното управление в отдел „Убийства“ на холивудския участък. Би трябвало да бъде уволнен дисциплинарно, изказа наум съжалението си Ървинг, докато изучаваше кариерата на Бош в хронологичен Ред.

И тогава попадна на доклада на психолога, с който се потвърждаваше дали Бош би могъл да се върне отново към задълженията си, след като беше убил невъоръжен човек през миналата година. В него се казваше:

„През време на военната и полицейската му практика, в която се включва и гореспоменатото застрелване с фатален край, пациентът е изградил у себе си висока безчувственост към насилието. Той говори за насилието във всички негови аспекти като за неизменна част от ежедневния му живот. Затова не изглежда твърде вероятно изложеното за него преди време, че би могъл да изгради психологически задръжки, ако бъде поставен отново в условия, при които се налага използването на смъртоносно оръжие, с оглед да защити себе си или други хора. Смятам, че той би бил в състояние да реагира своевременно. Би бил способен да натисне спусъка. В действителност изказванията му не показват някакъв болестотворен ефект в резултат на застрелването, ако не се смята неговото чувство за удовлетвореност от изхода на инцидента, т.е. смъртта на заподозрения, което следва да се счита за неуместно.“

Ървинг затвори папката и почука отгоре с добре поддържан нокът. После вдигна от стъклото на бюрото си един дълъг кестеняв косъм – на офицер Мари Гросо, реши той – и го пусна в кошчето за отпадъци отстрани на бюрото. Хари Бош е истински проблем, мислеше Ървинг. Иначе добро ченге, добър детектив – всъщност Ървинг неохотно хвалеше работата му в отдел „Кражби и убийства“ отчасти поради афинитета му към серийни убийци. Обаче като цяло единците не работеха добре, поставени вътре в системата, смяташе заместник-началникът. А Хари Бош си беше единак и винаги щеше да бъде такъв. Не можеше да стане един от голямото семейство на лосанджелиската полиция. Ето че и найлошото достигна до Ървинг: Бош не само беше напуснал семейството, но, изглежда, се увличаше в дейности, които можеха да накърнят „семеините работи“ и да го поставят в неудобно положение. Ървинг се завъртя със стола си и се загледа през прозореца към Сити Хол отстреща, през „Лос Анджелис Стрийт“. После погледът му се плъзна надолу, както ставаше винаги, към мраморния фонтан преди „Паркър Сентър“, който стоеше като мемориален паметник на служителите, загинали при изпълнение на служебния дълг. Семейството съществува, помисли си той. Съществува и Честта с главно „ч“. Ървинг стисна зъби силно – могъщо и триумфално. Точно тогава вратата се отвори.

Детективите Пиърс Люис и Дон Кларк влязоха в кабинета и се представиха. Биха могли да бъдат и братя. Имаха еднакви късо подстригани кестеняви коси, широки плещи от вдигане на щанги и

консервативни сиви копринени костюми. Люис носеше тясна черна вратовръзка, Кларк – виненочервена. И двамата бяха широки горе и тесни надолу – за да бъдат удобни за хващане. И двамата имаха леко изпъчена напред стойка, сякаш излизаха от морето и пореха с чела приболя.

– Господа – рече Ървинг, – имаме проблем – първостепенен проблем – с един служител, който е пристъпял прага ни и преди. Един служител, върху когото вие двамата поработихте и все пак стигнахте до някакъв успех преди време.

Люис и Кларк се спогледаха и Кларк дори си позволи една бърза тънка усмивчица. Не можеше да отгатне за кого става дума, но обичаше да работи с такива, които повтаряха грешките си. Те бяха толкова отчаяни.

– Хари Бош – рече Ървинг. Изчака за момент, сякаш да възприемат по-добре името, после продължи: – Ще се наложи да отскочите за малко до холивудския участък. Искам веднага да бъде открито разследване срещу него. От името на Федералното бюро за разследване.

– От ФБР ли? – запита Люис. – Какво им е направил?

Ървинг го поправи, че не трябва да използва съкращения по адрес на Бюрото, и им каза да седнат на двата стола. Следващите десет минути той прекара в предаване на телефонния разговор, който беше водил малко преди това с ФБР.

– От Бюрото казват, че имало твърде много съвпадения – заключи той. – Аз съм на същото мнение. Може да е забъркан в цялата тая работа и Бюрото иска да му бъде отнет случаят „Медоус“. Най-малкото, изглежда, той е взел страна, за да помогне на заподозрения, който е бил негов бивш боен другар, и Бош го е отървал от затвора миналата година. Съществува вероятност да е бил посветен и в банковата кражба. Дали Бош е знаел за нея и дали е забъркан по-нататък в престъплението, все още не е ясно. Обаче ние ще открием какво цели детектив Бош.

На това място Ървинг изчака, за да могат двамата да осмислят чутото и да стовари с всичка сила основната си идея с помощта на мощно издуване на челюстните мускули. Люис и Кларк знаеха, че не трябва да го прекъсват. И Ървинг продължи:

– Тази възможност отваря вратичка за управлението да извърши с Бош това, което преди не успя. Да го елиминира. Ще докладвате директно на мен. И искам прекия началник на Бош, някой си лейтенант Паундс, да получава копия от вашите доклади всеки ден. На мен обаче, освен че ще ми представяте докладите, ще искам да ми телефонирате два пъти на ден – сутрин и вечер.

- Тръгваме веднага – рече Люис и стана прав.
- Действайте, господа, но бъдете внимателни – посъветва ги Ървинг. – Детектив Бош вече не е онази знаменитост, която беше едно време. Не го оставяйте да ви се изплъзне.

* * *

Объркването на Бош в резултат на безславното му отпращане от агент Уиш се превърна в гняв и чувство за безсилие, докато слизаше надолу с асансьора. Сякаш физическият натиск, който усещаше върху гърдите си, се качваше към гърлото му, докато клетката от неръждаема стомана се спускаше надолу. Беше сам и когато пейджърът на колана му започна да писука, той го остави да сигнализира през определените петнадесет секунди, вместо да го изключи. Преглътна гнева и раздражението и ги превърна в решение. На излизане от кабината на асансьора той погледна номера, изписан върху дигиталния дисплей на пейджъра. Кодът отпред беше 818 – Долината, – обаче номерът след него му беше непознат. Той влезе в една от редицата телефонни кабинки срещу сградата на ФБР и набра номера. „Деветдесет цента“, каза един електронен глас. За щастие имаше необходимите дребни. Набута монетите в отвора и слушалката отсреща се вдигна наред първото позвъняване. Беше Джери Едгар.

– Хари – започна той без „здрасти“, – все още се намирам тук горе, в Службата за ветерани, и тъпча на място, човече. Нямам никаква документация за Медуос. Казват, че трябвало да мина по каналния ред или да представя съдебно разпореждане. Аз им казвам, сигурен съм, че има досие при тях, знаеш, понеже ти така ми каза. Викам им: „Вижте какво, ако отида и си изкарам разпореждане от съда, ще се размърдате ли да намерите папката на Медуос?“ И те, значи, отиват да я търсят, обаче след малко се връщат и казват, че имало такава папка, но била взета. Познай кой е дошъл и я е взел със съдебно решение още миналата година?

– ФБР.

– Ти явно знаеш нещо, което аз не знам.

– Е, не съм седял със скръстени ръце. Казаха ли ти кога я е взело Бюрото или защо?

– Не са им казали защо. Дошъл агент от ФБР с нареждане и просто я взел. Записано е през миналия септември, обаче още не я е върнал оттогава. Не давали никакви обяснения. Шибаното Бюро кога ли е давало...

Бош мълчеше, докато обмисляше всичко това. Знаели са през цялото време. Уиш е знаела за Медоус и за тунелите, и за всичко останало, което днес ѝ беше разказал. Цялата работа е била представление.

– Хари, там ли си?

– Аха, слушай, показаха ли ти копие от съдебното разпореждане за изземване на папката? Не знаят ли поне името на агента?

– Не. Не можаха да намерят нищо, а и никой не си спомняше името на агента, освен че била жена.

– Запиши си номера на телефона, от който ти се обаждат в момента. Върни се веднага в архива и попитай за едно друго досие. Просто провери дали е там. Имам предвид моето.

Хари каза на Едгар номера, после му даде рождената си дата, номера на социалната осигуровка и трите си имена, като му продиктува буква по буква малкото си име.

– Исусе! Това ли е малкото ти име? – рече Едгар. – А Хари е за покъсо, а? Че как го е измислила майка ти такава?

– Тя си падаше по художниците от петнайсети век. Малкото ми име се връзва с фамилията. Върви да провериш дали е там папката и после веднага ми се обади. Ще чакам тук.

– Ама аз даже не мога да го произнеса бе, човек!

– Римува се с „анонимен“.

– Хубаво, ще опитам така. Ти къде си в момента все пак?

– В една телефонна кабина, точно срещу ФБР.

Бош затвори, преди партньорът му да беше задал нови въпроси. Запали цигара и се облегна на стената на кабината, загледан в малката група хора, които обикаляха в кръг по широката зелена ивица пред сградата. Носеха ръчно направени лозунги и плакати, с които протестираха против подписването на нови договори за откриване на петролни кладенци в залива Санта Моника. Той видя надписи, които гласяха „Просто кажете НЕ на петрола“, „Не е ли заливът достатъчно осран?“, „Съединени Ексонски шати“²⁰ и прочие.

Забеляза и два телевизионни екипа върху тревната площ, които заснемаха протеста. В това е цялата работа, помисли си Хари. В показването. Докато медиите излъчваха протеста По новините в шест часа, той щеше да има успех. Колкото са Имали и други подобни протести. Бош забеляза, че излъченият от групата говорител даваше интервю пред камерата, и разпозна жената до него като говорителката от Канал 4.

20. ЕКСОН – петролна компания в САЩ. – Б. пр.

Установи, че познава и човека, когото интервюираха, но не можеше да си спомни откъде. След като погледа известно време, той успя да се сети. Човекът беше телевизионен актьор, който играеше пияница в един комедиен сериал. Хари го беше гледал два-три пъти. Макар човекът все още да приличаше на пияница, сериалът вече не се излъчваше.

Бош беше на втората цигара и стоеше все така облегнат на телефонната кабина, започвайки да усеща жегата на деня, когато случайно погледна към стъкления портал на сградата и забеляза агент Еленър Уиш да излиза. Тя гледаше надолу и ровеше в чантичката си, затова не го видя. Бързо и без да се замисли защо, той се скри зад кабините и използвайки ги за прикритие, изчака тя да го подмине. Беше търсила из чантичката си слънчеви очила. Сега вече си ги беше поставила и мина покрай групата на протестиращите, без дори да погледне към тях. Отправи се по посока на булевард „Уилшайър“. Бош знаеше, че гаражът на Федералното бюро се намира в приземието на сградата. Уиш вървеше в обратната посока. Явно отиваше някъде наблизо. Телефонът извъня.

– Хари, взели са и твоята папка. От ФБР... Какво става бе, човек?

Гласът на Едгар беше напрегнат и объркан. Той не обичаше сътресенията. Не обичаше и загадките. Беше от хората, за които работното време е от девет до пет.

– Не зная какво става, а и не искат да ми кажат – отвърна Бош. – Тръгвай към участъка. Там ще говорим. Ако стигнеш преди мен, искам да се обадиш в управлението на строителната компания на метрото, в личния състав. Провери дали Медоус е работил там. Опитай също и името Фийлдс. После си довърши другата работа, както се разбрахме при сделката вчера. Ще се видим след малко.

– Хари, ти ми каза, че си познавал Медоус. Може би трябва да се обадим на шефа, да му кажем, че се получава конфликтна ситуация и е най-добре случаят да се прехвърли на „Кражби и убийства“ в главното управление или на някой друг.

– Ще говорим по този въпрос след малко, Джери. Не прави нищо и не говори с никого за това, докато не пристигна.

Бош окачи слушалката и се отправи към булевард „Уилшайър“. Установи, че Уиш вече беше свила на изток към Уестууд Вилидж. Той намали дистанцията между тях, премина на отсрещния тротоар и продължи да я следва. Внимаваше да не се приближи твърде много, че тя да види отражението му във витрините, край които вървеше. Когато Уиш стигна булевард „Уестууд“, зави на север и пресече „Уилшайър“, озовавайки се на неговата страна на улицата. Хари влезе във фоайето на една

банка. След малко излезе отново на тротоара, но тя беше изчезнала. Той се огледа и в двете посоки, после изтича до ъгъла. Видя я на половин пресечка напред. Вървеше по „Уестууд“.

Уиш забави крачка и спря пред входа на един магазин за спортни стоки. Бош видя на витрината фигури на манекени, облечени в убито зелени шорти и фланелки за бягане. Миналогодишната мода продаваше и днес. Уиш погледа облеклата известно време, после продължи, без да спира, докато не стигна театралния район. Влезе в бар-грила на Стратън.

Бош продължи да върви от другата страна на улицата, подмина ресторанта, без да поглежда натам, и стигна до следващия ъгъл. Спря пред „Бруин“, под козирката на стария театър, и погледна назад. Не беше излязла. Той си помисли дали ресторантът нямаше заден изход. Погледна часовника си. Беше малко рано за обяд, но тя може би искаше да избегне навалицата. А може би обичаше да се храни сама. Хари пресече улицата и застана под брезентовия навес на театър „Фокс“. Оттам можеше да гледа през витрината вътре в ресторанта, но не видя Уиш. Мина през паркинга до ресторанта излезе на задната уличка. Видя, че отзад имаше и друга врата за посетители. Дали го беше забелязала и беше използвала задната врата, за да се изплъзне? Отдавна не беше следил някого сам, но не вярваше да го е забелязала. Той зави по малката уличка отзад и влезе в ресторанта.

Еленьр Уиш седеше сама в едно от облицованите с дърво сепарета покрай дясната стена на ресторанта. Като всяко предпазливо ченге, тя беше седнала с лице към входната врата, затова не забеляза Бош, докато той не седна срещу нея. Хари взе менюто, което тя току-що беше прегледала и оставила върху масата.

– Не съм идвал тук – рече той. – Добро ли е мястото?

– Какво значи това? – почти извика тя и върху лицето ѝ се изписа изненада.

– Ами не знам, просто си помислих, че може да се нуждаете от малко компания.

– Да не сте ме следили? Следили сте ме.

– Най-малкото сега започвам. Знаете, че направихте грешка горе в службата. Изиграхте го много слабо. Аз идвам с единствената следа от девет месеца насам, а вие ми заговорихте за инстанции и прочие глупости. Нещо не беше наред в цялата работа, обаче не разбирах какво. Сега вече знам.

– За какво говорите? Няма значение, не искам да зная.

Тя понечи да се измъкне от сепарето, но Бош се пресегна през масата и я хвана здраво за китката. Кожата ѝ беше топла и влажна от дългото ходене. Тя спря, обърна се и го прониза с кафявите си очи, толкова горещи и гневни, че можеше с поглед да издълбае името му върху надгробен камък.

– Пусни ме – рече Уиш с глас, който все още контролираше, но в него се прокрадва една нотка на слабост, показваща ясно, че скоро можеше да изгуби контрол. Той я пусна.

– Не си тръгвай. Моля те – рече Хари. Тя се поколеба за момент и Бош реши да действа бързо. – Всичко е наред – продължи той. – Разбирам причината за всичко това, студеното посрещане и тъй нататък. И трябва да призная, че беше изиграно добре. Не мога да те виня за нищо.

– Бош, чуй ме, нямам представа за какво говориш. Мисля...

– Разбрах, че вече си знаела за Медоус, за тунелите и всичко останало. Ти си иззела неговото военно досие, иззела си и моето, а сигурно си иззела и досиетата на всички „плъхове“, които са се измъкнали от Виетнам живи. Сигурно има нещо, което свързва тази работа в „Уестленд Банк“ с тунелите от едно време.

Тя го погледа известно време и тъкмо беше готова да заговори, когато се приближи една сервитьорка с бележник и молив.

– Засега само едно черно кафе и чаша минерална вода. Благодаря. – Бош изрече това, преди Уиш или сервитьорката да успеят да кажат нещо. Момичето се отдалечи, записвайки в движение поръчката.

– Мислех, че си сметанено-захарно ченге – каза Уиш.

– Само когато хората се опитват да отгатнат какъв съм.

Погледът ѝ поемекна, но съвсем малко.

– Виж какво, детектив Бош, не знам откъде си научил това, което казваш, че знаеш, или мислиш, че знаеш, но няма да обсъждам случая в „Уестленд Банк“. Същото ти казах и в Бюрото. Не мога да го направя. Съжалявам наистина.

– Май би трябвало да се почувствам засегнат, но не съм – рече Бош. – Това е съвсем логична стъпка в едно разследване. Аз бих направил същото. Хващате всеки, който отговаря на описанието „тунелен плъх“, и го прекарвате през ситото на уликите.

– Ти не си заподозрян, Бош, нали така? Затова остави тая работа.

– Знам, че не съм заподозрян. – Бош избухна за миг в кратък, пресилен смях. – По това време отслужвах наказанието си в Мексико и мога да го докажа. Но вие в Бюрото и без това го знаете. Що се отнася до мен, добре, майната му. Но ми трябва това, което имате за Медоус. Ти

си иззела папката му през септември и сигурно си поработила върху него. Наблюдение, познати, минало, а може би и... Обзалагам се, че дори си говорила с него. Всичко това ми е необходимо сега, днес, а не след три или четири седмици, когато някоя „инстанция“ ще сложи печата върху него.

Сервитьорката се върна с кафето и минералната вода. Уиш придърпа чашата към себе си, но не отпи.

– Детектив Бош, ти си във от случая. Съжалявам, че не съм аз тази, която трябва да ти го каже, но си отстранен. Върни се в участъка и ще разбереш. Обадохме се веднага щом ти си тръгна.

Хари държеше чашата кафе с две ръце и беше подпрял лакти върху масата. Внимателно я остави в чинийката, в случай че ръцете му се разтреперят.

– Какво сте направили? – запита Бош.

– Съжалявам – рече Еленър Уиш. – След като си тръгна, Рурки – човекът, на когото навря снимката в лицето – набра номера от визитната ти картичка и разговаря с лейтенант Паундс. Той му разказа за посещението ти и предположи, че е станало недоразумение: ти разследваш смъртта на свой Приятел. Каза му и някои други неща и...

– Какви други неща?

– Виж какво, Бош, знам всичко за тебе. Признавам, че Изтеглихме досието ти и те проверихме. Дявол да го вземе, Достатъчно беше да прочетем вестниците оттогава. Хари Бош и случая с Кукловода... Аз знам какво е станало с онези от „Вътрешно разследване“, и то в случая не е от полза, но решението взе Рурки. Той...

– Какви други неща е казал?

– Каза истината. Твоето име и това на Медоус са изскочи ли по време на разследването. Рурки каза, че сте се познава ли. Той помоли да бъдеш отстранен от случая. Така че всичко това вече няма значение.

Бош подаде глава навън от сепарето и се огледа.

– Искам да чуя твоя отговор – рече той. – Заподозрян ли съм?

– Не. Или поне не беше, докато не дойде в Бюрото тази сутрин. Сега вече не знам. Опитвам се да бъда честна, а ти трябва да погледнеш на всичко това от нашата гледна точка. Един тип, когото сме проучвали миналата година, идва при нас и казва, че разследва смъртта на друг тип, когото също сме проучвали, но доста по-усърдно. Този, първият, казва „Дайте да ви видя папките.“

Нямаше нужда да му казва чак толкова много. Той знаеше всичко това, както и че тя сама се поставя в неудобно положение, като му казва

каквото и да е. Но въпреки всичките лайна, в които беше нагазил здраво, или беше накаран да нагази, Хари Бош започваше да си пада по студената и твърда Еленър Уиш.

– Ако не искаш да говориш за Медоус, кажи ми поне едно нещо за мен. Преди малко каза, че съм бил наблюдаван, и спря дотам. Как сте го правили? Да не си била и в Мексико?

– И това, и други неща... – Тя го погледна за момент, преди да продължи: – Обаче много скоро разбрахме, че си чист. Отпърво се развълувахме. Имам предвид, че тъкмо преглеждахме досиетата на хора с опит в тунелните дейности още от Виетнам, когато открихме, че ето на – най-отгоре седи знаменитият Хари Бош, детективската суперзвезда, с няколко книги, написани по негови случаи, телевизионен сериал и прочие. Това е човекът, чието име изпълва страниците на вестниците; човекът, чиято звезда изведнъж угасва и той бива наказан за един месец с понижение, след което го прехвърлят от елитния отдел „Кражби и убийства“ на управлението в... – Тя се поколеба.

– Глуха линия – довърши той вместо нея.

Уиш сведе очи към чашата си и продължи:

– И така, Рурки веднага предположи, че ти вероятно си си прекарвал времето в копаене на онзи тунел към банката. Героят изведнъж пада отвисоко – това е някакъв твой начин да се присмееш на обществото, нещо безумно от този род. Когато обаче започнахме проверката и поразпитахме тук-там тихичко, установихме, че си бил в Мексико през целия месец. Изпратихме човек до Енсената и проверихме всичко. Ти беше чист. По същото време изискахме и твоето медицинско досие от Службата за ветерани в Сепулведа... А, ето какво си проверявал тази сутрин, нали?

Той кимна. Уиш продължи:

– И така, в медицинското ти досие имаше и доклад на психиатъра... Съжалявам, това е такова посегателство...

– Искам да знам.

– Ами казваше се, че си напълно „функционален“. Имаш обаче редки прояви на посттравматичен стрес под формата на безсъние и други работи, както и клаустрофобия. Един доктор дори беше написал, че ти не би влязъл отново в тунел за нищо на света. Въпреки всичко ние изпратихме твоите материали в нашата научна лаборатория за изследване на поведението на Куантико. Те те отхвърлиха като възможен заподозрян и казаха, че не било правдоподобно да рискуваш чак толкова за материални облаги.

Тя го изчака да попие казаното.

– Онези папки на Службата за ветерани са стари – рече Бош. – Цялата тази история е стара. Нямам намерение да седя тук и да обсъждам защо не бих могъл да бъда заподозрян. Всичко това е старо. Аз не съм разговарял с психиатър поне от пет години. А що се отнася до тази клаустрофобия, то аз вчера влизах в тунел, за да огледам тялото на Медоус. Какво мислиш, че би написал вашият психолог в Куантико по този въпрос?

Хари усещаше как лицето му се зачервява от негодувание. Беше казал твърде много. Обаче колкото повече се насилваше да се овладее, толкова повече кръв нахлуваше в главата му. Сервитьорката с широките бедра използва тъкмо този момент да му долее чашата с кафе.

– Готови ли сте да поръчвате? – запита тя.

– Не – каза Уиш, без да откъсва поглед от Бош. – Още не.

– Ей, сладурано, скоро тук ще нахълта ей такваз тълпа и ще ни трябва масата за хора, дето искат да ядат. Аз преживявам от гладните, не от онез, дето са ядосани толкоз, че да не могат да ядат.

Жената се отдалечи и Бош си помисли, че тази сервитьорка вероятно беше по-добър съдник на човешкото поведение, отколкото повечето полицаи.

– Съжалявам за всичко това – рече Уиш. – Трябваше да ме оставиш да си тръгна още в началото.

Объркването беше изчезнало, но гневът беше още там. Той вече не поглеждаше навън от сепарето. Гледаше нея.

– Мислиш ли, че ме познаваш само от няколко хартийки в една папка? Не, не ме познаваш. Все пак ми кажи каквото знаеш.

– Не те познавам, само знам някои неща за тебе – рече тя. За момент спря, да си събере мислите. – Ти си човек на институциите, детектив Бош. И през целия си живот си бил такъв. Детски приюти, домове на осиновители, армията, после полицията. Никога не си напускал системата. Минавал си от една социална институция в друга.

Тя отпи малко от водата и сякаш решаваше дали да продължава или не. После продължи:

– Йеронимъс Бош... Единственото нещо, което майка ти е дала, е името на един художник, умрял преди петстотин години. Обаче според мен налудничавите приумици, които той е нарисувал, в сравнение с това, което ти си преживял, биха изглеждали като Дисниленд. Майка ти е била самотна и е била принудена да те изостави. Израснал си в сиропиталище, после по приюти и домове на осиновители. Преживял си всичко

това, преживял си Виетнам и полицейския участък. Поне засега най-малкото. Само че ти си единакът в глутницата. Стигнал си до елитния екип на „Кражби и убийства“, работил си по най-важните случаи, но винаги си оставал аутсайдер. Вършил си всичко така, както ти си го разбрал, затова са те изхвърлили.

Тя допи чашата си, сякаш за да даде време на Бош да я възпре. Той обаче я остави да продължи.

– Само една грешка си допуснал. Убил си човек миналата година. Самият той е бил убиец, но това не променя нещата. Според докладите си помислил, че бърка под възглавницата, за да извади оръжие. В действителност той е бръкнал да си извади перуката. Смешно наистина, но „Вътрешно разследване“ намира свидетелка, която заявява, че ти е казала предварително, че заподозреният държи перуката си под възглавницата. Тъй като тя е била една улична курва, достоверността на показанията ѝ е била под въпрос. Това не е било достатъчно, за да те изритат, но ти е струвало завоюваното положение. И сега работиш в Холивуд – мястото, което повечето хора в управлението наричат „клозета“.

Думите ѝ заглъхнаха. Беше свършила. Бош не каза нищо и за известно време настъпи тишина. Сервитьорката се мотаеше около сепарето, но усещаше, че е по-добре да не се обажда.

– Когато се върнеш в кабинета – рече той най-сетне, – кажи на Рурки да се обади още веднъж. Той ми е взел случая и пак той може да ми го върне.

– Не мога да му кажа това. Той няма да го направи.

– О, да, ще го направи. Ти само му кажи, че му давам срок до утре сутринта.

– Или какво? Искам да кажа – какво ще направиш? Хайде, нека бъдем откровени. С това твое досие най-вероятно до утре сутринта ще бъдеш отстранен. Веднага щом е свършил да говори с Рурки, Паундс сигурно се е обадил на „Вътрешно разследване“, ако самият Рурки не е свършил това.

– Няма значение. Искам до утре сутринта да чуя добра вест, иначе Рурки ще прочете в „Таймс“ как главният заподозрян от ФБР по крупния банков обир, човекът, когото Бюрото е държало под наблюдение, е бил убит под носа им и е отнесъл със себе си отговорите на всички въпроси, свързани със знаменитата уестлендска тунелна кражба. Може всичките факти да не бъдат верни или пък в точен порядък, но ще изглеждат горе-долу така. И още нещо, което не е без значение, материалът ще бъде добър за четене. Ще се вдигне пушилка чак до Сената. От

това мнозина ще изпаднат в неловко положение, пък и този, който е оправил Медоус, ще бъде предупреден. И тогава няма никога да заловите виновните, а Рурки ще бъде заклеймен като човекът, който ги е оставил да се измъкнат.

Тя го изглежда косо, клатейки глава, сякаш стоеше над всичката тая каша.

– От мен не зависи нищо. Ще се върна там и ще му предам това, а той ще реши какво да прави. Но ако бях на негово Място, щях да си помисля, че блъфирам.

– Това не е блъф. Знаете, че съм чист и ще се свържа с медиите, а пък те ще ме изслушат внимателно и всичко това много ще им хареса. Бъди благоразумна, кажи му, че не блъфирам. Нищо не мога да изгубя, ако го направя. А и той нищо не губи, ако ми върне случая.

Бош тръгна да излиза от сепарето. Изправяйки се, хвърли две банкноти върху масата.

– Имате досието ми. Знаете къде да ме намерите.

– Да, знаем – каза тя. – Хей, Бош?

Той спря и се обърна.

– Онази улична курва... Беше ли казала истината за възглавницата?

– Нима всички те не казват истината?

* * *

Бош паркира зад участъка на „Уилкокс“ и продължи да пуши, докато изкачваше стъпалата към задния вход. Пред вратата смачка фасата на земята и влезе, оставяйки зад себе си миризмата на повръщано, която се носеше откъм прозорците с решетки на участъковия изтрезвител. Джери Едгар го чакаше и нервно крачеше из коридора.

– Хари, шефът ни търси спешно и е под пара.

– Тъй ли? За какво?

– Не знам, обаче на всеки десет минути излиза от стъклената си клетка и пита за тебе. Изключил си предавателя, също и станцията в колата. Видях двама от ОВР в копринени костюмчета да влизат при него преди малко.

Бош кимна, без да каже нещо успокоително на партньора си.

– Какво става, Хари? – упорстваше Едгар. – Ако има нещо, по-добре да ми кажеш, преди да сме влезли там вътре. Ти имаш повече опит с онези...

– И аз не знам какво става. Май че ни вземат случая или поне отстраняват само мен. – Той беше твърде равнодушен към всичко.

– Хари за такова нещо обикновено не викат ОВР. Нещо става, човече. И се надявам, ако си сплескал работата, да не си прецакал и мен.

Едгар вече изглеждаше загрижен.

– Извинявай, Хари, не исках да прозвучи така.

– Спокойно. Да идем да видим какво иска шефът.

Бош се отправи към оперативната стая на детективите. Едгар каза, че щял да мине през дежурната стая, а после да излезе навън и да влезе отново през предния вход, за да не изглеждало, че са се наговорили предварително. Когато Бош стигна до бюрото си, първото нещо, което забеляза, беше, че синята папка по случая „Медоус“ беше изчезнала. Забеляза обаче и това, че който и да беше я взел, беше забравил касетата със записа на обаждането по телефон 911. Бош взе касетата и я пусна в джоба на самото си тъкмо когато гласът на Деветдесет и осми, както наричаха лейтенант Паундс, прогърмя в коридора. Той извика само една дума: „Бош!“ Другите детективи в стаята се огледаха. Бош стана и тръгна бавно към стъклената канцелария на лейтенант Харви Паундс. Вътре се виждаха гърбовете на двама мъже в костюми, които седяха срещу него. Бош разпозна двамата детективи от „Вътрешно разследване“ – Люис и Кларк, – които се бяха занимавали с него след случая с Кукловода.

Точно в този момент Едгар влезе в оперативната през предната врата и двамата с Бош се явиха заедно при лейтенанта. Паундс седеше зад бюрото си и гледаше тъпо. Двамата от ОВР не помръднаха.

– Най-напред, никакво пушене, Бош, ясно? – рече Паундс. – Цялата оперативна стая смърди на цигари още от сутринта. Няма да питам дали това се дължи на тебе.

Правилникът в управлението, пък и във всички градски служби не позволяваше пушенето в общи помещения. Човек можеше да си пуши в канцеларията, ако тя е негова лична, а ако не – само с разрешението на този, който я заема. Паундс беше отказал пушенето преди време и проявяваше голяма твърдост в това отношение. Повечето от тридесет и двамата детективи, които командваше, обаче пушеха като комини и когато Деветдесет и осми не беше наблизо, много от тях предпочитаха да се намъкнат в неговата канцелария за едно-две бързи дръпвания, вместо да излизат навън, отзад на паркинга, където можеха да пропуснат повиквания по телефона и където се разнасяше миризмата на урина и повръщанно, идваща от задните прозорци на изтрезвителя. По едно време Паундс реши да заключва канцеларията си дори когато трябваше да отскочи набързо до кабинета на главния началник. Всеки, който имаше подръка джобно ножче обаче, можеше да отвори ключалката точно за три

секунди. И лейтенантът постоянно намираше при завръщането си своята канцелария задимена. Той разполагаше с два вентилатора и кутийка с ароматизатор „Глейд“ върху бюрото си. Но понеже честотата, с която започна да заварва канцеларията си с размери три на три метра задимена, се беше увеличила, откакто Бош беше преместен от „Паркър Сентър“ в холивудския участък, Паундс беше убеден, че тъкмо той е главният осквернител. И беше прав, но нито веднъж не хвана Бош в крачка.

– За това ли е цялата дандания? – запита Хари. – За пушенето в оперативната?

– Я сядай долу! – отсече Паундс.

Бош вдигна и двете си ръце във въздуха, за да покаже, че няма цигара между пръстите. После се обърна към двамата мъже от „Вътрешно разследване“.

– Ето, Джери – каза той на партньора си, – имаме посещение от страна на господата Люис и Кларк. Не съм виждал големите детективи в действие, откак ме изпратиха на безплатна ваканция в Мексико. Тогава свършиха най-добрата си работа по онзи случай. Гръмки заглавия в пресата, остри изказвания и всичко останало. Ето ги суперзвездите на ОВР!

Лицата на двамата почервенияха от гняв.

– Този път само ще си направиш услуга, ако държиш голямата си уста затворена – рече Кларк. – Загазил си здравата, Бош, не го ли разбираш?

– О, да, как да не разбирам, благодаря за полезния съвет. И аз имам един за вас. Започнете отново да носите онези леки костюмчета от изкуствена материя, с които ходехте, преди да станете подлоги на Ървинг. Знаете ли, полиестерът повече ви отива, отколкото коприната, само дето отзад се изтъква по-бързо и както беше казал един драскач от пресата, задниците ви започват да лъщят от многото работа, която вършите, седейки на столовете зад бюрата...

– Стига, стига – прекъсна го Паундс. – Сядайте с Едгар и замълчете за малко. Това...

– Лейтенанте, аз нищо не съм казал – започна Едгар. – Аз...

– Млъквайте всички! – излая Паундс. – Господи! Едгар, за сведения, тези двамата са от „Вътрешно разследване“, ако не знаеш. Детективи Люис и Кларк. Тук са за...

– Искам адвокат – рече Бош.

– Май и аз също – добави Едгар.

– О, глупости – каза Паундс. – Просто ще си поговорим за това-онова, колкото да изгладим някои неща, и няма да намесваме Лигата за

защита на полицията. Ако искате адвокати, ще си намерите после. Сега обаче ще седнете тук и двамата и ще отговорите на няколко въпроса. Ако не, Едгар, де се наложи да съблечеш този костюм от осемстотин долара и да нахлузиш отново униформата, а пък Бош... мама му стара, май този път ще ти изстине мястото.

За известно време в малката канцелария настъпи тишина, макар напрежението, създадо се между петимата мъже, да беше толкова силно, че можеше да избие навън стъклата. Паундс погледна през прозореца към оперативната стая и забеляза поне една дузина детективи, които се правеха, че си гледат работата, но всъщност се мъчеха да доловят каквото могат през стъклената стена. Някои дори правеха опити да четат по устните на лейтенанта. Той стана и спусна венецианските щори на прозорците. Рядко правеше това. С действието си сигнализира на детективите в оперативната стая, че вътре при него ставаше нещо голямо. Дори Едгар показва загриженост, въздъхвайки шумно. Паундс седна отново. Почука с дългия си нокът по синята папка, която лежеше затворена върху бюрото му, и започна:

– Така, а сега нека пристъпим към същината. Вие двамата сте отстранени от случая Медоус. Това първо. Никакви въпроси, всичко е решено. По-нататък, най-напред ще ни разкажете каквото знаете.

В това време Люис отвори куфарчето си и извади оттам малък касетофон. Включи го и го постави върху излъскано-то бюро на Паундс.

Бош беше партньор с Едгар едва от осем месеца. Не го познаваше достатъчно добре, за да знае как би реагирал на подобно притискане, нито пък колко дълго би издържал срещу тези копелдаци. Това, което знаеше обаче, бе, че харесваше Едгар и не искаше да го злепостави. Неговият единствен грях в случая беше, че бе помолил да бъде освободен в неделния следобед, за да продава къщи.

– Това са глупости – реше Бош, сочейки касетофона.

– Изключете го – каза Паундс на Люис. Детективът от стана, взе касетофона, натисна копчето за превъртане на лентата отначало, после го изключи и го остави върху бюрото.

– Господи, Бош – рече Паундс, когато Люис седна отново, – обаждат ми се днес от ФБР и ми казват, че те смятат за евентуален заподозрян по някакъв проклет банков обир. Казват, че този Медоус е бил заподозрян по същия случай и по тази причина трябва да бъдеш смятан за заподозрян в убийството му. Как тогава да не ти задаваме въпроси?

Едгар въздишаше все по-шумно. Той чуваше това за първи път.

– Ако не записвате разговора, ще говорим – рече Бош.

Паундс помисли над това за момент и каза:

– Засега няма да записваме. Говори.

– Най-напред, Едгар няма и понятие от всичко това. Вчера с него сключихме сделка – аз поемам случая Медоус, а той си отива вкъщи. Трябваше да напише докладите за онзи тип Спайви, когото бяха намушкали миналата вечер в телевизията. Така че той не знае нищо нито за ФБР, нито за удара в банката. Пуснете го да си върви.

Изглежда, Паундс беше решил да вземе сам решение, тъй като не гледаше нито към Кларк и Люис, нито към Едгар. Това предизвика мъничко проблясъче на уважение у Бош, но не по-голямо от това на свещ, оставена наред с ураган от некомпетентност. Паундс издърпа едно от чекмеджетата на бюрото си и извади оттам стара дървена лийка. Започна да я върти в ръце, докато накрая погледна Едгар.

– Вярно ли е това, което казва Бош?

Едгар кимна.

– Не смяташ ли, че не е било справедливо да крие от тебе познанството си с убийствата и да се опитва да задържи случая за себе си?

– Той ми каза, че е познавал Медоус. Обаче беше неделя и нямаше как да търсим някой друг, който да поеме случая заради това, че са се познавали преди двадесет години. Освен това повечето от хората, които умират в Холивуд, така или иначе се познават с някого от полицията. Това, което казахте за някакъв банков обир и прочие, той сигурно го е открил, след като аз съм си тръгнал. Смятам, че е излишно да стоя тук.

– Добре – рече Паундс. – Има ли у тебе някакви документи по случая?

Едгар поклати отрицателно глава.

– Хубаво тогава, довърши си там каквото беше започнал... ъ... Как го казахте... Аха, да, случая Спайви. Ще ти назнача нов партньор. Още не знам кой да бъде, но ще ти кажа допълнително. Хайде, сега си върви, това беше всичко. Едгар изпусна още една шумна въздишка и стана.

* * *

Харви Деветдесет и осем Паундс изчака атмосферата в стаята да се поукроти, след като Едгар излезе. На Бош толкова зверски му се пушеше, че беше пхнал в устата си не-запалена цигара. Но той не искаше да показва пред другите каквато и да е слабост.

– Добре, Бош – рече Паундс. – Има ли нещо, което искаш да кажеш във връзка с всичко това?

– Да. Това са глупости.

Кларк се ухили. Бош не му обърна внимание. Обаче Паундс хвърли на двамата детективи от „Вътрешно разследване“ изпепеляващ поглед, с което спечели още малко респект от страна на Хари.

– От ФБР днес ми казаха, че не съм заподозрян – каза Бош. – Те са ме проучвали преди девет месеца, понеже са проучвали всички, които са се занимавали с тунели във Виетнам. Открили са някаква връзка с онези тунели от едно време. Затова са искали да проверят всички, а това не е малка работа. Проучили са ме и са продължили нататък. Дявол да го вземе, аз бях в Мексико благодарение на тия двамата клоуни, когато е станало онова нещо в банката, и ФБР просто...

– Да предположим – обади се Кларк.

– Майната ти! Само си губите времето и харчите парите на данькоплатците, да се разкарвате дотук за няма нищо. Можеше просто да се обадите в Бюрото и да спестите малко пари.

След като каза това, Бош се обърна отново към Паундс, намести стола си така, че да бъде с гръб към двамата детективи от ОВР и заговори спокойно, сякаш искаше да подчертае, че говори на Паундс, а не на тях.

– Бюрото иска да ме отстрани от случая, първо, защото Им хвърлих ръкавицата, когато отидох там днес сутринта да питам за банковия обир. Аз съм за тях един човек от миналото и те са се паникьосали, затова са се обадили на вас. И, второ, искат да ме отстранят, понеже са сплескали работата Миналата година и са оставили Медоус да им се изплъзне; Пропуснали са единствения си шанс с него и не са искали друго ведомство да се намеси и да открие това или пък да се заема с нещо, което те не са могли да свършат за девет месеца.

– Не, Бош, ето това вече са глупости – каза Паундс. – Тази сутрин получих формално искане от специалния агент, който ръководи екипа на Бюрото, занимаващ се с банкови обири, някой си...

– Рурки.

– Значи го познаваш. Е, та той помоли...

– Да ми бъде отнет случаят Медоус. Казал е, че се познавам с Медоус, който пък е главен заподозрян по случая с банката. И ето, че него го убиват, а аз поемам случая. Съвпадение ли е това? Рурки мисли, че не е. А и аз самият не съм напълно сигурен.

– Точно това каза. Затова започваме оттук. Разкажи ни за този Медоус, кога си го познавал и доколко. Не пропускай нищо.

През следващия един час Бош разказваше на Паундс за Били Медоус, за тунелите, за това как му се беше обадил след почти двадесет

години и Бош го беше настанил в клиниката на Службата за ветерани в Сепулведа, без дори да го види, само с телефонни обаждания. През цялото време се държеше така, сякаш двамата детективи от „Вътрешно разследване“ не присъстваха в стаята.

– Не съм пазил в тайна това, че съм го познавал – каза той накрая. – Съобщих на Едгар. Ходих във ФБР и им казах и на тях. Мислите ли, че бих го направил, ако аз бях този, който е пречукал Медоус? Дори Люис и Кларк не са толкова тъпи.

– Хубаво, но тогава, Бош, защо, дявол да го вземе, не каза на мен? – прогърмя Паундс. – Защо не е отразено в докладите ти в тая папка? Защо трябва аз да го научавам от ФБР? Защо „Вътрешно разследване“ го научава също от ФБР?

Значи не Паундс се беше обадил на ОВР, а Рурки. Бош се запита дали Еленър Уиш знаеше това и беше излъгала, или Рурки се беше обадил на тези клоуни, без дай каже. Той едва я познаваше, а всъщност дори изобщо не я познаваше, но се улови, че се надява да не го е излъгала.

– Аз само започнах докладите тази сутрин – каза Бош. – Щях да ги допълня, след като мина и през ФБР, но просто не ми остана време за това.

– Е, сега вече няма да губиш време – рече Паундс. – Случаят е поет от ФБР.

– Как така? ФБР няма юрисдикция върху него. Това е убийство.

– Рурки каза, че смятали убийството за пряко свързано с тяхното текущо разследване на проникването в банката. Щели да го включат в следствието, което водят, а нашият служител ще работи в сътрудничество с тях. Когато дойде времето да обвинят някого в убийството, назначеният от нас човек ще предаде материалите по случая на областния прокурор.

– Господи, Паундс, тук става нещо. Не виждате ли това?

Лейтенантът прибра линията си в чекмеджето и го затвори.

– Даа, тук става нещо. Но аз не виждам нещата такива, каквито ги виждаш ти, Бош – рече Паундс. – Толкова засега. Това е заповед. Ти си отстранен. Тези двамата искат да говорят с теб и ти ще бъдеш на разположение, докато ОВР приключат с разследването си.

Той помълча известно време, преди да продължи със сериозен тон, като човек, на когото му е неприятно да каже това, което има за казване:

– Знаеш, че беше изпратен при мен миналата година и аз можех да те сложа къде да е. Можех да те назнача да работиш по кражбите в домовете, където щеше да пишеш по петдесет доклада седмично и просто

щеше да се заровиш в бумачина. Но не го направих. Знаейки за уменията ти, аз те назначих в „Убийства“, където си помислих, че би искал да бъдеш. Казвах ми още миналата година, че си добър, но не спазваш твърде правилата. И сега виждам, че са били прави. Може да не ми е много приятно, но вече хич не ме е грижа дали на теб ще ти бъде добре или не. А сега можеш да решиш дали да говориш с тези двамата или не, наистина не ме интересува. Между нас всичко свърши, и толкова. Ако някак си се измъкнеш и този път, най-добре ще е да си издействаш преместване, защото в моя отдел „Убийства“ повече няма място за теб.

Паундс взе синята папка от бюрото си и стана. На излизане от канцеларията си каза:

– Отивам да намеря някой, който да занесе това в Бюро-то, а вие, господа, имате на разположение канцеларията за Колкото време искате.

Той излезе и затвори вратата. Бош се замисли и реши, че няма за какво да вини Паундс, задето постъпва така. Извади цигара и я запали.

– Хей, не чу ли, че човекът каза никакво пушене? – рече Люис.

– Майната ти! – отвърна Бош.

– Бош, ти си свършен – обади се Кларк. – Този път здраво ще ти изпържим задника. Вече не си онзи герой, който беше. Този път няма да имаме никакви проблеми с общественото мнение. На никого не му пука какво ще стане с тебе.

Той стана и отново включи касетофона на запис, след което изрече датата, имената на тримата присъстващи и номера, под който ОВР водеха разследването. Бош установи, че номерът беше с около седемстотин цифри по-голям от този, под който беше заведено вътрешното разследване отпреди девет месеца, в резултат на което той беше изпратен в Холивуд. Девет месеца, през които седемстотин други ченгета са били прекарани през мелачката, помисли си той. Един ден няма да остане никой, който да върши това, което е написано отстрани на всяка патрулна кола – „Да служи и защитавам“.

– Детектив Бош – подхвана Люис със спокоен тон, – бихме искали да ви зададем няколко въпроса във връзка с разследването на смъртта на Уилям Медоус. Ще ни кажете ли доколко сте познавали и какви връзки сте имали в миналото с убития?

– Отказвам да отговарям на каквито и да било въпроси без присъствието на адвокат – рече Бош. – Настоявам да упражня правото си на представителство съгласно Устава на полицията в Калифорния.

– Детектив Бош, управлението не може да вземе под внимание устава в този аспект. Заповядва ви се да отговаряте на въпросите. Ако не

желаете, ще бъдете подложен на отстраняване от длъжност и евентуално на дисциплинарно уволнение. Вие...

– Бихте ли разхлабили тези белезници, моля? – рече Бош.

– Какво? – извика Люис, пренебрегвайки спокойния доверителен тон.

Кларк стана, отиде до касетофона и се наведе над него.

– Детектив Бош не е окован в белезници. Тук присъстват двама свидетели, които могат да потвърдят това – рече той.

– Същите двама, които ми поставиха белезниците и ме биха. Това е грубо нарушение на моите граждански права. Настоявам да осигурите присъствието на представител от профсъюза и моя адвокат, преди да продължим.

Кларк пренави лентата отначало и изключи касетофона. Лицето му беше станало почти мораво от гняв, докато прибираше машинката в куфарчето на колегата си. Известно време и двамата останаха безмълвни. После Кларк каза:

– Ще бъде истинско удоволствие за нас да те оправим, Бош. Документите за отстраняването ти ще бъдат на бюрото на шефа до края на деня. Ще бъдеш поставен под надзора на отдел „Вътрешно разследване“, за да можем да те държим под око. Смятаме да започнем с обвинение в нарушение на служебните ти задължения и ще караме оттам нататък, докато стигнем дори до обвинение в убийство. Така или иначе пента ти е изпята в това ведомство. Ти си свършен.

Бош стана. Станаха и двамата детективи от ОВР. Хари дръпна за последно от цигарата, пусна я на пода пред краката на Кларк и размаза фасата върху излъскания линолеум. Знаеше, че те по-скоро щяха да почистят мястото сами, отколкото да оставят Паундс да разбере, че не са могли да упражнят контрол върху него по време на разпита. Той мина помежду им, издуха дима и излезе от канцеларията, без да каже и дума. Отвън до него достигна едва сдържаният вик на Кларк:

– И стой настрана от случая, Бош!

* * *

Избягвайки погледите, които го следяха, Бош прекоси оперативната стая и се тръшна на стола зад бюрото си. Погледна към Едгар, който седеше на своето място.

– Добре се справи – рече Бош. – Ти поне трябва да се измъкнеш чист.

– Ами ти?

– Аз вече съм отстранен от случая, а онези двама задници Ще пуснат рапорт срещу мен. Имам на разположение само този следобед, преди да получа разпореждането за отстраняване от длъжност.

– По дяволите!

Заместник-началникът на отдел „Вътрешно разследване“ трябваше да разпише заповедите за изваждането му от служба и временно отстраняване от длъжност. По-тежките наказания се разглеждаха от специална комисия. Люис и Кларк щяха да настояват за подвеждане под отговорност във връзка с неподходящо поети задължения от служител и щяха да искат отстраняването му от следствието. След това щяха да измислят нещо по-сериозно, за да се стигне до разглеждане от комисия. Ако началникът разпишеше заповедта за отстраняване от длъжност на Бош, той трябваше да бъде уведомен за това съгласно правилника на профсъюзите лично или със записан телефонен разговор. И веднъж уведомен, Бош можеше да бъде призован от ОВР в „Паркър Сентър“ или да бъде оставен под домашен арест, докато се вземеше решение по разследването. Но както вече му обещаха, Люис и Кларк щяха да му издействат прибиране под надзор. Оттам нататък щяха да го излагат като ловен трофей.

– Имаш ли нужда от помощ по случая Спайви? – запита той Едгар.

– Не. Готов съм. Веднага щом намеря машина, започвам да пиша.

– Успя ли да провериш, както те бях помолил, дали Медоус е работил в строежа на метрото?

– Хари, ти... – Едгар явно бързо отхвърли това, което искаше да каже. – Да, проверих. Отговориха, че никога не са имали човек на име Медоус на работа при тях. Имали Фийлдс, но той е чернокож и е бил на работа днес. Със сигурност Медоус не е работил при тях под друго име, тъй като нямали нощни смени. Проектът вървял добре и били изпреварили графика, ако може да се вярва на подобни дрънканици. – После Едгар извика: – Пу съм следващ на машината!

– Никакъв шанс – отвърна един „авто“-детектив на име Минкли. – Заплюл съм се преди тебе.

Едгар започна да се оглежда наоколо за други кандидати. В разгара на работния ден пишешите машини в оперативната бяха като злато. Участъкът разполагаше с дванадесет пишещи машини за тридесет и двамата детективи, това число механични и няколко електрически, които сякаш имаха нервни тикове и сами прескачаха редове или отмерваха по няколко интервала между буквите.

– Добре тогава – рече Едгар. – След тебе съм, Минк. – После сниши

глас и се обърна към Бош: – Кого мислиш, че ще назначи с мен?

– Паундс ли? Не знам. – Това беше все едно да отговориш на въпроса за кого ще се омъжи жена ти, след като скъсаш с нея за последно. На Бош хич не му беше интересно да гадае кой ще бъде назначен за партньор на Едгар. – Слушай – рече той, – имам да свърша няколко работи.

– Разбира се, Хари. Имаш ли нужда от мен? С нещо да ти помогна?

Бош поклати глава и вдигна слушалката на телефона. Набра номера на адвокатата си и остави съобщение. Обикновено трябваше да оставя по три съобщения, докато адвокатът отвърнеше на обаждането, затова Бош каза, че ще позвъни пак. После разлисти указателя, намери номера, който му беше необходим, и се обади в Архива на въоръжените сили на САЩ в Сейнт Луис. Потърси чиновника, който отговаря за спешните справки, и попадна на една жена на име Джеси Ст. Джон. Бош поиска копие от военното досие на Били Медоус. „До три дни“, отвърна Джеси Ст. Джон. Той затвори телефона с мисълта, че никога не ще види това досие. То щеше да пристигне, но Хари нямаше да е в тази стая, зад това бюро, работещ по този случай. После се обади на Донован от техническия екип и научи, че по пакетчето, намерено в джоба на ризата на Медоус, не са открили отпечатъци, само няколко зацапани по флакона с аерозолна боя. Светлокафявите кристалчета по памука от пакетчето били хероин с чистота около 55 процента, азиатска смес. Бош знаеше, че повечето от хероина, който се продаваше по улиците и се консумираше масово, е с чистота около 15 процента. Това беше предимно нечист хероин, произвеждан от мексиканците. Някой беше инжектирал на Медоус страхотна доза. За Хари изчакването на резултатите от токсикологичната проба беше чиста формалност. Били Медоус беше убит.

Нищо друго от това, което научи от Донован, не беше от особена полза, освен че изгорялата клечка не е била откъсната от кибрита в пакетчето на Медоус. Бош даде на Донован адреса на апартамента на Медоус и го помоли да изпрати там екип, който да го огледа. Каза му да проверят дали изгорелите кибритени клечки в пепелника на масичката за кафе Ще съвпадат с кибрита от пакетчето. После затвори телефона и се запита дали Донован щеше да изпрати някого, преди Мълвата за неговото отстраняване от случая или от длъжност. Да се разнесе из участъка.

Накрая той се обади в кабинета на патолога. Сакаи отговори, че е направил запитване за родословните връзки на жертвата. Майката на Медоус била още жива и я открили в Ню Айберия, щата Луизиана. Тя обаче нямала пари да го транспортира дотам или да го погребее. Не го

била виждала от осемнадесет години. Били Медоус нямаше да се прибере вкъщи Щеше да се наложи общината на Лос Анджелис да го погребне на свои разноски.

– Ами Службата за ветерани? – запита Бош. – Той все пак беше ветеран.

– Ще им се обадя – рече Сакаи и затвори.

Бош стана и извади от едно чекмедже на бюрото си малък касетофон, който предвидливо беше прибрал. Постави в него касетата със записа на сутрешното обаждане на телефон 911 и го пусна в джоба на сакоето си, след което напусна оперативната стая през задния коридор. Мина покрай клетките за временно задържане и ареста и слезе в оперативната стая на екипа, наречен СБУП²¹. Малкото помещение беше по-населено и от детективската стая. Бюра и картотеки за пет мъже и една жена бяха натъпкани в стаята с размери на втора спалня във венециански апартамент. Покрай едната стена имаше редица шкафове с по четири чекмеджета. До отсрещната – компютър и телетип. По средата бяха събрани шестте бюра, опрени едно в друго. На задната стена висеше обичайната карта на града, върху която с черни линии бяха отбелязани осемнадесетте полицейски участъка. Над картата бяха окачени „Десетте най-добри“ – цветни снимки с размери двадесет на двадесет и пет сантиметра, показващи десетте най-добри служители на холивудския участък. На Бош му направи впечатление, че една от тях беше правена в моргата. Момчето беше мъртво, но все пак го водеха в списъка на първенците. „Късметлия“, помисли си Бош. Най-отгоре, над снимките, с едри черни букви беше изписано „Сили за борба с уличната престъпност“.

В стаята беше само Телайа Кинг, седнала пред компютъра. Точно това искаше Бош. Позната още като „Краля“, име, което тя мразеше, или като „Елвис“, против което нямаше нищо против. Телайа Кинг беше компютърният специалист на екипа СБУП. Ако искаш да проследиш маршрутите, по се движи някоя банда хулигани, или да откриеш къде се е замотало някое регистрирано като малолетен престъпник хлапе, „Елвис“ щеше да ти помогне. Но Бош се изненада, че я завари сама. Той погледна часовника си. Беше малко след два – твърде рано, за да бъдат на улицата останалите хулиганоборци.

– Къде са ти другарчетата? – запита той.

– Здравсти, Бош – рече тя и откъсна поглед от екрана. – На погребение са. Имаме две банди, които отдавна враждуват, а днес са излезли да

21. СБУП – Сили за борба с уличната престъпност. – Б. пр.

си заревят по няколко махленски момчета в едно и също гробище, та нашите отидоха там горе, за да сме сигурни, че всичко ще мине спокойно.

– Ами ти защо не си горе с момчетата?

– Току-що идвам от съда. Но преди да ми кажеш какво те води тук, Хари, защо не ми разкажеш какво е ставало днес в кабинета на Деветдесет и осем паундовия?

Бош се усмихна. Мълвата се разнасяше по-бързо из полицейския участък, отколкото вълн на улицата. Той й разказа накъсо преমেждията си и предстоящата битка с ОВР.

– Бош, май вземаш нещата твърде на сериозно – рече тя. – Защо не си намериш някой допълнителен ангажимент за извънработно време? Нещо, което да те поддържа свеж, както прави твоят партньор. Язык, че е женен. Та той изкарва три пъти повече от продажбата на къщи в сравнение с това, което получаваме ние, като си блъскаме главите по цял ден. Как бих искала да имам и аз такава занимание.

Бош кимна. Той твърдо вярваше, че много хубаво не е на хубаво. Понякога смяташе, че единствен той прави всичко както трябва, а всички останали не гледаха на нещата твърде сериозно. В това беше и големият проблем. Всеки си имаше някакво занимание за след работно време.

– От какво имаш нужда? – запита Телайа кинг. – Най-Добре е да ти свърша работа час по-скоро, преди да е пристигнала заповедта за тебе. После ще те гледат като прокажен.

– Давай тогава – рече той и придърпа един стол за себе Си, след като й каза какво искаше от компютъра.

Компютърната система на отдела имаше една програма, Наречена ИПВ, което означаваше „Информация за престъпните връзки“. Програмата съдържаше в своите файлове най-важното за 55 000 регистрирани членове на банди и малолетни от града, склонни към престъпления. Компютърът беше свързан с този на областния шериф, който съдържаше още около 30 000 свои досиета. Една част от програмата ИПВ заемаше файлът с прякори от подземния свят. Той съдържаше имена, с които се обръщаха един към друг членовете на банди и другите регистрирани, и съответните истински имена, рождени дни, адреси и т.н. Всички прякори, които достигаха до полицията чрез разпити на задържаните и показанията на свидетели, се вкарваха в програмата. Някои твърдяха, че в нея имало над 90 000 прякора. Само трябва да знаеш кой клавиш да чукнеш. А „Елвис“ знаеше.

Бош й даде трите букви, които знаеше²².

– Не зная дали това е цялото име, или е част от него – рече той. – Мисля, че е само част.

Тя набра командите за отваряне на файловете на ИПВ, вкара буквите и задейства програмата. Отне ѝ около тридесет секунди, след което абаносовото лице на Телайа Кинг се разкри в гримаса.

– Триста четиридесет и три възможности – обяви тя. – Май ще останеш повечко при мен, скъпи.

Той ѝ каза да елиминира чернокожите и латиноамериканците. Обаждането на телефон 911 звучеше като да е от бял. Тя натисна още няколко клавиша и кехлибарените букви на екрана на компютъра се разместиха, за да сформират нов списък.

– Този път е по-добре. Само деветнайсет – рече Кинг.

Нямаше нито един прякор, който да се състои само от трите букви „Ша“. В списъка бяха пет прякора „Шадоу“, четири „Шаха“, два „Шарки“, два „Шаркай“ и по един „Шарк“, „Шаби“, „Шалоу“, „Шанк“, „Шабот“ и „Шейм“. Бош мислеше трескаво за изписаните от драскача върху тръбата букви, които беше видял при язовира. Назъбеното „С“, наподобяващо зинала паст. Можеше ли да бъде паст на акула²³?

– Я дай само вариациите върху „акула“ – рече той.

Кинг чукна няколко клавиша и горната половина от екрана се изпълни с нови редове от кехлибарени букви. „Шарк“ беше момче от Долината. С полицията беше имало крайно ограничени контакти: само едно задържане, последвано от пускане под гаранция, привличане под отговорност за нарушение на реда, след като беше заловено да шари седалките в автобуса между булевард „Вентура“ и Тарзана. Петнадесетгодишен. Не беше в реда на нещата да се намира при язовира в три часа сутринта в неделя, помисли си Бош. Кинг мина на първия „Шарки“. Оказа се, че в момента се намира във възпитателния лагер за малолетни престъпници в Малибу. Вторият „Шарки“ беше умрял. Убили го бяха във война между улични банди през 1989 година. Истинското му име още не беше установено.

Когато Кинг премина към първия „Шаркай“, екранът се изпълни с информация и дори на долния му край замига думата „следва“.

– Ето ти един постоянен нарушител – рече тя.

В компютърната памет беше събрана информация за Едуард Нийз, бял, от мъжки пол, на седемнадесет години, най-често движещ се с жълт

22. Трите букви... – на англ. се изписва США...

23. Шарк (англ.) – акула. – Б. пр.

мотопед с номер ЖВН 138, за когото нямаше сведения да принадлежи към отделна банда, а само използваше прякора „Шаркай“ като драматически символ. Следваха цели два екрана контакти с полицията. Постоянни бягства от дома на майка му в Чатсуърт. По местата, на които беше задържан, Бош можеше да заключи, че този „Шаркай“ прекарваше времето си отчасти в Холивуд и отчасти в Западен Холивуд, когато избягаше от къщи. Той прегледа докрай втория екран и спря вниманието си на едно задържане отпреди три месеца при язовира.

– Това е той – рече Бош. – Остави ги другите. Ще ми отпечаташ ли това?

Тя натисна клавишите за отпечатване на файла и му посочи редицата картотеки отзад до стената. Бош отиде дотам и отвори шкафчето с буквата „Н“. Вътре намери папката на Едуард Нийз и я измъкна. В нея имаше цветна фотография на момчето. Беше русо и на снимката изглеждаше по-малко. Имаше онзи вид на засегнат и борбен младеж, който беше толкова често срещан, колкото и акнето по лицата на днешните тинейджъри. Но Бош беше впечатлен от това, че лицето му изглеждаше познато. Не можеше обаче да определи откъде. Погледна снимката отзад. Датата беше отпреди две години. Кинг му подаде листа от принтера и той седна зад едно от празните бюра да разгледа съдържанието на папката.

* * *

Най-сериозните нарушения, в които момчето, наричащо себе си „Шаркай“, беше уличено, бяха кражби от магазини, вандализъм, скитничество и притежание на марихуана и амфетамини. Беше затваряно веднъж за двадесет дни в Дома за малолетни в Силмар, след като е било задържано за наркотици, но след това го бяха освободили под гаранция. Всички останали пъти майка му го беше освобождавала незабавно. То беше хроничен беглец от къщи и отхвърлено от системата.

В папката нямаше кой знае какво повече, отколкото се съдържаше в компютърния файл. Само някои уточнения, направени по време на разпитите. Бош разлистваше страниците, докато попадна на доклада по обвинението в скитничество. Бяха го подвели под отговорност и се беше стигнало до предварително съдопроизводство, когато Шаркай се беше съгласил да се прибере вкъщи при майка си и да остане там. Очевидно не беше издържал дълго. Следваше доклад, че майка му го обявила за избягал две седмици по-късно. Според докладите в папката все още беше в неизвестност.

Бош прочете внимателно резюмето на служителя във връзка с арестуването за скитничество, което гласеше:

„Служителят е разпитал Доналд Смайли, който се грижи за поддръжката на язовира «Мълхоланд», и последният е заявил, че на същата дата, в седем часа сутринта, отишъл при тръбата до обиколния път, да я почисти от боклуците. Смайли е намерил момчето заспало в направено от вестници леговище. То е било мръсно и неадекватно, когато се е събудило, очевидно в резултат на употребата на наркотични вещества. Служителят се обадил на полицията. Задържаният е заявил пред служителя, че редовно спи там, понеже майка му не го иска къщи. Служителят е установил, че задържаният се издирва за бягство от дома и го е взел под попечителство, считано от тази дата.“

Явно Шаркай беше създание, подвластно на навиците си, реши Бош. Бил е арестуван при язовира преди два месеца, но се беше върнал там да спи в неделя сутринта. Той потърси сред останалите материали в папката някакво свидетелство за други трайни навици на момчето, които биха му по-погнали да го открие. На едно място се споменаваше, че Шаркай е бил спрял и разпитан на булевард „Санта Моника“, близо до Западен Холивуд, през януари, но до арестуване не се беше стигнало. Шаркай тъкмо завързвал на краката си чисто нов чифт маратонки „Рий-бок“ и служителят си помислил, че ги е задигнал от магазина, затова го помолил да му покаже касова бележка. Той обаче му показал такава и с това се приключило. Когато обаче Шарки бръкнал в кожената чантичка на мотопеда си, за да извади касовата бележка, служителят забелязал вътре найлонова пликче и помолил да види какво има в него. Пликчето съдържало десет снимки на Шаркай. На всяка от тях бил чисто гол, стоял в различни пози, на някои от които се пипал, а на други показвал еректиралия си член. Служителят му взел снимките и ги унищожил, но отбелязал в протокола, че ще уведоми шерифа на Западен Холивуд за това, че Шарки разпространява снимки сред хомосексуалистите на булевард „Санта Моника“.

И толкова. Бош затвори папката, но задържа снимката на Шаркай. Благодарни на Телайа Кинг и напусна малката канцелария. Тъкмо минаваше през задния коридор на участъка покрай клетките за временно задържане, когато му стана ясно в миг откъде лицето на момчето му се струваше познато. Просто косата му в момента беше по-дълга и

сплетена на малки плитчици, а наглостта беше взела връх над маската на оскърблението, която преди носеше на лицето си. Обаче момчето беше същото, което Бош беше видял тази сутрин в клетката за задържани, с белезници на ръцете. Беше сигурен в това. В компютъра на Телайа този арест го нямаше, тъй като явно още не беше оформен документално. Бош отиде до стаята на дежурния офицер и каза на лейтенанта там какво търси, след което бе отведен до една картотека с надпис „Сутрешна смяна“. Той прегледа докладите вътре и откри този за Едуард Нийз.

Шаркай беше задържан около четири часа сутринта, както се мотаел около една вестникарска будка на улица „Вайн“. Патрулиращият служител решил, че е скитник и се готви да извърши нещо нередно. След като го задържал и направил проверка, той установил, че момчето се води за избягало от къщи. Бош провери списъка на арестуваните през същия ден и откри, че Шаркай е бил държан до девет часа, когато е дошъл неговият попечител и го е освободил. Бош се обади в Дома за малолетни с престъпни наклонности в Силмар, но научи, че Шаркай е бил вече подведен под отговорност и изправен пред съдията, след което майка му отново го беше освободила, плащайки гаранция.

– Тъкмо в това му е и най-големият проблем – каза служителят. – Гарантирам, че до довечера ще избяга пак и ще бъде на улицата. Казах това на съдията, но той не поиска да вкара хлапето в маймунарника само защото е било заловено да скита и майка му случайно е телефонна курва.

– Каква? – запита Бош.

– Ами сигурно го пише в досието му. Да бе, докато Шаркай е по улиците, милата му майчица си стои вкъщи и разправя по телефона на разни пичове как ще им пикае в устните и ще им сложи гумени пръстени на оная работа. Специалистка е по тия работи и получава по четиридесет кинта за петнайсет минути. Приема плащане с „Мастър Кард“ и „Виза“, кара ги да чакат на телефона, докато проверява по друга линия дали номерът е валиден и имат ли пари по сметката. Тя върши тази работа от около пет години, доколкото ми е известно, което значи, че тъкмо през най-важните си години Едуард е бил принуден да слуша всички говнени разговори. Искам да кажа, че не е никак чудно, дето хлапето се оформя като педал и бяга от къщи. Какво друго може да се очаква?

– Преди колко време тръгна с нея?

– По обяд някъде. Ако искаш да ги свариш у тях, най-добре тръгни веднага. Имаш ли адреса им?

– Имам го.

– И още нещо, Бош: като стигнеш там, не очаквай да видиш някоя истинска курва. Майчето хич не изглежда такава, за каквато се представя по телефона, ако разбираш какво имам предвид. Гласът ѝ може да върши работа, но самата тя изглежда така, че би изплашила и слепец.

Бош благодари за предупреждението и затвори телефона. Той подкара по шосе 101 към Долината, после зави на север и оттам на запад. Стигна до Чатсуърт и изкачи скалистите възвишения. На склона имаше комплекс от общежития, построен на мястото на старо ранчо, в което преди снимаха филми. Това беше едно от местата, където навремето се беше бил Чарли Менсън с групата си²⁴. Части от тялото на един От хората му все още не бяха открити и се смяташе, че трябва да са някъде из околността. Хари пристигна там по здрач. Хората тъкмо се прибираха от работа. По шосето имаше оживено движение. Често хлопаха врати. Сигурно много хора вече звъняха по телефона на майката на Шаркай. Бош явно беше закъснял.

– Нямам никакво време да говоря с още полицаи – заяви Вероника Нийз, когато отвори вратата и видя полицейската значка. – Тъкмо го прибера къщи и той драсва отново навън. Не го знам къде ходи. Вие ми кажете, това е ваша работа. Чакаат ме трима души, единият разговор е дори междуградски. Трябва да вървя.

Беше в края на четиридесетте си години, дебела и набръчкана. Очевидно носеше перука, а и едното ѝ око беше по-притворено от другото. Имаше онази миризма на мръсни чорапи, характерна за пристрастените към амфетамини. Онези, които ѝ се обаждаха, бяха твърде измамани във фантазиите си, ако трябваше да градят представи за нея по гласа ѝ.

– Госпожо Нийз, не търся сина ви за нещо, което е извършил. Трябва да говоря с него за нещо, което е видял. Възможно е да го грози опасност.

– О, глупости. Тия съм ги чувала и преди.

Тя затвори вратата и Бош просто остана да виси напразно. Не след дълго я чу да говори по телефона с един – както му се стори – френски акцент, но не можеше да бъде сигурен. Можа да различи само отделни фрази, но те бяха достатъчни, за да се изчерви. Помисли си за Шаркай и реши, че той всъщност не беше беглец, понеже тук нямаше нищо, от което да бяга. Слезе обратно по стъпалата и се качи в колата. Това щеше да бъде всичко за този ден. Времето му сигурно вече беше изтекло. Люис и Кларк вероятно бяха изпратили заповедта. На сутринта щяха да го

24. Чарлс Менсън – водач на терористична група от края на 60-те години. – Б. пр.

призоват във „Вътрешно Разследване“. Той се върна в участъка и се записа. Всички вече си бяха отишли, а на бюрото му нямаше никакво съобщение, дори и от адвоката му. На път за вкъщи се отби в „Лъки“ и взе четири бири – две мексикански, едно светло английско пиво с марка „Олд Ник“ и една „Хенри'с“.

Очакваше, когато се прибере вкъщи, да намери в телефонния си секретар съобщение от Люис и Кларк. Не сбърка, обаче съобщението не беше такова, каквото очакваше.

„Знам, че си там, затова слушай – каза един глас, който Бош разпозна като този на Кларк. – Те могат да си променя решението, но не могат да променят нашето. Ще се видим скоро.“

Други съобщения нямаше. Той прослуша записа три пъти. Нещо беше станало не така, както бяха очаквали. Май п, бяха накарали да се оттеглят. Дали пък недъгавата му заплаха към ФБР, че ще се свърже с медиите, бе свършила работа? Разсъждавайки над този въпрос, той се усъмни, че отговорът би могъл да е положителен. Тогава какво беше станало? Хари седна в любимия си стил за дежурство и се захвана с бирите. Първо оправи мексиканката, разглеждайки отново старото албумче от войната, което беше забравил да прибере. Когато го беше отворил в неделя вечерта, сякаш отвори съзнанието си за тъмни спомени. Сега стоеше като омагьосан, а времето беше заличило страха така, както беше накарало снимките да избледнеят. Малко след като падна нощта, телефонът иззвъня. Хари вдигна слушалката, преди да бъде включен секретарят.

– И така – рече лейтенант Харви Паундс, – ФБР в момента смята, че са били малко груби. Оттеглят искането си и ТЕ разрешават да се върнеш към разследването, като им сътрудничиш според техните изисквания. Току-що се получи това нареждане от управлението в „Паркър Сентър“.

Гласът на Паундс издаваше удивлението му от неочаквания обрат.

– Ами ОВР? – запита Бош.

– Нищо срещу тебе засега. Както казаха, ФБР се оттегля, вътрешните също. Засега.

– Значи отново съм назначен?

– Назначен си. Не по мой избор, макар че искам да знаеш: те се бяха наточили и срещу мен, понеже им казаха две три приказки. Нещо ми смърди цялата тая работа, но май засега ще трябва да изчакаме. Та значи си работиш отново по случая, но заедно с ФБР до нови нареждания.

– Ами Едгар?

– Ти Едгар не го мисли. Вече не е твоя работа.

– Паундс, ти се държиш така, сякаш си ми направил услуга, когато ме назначи в отдел „Убийства“, след като ме изритаха от „Паркър Сентър“. Всъщност аз ти направих услуга, човече. Затова, ако чакаш някакви извинения от мен, няма да чуеш такива.

– Бош, нищо не чакам от тебе. Ти сам се прецака. Единственото, което ме тревожи, е, че би могъл да прецакаш и мен с течение на времето. Ако зависеше само от мен, ти нямаше и да помиришеш този случай. Щеше да проверяваш списъци с изчезнали вещи.

– Обаче не зависи от теб май, нали така?

Той затвори, преди Паундс да беше отговорил. Остана замислен за известно време и ръката му беше все още върху слушалката, когато телефонът отново иззвъня.

– Кой е?

– Натоварен ден, а? – рече Еленър Уиш.

– Мислех, че е друг.

– Е, сигурно вече знаеш.

– Знам.

– Ще работиш с мен.

– Как така успя да отзовеш кучетата?

– Проста работа. Искахме случаят да остане вън от вниманието на вестникарите.

– Има и още нещо.

Тя не каза нищо, но и не затвори. Накрая той измисли какво да попита.

– Утре какво ще правя?

– Ела да ме видиш сутринта. Ще тръгнем заедно.

Бош затвори телефона. Помисли си за нея и за това, че не знаеше какво всъщност става. Не му харесваше, но нямаше как да се отдръпне. Той отиде в кухнята и извади бутилката с „Олд Ник“ от хладилника.

* * *

Люис беше застанал с гръб към движението, използвайки Широкото си тяло като заслон срещу шума отвън, който проникваше в телефонната кабина.

– Бош започва отново, но с ФБР... ъ... с Бюрото от утре сутринта – рече той. – Какво ще искате от нас?

Отпърво Ървинг не отговори. Люис си го представи как стои на другия край на линията със стиснати челюсти. „В мутрата е като

Попай²⁵, помисли си той и се ухили самодоволно. В този момент откъм колата към него се приближи Кларк и му прошепна:

– Какво толкова смешно има? Какво каза той?

Люис го побутна да се дръпне настрана и направи физиономия, която казваше „остави ме сега“.

– Кой беше това? – попита Ървинг.

– Кларк, сър. Няма търпение да разбере каква ще бъде следващата ни задача.

– Лейтенант Паундс говори ли с нашия човек?

– Да, сър – отвърна Люис, питайки се дали Ървинг записваше разговора. – Лейтенантът каза, че... ъ... човекът е информиран, че ще работи заедно с Ф... с Бюрото. Смятат да обединят разследването на убийството и на банковата кражба. Ще работи със специален агент Уиш.

– Че как се е измъкнал... – рече Ървинг, макар да не очакваше отговор, нито пък Люис имаше такъв. За известно време по линията настана тишина, понеже Люис знаеше, че не трябва да прекъсва мислите на Ървинг. Той видя, че Кларк отново се приближава към телефонната кабина, махна му с ръка да стои настрана и поклати глава, сякаш възпитаваше непослушно дете. Отворената кабина се намираше точно под „Уудроу Уилсън Драйв“, близо до булевард „Баръм“, който пресичаше околоръстното холивудско шосе. Люис чуваше тътена на движението по шосето и дори усещаше топлия вятър, който влизаше в кабината. Той погледна към светлините на къщите по склона на хълма и се опита да отгатне къде точно се намира къщичката на кокили на Бош, но това беше невъзможно. Хълмът напомняше гигантска кичеста коледна елха с безброй светлини.

– Сигурно има някакво влияние над тях – каза накрая Ървинг. – Измъкна се на косъм. Ще ви кажа каква ще бъде задачата ви занаяпред. Ще стоите близо до него. Не чак толкова, че да ви усети, но ще го държите под око. Той е намислил нещо. Открийте какво. И междувременно мислете как да го спипаме натясно. Федералното бюро за разследване може да е оттеглило оплакването си, но ние няма да отстъпим.

– Ами Паундс? Още ли искате да го информираме за...

– Той е лейтенант Паундс, детектив Люис. Ще го държите в течение. Засега му стига толкова.

Ървинг затвори телефона, без да каже нищо повече.

– Добре, – сър – каза Люис на глухата слушалка. Не искаше Кларк

25. Попай – известен герой от комиксите и анимационните филми. – Б. пр.

да разбере, че са го сритали отзад. – Ще държим връзка. Благодаря, сър. Приятна вечер и на вас.

После и той окачи слушалката, чувствайки се лично засегнат от това, че прекият му началник не беше сметнал за нужно да му пожелае приятна вечер. Кларк бързо дотича.

– Е?

– Е, от утре ще го държим пак под око. Носи си и нощното гърне.

– Само толкова ли? Просто наблюдение?

– Засега толкова.

– Мамка му! Как ми се иска да претърся къщата на тоя шибаняк! Да поначупя това-онова. Сигурно там е скрил всичко от онази кражба в банката.

– Ако е замесен, съмнявам се да е чак толкова глупав. Засега ще стоим настрана. Ако не му е чиста работата, скоро ще разберем.

– Оо, бъди сигурен, че не е чист.

– Ще видим.

* * *

Шаркай седеше върху бетонната стена, която ограждаше паркинга на булевард „Санта Моника“, и наблюдаваше внимателно осветената фасада на универсалния магазин отсреща, следейки кой влиза и кой излиза. Повечето бяха туристи и семейни двойки. Нито един сам. Никой, който ставаше за работа. Момчето на име Арсън, което ходеше нагоре-надолу, се обади:

– Тая няма да стане, брато.

– Косата на Арсън беше червена и вдигната с помощта на фиксаж под формата на огнени езици. Беше облечен в черни джинси и мръсна черна фланелка. Пушеше „Салем“. Не беше Друсан, но му се искаше. Шаркай погледна към него, после към другото момче, когото познаваше като Чепа, седнало на земята недалеч от мотопедите. Чепа беше пониськ и набит, с черна коса, изтеглена назад и вързана на опашка. Акнето беше поразило завинаги лицето му.

– Дай ми още няколко минути – рече Шаркай.

– Яде ми се, човек – каза Арсън.

– А ти какво мислиш, че се опитвам да направя? Всички искаме „да хапнем“.

– Май трябваше да идем да видим какво прави Бети-Джейн – рече Чепа. – Тя сигурно има „хапване“ и за нас.

Шаркай го изгледа косо и каза:

– Вие вървете, аз ще чакам, докато стане работата. И ще ям.

Докато казваше това, един тъмночервен ягуар ХJ-6 намали и спря пред магазина.

– Какво стана с онзи тип в тръбата? – запита Арсън. – Мислиш ли, че вече са го намерили? Можехме да отидем дотам, да го пребъркаме. Може пък да има „хляб“ у себе си. Не знам защо не си посмял да свършиш тая работа снощи, Шаркай.

– Я идете сами там горе и проверете, щом искате – отвърна Шаркай. – Да видим тогава кой го е страх.

Той не беше им казал, че се е обаждал на 911 във връзка с трупа. Това беше нещо, което приятелите му по-трудно щяха да простят, отколкото че не беше влязъл в тръбата. Един мъж слезе от ягуара. Изглеждаше около четиридесетгодишен, късо подстриган – на четка, – с увиснали бели панталони, риза и наметнат върху рамената пуловер. Шаркай забеляза, че беше сам в колата.

– Хей, я проверете колата – рече той. – Това е. Аз отивам.

– Ще чакаме тук.

Шаркай скочи от стената и закричи през булеварда. Наблюдаваше собственика на ягуара през витрината на магазина. Той се окуражи, когато видя, че човекът се отправя към касата, да си плати сладоледа. Шаркай клекна отстрани до входа на магазина, а решетката на ягуара беше само на метър от него.

Когато мъжът излезе, момчето изчака, докато погледите им се срещнат и мъжът се усмихна, преди да заговори.

– Господине – рече той и се изправи. – Тъкмо се чудех дали ще ми направите една услуга?

Преди да отговори, човекът огледа паркинга и рече:

– Разбира се. Какво искаш?

– Ами просто се питах дали ще влезете пак вътре да ми вземете една бира. Аз ще ви дам пари. Просто искам една бира. Да се поотпусна малко, разбирате.

Човекът се поколеба.

– Не знам... То е незаконно... нали? Нямах още двайсет 0 една. Мога да загазя.

– Е, тогава... – рече Шаркай и се усмихна, – дали пък нямате някоя биричка у вас? При това положение няма да се наложи да я купувате. Да дадеш на някого една бира, не е престъпление.

– Ами...

– Няма да стоя много. Можем малко да се поотпуснем двамата,

нали разбирате?

Човекът отново огледа паркинга. Никой не ги наблюдавате. Шаркай реши, че му беше вързан в кърпа.

– Добре – рече той. – После мога да те докарам пак дотук, ако искаш.

– Ама да. Супер!

Потеглиха на изток по „Санта Моника“ към Флорес, след, няколко преки завиха и се озоваха сред квартал от къщи. Шаркай нито веднъж не се обърна назад, нито се опита да погледне в огледалото. Те бяха там, той знаеше. Пред къщата имаше солидна ограда с портал, за който човекът имаше ключ и който отново затвори, когато минаха в двора. После влязоха в къщата.

– Казвам се Джек – рече човекът. – Искаш ли нещо?

– Аз съм Фил. Имате ли нещо за ядене? Така съм изгладнял.

Шаркай се огледа за охранителна инсталация и за копчето, с което се отваряше порталът отвътре. Мебелировката вътре беше предимно в светли тонове, а на пода имаше дебел бял килим.

– Хубаво местенце – рече той.

– Мерси. Сега ще видя какво имам. Ако искаш да си изпереш дрехите, можем и това да уредим, докато си тук. Не правя това често, но когато мога да помогна на някого, поне опитвам.

Шаркай го последва в кухнята. Конзолата на охранителната инсталация беше до телефона на стената. Когато Джек отвори хладилника и се наведе да погледне вътре, Шаркай натисна бутон, с който се отключваше порталът. Джек не забеляза нищо.

– Имам риба тон. Бих могъл да направя и салата. От колко време си на улицата? Няма да те наричам Фил. Щом не искаш да ми кажеш истинското си име, твоя работа.

– Ммм... риба тон става. Отскоро.

– Чист ли си?

– Да, разбира се. Всичко ми е наред.

– Ще вземем предпазни мерки.

Беше време. Шаркай се върна обратно в хола. Джек надигна глава и погледна към него с полуотворена уста. В ръка държеше пластмасова купа. Шаркай си помисли, че долавя някакво разбиране в очите на мъжа, сякаш той знаеше какво го очаква. Момчето махна резето от вратата и я отвори. Арсън и Чепана нахълтаха вътре.

– Хей, какво става тук? – каза Джек с разтреперан глас. Той се втурна в хола и Арсън, който беше най-едър, го удари с юмрук в

основата на носа. Чу се звук като от счупване на молив и купата с риба тон се търкулна на пода. После имаше много кръв по белия килим.

ЧАСТ ТРЕТА

Вторник, 22 май

Еленър Уиш се обади отново във вторник сутринта, докато Хари Бош се пипкаше с възела на вратовръзката си пред огледалото в банята. Каза му, че искала да се видят в едно кафене в Уестууд, преди да го заведе в Бюрото. Той беше изпил вече две чаши кафе, но каза, че ще отиде. Затвори телефона, закопча най-горното копче на бялата си риза и притегна възела на вратовръзката. Не си спомняше кога за последен път беше обръщал такова внимание на това как изглежда.

Когато стигна там, тя вече се беше настанила в едно от сепаретата до прозореца. Държеше с две ръце стъклена чаша с минерална вода и изглеждаше доволна. Върху масата, малко встрани от нея, имаше чиния с хартийка от кифличка. Тя го удостои със служебната си усмивка, докато той седнаше, и махна с ръка на сервитьорката.

– Само кафе – каза Бош.

– Ял ли си вече? – попита го Уиш, след като момичето се отдалечи.

– Ами не, обаче не искам.

– Личи си, че не ядеш много.

Каза го повече като майка, отколкото като детектив.

– Е, кой ще ми каже това-онова, ти или Рурки?

– Аз.

Сервитьорката донесе чаша с кафе и я постави пред него. Дочу как четиримата мъже с вид на търговски посредници от съседното сепаре нещо се пазаряха и разсъждаваха върху поднесената им сметка. Той отпи малка глътка от горещото кафе.

– Бих искал желанието на ФБР да му оказвам помощ да бъде документирано черно на бяло и разписано от най-стар-шия служител на Бюрото в Лос Анджелис.

Тя се поколеба за момент, остави чашата си и за първи път го погледна право в очите. Нейните бяха толкова тъмни, че не издаваха нищо. В ъгълчетата им той забеляза да се оформят едва доловими ситни бръчици върху загорялата кожа. На брадичката си Уиш имаше съвсем малък белег с формата на полумесец, който очевидно беше доста стар и почти незабележим. Той си зададе въпроса дали белегът и бръчките я безпокояха, както мислеше, че биха безпокоили повечето жени. Лицето ѝ носеше според него следи от лека тъга, сякаш дълго време беше таила

в себе си някаква горчива истина, която се мъчеше да си проправи път навън. Може да се дължи на умората, реши той. Въпреки всичко тя беше привлекателна жена. Хари определи възрастта ѝ на, около тридесет и три-четири години.

– Мисля, че това може да се уреди – рече тя. – Имаш ли някакви други изисквания, преди да пристъпим към работа?

Той се усмихна и поклати отрицателно глава.

– Знаеш ли, Бош, вчера взех папката с материали по убийството, което ти разследваш, и вечерта я прегледах. Добра работа си свършил, като се има предвид с какво си разполагал, и то само за един ден. Повечето други детективи щяха все още да чакат трупа да бъде обработен в моргата и щяха да приемат веднага версията за нещастен случай със свръх-доза.

Той не каза нищо.

– Откъде ще започнем днес? – запита тя.

– Имам още няколко неща, които не съм отразил в докладите. Но защо не ми разкажеш най-напред за проникването в банката? Искам всичко отначало. Аз знам само това, което си включила в бюлетините и което е стигнало до вестниците. Въведи ме в нещата, после аз ще продължа нататък и ще ти разкажа за Медоус.

Сервисьорката дойде да прибере чашите им. После Еленър Уиш му разказа историята на банковия обир. Бош искаше да и зададе въпроси, докато тя говореше, но се опита да запомни и да я попита след това. Той усещаше, че тя сякаш донякъде се възхищаваше на историята – на замисъла и осъществяването на удара. Които и да бяха онези от тунела, явно бяха спечелили уважението ѝ. Той се улови, че почти ревнува.

– Отдолу, под улиците на Лос Анджелис – започна тя, – има повече от четиристотин и петдесет километра канали, които са толкова широки и високи, че в тях може да се кара кола. Освен това има и множество разклонения. Или още поне сто километра, в които може да се върви или пълзи.

Това означава, че всеки би могъл да слезе там долу и ако знае пътя, да се добере до коя да е сграда в града. А и да намериш пътя не е чак толкова трудно. Плановете на цялата мрежа са публично достояние и могат да бъдат взети от службата за градоустройствените проекти. И така, тези типове са използвали канализацията, за да се доберат до „Уестленд Нешънъл Банк“.

Той вече беше успял да стигне в разсъжденията си дотам, но реши да премълчи. Уиш каза, че според ФБР са били поне трима отдолу под

земята и най-малко един отгоре, който да наблюдава и да задоволява различни други потребности. Последният сигурно е поддържал радиовръзка с хората отдолу, освен когато вече са стигнали до края, тъй като радиовълните биха могли да задействат детонаторите на експлозивите.

Влезлите в канализацията са се движили вътре с високопроходими коли „Хонда“. В северната част на града, където старото корито на Лос Анджелис Ривър се свързвало с отводнителната система, имало място, откъдето в канализацията можело да се влезе с автомобил. Крадците влезли оттам вероятно под прикритието на нощта и следвайки по картата на канализационната мрежа отсечката към центъра, Достигнали до една точка, намираща се точно под булевард „Уилшайър“, на около девет метра под земята и на сто и пет-Десет метра западно от „Уестленд Нешънъл Банк“. Пропътували повече от два километра.

После, използвайки професионална бормашина с двадесет и четири инчов циркуляр, вероятно с диамантен накрайник, включена към акумулатора на една от високопроходимите коли, пробили дупка в дебелината петнайсет сантиметра бетонна стена на отводнителната система. Оттам започнали да копаят.

– Същинското проникване в трезора е станало в Деня на труда или в един от почивните дни след него – каза Уиш. – Смятаме, че са започнали да копаят тунела три или четири седмици по-рано. Вероятно са работили само нощем. Влизат, копаят и на зазоряване излизат. Инспекторите, които периодично преглеждат отводнителната система за пукнатини и други неизправности, са на редовно работно време. Така че „нашите хора“ не са рискували, работейки през нощта.

– Ами дупката, която са пробили в стената на канализацията, не е ли била забелязана от някой каналджия или служител по поддръжката на енергосистемите? – запита Бош и веднага се засрами, че е задал въпрос, преди тя да беше свършила.

– Не – отвърна Уиш. – Тия типове са помислили за всичко. Използвали са парче шперплат със същия диаметър като дупката, което замазвали с тънък пласт цимент. Намерихме го по-късно. Когато са си тръгвали всяка сутрин, те са поставяли шперплата върху дупката и са напастявали по ръбовете все повече и повече цимент. По този начин дупката е заприличала на запушено странично отклонение, каквито има немалко там долу. Аз самата слизах вътре. Навсякъде е пълно с такива отклонения. Пък и двадесет и четири инчовият размер е стандартен за отклоненията, така че всичко е изглеждало съвсем нормално. Дупката е оставала незабелязана, а крадците са се връщали вечерта и са продължавали да

копаят все по-близо до банката.

Тя допълни, че тунелът е бил копан най-вече с ръчни инструменти – прави лопати, лостове и бормашини, включвани към акумулаторите на колите. За осветление са използвали както електрически фенерчета, така и свещи. Намерили няколко от тях все още да горят в деня, когато било разкрито проникването. Били закрепени в малки ниши, издълбани в стените на тунела.

– Това подсказва ли ти нещо? – запита Уиш.

Бош кимна.

– Изчислихме, че са напредвали с около три до шест метра на нощ – каза тя. – По-късно намерихме в тунела и две ръчни колички. Разглобявали са ги и са ги разрязвали по дължината на две, за да минат през двадесет и четири инчов отвор, а после са ги сглобявали и заварявали наново, за ги използват за извозване на пръстта. Вероятно един или двама от крадците са изпълнявали задачата да прекарват изкопаната пръст и да я изсипват в главния канал. По него има постоянен приток на вода, която е отмивала пръстта и я е отнесла до речното корито. Имаме съмнения дори, че техният помощник отгоре е отварял пожарните кранове на „Хил Стрийт“, за да осигурява повече вода в канала.

– Значи са си имали вода там долу дори и във времето на засуха?

– Дори и тогава...

Уиш каза, че когато крадците най-после прокопали тунела до основите на банката, попаднали на подземните електрически и телефонни кабели. И тъй като през време на уикендите центърът ставал безлюден, банковият клон бил затворен в събота. Затова още в петък, след края на работното време, крадците са изключили сигналната инсталация. Един от тях сигурно е бил електротехник. Не Медоус, понеже той е бил най-вероятно бомбаджията.

– Смешното в случая е, че дори не са имали нужда от електротехник – рече тя. – Свърхчувствителната аларма на трезора се задействала множество пъти през цялата седмица. Вероятно онези типове са предизвикали задействането с техните бормашини. Четири поредни нощи ченгетата били викани заедно с управителя. Понякога три пъти за една нощ. Но тъй като не откривали нищо, решили, че алармата не е в изправност. Сензорът за звук и вибрации е излязъл от строя. Затова управителят се обадил на компанията за алармени системи, но те отговорили, че ще изпратят човек чак след почивните дни – знаеш, Ден на труда... Та този човек, управителят...

– Изключил алармата – довърши вместо нея Бош.

– Позна. Решил, че не му се скача посред нощ да ходи до банката през уикенда. Предпочел да замине за Палм Спрингс, За да играе голф, и изключил охранителната система. Разбира се, отдавна вече не работи в „Уестленд Нешънъл“.

Когато стигнали под трезора, крадците използвали професионална бормашина с водно охлаждане, която завинтили За долната плоча, за да пробият пет сантиметра широка дупка в дебелия метър и половина под от стоманобетон. Специалистите от техническия екип на ФБР определиха, че за целта са им били нужни около пет часа, и то при положение, че бормашината не прегрее. Вода за охлаждането ѝ крадците са взели от една тръба, която минавала отдолу. Използвали са дори водопровода на банката.

– След като пробили дупката, те я напълнили с експлозив С-4 – каза Уиш. – Пуснали жица през тунела и оттам навън в канала, откъдето взривили експлозива.

Тя каза, че същата събота в 9:14 часа сутринта в лосанджелиския полицейски участък са били регистрирани сигнали от алармените инсталации на друга банка, която се намирала на срещнатата страна на улицата, и на един бижутериен магазин, отстоящ на една пряка от „Уестленд Нешънъл“.

– Смятаме, че това е времето на взривяването – продължи Уиш. – Веднага изпратили патрулна кола, огледали наоколо, но не открили нищо, затова решили, че сигналните инсталации са били задействани от слаб земен трус, и си отишли. Никой не си направил труда да провери „Уестленд Нешънъл“. Нейната аларма не се е задействала, а пък те не знаели, че е била изключена.

Достигайки трезора, крадците не си тръгнали веднага, Работили здраво през целия уикенд. Разбивали личните сейфове, изваждали касетите и ги опразвали.

– Намерихме вътре празни консервни кутии, пликчета от пържени картофи и различни опаковки от сухи храни – каза Уиш. – Изглежда, просто са си стояли вътре и вероятно са спали на смени. В тунела имаше едно по-широко място нещо като малка стая или по-скоро спалня. Намерихме отпечатани върху пръстта следи от спални чували. Намерихме също така и отпечатъци от приклади на М-16, което значи, че са имали и автоматично оръжие. Явно са нямали намерение да отстъпват, ако нещата се объркат.

Тя го остави да помисли върху казаното, след което продължи:

– Изчислихме, че са прекарвали в трезора шейсет часа или дори

малко повече. Разбили са четиристотин шейсет и четири лични сейфа от общо седемстотин и петдесетте. Ако са били трима, това прави по сто петдесет и пет на човек. Изваждайки около петнайсет часа за почивка и хранене от всичкото време, което са прекарвали вътре, получаваме по четири сейфа за час на човек.

Сигурно са имали определен час за приключване – продължи тя. – Може би три часа сутринта във вторник или някъде там. Ако са спрели с разбиването около този час, имали са достатъчно време да се оправят и да се измъкнат. Прибрали са плячката и инструментите и са се оттеглили. А управителят със свеж слънчев загар на лицето открива кражбата, когато отваря трезора за работа във вторник сутринта.

– В общи линии, това е – рече Уиш. – Най-добрата работа, която съм виждала и за която съм чувала, откакто работя в Бюрото. Допуснали са само няколко малки грешки, Бързо разбрахме как са извършили всичко, но не и кой го е извършил. Единствената следа, на която бяхме попаднали, беше този Медоус, а сега и той е мъртъв. За онази снимка, която ми показа вчера – на гривната, – беше прав: това е първата изскочила вещ от всички откраднати неща, за които знаем.

– А сега и нея я няма – рече Бош.

Той я изчака да каже нещо, но Уиш явно беше свършила.

– А как са избирали кои сейфове да разбиват? – запита Бош.

– Изглежда, напосоки. Имам един видеозапис на трезора, който ще ти покажа, когато отидем в Бюрото. Но май са действали наслуки – ти вземаш оная стена, аз тая и т.н. Някои сейфове в съседство с вече разбити са били оставени не-пипани. – Защо – не знам. Обаче не изглежда като да са следвали някаква схема. Въпреки това са взели съдържанието на деветдесет процента от разбитите сейфове, и то все трудни за проследяване вещи. Подбирали са добре.

– А как определихте, че са били трима?

– Преценихме, че са били поне толкова, за да се справят с всичките сейфове. Освен това толкова са били и колите. – Тя се усмихна и Хари веднага захапа:

– Хубаво, а за колите откъде разбрахте?

– Намерихме следите по калта в канализацията и по тях идентифицирахме марката гуми. Намерихме и следи от синя боя по стената на един от завоите. Някоя от колите явно е поднесла в калта и се е ударила в стената. В лабораторията в Куантико веднага определиха модела и годината на производство. Проверихме всички агенти на фирмата „Хонда“ в Южна Калифорния и установихме, че три сини джипа са били

закупени от фирмения магазин в Тъстин четири седмици преди Деня на труда. Човекът платил в брой и ги натоварил на влекач. Оставил име и телефонен номер.

– И какво е то?

– Името ли? Фредерик Б. Айсли. Още тогава показахме на продавача от магазина няколко снимки, между които на Медоус, твоята и на още няколко души, но той не разпозна никого като Айсли.

Тя избърза устата си с една салфетка и я пусна върху масата. Бош не забеляза следи от червило по нея.

– Е – рече тя, – стига ми толкова вода за тая седмица. Ще се видим отново в Бюрото, да прегледаме това, което имаме, и да ми разкажеш всичко по случая Медоус. Рурки и аз смятаме, че така трябва да процедираме. Опитавме всички следи по кражбата в банката, но навсякъде ударихме на камък, затова ще продължим с Медоус и дано оттук изскочи нещо.

Станаха. Бош плати сметката.

* * *

До сградата на ФБР отидоха всеки със своята кола. Докато караше, Бош мислеше за нея, а не за случая. Искаше да я попита за онзи малък белег на брадичката, а не за това как е свързала онези от тунела под „Уестленд Нешънъл“ с „тунелните плъхове“ от Виетнам. Искаше да узнае кое придава това сладко и тъжно изражение на лицето ѝ. Той следваше нейната кола през квартала със студентски общежития, а после по булевард „Уилшайър“. Срещнаха се при асансьора в подземния гараж на сградата на ФБР.

– Мисля, че най-добре за тебе ще бъде да работиш предимно с мен – каза тя, докато се издигаха нагоре сами в кабината. – С Рурки не започнахте добре от самото начало и...

– Ние въобще не сме и започвали – рече Бош.

– Е, все пак, ако му дадеш някаква възможност, ще разбереш, че е добър човек. Той просто направи това, което смяташе, че ще бъде най-добре за работата по случая.

Вратата на асансьора се отвори на седемнадесетия етаж и пред тях застана Рурки.

– Ето ви и вас двамата – рече той. Подаде ръка на Бош, който я пое без увещания. Рурки се представи, после каза: – Тъкмо бях тръгнал надолу да си взема кафе и нещо за хапва-не. Ще дойдете ли с мен?

– О, Джон, ние току-що идваме от едно кафене – каза Уиш. – Ще те

чакаме тук горе.

Уиш и Хари излязоха от кабината, а Рурки влезе вътре. Специалният агент само кимна и вратата се затвори. Двама-та се отправиха към канцеларията.

– Той доста прилича на теб в някои отношения. Изкарал е Бойната и тъй нататък... – рече тя. – Дай му поне един шанс. С нищо няма да поможеш в работата, ако не поомекнеш.

Бош не каза нищо. Извървяха коридора до канцеларията на „Група III“ и когато влязоха вътре, тя му посочи едно празно бюро зад нейното. Каза, че агентът, който го е заемал, е бил прехвърлен в „Група II“ – отделът за борба с порока. Бош остави куфарчето си върху бюрото и седна. Огледа стаята. Вътре имаше доста повече хора, отколкото предния ден. Шестима агенти седяха зад бюрата си, а още трима се мотаеха около картотеката в дъното на стаята, върху която стоеше кутия с понички. Той забеляза телевизор и видеокасетофон върху един рафт. Предишния ден ги нямаше там.

– Спомена нещо за някакъв видеозапис – каза той на Уиш.

– О, да. Сега ще ти го пусна и ще можеш да гледаш, докато аз отговоря на няколко съобщения, оставени на телефонния секретар.

Тя извади една видеокасета от шкафа на бюрото си и двамата се отправиха към дъното на стаята. Групичката на тримата тихомълком се омете, отнасяйки със себе си и кутията с понички, сякаш усетили присъствието на външен човек. Тя пусна видеокасетофона и остави Бош да гледа сам.

Видеозаписът, който очевидно беше правен с ръчна камера от непрофесионалист, представляваше едно постоянно подскачащо проследяване на пътя на крадците. Започваше от входа на канализационно съоръжение с отвесни стени, което преминаваше в тъмен тунел. Уиш беше права – тунелът беше доста широк. Вътре можеше да се влезе и с камион. По средата на бетонния под бавно течеше неголям воден поток. Подът и долната част на стените бяха покрити с мухъл и плесен и Бош почти усещаше миризмата на влагата. Камерата се насочи към сивозеления под. В калта се забелязваха отпечатъци от автомобилни гуми. Следващите кадри показваха входа на тунела, прокопан от крадците – гладко изрязана Дупка в стената на канала. В кадъра влязоха две ръце, държащи парчето шперплат, за което Уиш беше казала, че е било използвано да прикрива дупката през деня. Ръцете се отдалечиха и пред обектива изскочи тъмнокоса глава. Беше Рурки. Носеше тъмен гащеризон с шамповани бели букви на гърба: ФБР. Той повдигна парчето шперплат до

дупката. Пасваше отлично.

Записът заподскача и скоро кадърът вече показваше вътрешността на тунела. Сцената беше вледеняваща за Бош, понеже извика от паметта му невеселия спомен за прокопаните на ръка тунели във Виетнам, в които той беше пълзлял. Този тунел завиваше надясно. Една почти нереална светлина струеше от свещите, поставени в малки ниши в стената на всеки пет-шест метра. След извивката, която Бош определи на около двадесет метра, тунелът завиваше остро наляво. После вървеше в права посока около тридесет метра. По стените имаше още свещи. Най-после камерата стигна до задънен край на тунела, където на пода имаше купчина бетонен трошляк и огънати парчета стоманена ламарина. Обективът фокусира зееща дупка в тавана на тунела. От трезора горе се процеждаше светлина. Рурки влезе в кадър с гащеризона си, но този път гледаше в обектива. Прекара пръст по врата си под брадичката и записът прекъсна. При следващия кадър камерата вече се намиреше в трезора. Записът започваше с общ план на помещението. Както се виждаше и на снимката от вестника, стотици лични сейфове стояха отворени. Празните касети бяха струпани на камара наред трезора. Двама души от екипа за снемане на отпечатъци посипваха вратите с алуминиев прах. Еленър Уиш и един друг агент гледаха към стената, покрита със стоманени вратички, и записваха нещо в бележници. Камерата се насочи към дупката в пода, водеща към тунела отдолу. И тук записът свършваше. Бош върна касетата отначало, отнесе я обратно и я постави върху бюрото й.

– Интересно – рече той. – Видях някои неща, които съм виждал и преди там, в тунелите. Но нищо не ме накара да се замисля за „тунелните плъхове“. Каква беше следата към Медоус и другите като мен?

– Ами най-напред експлозивът С-4 – каза тя. – От лабораторията изпратиха екип, който да изследва парчетата от бетон и стомана около дупката от взрива. Откриха следи от този експлозив. Сигурна съм, че С-4 ти е познат. Бил е използван във Виетнам. Точно „тунелните плъхове“ са го използвали за взривяване на тунели. Въпросът е в това, че в наши дни е можело да намерят доста по-добри смеси, с много по-голяма сила, с които се работи по-лесно. Те са дори и по-евтини, по-безопасни и по-лесни за намиране. Затова ние решихме... т.е. специалистите от лабораторията заключиха, че причината да бъде използван тъкмо С-4 е именно тази, че онези, които са го използвали, са се чувствали сигурни с него. Използвали са го и преди. Оттук се насочихме към ветераните от виетнамската война.

Друга насочваща следа бяха заложените капани. Преди да влязат в трезора и да започнат разбиването на сейфове, крадците са пунали жици по тунела, за да се защитят откъм гърба. За всеки случай пунахме в тунела специално обучено куче. Разбираш, трябваше да бъдем сигурни, че някъде няма все още зареден С-4, Кучето откри следи от експлозива на две места в тунела – по средата и на входа откъм главния канал, но там вече нямаше нищо. Явно онези типове са го прибрали на тръгване. Открихме обаче дупки в пода на тунела и парченца тел, каквито остават, когато телта се реже със секач.

– Имаш предвид опъната тел за препъване? – запита Бош.

– Точно така. Решихме, че са взели мерки срещу неканени гости. Ако някой дойде да ги изненада изотзад, тунелът ще бъде вдигнат във въздуха, оставяйки го жив погребан под „Хил Стрийт“. Добре поне, че на тръгване са си прибрали експлозива. Спестили са ни препъването в телта.

– Обаче една подобна експлозия би убила и самите тях наред с преследвачите – рече Бош.

– Знаем това. Онези типове съвсем не са имали намерение просто да си поиграят. Били са тежко въоръжени, добре укрепени и готови на крайни решения: успех или самоубийство...

Въпреки това ние не стеснихме веднага кръга на заподозрените само до „тунелните плъхове“, докато не открихме и други неща по протежение на главния канал. Следи от гуми имаше само на места, затова ни бяха необходими два дни, Докато проследим пътя им обратно до входа при старото речно корито. Долу е истински лабиринт и човек би трябвало Добре да познава пътя. Преценихме, че не са седели в колите си с фенерче и карта в ръка всяка вечер, когато са влизали вътре.

– Искаш да кажеш, че са пуцали трошици по пътя си, подобно на Хензел и Гретел?

– Нещо такова. По стените долу имаше много боя. Оставяли са знаци на всяка крачка, за да знаят кое отклонение накъде води, датите на инспекциите и така нататък. С всичките онези надписи каналът напомняше на стена на смесен магазин от източен квартал на Лос Анджелис. Затова решихме, че крадците са маркирали пътя си старателно. Изминахме този път от край до край, търсейки повтарящи се знаци, и открихме само един. Нещо като символа на мира, но без кръга. Просто три черти – една отвесна по-дълга и две къси, събиращи се на средата на отвесната.

Бош познаваше този символ. Самият той го беше използвал в

тунелите преди двадесет години. Три бързи рязвания с ножа в стената на тунела – това беше знакът, който използваша за отбелязване на пътя, за да могат да намерят изход на връщане.

– Същия ден един от полицаите – продължи Уиш, – а това беше преди Лосанджелиското полицейско управление да ни предаде случая изцяло, каза, че си-спомня този знак и той е от Виетнам. Човекът не беше „тунелен плъх“, но ни разказа за тях. Така направихме връзката. Веднага се свързахме с Министерството на отбраната и със Службата за ветерани и се добрахме до имената. На Медоус, твоето и на други...

– Колко други?

Тя посочи купчината папки в единия край на бюрото си.

– Ето, тук са всичките. Ако искаш, прегледай ги.

В този момент се приближи Рурки.

– Агент Уиш ми каза за писмената заповед, която сте искали – рече той. – Няма никакъв проблем. Аз я нахвърлях в общи линии и днес по някое време ще я отнесем при старши специалния агент Уиткъм да я разпише.

Понеже Бош не каза нищо, Рурки продължи:

– Може би малко привързахме вчера, но се надявам да съм оправил нещата с прекия ви началник, лейтенанта, и с хората от „Вътрешно разследване“. – Той хвърли една усмивка, на която всеки политик би завидял. – И между другото исках да ви кажа, че се отнасям с уважение към досието ви. Имам предвид военното ви досие. Аз самият също служих там, но никога не съм слизал в онези ужасни тунели. Въпреки това бях там до края... до самия край. Какъв срам.

– Кое е срамното, че всичко свърши ли?

Рурки го гледа особено известно време и Бош забеляза червенината, която се прокрадна по лицето му, тръгвайки от точката, където се събираха тъмните му вежди. Рурки беше доста блед, с тясно лице, толкова изпито, че изглеждаше, сякаш постоянно смуче лимоново резенче. Беше с няколко години по-възрастен от Бош. На ръст бяха почти еднакви, но Рурки беше качил няколко килограма в повече. Към традиционната за Бюрото униформа от синьо сако и светлосиня закопчана догоре риза беше прибавил наситеночервена вратовръзка.

– Вижте какво, детективе, не сте длъжен да ме харесвате, това е ясно – каза Рурки. – Но моля ви, нека работим заедно по този случай. И двамата искаме едно и също.

Бош реши да хване бика за рогата.

– Какво точно искате от мен? Кажете ми направо: трябва ли просто

да ви правя компания, или наистина искате да работя?

– Бош, вие сте детектив от висока класа или поне така се предполага. Покажете какво можете. Просто работете по случая си. Както казахте вчера, открийте кой е убил Медоус, а ние ще открием кой е ограбил „Уестленд Нешънъл“. Та значи отговорът е „да, ние се нуждаем от работата ви“. И то от най-добрата. Проведете така, както бихте провели при нормални условия, само че с агент Уиш за партньор.

Рурки се отдалечи и излезе от стаята. Бош си помисли, че той сигурно си има собствена канцелария някъде надолу по тихия коридор. Обърна се към Уиш и се пресегна за папките от бюрото ѝ.

– Добре тогава – рече той. – Да вървим.

* * *

Уиш подкара взетата от Бюрото служебна кола, докато Бош разглеждаше купчината папки с военни досиета в скута си. Забеляза, че неговото беше най-отгоре. Прегледа няколко от останалите, но само името на Медоус му беше познато.

– Сега накъде? – запита Уиш, докато излизаше от гаража ѝ поемаше по Авенюто на ветераните към булевард „Уилшайър“.

– Към Холивуд – рече Бош. – Този Рурки винаги ли е такъв сухар?

Тя зави на изток и го дари с онази усмивка, която винаги го караше да се запита дали нямаше нещо между нея и Рурки.

– Само когато иска – отвърна Уиш. – Той е добър началник въпреки всичко. Ръководи екипа добре. Мисля, че винаги е бил служител от командирски тип. Доколкото си спомням, командвал е цяло поделение или нещо такова в Сайгон през време на войната.

Не можеше да има нещо между тях, помисли си Бош. Никой не би защитавал своя любовник, наричайки го добър началник.

– Май не е намерил най-доброто поле за изява на началническите си заложби – рече Бош. – Карай към булевард „Холивуд“ – квартала на юг от Китайския театър.

Щяха да са им необходими петнайсет минути, за да стигнат дотам. Бош отвори най-горната папка – неговата – и започна да прелиства съдържанието ѝ. Между няколкото медицински сведения от психиатри намери черно-бяла фотография на млад мъж в униформа, с лице, върху което възрастта и опитът все още не бяха сложили своя отпечатък.

– Изглеждаш добре, подстриган късо – каза Уиш, прекъсвайки мислите му. – Когато видях тази снимка, си спомних за брат си.

Бош погледна към нея, но не каза нищо. Постава снимката на

мястото ѝ и продължи да прелиства документите в папката, прочитайки от време на време по някое изречение от информацията, която му се струваше, че е за някой непознат, макар да беше за самия него.

– Открихме девет човека – рече Уиш, – които имат опит с тунелите от Виетнам и живеят в Южна Калифорния. Проверихме ги всичките. Медоус беше единственият, който веднага възбуди подозренията ни. Наркоман, имаше и криминално досие. Освен това беше работил нещо, свързано с тунели, дори след като се е върнал от войната. – Тя замълча за известно време, шофирайки, докато Бош четеше, после продължи: – Наблюдавахме го цял месец след обира.

– Какво правеше той през това време?

– Нищо определено. Може и да е завъртял някоя сделчица, но ние не успяхме да го спипаме. Ходеше до Венеция²⁶ да купува хероин през три дена, но изглеждаше като да го взема за лична употреба. Ако е продавал, то поне нито един клиент не го посети вкъщи. Всъщност никой изобщо не го потърси през целия месец, докато беше под наблюдение. Дявол да го вземе, ако можем да докажем, че пласира, щяхме да го задържим и да го попритиснем. По този начин можеше да изкопчим и нещо, свързано с оная работа в банката.

Тя отново помълча няколко минути, а после с тон, който според Бош беше предназначен да убеди по-скоро нея самата, отколкото него, каза:

– Не, той не продаваше.

– Вярвам ти – рече Бош.

– Ще ми кажеш ли какво търсим в Холивуд?

– Търсим някой възможен свидетел. А как преживяваше Медоус през този месец, докато сте го наблюдавали? Имам предвид как се е оправял с парите. Откъде е вземал средства, за да ходи до Венеция?

– Доколкото ни е известно, получавал е инвалидна пенсия от Службата за ветерани.

– Защо спряхте наблюдението след един месец?

– Не бяхме се добрали до нищо, дори не бяхме сигурни дали Медоус има нещо общо с цялата работа. Ние...

– Кой даде нареждането за прекратяване на наблюдението?

– Рурки. Не можеше...

– Аха, началникът.

– Остави ме да довърша. Не можеше да оправдае разходите по

26. Венеция – град в щата Калифорния. – Б. пр.

наблюдението, ако нямаше резултати. А бяхме ударили на камък навсякъде. Ти гледаш нещата отстрани, обаче бяха изминали два месеца от кражбата и все още няхаме сигурна следа. Вече бяхме почнали да мислим, че си губим времето напразно и нашите момчета са или в Монако, или в Аржентина. Каква полза да дебнем някакъв друсан несретник, който кротко си живее в бордея и само отскача до Венеция за доза нечист хероин. По онова време Медоус не се вписваше в картината. Затова Рурки прекъсна наблюдението му. Аз се съгласих, но сега мога да призна, че здраво се издънихме. Доволен ли си?

Бош не отговори. Той знаеше, че Рурки е постъпил правилно, прекъсвайки наблюдението. Никъде другаде погледът отстрани не е толкова добър, колкото в полицейската Работа. Той смени темата.

– Но защо точно тази банка? Мислила ли си някога по този въпрос? Защо „Уестленд Нешънъл“, а не „Уелс Фарго“ или трезора на „Бевърли Хилс Банк“? Вероятно в другите банки е имало повече пари. Казваш, че тези подземни тунели минават във всички посоки...

– Така е. Не зная обаче отговора на въпроса ти. Може би са избрали банка в центъра, понеже са искали да имат три дни на разположение, за да си свършат работата, а са знаели, че само банките в центъра не работят в събота. Вероятно само Медоус и приятелите му знаят отговора. А какво всъщност търсим из този квартал? В докладите ти не си споменал нищо за никакъв възможен свидетел. Освен това... свидетел на какво?

Вече бяха навлезли в квартала. От двете страни на улицата имаше зле поддържани мотели, които са изглеждали потискащо още когато са ги завършили строителите. Бош й посочи един такъв мотел на име „Синият замък“ и й каза да паркира отпред. Беше точно толкова неприветлив, колкото и останалите по улицата – един бетонен куб, проектиран някъде в началото на петдесетте години, боядисан в светлосиньо, с тъмносини корнизни, които бяха почнали да се рушат. Сградата беше двуетажна и по всичките прозорци висяха пешкири и други изпрани дрехи. Това беше място, където интериорът със сигурност основателно съперничил на екстериора, реши Бош. Имаше доста такива по булеварда – все места, където се събираха избягали от домовете си младежи, тъпчеха се по осем-десет в стая, като най-силните заемаха леглата, а останалите спяха на пода или във ваните. Имаше ги и щеше винаги да ги има.

Докато седяха в служебната кола и гледаха към мотела, Бош й разказа за недовършения надпис, който беше намерил върху тръбата при язовира, и за анонимното телефонно обаждане на номер 911. Спомена, че според него боята и гласът принадлежат на един и същи човек:

Едуард Нийз, познат още като Шаркаи.

– Тези хлапаци, избягалите от къщи, образуват улични банди – рече Бош, излизайки от колата. – Е, не точно като истинските банди, а колкото да се защитават и да вършат заедно работата си. Според информацията от Отдела за борба с уличната престъпност групата на Шаркаи се навърта около „Синият замък“ от два месеца насам.

Докато затваряше вратата на колата, Бош забеляза една друга кола да спира недалеч от тях. Той я огледа крадешком, но не му се видя позната. Стори му се, че вижда вътре две фигури, но колата беше твърде далеч, за да може да бъде сигурен, че това са Люис и Кларк. И той се отпрати по настланата с камъни алея към входа на мотела, минавайки под счупения неонов надпис на рецепцията.

Вътре Бош видя един старец, седнал зад остъклено гише, който четеше вестник. Той не вдигна очи от четивото си, докато Хари и агент Уиш не застанаха пред гишето.

– Кажете, господа служители на закона, какво мога да направя за вас?

Беше невзрачен старец, който отдавна беше престанал да се интересува от всичко останало освен залаганията на конни надбягвания. Познаваше ченгетата, преди още да са извадили значките си. Знаеше и как да им даде сведенията, които искат, без много да се суети.

– Хлапето на име Шаркаи – рече Бош – в коя стая живее?

– Номер седем, но в момента го няма. Моторетката му обикновено е ей там отпред, когато той е тук наоколо. Сега я няма, значи и него го няма... най-вероятно.

– Най-вероятно значи. А има ли някой друг в номер седем?

– Разбира се. Тук винаги има някой.

– На първия етаж ли е?

– Аха.

– Има ли задна врата или прозорец?

– Има и двете. Отзад има плъзгаща врата. Струва скъпо Да се махне.

Старецът се протегна назад към таблото с ключовете и откачи от кукичката номер седми. След това го пхна през отвора под стъклото на гишето.

* * *

Детектив Пиърс Люис намери в портфейла си старо картонче от автоматична теглилка и го използва да си почисти зъбите. В устата си

имаше вкус, сякаш някъде из нея все още се беше притаило парченце салам от закуската. Той задочна да човърка зъбите си с картончето, докато ги усети чисти. После издаде мляскащ звук, разкриващ някакво неудовлетворение.

– Какво? – запита детектив Дон Кларк. Той познаваше всеки нюанс от поведението на партньора си. Човъркането на зъбите и пляскането показваха, че нещо го тревожи.

– Мисля, че ни усети – рече Люис, след като изхвърли картончето през прозореца на колата. – Забелязах как хвърли набързо един поглед насам, докато слизаше от колата Той беше доста бърз, но ми се струва, че ни откри.

– Не ни е усетил. Ако беше, щеше веднага да дотича право при нас и да започне да се обяснява. Те винаги така пра вят – вдигат олелия, пускат жалби. Тоя щеше веднага да насъска Лигата за защита на полицията срещу нас. Казват ти, ченгетата хич ги няма да усещат кога имат „опашка“.

– Е... Дано е така – рече Люис.

Той се поотпусна за миг, но не съвсем. Този път не искаше да сплескат работата. Тъкмо беше спипал Бош за топки те, когато онази летяща челюст, Ървинг, им нареди да с: оттеглят и Бош се изплъзна. Този път нямаше да допусне това, обеща си наум Люис. Този път ще докарат нещата док рай.

– Разбираш ли нещо? – запита той партньора си. – Какво мислиш, че правят онези двамата в такъв бордей?

– Търсят нещо.

– Ебаваш ли се с мен? Наистина ли мислиш така?

– Божичко, какво ти става днес?

Люис отмести очи от мотела и погледна Кларк, който беше свалил облегалката под ъгъл шейсет градуса и седеше с ръце в скута си. Така както беше, със слънчевите очила с огледални стъкла, човек не можеше да прецени дали спи или не.

– Защо не вземеш да водиш бележки? – рече Люис на висок глас.

– Като искаш бележки, що не си ги водиш сам бе, човек?

– Защото аз *шофирам*. Винаги е така: ти не искаш да караш, затова ще водиш бележки и ще правиш снимки. Така сме се разбрали. А сега запиши нещо в тефтера, та да има какво да покажем на Ървинг, като се върнем. Инак ще ни пусне едно Пе-Ре и „сбогом, Бош“.

– Казва се „ще ни издаде заповед за прекратяване на разследването“. Нека не използваме съкращения дори в нашия служебен език...

– Майната ти!

Кларк се изкиска тихичко, после извади бележник от вътрешния джоб на самото и една писалка „Крос“ с позлатено перо от горния джоб на ризата си. Когато Люис се успокои, че колегата му е започнал да води бележки, и погледна отново към мотела, забеляза едно момче с дълга руса коса, сплетена на плитчици, което идеше откъм горния край на улицата, яхнало жълт мотопед. Момчето направи две кръгчета пред мотела и спря зад колата, от която бяха слезли БОШ и жената от ФБР. После мина отстрани, заслони очи с ръка и надзърна вътре през страничното стъкло.

– Това пък сега какво е? – рече Люис.

– Ами някакво хлапе – отвърна Кларк, вдигайки поглед от бележника си. – Сигурно търси да гени някой касетофон за кола. Ако пристъпи към действие, какво ще правим? Трябва ли да зарежем наблюдението, за да спасяваме касетофона на някакъв говнар?

– Нищо няма да правим. А и то няма да предприеме нищо. Вече е забелязало радиостанцията вътре и е наясно, че това е полицейска кола. Ето, отдръпна се.

Момчето изфорсира мотора и направи още два кръга, държейки под око входа на мотела. После заобиколи спрелите до тротоара коли и се скри зад един стар микробус „Фолксваген“. Явно наблюдаваше входа на „Синият замък“ през прозорците на очукания микробус. Обаче не забеляза двамата мъже от „Вътрешно разследване“, които седяха в колата на известно разстояние зад него.

– Хайде, хлапенце, заминавай си – рече Кларк. Не ми се иска да викам патрулната кола заради теб. Ах, мамичката им на тия малолетните!

– Вземи фотоапарата и го щракни – каза Люис. – Човек никога не знае. Може да стане нещо и да ни потрябва. Гледай да хванеш и мотела с онзи надпис отгоре. По-късно ще трябва да отидем да видим какво са правили там Бош и момиченцето от ФБР.

Люис можеше и сам да вземе фотоапарата, за да направи няколко снимки, но това би бил опасен прецедент, който би Нарушил деликатния баланс на правилата за наблюдение. Шофьорът кара, возещият се до него пише и върши всичко останало.

Кларк с готовност вдигна камерата „Никон“, която беше съоръжена с телеобектив, и направи няколко снимки на момчето с мотопеда.

– Запиши и номера на мотопеда – рече Люис.

– Знам какво да правя – отвърна Кларк, сваляйки фотоапарата.

– Хвана ли номера на мотела? Ще трябва да се обадим...

– Хванах го. Ето сега дори го записвам, виждаш ли? Какво толкова си се побъркал? Бош просто е заковал някаква мадама и я е довел тук да я чука. Хубаво федерално парче. Ще видиш, че като се обадим, ще се окаже, че двамата са си наели стая.

Люис не се успокои, докато не се увери, че Кларк е записал телефонния номер на мотела в бележника.

– Ами ако не е така? – рече той. – Те току-що се запознаха, а и не мисля, че той е толкова глупав. Сигурно търсят някого тук. Може би свидетел...

– Запазил го е в тайна. Нали това е Бош, той така работи.

Кларк не каза нищо. Люис огледа отново улицата пред мотела. Тогава забеляза, че момчето беше изчезнало. От мотопеда нямаше и следа.

* * *

Бош изчака една минута, за да даде време на Еленър Уиш да заобиколи мотела и да стигне до задната врата на стая номер 7. После се наведе и долепи ухо до вратата. Стори му се, че дочу някакво шумолене и приглушеното произнасяне на една често употребявана дума. В стаята имаше някой. Когато стана време, той почука силно на вратата. Отвътре се чу шум от бързи стъпки по килим, но никой не се обади. Бош почука отново и тогава се чу глас на момиче:

– Кой е?

– Полиция – рече Бош. – Искаме да говорим с Шаркай.

– Няма го.

– Тогава значи искаме да говорим с вас.

– Не зная къде е.

– Отворете вратата, моля.

Чу се още шум, сякаш някой се блъскаше в мебелите. Но вратата не се отвори. После Бош чу шум от плъзгане на стъклена врата. Той вкара ключа в ключалката и отвори вратата тъкмо навреме, за да мерне за миг някакъв човек, който излизаше на задната веранда и оттам скочи на земята. Не беше Шаркай. Отвън долетя гласът на Уиш, която му заповяда да спре на място.

Бош хвърли бърз поглед из стаята. Отляво имаше килер, чиято врата беше отворена, отдясно баня. Две двойни легла и тоалетка с монтирано на стената над нея огледало съставляваха мебелировката. На пода имаше изтърган жълто-кафяв килим, върху който личаха утъпкани от наемателите пътечки между леглата и вратата на банята. Момичето беше малко, може би на седемнадесет, русокосо и седеше на края на

едното от леглата, увито в чаршаф. Бош забеляза очерганието на гръдно зърно под мръсния, омачкан чаршаф, който някога е бил бял. Стаята миришеше на евтин парфюм и пот.

– Бош, всичко наред ли е вътре при теб? – извика Уиш отвън. Той не я виждаше заради окачения като завеса чаршаф върху стъклената плъзгаща врата.

– Да, а при тебе?

– При мен също.

Бош отиде до плъзгащата врата и погледна навън. Уиш беше застанала зад един мъж, който беше вдигнал ръце и ги беше опрял върху задната стена на мотела. Беше на около тридесет години, с бледа кожа на човек, който току-що излиза от местния затвор след едномесечно задържане. Панталоните му отпред бяха разкопчани. Карираната му риза беше закопчана накриво. Той гледаше надолу към земята с вторачен поглед на човек, който няма поддръка никакво обяснение, но се нуждае на всяка цена от подобно. Бош веднага беше впечатлен от очевидното решение на човека да закопчае ризата си преди панталоните.

– Той е чист – рече Уиш. – Само изглежда малко шашардисан.

– Изглежда малко като някой, който е правил секс с малолетна, ако държиш да си губиш времето с това. Ако не, можеш да го пуснеш.

Бош се обърна към момичето на леглото.

– Без майтап, на колко си години и колко ти плати тоя? Не съм дошъл тук за тебе.

Тя помисли малко, но Бош не откъсваше очи от нейните.

– Почти съм на седемнайсет – рече момичето с глас, издаващ отегчението й. – И не ми е платил нищо. Каза, че щял да се отчете, но още не бяхме стигнали дотам.

– Кой е тук главният, Шаркай ли? Не ви ли е казал първо да вземате парите?

– Шаркай не стои тук постоянно. И откъде знаете името му?

– Ами чухме да го споменават из махалата. Къде е той днес?

– Казах ви, не знам.

Мъжът с карираната риза влезе през предната врата, последван от Уиш. Ръцете му бяха зад гърба, оковани в белезници.

– Смятам да го задържа. Тая работа мирише на извращение. Момичето няма повече от...

– Тя ми каза, че е на осемнайсет – почти извика Карираната риза.

Бош отиде до него и разтвори ризата му с един пръст. Върху гърдите на мъжа имаше татуиран син орел с разперени криле. В ноктите си

носеше кинжал и нацистка свастика. Отдолу се четеше надпис: „Една нация“. Бош знаеше, че се има предвид арианската нация – затворническа групировка на бели националисти. Той пусна ризата на мъжа.

– Ей, от колко време си на свобода? – запита Бош.

– Хайде стига бе, човек – рече Карираната риза. – Това са глупости. Тая ме хвана на улицата и ме доведе тук. И ме оставете, по дяволите, поне да си закопчeya проклетите гащи.

– Я си ми давай парите бе, шибаняк! – извика момичето.

Тя скочи от леглото, изпусайки чаршафа на земята, и се хвърли напред гола, с протегнати ръце към джобовете на панталона на мъжа.

– Махнете я от мен, махнете я от мен! – завика той, като се мъчеше да се опази от ръцете ѝ. – Виждате ли сега, а? Нея трябва да окошарите, не мен.

Бош се намеси и ги раздели, а после избута момичето обратно до леглото. Мина отзад на мъжа и каза на Уиш:

– Дай ми ключовете си.

Тя обаче не помръдваше, затова Бош извади своите собствени ключове за белезници. Отключи ги и поведе Карираната риза навън. Отвори вратата и го избута пред себе си. Мъжът спря в антрето, да си закопчее панталоните, което даде време на Бош да настъпи фасата си на земята.

– Изчезвай сега, късогледко – рече той, докато мъжът пристъпяше с несигурна крачка из антрето. – Днес е твоят щастлив ден.

Когато Бош се върна в стаята, момичето се беше увило отново в мръсния чаршаф. Той погледна Уиш в очите и видя там гняв. Знаеше, че гневът ѝ не беше отправен само към мъжа с карираната риза. Бош погледна момичето и каза:

– Вземи си дрехите, или в банята и се облечи. – Когато то дори не помръдна, Бош рече: – Добре тогава. Да вървим в участъка!

Момичето грабна няколко дрешки от пода и изтича към банята, оставяйки чаршафа да падне, а той се обърна към Уиш.

– Имаме толкова много друга работа – започна Бош. – Щеше да си изгубиш целия следобед, докато вземеш показания от нея и подготвиш обвинение срещу онзи тип. Всъщност това е случай от компетенцията на градската полиция, така че аз би трябвало да го задържа. Освен това не е ясно как биха се развили нещата по-нататък. Достатъчно е окръжният прокурор само да види момичето и онзи ще се отърве леко, ако изобщо се стигне до процес. Не си струва усилията. Това тук е грубата действителност, агент Уиш.

Тя го изгледа с нескрита омраза в очите – същата омраза беше

видял в очите ѝ в ресторанта, когато я стисна за китката, за да я спре.

– Бош, аз бях *решила*, че си струва усилията. Не прави това никога вече.

Стояха един срещу друг, опитвайки се да се преборят само с погледи, докато момичето излезе от банята. Беше облечено в избелели джинси, съдрани на коленете, и черно бюстие. Нямахме обувки и Бош забеляза, че ноктите на краката ѝ също бяха лакирани в червено. Момичето седна на ръба на леглото, без да каже нищо.

– Трябва да намерим Шаркай – рече Бош.

– За какво ви е? Имаш ли една цигара?

Той извади пакета от джоба си и ѝ подаде една, а после ѝ Даде и кибритена клечка, която тя запали сама.

– За какво го търсите? – запита момичето.

– Заради събота вечерта – вече остро Уиш. – Не сме дошли да го арестуваме, няма и да го тормозим. Само искаме да Му зададем няколко въпроса.

– Ами аз? – запита момичето.

– Какво ти? – рече Уиш.

– Мен ще ме задържите ли?

– Имаш предвид дали ще те предадем на Отдела за малолетни, нали? – Бош погледна към Уиш, за да прецени ще реагира тя. Не прочете нищо по очите ѝ, затова продължи: – Не. Няма да те предадем на отдела, ако ни помогнеш, Как ти е името? Истинското имам предвид.

– Бети-Джейн Фелкър.

– Добре, Бети-Джейн, значи не знаеш къде е Шаркай, а? Ние искаме само да поговорим с него.

– Всичко, което знам, е, че е на работа.

– Какво значи това? Къде е на работа?

– Навън, някъде из Бойтаун. Най-вероятно кроят нещо с Арсън и Чепи.

– Това другите от тайфата ли са?

– Аха.

– А къде точно в Бойтаун казаха, че отиват?

– Нищо не са казали. Те просто ходят, където има педали. Сигурно знаете това.

Момичето можеше да им каже и нещо повече, но Бош знаеше, че едва ли щеше да има нужда. Той беше взел адресите от протоколите за разпит и знаеше, че ще открие Шаркай някъде по булевард „Санта Моника“.

– Благодаря ти – каза Бош на момичето и се отправи към вратата. Беше извървял половината антре, когато Уиш излезе от стаята с отри-виста гневна походка. Преди да беше казала нещо, той откачи слушалката на телефонния автомат в антрето до рецепцията. Извади малкото тефтерче, което носеше винаги със себе си. Погледна номера на Отдела за малолетни и започна да го набира. Трябваше да изчака две минути, докато операторката прехвърли обаждането му на автоматичната линия на отдела, по която той съобщи датата, часа и местонахождението на Бети-Джейн Фелкър, за която предполагаше, че също е избягала от дома си. После затвори, питайки се колко ли дни щяха да минат, преди онези от отдела да получат съобщението, и колко още дни след това щяха да са им необходими, за да се доберат до нея.

* * *

Движеха се по булевард „Санта Моника“ в Западен Холивуд и тя все още беше разпалена. Бош се беше опитал да се защитава, но скоро разбра, че няма никакъв шанс. Затова си седеше кротко и слушаше.

– Всичко е въпрос на доверие – говореше Уиш. – Хич не ме интересува от колко време работим заедно, много или малко, но ако продължаваш да се правиш като едно време на армия от един човек, никога няма да се сработим, което е необходимо, за да доведем всичко до успешен край.

Той гледаше в огледалото за обратно виждане от неговата страна, което беше нагласил предварително така, че да може да наблюдава колата, последвала ги веднага щом потеглиха от мотела „Синият замък“. Вече беше сигурен, че това са Люис и Кларк. Беше забелязал широкия врат и късата подстрижка на Люис, който седеше зад волана, когато преследвачите им ги бяха наближили на три коли разстояние при един червен светофар. Той не каза на Уиш, че ги следят. Ако тя беше забелязала „опашката“, поне не беше издала това. Беше заета с други неща в момента. И Бош седеше до нея, наблюдавайки колата отзад, заслушан в оплакванията ѝ за това колко лошо си върши работата.

Накрая той каза:

– Медоус беше намерен в неделя, а днес е вторник. Неоспорим факт при разследването на едно убийство е това, че шансовете за успех намаляват с всеки изминал ден от календара. Затова съжалявам, но не мисля, че щеше да ни е от особена полза, ако бяхме изгубили цял един ден да се занимаваме с някакъв задник, който е бил подмамен в мотелската стая от шестнайсетгодишна проститутка, преследваща

тридесетгодишни мъже. Също така смятам, че не си струваше да чакаме, докато дойдат от Отдела за малолетни да приберат момичето, понеже бих заложил една заплата, че те много добре знаят къде да я потърсят, ако им трябва. Накратко, исках да приключим бързо, оставяйки чуждата работа на други хора, и да си свърша моята. Което пък означава да правим това, което правим сега. Намали ей там при „Рагтайм“. Това място беше споменато в един от разпитните протоколи.

– И двамата искаме да си свършим работата по този случай, Бош. Затова не бъди чак толкова снизходителен, сякаш ти си натоварен с достойна мисия, а аз просто се возя с тебе в колата. И двамата сме в играта, не забравяй това.

Тя намали пред кафенето, в което двойки мъже седяха на столове от ковано желязо, боядисани в бяло, и пиеха чай с лед и портокалови резенчета, закрепени на ръба на чаши с Причудливи форми. Няколко от мъжете огледаха Бош, но бързо отвърнаха очи, очевидно незаинтересовани. Той огледа от своя страна вътрешността на заведението, но не забеляза никъде Шаркай. Докато колата подминаваше, Бош успя да хвърли един поглед и в страничната пряка, където видя двойка младежи, но те бяха твърде възрастни, за да бъдат Шаркай.

Следващите двадесет минути прекараха в обикаляне на различни гей-барове и ресторанти, движейки се главно по булевард „Санта Моника“, но не откриха момчето никъде. Бош през цялото време държеше под око колата на двамата от „Вътрешно разследване“, която се движеше след тях на не повече от една пряка разстояние. Уиш не каза нищо за тях. Обаче Бош знаеше, че служителите на Бюрото най-често изобщо не забелязваха преследвачите си, тъй като смятаха, че са последните, които някой би следил. Те бяха ловците, а не жертвата.

Бош се питаше какво ли правят Люис и Кларк зад тях. Дали очакваха, че той ще наруши някой закон или полицейско правило в компанията на агент от ФБР? Или пък двамата детективи от ОВР просто си убиваха времето. Може би искаха да ги забележи. Нещо като психоефект. Той каза на Уиш да отбие и спре пред един бар. Слезе от колата и отиде до телефонната кабина близо до входа. Набра неофициалния номер на ОВР, който помнеше наизуст, тъй като се беше обаждал на него два пъти дневно, докато беше поставен под домашен арест през време на следствието, което водеха срещу него преди година. Дежурният служител, който вдигна слушалката отсреща, се оказа жена.

– Там ли е Люис или Кларк? – запита Бош.

– Не, сър, няма ги. Ще оставите ли съобщение?

– Не, благодаря. Обажда се лейтенант Паундс от холивудския участък. Навън ли са някъде? Искам да се срещна с тях.

– И двамата не са на служба до следобедната смяна.

Бош затвори. Не бяха на работа до четири часа следобед. Или разиграваха някаква комедия, или просто той ги беше изритал здравата в топките този път и сега го следяха в извънработно време. Бош се върна в колата и каза на Уиш, че се е обадил в службата си да провери дали няма някакво съобщение за него. Тъкмо когато тя се включваше в движението по булеварда, Бош забеляза жълтия мотопед, спрян на паркинга недалеч от бара. Беше точно пред един ресторант за палачинки.

– Ето го там – рече той и посочи. – Подмини го бавно, за да види номера. Ако е неговият, ще спрем.

Беше мотопедът на Шаркай. Номерът съвпаднаше с този, който Бош беше преписал в бележника си от досието. Обаче от момчето нямаше и следа. Уиш направи един кръг из квартала по страничните преки и спря на същото място пред бара, където бяха допреди малко.

– Ще чакаме значи – рече тя. – Ще чакаме хлапето, което според тебе може да е свидетел, така ли?

– Точно така. Това е, което смятам аз. Обаче няма нужда и двамата да си губим времето. Можеш да ме оставиш тук, ако искаш. Аз ще вляза в бара, ще си поръчам една халба бира с малко чипс и ще наблюдавам през прозореца.

– Добре де, оставам и аз.

Бош се облегна назад и се настани удобно, за да чака да се появи момчето. Извади цигарите от джоба си, но тя го хвана за ръката, преди да беше успял да измъкне първата от пакета.

– Чувал ли си за риска от страничното въздействие? – запита Уиш.

– За какво?

– За вторичното пушене. То е също толкова опасно, Бош. Миналия месец официално излезе брошура по въпроса, в която се казваше, че е карциногенно. Три хиляди души годишно заболяват от рак на белите дробове само като пасивни пушачи, както ги наричат. Убивайки себе си, убиваш и мен. Затова, моля те, недей.

Той прибра обратно пакета с цигари в джоба на самото си. Стояха, без да приказват, и наблюдаваха мотопеда, който беше заключен с верига към колонката на паркинга. Бош поглеждаше от време на време в огледалото, но не видя колата на двамата от „Вътрешно разследване“. Хвърляше и по някой поглед към Уиш в моменти, когато според него тя не го гледаше. С приближаването на пиковия час булевард „Санта

Моника“ започна да се изпълва с коли. Уиш държеше прозореца от нейната страна затворен с оглед да не поглъща въглеродни окиси. От това в колата беше доста горещо.

– Защо само ме зяпаш? – запита тя, когато вече беше изминал цял час, откакто седяха в очакване.

– Тебе ли зяпам? Не знаеш, че го правя.

– Зяпаш ме и го знаеш. Имал ли си някога преди партньор жена?

– Никога. Но не затова те зяпам, ако изобщо го правя...

– Защо тогава?

– Вероятно се опитвам да те разгадая. Искам да кажа да отгатна защо си тук и вършиш всичко това. Винаги съм мислил, или поне така съм чувал, че екипът, който се занимава с банковите обири във ФБР, се състои от динозаври, тоест агенти, които са или твърде стари, или твърде тъпи, за да използват компютър при разследването. И изведнъж – ето те тебе, при това в „тежката артилерия“. Ти не си динозавър и нещо ми казва, че си заслужава човек да се бори за теб, Еленър.

Тя не каза нищо в момента и на Бош му се стори, че долавя лека усмивка върху устните ѝ. После и усмивката изчезна, сякаш никога не я е имало.

– Предполагам, това е някакъв таен комплимент – рече Уиш. – Ако е така, благодаря. Имам си причини, за да избира да работя в Бюрото. И повярвай ми, имам и други избори. А колкото до останалите в отдела, аз не бих ги характеризирала като тебе. Смятам, че твоето отношение, което между другото, изглежда, се споделя от болшинството твои колеги...

– Ето го Шаркай – рече Бош.

Едно момче с руси плитчици тъкмо излизаше от страничната пряка между ресторанта за палачинки и едно магазинче. С него вървеше един по-възрастен мъж. Носеше фланелка с надпис: „Деветдесетте – гей-десетилетие на века!“ Бош и Уиш останаха в колата да наблюдават. Шаркай и мъжът размениха още няколко думи, после момчето извади нещо от джоба си и му го подаде. Мъжът пое нещото, което приличаше на тесте карти, разбърка ги, извади две от тях, а останалите върна на Шаркай. После му подаде една зелена банкнота.

– Какво прави той? – запита Уиш.

– Купува си снимки на деца.

– Какво?

– Той е педофил.

По-възрастният мъж се отпрати надолу по тротоара, а Шаркай тръгна към мотопеда си. Наведе се, за да отключи веригата.

– Хайде – рече Бош и двамата с Уиш слязоха от колата.

* * *

За днес стига толкова, мислеше си Шаркай. Време беше да се отдаде на удоволствията. Запали цигара и се наведе над мотопеда, за да нагласи комбинацията на веригата с „Мастър-лок“. Плитките му паднаха над очите и той усети миризмата на някаква кокосова есенция, която беше сложил на косата си предната вечер в къщата на онзи тип с ягуара. Това беше след като Арсън счупи носа му и оплеска всичко с кръв. Шаркай се изправи и тъкмо се канеше да увие веригата около кръста си, когато ги видя да се приближават. Ченгета! И бяха твърде близо. Късно беше да бяга. Опитвайки се да се държи така, сякаш още не ги е забелязал, той извърши наум бърз преглед на съдържанието на джобовете си. Кредитните карти вече беше продал, нямаше ги. Парите биха могли да бъдат откъде ли не, както и бяха. Той беше напълно спокоен. Единственото нещо, за което биха могли да се хванат, можеше да бъде оплакване от името на онзи сбъркан тип. Шаркай беше изненадан, че човекът се беше обадил в полицията. Нито един не бе го правил досега.

Той се усмихна на двете приближаващи ченгета. Мъжът извади малък касетофон и го вдигна към него. Касетофон? Какво беше пък това? Мъжът натисна копчето за прослушване и след няколко секунди Шаркай позна своя собствен глас. После си спомни и откъде идваше записът. Това нямаше нищо общо с човека с ягуара. Ставаше дума за тръбата при язовира.

– Е, какво? – рече Шаркай.

– Искаме да ни разкажеш всичко – каза мъжът.

– Ама аз нямам нищо общо с това бе, човек. Да не би да Искате да ми... Хей, ти си онзи тип от полицейския участък. Аха, видях те там на другия ден вечерта. Нали няма да ме карате да си признавам, че аз съм свършил оная работа там горе?

– Я поуспокой топката, Шаркай – каза мъжът. – Ние знаем, че не си го извършил ти. Само искаме да разберем какво точно си видял, и толкоз. Заклучи си мотопеда отново с веригата. Ние ще те върнем после пак тук.

Мъжът му каза името си и това на жената с него. Бош и Уиш. Той каза, че жената била федерален агент, което истински объркваше нещата. Момчето се поколеба, но после се наведе и постави отново веригата на мотопеда.

– Ние искаме само да те откарваме до участъка на „Уилкокс“, където

ще ти зададем няколко въпроса, а може и да ни нарисуваш някоя картинка.

– На какво? – запита Шаркай.

Бош не отговори, само му махна с ръка да ги последва и посочи към сивата кола, спряна малко по-нагоре по булеварда. Беше същата, която Шаркай видя пред „Синият замък“. Докато вървяха, Бош държеше ръката си върху рамото на момчето. Шаркай още не беше висок колкото Бош, но имаше същото жилаво телосложение. Беше облечен в риза на пурпурни и жълти фигури. На врата му висяха слънчеви очила, окачени на оранжева връв. Момчето си ги сложи, когато наближиха колата.

– И така, Шаркай, знаеш процедурата – рече Бош, вече при колата. – Трябва да те претърсим, преди да се качиш. Така няма да има нужда да ти слагаме белезници, докато се возим. Извади всичко от джобовете.

– Нали каза, че не съм заподозрян бе, човек – захвана да протестира Шаркай. – Не съм длъжен да правя това.

– Казах вече – такава е процедурата. Всичко ще ти бъде върнато. Освен снимките. Не можем да направим това.

Шаркай погледна първо към Бош, после към жената и зарови из джобовете на джинсите.

– Както виждаш, знаем за снимките – рече Бош.

Момчето извади 46 долара и 55 цента, пакет цигари, кибрит, малко джобно сгъваемо ножче, закачено към ключодържател, и снопче полароидни плаки. Това бяха снимки на самия Шаркай и другите момчета от тайфата. На всяка от тях сниманият беше гол, в различни степени на сексуална възбуда. Докато Бош ги разглеждаше, Уиш надзърна зад рамото му, но бързо отвърна поглед настрана. Тя взе кутията с цигари, порови вътре и намери само една с марихуана.

– Май и това ще трябва да задържим. Няма начин – рече Бош.

* * *

Потеглиха към полицейския участък на улица „Уилкокс“, тъй като часът беше пиков и щеше да им е необходим цял час, за да се доберат до сградата на ФБР в Уестууд. Стигнаха там малко след шест часа, когато участъкът беше почти безлюден и всички си бяха тръгнали за вкъщи. Бош заведе Шаркай до една от стаите за разпит с размери два и половина на три метра. Вътре имаше малка масичка, носеща следи от много загасени върху нея цигари, и три стола. На стената имаше табелка с надпис, направен на ръка, който гласеше: „Никакво хленчене!“ Бош постави момчето да седне на „пързалката“ – дървен стол, чиято седалка беше

старателно полирана, а от предните два крака бяха отрязани парчета на около сантиметър. Наклонът напред не се забелязваше веднага, но беше достатъчен, та хората, които седнеха на този стол, да не могат да се чувстват удобно. Те най-често се облягаха назад, но скоро започваха да се изхлузват. Единственото, което можеха да направят, беше да се наведат напред, право в лицето на онзи, който ги разпитва. Бош каза на момчето да не мърда, след което излезе навън, за да обмисли с Уиш стратегията им, затваряйки вратата след себе си. Тя обаче веднага отвори вратата отново.

– Незаконно е – рече Уиш – да се оставя непълнолетен без придружител в затворено помещение.

Бош затвори отново вратата.

– Той не се оплаква. Нали трябва да поговорим. Какво си се разчувствала толкова за него? Искаш ли ти да се заемеш с него, или ще оставиш на мен да го разпитам?

– Не зная – отвърна тя.

С това приключиха спора. „Не зная“ означаваше „не“. Един първи разпит на свидетел, при това настроен не твърде дружелюбно, изискваше умело подбран арсенал от изнудване, подмазване и умоляване. Щом тя каза, че не знае, значи не искаше да се захваща.

– Ти би трябвало да си експерт по разпитите – рече Уиш и на Бош му се стори, че долавя присмехулна нотка в гласа ѝ. – Поне според досието ти. Не съм сигурна дали за това се изисква ум, или подходяща мускулатура. Но бих искала да видя как се прави.

Той кимна, игнорирайки насмешката. Бръкна в джоба си ѝ извади цигарите и кибрита на момчето.

– Влез вътре и му ги дай. Аз трябва да отида да проверя Дали няма някакво съобщение на бюрото ми и да приготвя Магнетофон за запис на разпита. – Когато забеляза изражението на лицето ѝ при вида на цигарите, Бош допълни: – Първото правило при разпит гласи: създай у разпитвания усещането, че се чувства удобно. Дай му цигарите, а ти не дишай, ако димът не ти понася.

Той понечи да тръгне, но тя го запита:

– Бош, какво правеше момчето с онези снимки?

Ето значи какво я е притеснявало, помисли си Бош.

– Виж сега. Преди пет години момче като него щеше да отиде с онзи мъж и да направи дявол знае какво. Вместо това днес то му продава снимки. Има толкова много убийци на деца, венерически болести и прочие. Днешните хлапета са по-хитри. Далеч по-безопасно е да продадеш

свои снимки, отколкото плътта си.

Тя отвори вратата на стаята за разпити и влезе вътре. Бош прекоси оперативната стая и спря пред бюрото си, да провери имаше ли някакво съобщение за него, забучено на хромирания шиш. Адвокатът му най-после беше отговорил на обаждането. Бремер от „Таймс“ също се беше обадил, макар да беше използвал един псевдоним, за който се бяха разбрали още по-рано. Бош не искаше някой, който души около бюрото му, да разбере, че е влязъл във връзка с пресата.

Той остави съобщенията набодени на шиша, взе служебната си електронна карта, отиде до шкафа с канцеларски материали и го отвори. Разпечата една нова деветдесетминутна касета и я постави в касетофона, който стоеше на най-долния рафт. После го включи и се увери, че касетата, която беше вътре от по-рано, се върти. Пусна го на запис и провери отново дали и двете касети са изправни. Едва тогава Бош слезе долу в приемната и помоли едно пълничко момче от скаутите²⁷, което седеше там, да отиде и да поръча пица за участъка. Даде му една десетачка и му каза да донесе пица-та в стаята за разпити, когато бъде доставена, заедно с три кутийки кока-кола.

- С какво искате пицата? – попита момчето.
- Ти с какво я обичаш?
- Със салам и червен сос. Мразя аншоа.
- Значи тогава нека бъде с аншоа.

Бош се качи отново в оперативната стая. Когато стигна до малката стаичка за разпити, Уиш и Шаркай седяха и мълчаха и на него му се стори, че не бяха си говорили много. Уиш седеше отдясно на момчето. Бош зае стола от лявата му страна. Единственият прозорец на стаята беше малкото квадратно огледално стъкло на вратата. Отвън можеше да се гледа навътре, но обратното – не. Бош реши да започне открито с момчето от самото начало. Вярно, че беше още хлапе, но вероятно беше поумно от повечето възрастни мъже, които бяха седели на „пързалката“ преди него. Ако усетеше някаква нечестна игра, щеше да започне да отговаря на въпросите с едносрични думи.

– Шаркай, ще трябва да записваме този разговор, понеже може да се наложи да го прослушваме отново по-късно – започна Бош. – Както вече казах, не си заподозрян, затова няма защо да се притесняваш от това, което ще кажеш, освен ако, разбира се, не започнеш да разказваш как ти си извършил всичко.

27. Скаути – младежка организация в САЩ. – Б. пр.

– Ето на, виждаш ли? – запротестира момчето. – Знаех си, че ще обърнеш натам нещата и ще искаш да запишеш всичко, което кажа. Мамка му, бил съм вече в една от тези стаи и преди, да си знаеш.

– Точно затова нямаме намерение да се бъзикаме с теб. Нека започнем записа с това: аз съм Хари Бош от Лосанджелиския полицейски участък, това тук е Еленър Уиш, от ФБР, а ти си Едуард Нийз, известен още като Шаркай. Искам да...

– Какви са сега пък тия говна? Да не би онзи, заварения в тръбата, да е самият президент? Какво прави тук ФБР?

– Шаркай! – изрече Бош на висок глас. – Я по-кратко! Това е нещо като обмяна на опит. Също както когато си ходил на училище и при вас са дошли деца от Франция или някъде другаде. Мисли си, че тя е от Франция. Тя просто ще наблюдава и ще се учи от хода на разпита. – Бош се ухили на Уиш и ѝ намигна. Шаркай също погледна към нея и се опита да се усмихне. – Първи въпрос, Шаркай. Нека го отхвърлим, както си е редът, за да стигнем до същината. Ти ли оправи онзи тип горе при язовира?

– Мамка му, не. Виждам, че...

– Чакайте, чакайте – намеси се Уиш. – Погледна Бош и Каза: – Може ли да излезем навън за малко?

Бош стана и излезе. Тя го последва и този път сама затво-ри вратата след себе си.

– Какво правиш всъщност? – запита я той.

– *Ти* какво правиш? Няма ли да прочетеш правата на това момче, или искаш да опорочиш разпита от самото начало?

– За какво говориш? Нали той не го е извършил и не е заподозрян. Просто му задавам въпроси, тъй като искам да установя някаква схема в хода на разпита.

– Още не сме сигурни, че тай не е убиецът. Смятам, че трябва да му прочетем правата.

– Ако направим това, той ще си помисли, че го смятаме за заподозрян, а не за свидетел. После със същия успех можем да си поговорим със стените. Той няма да си спомни нищо.

Тя влезе отново в стаята за разпити, без да каже нито дума Бош я последва и подхвана оттам, откъдето беше прекъснал без да споменава за никакви права.

– Ти ли оправи онзи в тръбата, Шаркай?

– Не бе, човек. Само го видях там, и толкова. Вече беше мъртъв.

Докато казваше това, момчето погледна надясно към Уиш, После

се придърпа нагоре върху стола си.

– Добре, Шаркай – продължи Бош. – Между другото на колко години си, откъде си, кажи ми няколко неща от този сорт.

– Почти съм на осемнайсет, мой човек, когато ще бъде вече свободен – рече момчето, гледайки Бош право в очите – Майка ми живее в Чатсуърт, но аз се опитвам да не живея с... ама нали всичко това вече е записано в едно от малките ти тефтерчета бе, човек.

– Ти обратен ли си, Шаркай?

– Съвсем не, мой човек – отвърна момчето, издържайки погледа на Бош. – Аз само им продавам снимки. Голяма далавера, ти казвам. Но не съм един от тях.

– Ти не само им продаваш снимки, нали така? Изкарван и по някой кинт отгоре, щом падне случай. Понатупваш ш кого, вземаш му паричките. Че кой е луд да вземе да се оплаче, нали така?

Сега вече Шаркай погледна към Уиш и вдигна ръка.

– Аз такива гадости не върша. Мислех, че ще си говорим за мъртвия човек.

– Ние това и правим, Шаркай – рече Бош. – Просто искам да разбера с кого си имаме работа, това е всичко. Започни отначало. Разкажи ни цялата история. След малко ще пристигне пицата, която съм поръчал, а имаме и още цигари. Не бързае за никъде.

– То и няма да отнеме много време. Аз не съм виждал нищо друго освен трупа вътре в тръбата. Надявам се пицата да не е с аншоа.

Той каза това, гледайки към Уиш, докато се придърпваше на стола. Беше си изработил схема за разпита, съгласно която щеше да гледа Бош, когато казва истината, а към Уиш – когато криеше нещо или направо си лъжеше. Измамниците винаги предпочитаха жените, помисли си Бош.

– Шаркай – рече той, – ако искаш, можем да те заведем до Силмар и да те оставим там да пренощуваш. Ще продължим утре сутринта, когато може би паметта ти ще бъде малко по...

– Притеснявам се за мотопеда си, дето го оставихме там, че може да го откраднат...

– Забрави за мотопеда – рече Бош, след което се наведе напред, нарушавайки личното пространство на момчето. – Ние няма да те глезим, Шаркай. Още нищо не си ни казал. Първо цялата история, после ще се тревожим за мотопеда ти.

– Добре, добре. Ще ви разкажа всичко.

Момчето се пресегна за цигарите си, които бяха върху масичката, а Бош се облегна назад и извади своите. Това навеждане напред и

последващото го отдръпване беше една от техниките, които Бош беше усвоил, прекарвайки десет хиляди часа от живота си в подобни малки стаички. Навеждаш се напред и завземаш онзи половин метър, който смятат за техен, за тяхно собствено пространство. Облягаш се назад, след като получиш това, което искаш. И всичко е съвсем подсъзнателно. Повечето от това, което става из полицейските участъци и по време на разпит, няма нищо общо с онова, което се говори. Последното е просто интерпретация, един нюанс. А понякога дори не се и знае. Бош запали най-напред Цигарата на Шаркай. Уиш се облегна назад на стола си, когато двамата избълваха синия дим.

– Искате ли да запушите, агент Уиш? – запита Бош.

Тя поклати отрицателно глава.

Бош погледна към Шаркай и в погледите им пламна искрица на разбиране. „Само ти и аз, мой човек“, означаваше тя. Момчето се усмихна. Бош му кимна да започне да разказва историята си и то започна. А каква история беше това!

* * *

– Ходя понякога там горе, да ношувам – започна Шаркай, – Нали разбирате, когато не намеря някой, който да ми помогне с малко пари за мотел. Понякога пък стаята в мотела, където е тайфата ми, е доста претъпкана. Налага се да напусна. Затова отивам горе и спя в тръбата. Тя остава топла през по-голямата част от нощта. Не е толкова лошо. И значи беше през една от тези нощи. Отидох там горе...

– По кое време? – запита Уиш.

Бош ѝ хвърли един поглед, който казваше: „По-спокойно, ще си задаваш въпросите, когато историята бъде разказана докрай.“ Момчето се справяше добре.

– Трябва да е било доста късно – отвърна момчето. – Три часът или може би четири. Нямам часовник. И значи, отидох там горе. Влязох в тръбата и видях човека, който беше мъртъв. Просто си лежеше там. Излязох навън и се чухих. Не можех да остана там с мъртвец. Когато слязох долу от хълма, обадох се на вашите хора, на 911.

Той погледна от Уиш към Бош.

– Това е всичко – рече момчето. – Може ли сега да ме закарате при мотопеда ми?

Никой не му отговори, затова Шаркай запали втора цигара и се придърпа назад върху стола.

– Това е хубава история, Едуард, обаче ние искаме да научим

всичко – каза Бош. – Също така искаме и да е вярно.

– К'во значи това?

– Това значи, че на мен ми звучи като съчинена от умствено недо-развит, ето какво. Как успя да видиш трупа вътре?

– Имах фенерче – обърна се Шаркай към Уиш.

– Не, не си имал. Имал си кибрит, от който намерихме една клечка. – Бош отново се наведе напред, при което лицето му дойде само на педя от това на момчето. – Шаркай, как мислиш, откъде сме разбрали, че тък-мо ти си се обадил? Да не би да мислиш, че телефонистката е познала гласа ти? „О, това е нашият Шаркай. Той е добро момче и ни се обажда за трупа.“ Я помисли малко, Шаркай. Ти си написал името си или поне част от него върху тръбата там горе. Свалихме твоите отпечатыци от ед-на преполовена кутия с аерозолна боя. Знаем също и това, че ти си вля-зъл, но си изминал само половината път, защото си се уплашил, и си из-лязъл. Оставил си следи вътре.

Шаркай гледаше право пред себе си, а очите му шареха по малкото огледално прозорче на вратата.

– Ти си знаел, че тялото е вътре, преди да влезеш. Видял си как ня-кой го вкарва в тръбата, Шаркай. Я сега ме поглед-ни и ми разкажи ист-инската история.

– Вижте какво, не съм видял ничие лице. Беше много тъмно бе, чо-век. – Момчето говореше на Бош. – Еленър въздъхна. Хари беше на път дай каже, че ако смята времето, което отделяха на момчето, за загубено, може да си тръгва.

– Бях се скрил – рече Шаркай. – Щото отначало си помислих, че идат за мен или нещо такова. Нямах нищо общо с това. Защо искате да ме накуснете?

– Имаме мъртъв човек, Едуард. Трябва да открием защо е бил убит. Не ни интересуват лица. Просто ни разкажи какво си видял и с това ще приключим.

– Само толкова ли искате от мен?

– Само толкова.

Бош се облегна назад и запали втора цигара.

– Ами добре тогава. Стоях си там горе и понеже още не бях уморен, започнах да пиша онова нещо на тръбата, когато чух да идва кола. Мам-ка му, рекох си. А странното беше, че я чух, преди да я видя. Щото онзи тип не беше пуснал фаровете. Вярвай ми, човече, хвана ме шубето и се скрих в храстите. Знаеш ги, там, точно до тръбата, дето си крия мотопе-да, когато оставам да спя.

Момчето започваше да говори все по-оживено, използваше и ръцете си, кимаше с глава, гледайки вече само към Бош.

– Та си рекох, мамка му, тия типове идат за мен. Някой се е обадил на ченгетата да им каже, че съм там. Затова значи се скрих. И когато онези пристигнаха, единият слезе от колата и каза, че му миришело на боя. Обаче явно не ме бяха видели. Спряха точно до тръбата заради трупа, разбираш, онова тяхното даже не беше кола, ами джип.

– Видя ли номера? – запита Уиш.

– Остави, той ще си каже – рече Бош, без да я погледне.

– Не бе, не видях шибания номер. Караха без фарове, мамка им, пък беше такава тъмница. Та значи, бяха общо трима ако смятаме и мъртвия тип. Единият излезе навън – този, дето караше – и измъкна мъртвеца от багажника изпод одеяло или нещо такова. Просто го смъкна на земята и го повлече. Беше истински ужас, човече. Не бях сигурен дали наистина беше мъртъв човек, ама поне приличаше много на такова. И то не като на телевизията, ами истински. После онзи завлече трупа до тръбата. Другият тип не искаше да му помогне. Остана в джипа. Затуй онзи, първият, свърши всичко сам.

Шаркай дръпна силно от цигарата, след което я угаси в тенекения пепелник, който вече беше пълен с пепел и стари фасове. Изпусна дим от носа си и погледна Бош, който само му кимна да продължи. Момчето се придърпа нагоре върху стола.

– Стоя си аз там, а онзи тип излезе от тръбата след минута, не повече. Огледа се наоколо, но не ме видя. После отиде до едни храсти, близо до мястото, където се криех аз, и от-кърши един клон. Върна се в тръбата и след малко чух шум отвътре, сякаш онзи метеше или нещо такова. После той излезе и си заминаха. А, най-напред онзи тип започна да обръща и тогава се включиха задните светлини, обаче той загаси мотора много бързо. После го чух да казва нещо от сорта, че не можели да се върнат по обратния път заради светлините. Можело да ги види някой. Затова продължиха напред без светлини. Минаха по обиколния път, оттам по стената, та чак до другата страна на язовира. Когато минаваха покрай малката къщичка нагоре, върху стената, счупиха крушката. Видях я как угасна. Останах скрит, докато вече не чувах мотора, после излязох.

Шаркай спря да разказва, за да запали нова цигара, и Уиш рече:

– Съжалявам, но не може ли да отворим вратата, за да излезе навън поне малко от тоя пушек?

Бош се пресегна и отвори вратата, без да става и без да прикрива

отегчението си.

– Карай нататък, Шаркай – рече той.

– Та когато си заминаха значи, отидох до тръбата и извиках на онзи вътре. „Хей, ти – извиках, – добре ли си?“ – и разни други от тоя род, знаеш. Обаче никой не ми отговори. Тогава оставих мотопеда на земята така, че фарът му да свети вътре в тръбата, и пропълъзах малко навътре. Запалих й клечка, както казахте, и го видях. Изглеждаше си мъртъв, и толкова. Щях да проверя, за да съм сигурен, обаче беше много страшно, затова излязох навън. Спуснах се по хълма и се обадох на ченгетата. Това е, което направих. Тъй стана цялата работа.

Бош си помисли, че сигурно момчето щеше да пребърка джобовите на мъртвеца, ако не се беше уплашило на средата на пътя. Но нека това остане негова малка тайна, реши той. После се сети за клона, който е бил откършен наблизко до тръбата и е бил използван от човека, когото Шаркай беше видял, за заличаване на следите от влачене на трупа в тръбата. Запита се как така униформените полицаи не бяха открили нито клона, нито хроста, от който е бил откършен, докато са претърсвали мястото на престъплението. Но не се чуди дълго, понеже знаеше отговора – немарливост, ленивост. Не за първи път се случваше да пропуснат важни неща, нямаше да е и за последен.

– Ще отидем да видим какво стана с тази пица – рече Бош и се изправи. – Връщаме се след две минути.

* * *

Вече вън от стаята за разпити Бош укроти гнева си и рече:

– Аз съм виновен. Трябваше да си поговорим повечко за това как искаме да протече разпита, преди да бяхме чули неговата история. Аз предпочитам да чуя каквото имат да казват най-напред, а след това да задавам въпроси. Вината е моя.

– Няма нищо – отвърна Уиш кратко. – Той и без това не изглежда толкова ценен.

– Може би. – Бош се замисли за момент. – Помислих си дали да не се върна при него и да си поговорим още малко. Дори може да го хипнотизираме, ако не си спомня някои неща.

Бош нямаше как да знае каква ще бъде нейната реакция при това негово предложение. Той го каза просто така, надявайки се да мине незабелязано. Съдилищата в Калифорния бяха приели, че показанията на един свидетел пред съда не бива да се вземат под внимание, ако той е бил хипнотизиран по време на разпита. Значи, ако хипнотизираха

Шаркай, той Никога нямаше да може да свидетелства, в случай че това се наложи във връзка с делото Медоус.

Уиш се намръщи.

– Знаем – рече Бош. – Ще го изгубим за съда. Но с това, което сме получили от него досега, може и никога да не стигнем до съд. Ти самата току-що каза, че не е толкова ценен.

– Просто не знам дали трябва да затваряме кранчето на неговата полезност още сега, когато разследването е в такъв ранен етап.

Бош отиде до вратата на стаята за разпити и надникна през огледалното прозорче. Момчето вътре пушеше нова цигара. То я остави в пепелника и стана. Погледна към прозорчето, но Бош знаеше, че не може да го види отвътре. Момчето бързо и тихо замени своя стол с този на Уиш. Бош се усмихна и рече:

– Хитро хлапе. Може би знае още нещо, което не бихме могли да изкопчим от него, ако не го поставим под хипноза. Мисля, че си струва да опитаме.

– Не знаех, че си един от хипнотизаторите в Лосанджелиското полицейско управление. Сигурно съм пропуснала този факт, когато четох досието ти.

– Сигурен съм, че доста си пропуснала – отвърна Бош. След малко продължи: – Подозирам, че съм един от последните останали. След като Върховният съд наложи статуквото, управлението престана да обучава служителите си. Останахме само една неголяма група, в която аз бях един от най-младите. Повечето останали вече са пенсионирани.

– Все пак – рече тя – не мисля, че трябва да го правим засега. Нека поговорим с него още малко, може би ден-два, и да изчакаме, преди да го изгубим като свидетел.

– Добре. Обаче кой знае къде ще бъде след два дни хлапе като Шаркай?

– О, ти си толкова изобретателен. Намери го този път, ще можеш да направиш това отново.

– Искаш ли да се пробваш с един-два въпроса там вътре?

– Не, ти се справяш добре. Ако се сетя нещо, тогава ще се намеся и аз.

Уиш се усмихна, Бош ѝ отвърна и двамата влязоха отново в стаята за разпит, която вече миришеше на пот и цигарен дим. Бош остави вратата отворена, за да се проветрява. Нямаше нужда Уиш да го моли този път.

– Къде е храната? – запита Шаркай.

– Все още пътува насам – отвърна Бош.

Двамата с Уиш върнаха Шаркай към неговата история още два пъти, разглеждайки по-обстойно някои дребни детайли. Направиха това задружно, като екип. Установени схеми, размяна на погледи, незабелязани кимвания, дори усмивки – изпробваха всичко. На няколко пъти Бош забеляза как Уиш се изплъзва от стола си и му се стори, че забелязва тънка усмивка да заиграва върху момчешкото лице на Шаркай. Когато пицата пристигна, той се опита да възрази срещу аншоата, но въпреки това изяде три четвърти от нея и изпи две от кутийките кока-кола. Бош и Уиш нямаха нищо против.

Шаркай им каза, че джипът, който е докарал трупа на Медоус, е бил на цвят мръснобял или бежов. Каза и това, че на предната врата имало някакъв знак, но не можа да го опише. Вероятно е бил служебен, помисли си Бош. Сега вече той твърдо искаше да постави момчето под хипноза, но реши да не отваря отново дума по този въпрос. Щеше да изчака Уиш сам да осъзнае необходимостта от това и да реши, че трябва да бъде направено.

Шаркай каза, че човекът, който останал в джипа, докато другият е вкарвал трупа в тръбата, през цялото време не казал нито дума. Той изглеждал по-дребен от шофьора. Шаркай обясни, че е видял само контурите на неясен силует в оскъдната светлина, която луната хвърляла през гъстата естествена ограда от борове над язовира.

– Какво правеше този, другият? – запита Уиш.

– Ами май само наблюдаваше. Нещо като стража. Той дори не караше джипа. Предполагам, че е бил главният.

Момчето беше огледало по-добре шофьора, но не дотолкова, че да може да опише лицето му или пък да е в състояние да го нарисува с помощта на специалното оборудване за словесни портрети, което Бош беше донесъл в стаята за разпити. Шофьорът бил бял, с тъмна коса. Шаркай не можеше или не искаше да отиде по-далеч в своето описание. Бил облечен в риза и панталони с еднакъв тъмен цвят, може би гашцеризон. Носел и някакъв колан с инструменти или нещо като дърводелска престилка. Тъмните джобове висели празни около хълбоците му и шумолели като работна престилка. Това беше твърде любопитно за Бош и той зададе на Шаркай няколко въпроса, подхождайки от различни гледни точки, но не успя да научи нищо повече.

След час приключиха. Отново оставиха Шаркай в задимената стая, докато двамата с Уиш се съвещаваха навън. Тя каза:

– Сега ни остава само да намерим джип с одеяло отзад в багажника.

После ще направим микроанализа и ще сравним космите. Само дето сигурно има поне два милиона бели и бежови джипове в щата. Искаш ли да го пусна за издирване, или ти ще се заемеш с това?

– Виж какво, преди два часа ние не разполагахме с нищо. Сега вече имаме доста. Остави ме, ако искаш, да го хипнотизирам това хлапе. Кой знае, може пък да изкопчим номера на джипа, по-добро описание на шофьора или да си спомни някое име, което е било споменато, а дори и описание на знака върху вратата.

Бош беше протегнал ръце напред с дланите нагоре. Вече беше направил това предложение веднъж и тя го отхвърли. Отхвърли го и този път.

– Не още, Бош. Нека говоря с Рурки. Може би утре. Не искам да се впусна в нещо такова, което утре да се превърне в наша грешка. Разбираш ли ме?

Той кимна и отпусна ръце.

– Какво ще правим сега? – запита тя.

– Ами хлапето се наяде. Защо не го разкараме и да потърсим ние самите нещо за ядене? Знаем едно...

– Не мога – рече тя.

– ...място на „Овърленд“.

– Вече имам планове за вечерта. Съжалявам. Можем да го направим някой друг път.

– Разбира се. – Той отиде до вратата на стаята за разпити и отново погледна през огледалното прозорче. Беше готов да направи каквото и да е, само да не показва лицето си пред нея. Почувства се глупаво, че е решил да действа толкова прибързано. – Ако трябва да ходиш някъде, тръгвай – рече той. – Аз ще осигуря на момчето подслон за през нощта. Няма защо и двамата да си губим времето с това.

– Сигурен ли си?

– Аха, да, аз ще се погрижа за него. Ще повикам някоя патрулна кола да ни откара. Пътном ще приберем мотопеда му. Ще ги помоля да ме оставят при моята кола.

– Това е чудесно. Имам предвид, че ще вземеш мотопеда му и ще се погрижиш за него.

– Е, нали сключихме сделка с него, не помниш ли?

– Помня. Но все пак ти се грижиш за него. Наблюдавах те как се държиш. Нещо от себе си ли виждаш у това момче?

Той се обърна и я погледна в очите.

– Не. Не точно. Той е просто един свидетел, който трябва да бъде

разпитан. Сега си мислиш за него, че е едно малко копеленце, нали? Изчакай още година, когато ще бъде на деветнайсет или дваисет, ако изобщо ги навърши. Тогава той ще бъде истинско чудовище. Ще ходи на лов за хора. Това не е последният път, когато седи в тази стая. Той ще влиза тук и ще излиза през целия си живот, докато накрая убие някого или пък го убият него. Такива са законите на Дарвин – оцеляват най-приспособяемите, а той е точно такъв. Затова сега не ми пука за него. Ще му осигуря подслон, тъй като искам да знам къде се намира, за да ми е подръка, ако се наложи. Това е всичко.

– Хубава реч, но аз не мисля така. Знам някои работи за теб, Бош. Пука ти и още как. Я само как му поръча вечеря и го пита...

– Виж какво, не ме интересува колко пъти си чела досието ми. Това не означава, че ме познаваш, нали? Казах ти, това са глупости.

Той се беше доближил до нея толкова, че лицата им бяха само на педя едно от друго. Но тя отвърна поглед и сведе очи към бележника си, сякаш това, което беше написала там, имаше нещо общо с думите му.

– Виж сега – рече Бош, – можем да работим заедно по случая и дори да открием кой е убил Медоус, ако напираме още няколко следи като тази, която получихме от момчето днес. Но няма да станем истински партньори и няма да можем да се опознаем. Затова може би не трябва да се държим така, както досега. Недей да ми разправяш за малкия си брат и за това как подстрижката ми ти напомняла за неговата, защото не знаеш в действителност какъв съм бил аз. Едно снопче бумажки и снимки, поставени в папка, не могат да ти кажат всичко за мен.

Тя затвори бележника си и го прибра в чантичката. След това най-после го погледна в очите. В този момент отвърте на стаята за разпити се почука. Шаркай се оглеждаше в огледалното стъкло на вратата. Обаче и двамата не му обърнаха внимание, а Уиш направо пронизваше Хари с очи.

– Винаги ли ставаш такъв, когато една жена ти откаже да вечеря с теб? – запита тя.

– Това няма нищо общо с другото и ти добре го знаеш.

– Точно така. Знам го. – Тя понечи да си тръгне, но после се спря и каза: – Нека се разберем да се видим в девет сутринта при мен в Бюрото, става ли?

Той не отговори и този път тя наистина си тръгна. Шаркай потропа на вратата отново и когато Бош погледна към прозорчето, видя как момчето си изтискваше пъпки по лицето, застанало пред малкото огледало. Уиш се обърна назад още един път, преди да напусне стаята.

– Не говорех за моя малък брат – рече тя. – Всъщност той беше мой по-голям брат. И говорех за много отдавна, когато аз бях малко момиченце, а той се приготвяше да замине за известно време... във Виетнам.

Бош не поглеждаше към нея. Просто не можеше. Той осъзнаваше какво предстои.

– Спомни си как изглеждаше той тогава – продължи Уиш, – защото това беше последният път, когато го видях. Заболя ме, когато те видях. Той беше един от онези, които не се върнаха.

Уиш излезе от стаята.

* * *

Хари дояде последното останало парче от пицата. То беше изстинало, а той не обичаше аншоа, обаче имаше чувството, че така му се полага. Кока-колата пък се беше стоплила. После седна зад бюрото си и се обади по телефона на няколко места, докато откри едно свободно легло или по-скоро свободно място в един от онези приюти близо до булеварда, в които не ти задават въпроси. В тях никога не се опитваха да върнат избягали от домовете си там, откъдето са дошли. Хората знаеха, че в повечето случаи домът беше по-кошмарно място от улицата. Просто осигуряваха на децата сигурно място, където да спят, а после ги изпращаха към всякакви други места, но не и към булевард „Холивуд“.

Бош взе една обикновена кола без маркировка и откара Шаркай до мотопеда му. Той обаче не искаше да влезе в багажника, затова Бош сключи сделка с момчето: то щеше да кара мотопеда си към приюта, а той щеше да го следва отзад. Когато стигнеха там и момчето се регистрираше, Бош щеше да му върне парите, портфейла и цигарите. Снимките и цигарата с марихуана – не. Те отидоха на боклука. Шаркай никак не искаше да се разделя с тях по този начин, но го направи. Бош му каза да се навърта около приюта през следващите два-три дена, макар да знаеше, че момчето щеше да духне нанякъде още на сутринта.

– Веднъж те намерих – каза той на Шаркай, докато момчето заключаваше мотопеда си с веригата пред приюта. – Ако се наложи, пак ще го направя.

– Знам, знам – отвърна Шаркай.

Това си беше беззъба заплаха. Бош знаеше много добре, че беше открил Шаркай, когато той не знаеше, че го търсят. Историята щеше да бъде съвсем друга, ако искаше да се укрие. Бош даде на момчето една от своите евтини визитни картички и му каза да се обади, ако си спомни нещо, което може да е от полза.

– От полза за мен или за вас? – запита Шаркай.

Бош не отговори. Качи се в колата си и подкара обратно към участъка на булевард „Уилкокс“, наблюдавайки за „опашка“ след себе си. Не забеляза някой да го следи. След като се разписа, че е върнал колата, той отиде до бюрото си и взе папките на ФБР. После се отби в стаята на дежурния през нощната смяна лейтенант, който извика една от своите патрулни коли, за да откара Бош до сградата на ФБР. Патрулният полицай беше млад, с много къса коса, азиатец. Бош беше чувал, че в участъка му викали Нетърпеливия. През всичките двадесет минути до сградата на ФБР не проговориха и двамата.

Хари се прибра вкъщи около девет. Червената лампичка на телефона му мигаше, но в секретаря нямаше никакво съобщение, само звук от затваряне на линията отсреща. Той пусна радиото, но скоро след това го спря, изморен от това да слуша хора, които говорят. Вместо това включи компактдисковото си устройство, постави дисковете със Сони Ролинс, Френк Морган и Бранфорд Марасалис и се заслуша в звуците на саксофона. Разтвори папките върху масата във всекидневната и отвори първата бира. „Алкохол и джаз – помисли си Хари, докато отпиваше. – Да спиш с дрехите! Ти си едно тривиално ченге, Бош. Разтворена книга. По нищо не се отличаваш от десетките други глупаци, които се излагат на Показ ежедневно също като теб. Придържай се към задачите, стоящи пред теб, и не се надявай на нищо повече.“ Той отвори папката за Медоус и започна внимателно да чете всяка страница, понеже преди това в колата на Уиш само се беше преструвал.

Медоус беше същинска енигма за Бош. От една страна, друсация се отрепка, но, от друга, войник, който срещу всяка логика беше останал във Виетнам. Дори когато го извадиха от тунелите, той пак беше останал. През 1970, след две години, прекарани почти изцяло под земята, той се беше зачислил към едно звено на военната полиция, на разположение на американското посолство в Сайгон. Никога вече не видял вражески военни действия, но останал там до самия край. Дори след примирието и изтеглянето на войските през 1973, той се уволнил, но отново останал, този път като граждански служител към посолството. Всички се прибираха вкъщи, но не и Медоус. Той не се беше върнал до 30 април 1975 – деня на падането на Сайгон. Тогава се качил на хеликоптер, а после и на самолет, който изкарвал бегълци от страната и ги транспортирал към САЩ. Това е било последното му правителствено назначение: охрана на транспортната линия през Филипините към Америка.

Според сведенията, когато се завърнал, Медоус останал в Южна

Калифорния. Способностите му обаче били ограничени до тунелен убиец, военен полицаи и пласьор на наркотици. Към досието му имаше прикачена молба за постъпване на работа в Лосанджелиското полицейско управление, която носеше печат „отхвърлен“. Не беше минал пробата за наркотици. Следваше сводка от компютъра на Националното информационно бюро върху неговото криминално досие. Първото му задържане за притежание на хероин беше през 1978. Освободен под гаранция. На следващата година го прибират отново, този път за притежание, но с намерение да продава. Той успява някак да сведе обвинението само до притежание и получава присъда от осемнадесет месеца, която следва да излежи в „Уейсайд Онър Ранчо“. Излежава десет. През следващите две години често го задържат във връзка с наркотици, но не получава сериозни присъди до 1981, когато бива прибран за по-дълго. Обвинен е в опит за грабеж според федерално разследване. В сводката на НИБ не се споменаваше дали става дума за банков обир, но Бош реши, че за да се намесят федералните, значи тъкмо за такова нещо се отнася Медоус бива осъден на четири години, от които излежава две в затвора „Лампок“.

Не минават и няколко месеца, откакто го освобождават, и той отново бива задържан за банков обир. Явно този път го хващат натясно, понеже се признава за виновен, и получава нови пет години в „Ломпок“. Щял е да бъде освободен след три, но се издънва при опит за бягство. Получава още пет години и го преместват на Търминал Айланд.

Оттам го пускат под гаранция през 1988. През всичките тези години – все забъркан в нещо, помисли си Бош. И нито веднъж не беше се чул или видял с него. Какво ли щеше да направи, ако Медоус му се беше обадил? Замисли се върху това за момент. Този начин на живот вероятно беше оказал по-голямо влияние върху Медоус, отколкото войната. През 1988 година го прехвърлят от затвора в лагер с облекчен режим за ветерани от Виетнам. Лагерът, наречен „Рота Чарли“²⁸, се намира в полето на север от Вентура и на около четиридесет и пет километра от Лос Анджелис. Там остава почти година.

Оттогава според сводката Медоус нямал други контакти с властите. Задържането, заради което той се беше обадил на Бош преди година, не беше отразено.

След сводката имаше един лист, изписан на ръка. Бош позна чистия, четлив почерк на агент Уиш. Беше справка върху това, къде беше живял и работил Медоус. Сведенията, събрани от архиви на различни

28. „Рота Чарли“ – игра на думи, виж предишната бележка за Чарли – Б. пр.

социални служби и други инстанции, следваха по точки във вертикален ред от лявата страна на листа. Имаше обаче и доста празни места – малки периоди от живота му, за които нямаше сведения. Медоус беше работил във водопроводната служба на Южна Калифорния, когато пристигнал от Виетнам, като инспектор по водоснабдителната мрежа. След четири месеца го освободили поради немарливост и чести неадекватни състояния. Очевидно след това се беше захванал с търговия с хероин, тъй като следващото му официално постъпване на работа беше регистрирано едва по времето, когато е бил освободен от Уейсайд в 1979 година. Тогава го вземат в службата за поддръжка на канализационната мрежа като инспектор по отводнителните съоръжения. Изгубва и тази работа след шест месеца отново по същите причини. Следваха още няколко краткотрайни постъпвания в различни компании без особено значение. След като напуска „Рота Чарли“, той се задържа за няколко месеца на работа към компанията за добив на златна руда в Санта Кларита. Това беше всичко.

Имаше регистрирани почти дузина различни домашния адреси. Повечето бяха все общежития в Холивуд. Последният му адрес преди 1979 година беше някаква къща в Сан Педро. Ако по това време се е занимавал с пласиране на хероин, той го беше получавал от пристанището на Лонг Бийч, заключи Бош.

Той отбеляза и факта, че Медоус беше живял в апартаментата си в Сепулведа, откакто беше напуснал „Рота Чарли“. В папката нямаше нищо повече за това, какво беше работил по време на престоя си в лагера. Бош откри името на служителя, който го беше освободил под гаранция, в копията от справките, изготвяни за Медоус на всеки шест месеца. Дарил Слейтър от Ван Нюис. Записа го в бележника си. Записа също и адреса на „Рота Чарли“. После разстла пред себе си сводката за арестите, справката за адресите и местоработите и докладите за освобождаване под гаранция. На един нов лист започна да подрежда всичко в хронологичен ред, започвайки с изпращането на Медоус във федералния затвор през 1981 година.

Когато приключи, много от празнините бяха попълнени. На Медоус му се събираха общо шест години и половина, прекарани в затворите. В началото на 1988 излиза за последно под гаранция, за да постъпи в „Рота Чарли“, където изкарва десетте месеца, след което се настанява в апартаментата в Сепулведа. От справките се разбираше, че до изтичането на гаранцията през февруари 1989 година Медоус работил като миньор в златната мина в Санта Кларита. Един ден след като неговият служител

подписва изтичането на гаранцията, той напуска мината. По-нататък нямаше информация с какво се е занимавал.

Бош отиде в кухнята, взе си бира и си направи сандвич с шунка и сирене. После застана пред мивката и хранейки се и пиейки, се опита да подреди в главата си фактите по случая. Беше убеден, че Медоус е започнал да крои планове веднага щом е излязъл от Търминал Айланд или най-много след напушането на „Рота Чарли“. Всъщност той вече е имал своя длан. Работил е официална работа, докато му изтече гаранцията, а после е напуснал, за да вкара своя план в действие. Бош беше сигурен в това. Той просто чувстваше, че или в затвора, или в лагера Медоус се беше свързал с останалите, с които бяха опустошили банката. После те го бяха убили.

На вратата се позвъни. Бош погледна часовника си и видя, че е единадесет. Отиде до вратата, погледна през шпионката и видя отвън Еленър Уиш, която се взираше в него. Отстъпи назад, хвърли един поглед към огледалото в антрето и видя там един човек с тъмни, уморени очи, който го гледаше с разбиране. Хари прекара ръка през косата си и отвори вратата.

* * *

– Здравсти – рече тя. – Мир?

– Мир. Как разбра къде... Няма значение. Влизай.

Тя беше в същия костюм като преди, значи не беше се прибирала. Хари забеляза, че Уиш вече беше видяла папките и неговата писмена работа върху масата.

– Поработих малко по до късно – рече той. – Преглеждах някои работи от досието на Медоус.

– Браво. Аз пък случайно минавах насам и просто исках... Дойдох само да ти кажа, че ние... Е, седмицата беше доста натоварена и за двама ни. Може би от утре ще можем да започнем това партньорство на чисто.

– Да – рече Бош. – Виж, съжалявам за това, което казах преди... Както и за брат ти. Ти се опитваше да кажеш нещо приятно, а пък аз... ще останеш ли поне за малко, за по бира?

Той отиде в кухнята и извади две нови бутилки. Подаде й едната и я поведе през плъзгащата врата към верандата. Навън беше хладно, но от време на време се усещаше един топъл полъх, който идеше откъм тъмната страна на каньона. Еленър Уиш се загледа в светлините на Долината под нея. Проекторите на Юнивърсъл Сити опипваха небето

през равни интервали.

– Много е хубаво – рече тя. – Никога не съм била в такава Къща. Викат им „конзоли“, нали?

– Да.

– Сигурно е страшничко по време на земетресение.

– Страшничко е дори когато минава колата за боклука.

– И как смяташ да я караш на място като това?

– Едни хора от онези долу, ей там, с прожекторите, веднъж ми дадоха малко пари, да използват името ми и така наречената „техническа консултация“ за една телевизионно шоу. Нямахме какво друго да ги правя. Докато растях в Долината, винаги съм се питал какво ли е да живееш в една от тези къщички. Затова я и купих. Беше собственост на един автор на филмови сценарии. Тук работел. Доста е малка, само с една спалня. Обаче на мен толкова ми стига.

Тя се беше облегла на парапета и гледаше надолу към сухото дърво. В тъмнината се виждаше единствено неясното очертание на дъбовата горичка. Той също се облегна и разсеяно започна да къса парченца от златния варак на бирения етикет и да ги пуска, наблюдавайки ги как проблисват, докато падат надолу.

– Имам въпроси – рече Бош. – Искам да отида до Вентура.

– Не може ли да говорим за това утре? Не дойдох тук да преглеждам папките. Тях ги чета вече близо година.

Той кимна и замълча, решавайки да я остави сама да каже какво я беше довело. Не след дълго тя рече:

– Сигурно си много ядосан за това, което ти причинихме. За разследването, за проверките, за това, което стана вчера. Съжалявам.

Тя отпи малка глътка от своята бутилка и едва тогава Бош се сети, че не я е попитал дали иска чаша. Той остави думите ѝ да висят в мрака известно време.

– Не – рече накрая Бош. – Не се сърдя. Истината всъщност е, че не знам какво съм.

Тя се обърна и го погледна.

– Мислехме си, че ще се откажеш сам от случая, когато Рурки те нахисна пред твоя лейтенант. Разбира се, ти си познавал Медоус, но това е било много отдавна. Ето това не разбирам. За тебе този случай не е просто един от многото. Но защо? Трябва да има тук нещо повече. Нещо от Виетнам ли? Защо ти е толкова скъп?

– Вероятно си има причини. Но такива, които нямат нищо общо със случая.

– Вярвам ти. Но това дали ти вярвам не е най-важното. Опитвам се да разбера какво става. Просто трябва да разбера.

– Как е бирата?

– Добра е. Каж ми нещо, детектив Бош.

Той погледна надолу и видя едно лъскаво парченце от варака да изчезва в тъмното.

– Не знам. Всъщност знам, но и не знам. Предполагам, тук имат пръст и тунелите. Споделената съдба. Не става дума той да ми е спасил живота или пък аз неговия. Не е чак толкова просто. Усещам се обаче с нещо задължен. Без значение какво е правил или какъв лайнар е станал след това. Може би ако бях направил нещо повече за него от няколкото телефонни обаждания миналата година... Не знам.

– Не бъди глупав – рече тя. – Когато ти е телефонира миналата година, вече е бил забъркан в тая гадост. Използвал те е. Също както те използва и сега, дори след като е вече мъртъв.

Варакът от етикета свърши. Хари се обърна и опря гръб на парапета. Измъкна една цигара от вътрешния си джоб, постави я в уста, но не я запали.

– Медоус... – рече той и поклати глава при спомена за човека. – Медоус беше нещо различно... Ние бяхме просто тайфа хлапета, които се страхуваха от тъмното. А онези тунели сякаш напук бяха дяволски тъмни. Обаче Медоус не го беше страх. Винаги влизаше като доброволец. „От тъгата – в тъмата.“ Така наричаше той тунелната мисия. А ние, останалите, казвахме „черното ехо“. Беше като надникване в ада. Ти си там долу и можеш да помиришеш собствения си страх. Все едно че си мъртъв.

Постепенно и неусетно се бяха обгърнали и вече стояха лице в лице. Той изучаваше нейното и това, което видя там, му заприлича на състрадание. Не беше сигурен дали точно това искаше. Отдавна беше минал през този етап. Но така и не разбра какво иска.

– И така ние, малките уплашени хлапета, си дадохме обет. Всеки път, когато някой от нас трябваше да слезе в тунела, повтаряхме този обет. А той гласеше, че каквото и да се случи там долу, никой не трябва да бъде оставен. Защото онези вършеха какви ли не гадости с нашите за психологическо въздействие. И се получаваше. Никой от нашите не искаше да бъде оставен, жив или мъртъв. Веднъж прочетох в някаква книга, че нямало значение дали почиваш под мраморен паметник на хълма или на дъното на петролен кладенец – когато си мъртъв, си мъртъв. Обаче който и да е писал тази Книга, не е бил там. Когато си жив, но си

толкова близо до смъртта, ти се замисляш върху тези неща. И тогава има значение... Затова дадохме този обет.

Бош разбираше, че всъщност ней беше обяснил нищо. Той каза, че отива да си вземе друга бира. Тя отвърна, че ѝ стига една. Когато той се върна, Уиш му се усмихна, но не каза нищо.

– Нека ти разкажа една история за Медоус – каза Бош. – Според установената практика назначаваха към всяка пехотна рота по двама, а понякога и по трима от нас, „тунелните плъхове“. И когато се натъкнехме на тунел, ние се спускахме вътре, проверявахме го, минирахме и тъй нататък.

Той отпи дълга глътка от новата бира.

– Веднъж, трябва да е било през 1970, двамата с Медоус се влачехме след една разузнавателна група. Намирахме се близо до укрепени позиции на Виетконг и беше просто фрашкано с тунели. Когато стигнахме на около три мили от едно село на име Нхуан Лю, изгубихме водещия на групата. Той беше... Съжалявам, сигурно не ти се слушат такива неща заради брат ти и тъй нататък.

– Искам да чуя. Моля те.

– Та този, водещият, беше свален от снайперист, който се беше наврял в „дупка на паяк“. Така се наричаха тесните входове на тунелите. Някой от нашите гръмна снайпериста и двамата с Медоус трябваше да слезем в дупката и да я прочистим. Слязохме, но веднага трябваше да се разделим. Беше цяла мрежа от тунели. Аз тръгнах в едната посока на отклонението, той – в другата. Бяхме се разбрали да вървим петнайсет минути, да поставим заряди с двадесетминутно закъснение, после да се върнем обратно, поставяйки още заряди по пътя... Спомням си, че се натъкнах на цяла болница там долу. Намерих четири празни „легла“ от трева, шкаф с медикаменти, просто си стояха ей така по средата на тунела. Спомням си, че си помислих: „Господи Иисусе, какво ли ще открия зад следващия завой, може би кинозалон или гараж?“ Тия хора просто се бяха заровили под земята... Имаше и малък олтар там с горящо кандило. Още гореше. Веднага разбрах, че все още са някъде наблизко онези виетконгци, и се уплаших. Нагласих един заряд и го скрих зад олтара. После тръгнах назад колкото може по-бързо. По пътя поставих още два заряда, преценявайки времето така, че всичко да хвъркне във въздуха едновременно. Стигнах значи до мястото, откъдето бяхме тръгнали, „дупката на паяка“, но Медоус го нямаше. Изчаках няколко минути, а времето летеше. Не ти трябва да бъдеш там долу, когато гръмне С 4. Някои от онези тунели бяха на повече от сто години. Нямаше какво друго

да направя, затова излязох навън. Не беше и там.

Хари спря, да отпие от бирата и да си припомни историята. Тя слушаше с интерес, но не го подкани да продължи.

– Няколко минути по-късно зарядите избухнаха и тунелът, или поне участъкът, в който бях влизал, се срути. Който и да се намираше вътре, вече беше мъртъв и погребан. Изчакахме два часа, да се поразнесе димът и прахът да се уталожат. Закачихме на кука един мощен вентилатор и вкарахме въздух вътре през една дупка. Скоро забелязахме пушека, който излизаше навън от други „дупки на паяци“ и вентилационни отвори, с каквито джунглата наоколо беше пълна.

Когато всичко се разнесе, аз и още един влязохме отново в тунела да търсим Медоус. Мислехме, че е мъртъв, но обетът си беше обет: каквото и да се беше случило с него, щяхме да го извадим и изпратим у дома. Обаче не го намерихме. Прекарахме остатък от деня там долу в търсене, но всичко, което намерихме, бяха мъртви виетконгци. Повечето бяха застреляни, на други им бяха прерязани гърлата. И на всичките им бяха отрязани ушите. Когато излязохме, началникът каза, че повече не може да чакаме. Имало нови заповеди. И така ние не влязохме повече в тунела, а аз наруших обета.

Бош се взираше навън в нощта с празен поглед, сякаш виждаше само онова, което разказваше.

– Два дни по-късно друга рота минала през селото Нхуан Лю и някой открил вход на тунел в една колиба. Пуснали техните „плъхове“ да прочистват. Не били прекарвали вътре и пет минути, когато открили Медоус. Седял си там като Някой Буда в една от галериите. Изгубил ума и дума, плещел несвързано, но бил жив. А когато се опитали да го вдигнат, за да тръгне с тях, той отказал. Наложило се накрая да го вържат с въже и да накарат онези отгоре да го изтеглят Навън. Когато го извадили на слънце, видели, че на врата му Има цял наниз от човешки уши. Висели редом с пластинки-те с името му.

Хари допи бирата и влезе вътре. Тя го последва към кухнята, където имаше още бира. Уиш остави своята, изпита до половината, върху кухненския плот.

– Та това е историята. Такъв беше Медоус. По едно време замина за Сайгон, но бързо се върна. Не можел без тунелите. След онзи последния обаче той вече не беше същият. Каза ми, че се объркал там долу и се изгубил. Разбирайки, че върви в грешна посока, започнал да избива всичко по пътя си. Пусна се слух, че ушите в наниза на врата му били тридесет и три, а някой ме запита как така Медоус е оставил едно ухо на

някакъв виетконгец. Разбираш, нечетен брой. Отговорих му, че Медоус е оставял на всеки по едно ухо.

Тя поклати глава. Бош кимна.

– Искаше ми се да бях го намерил, когато влязох там долу. Аз го оставих.

Двамата постояха за момент, загледани в пода на кухнята. Бош изля остатъка от своята бира в мивката.

– Само един въпрос искам да ти задам по досието на Медоус и приключваме с работата – рече той. – Бил е съден в „Ломпок“ за опит за бягство. Изпращат го в Търминал Айланд. Знаеш ли нещо по този въпрос?

– Да. Пак тунел. Ползвал се е с доверие и е работел в пералнята. Газовата сушилня за дрехи се охранявала от тръби, които минавали под земята и излизали навън от сградата. Той изкопал тунел под една от тях. Не работел повече от час на ден. Казаха, че минали най-малко шест месеца, преди да го разкрият. През лятото монтирали водни пръскачки да поливат, те размекнали почвата и се получило срутване.

Той кимна. Така си беше и помислил, че става дума за тунел.

– Другите двама, които били замесени с него в тази работа – продължи тя, – са все още вътре. Единият е търговец на наркотици, а другият обира банки. Но те нямат връзка с последния случай.

Хари кимна отново.

– Мисля, че сега трябва да си вървя – рече тя. – Имам толкова работа утре.

– Аха. А пък аз имам още толкова въпроси...

– Ще се опитам да ти отговоря, ако мога.

Тя мина близо до него през малкото пространство, останало между плота и хладилника, и се запъти към антрето. Той усети аромата на косата ѝ, докато се разминаваха. Ябълков, помисли си Хари. Забеляза, че тя се загледа в картината, закачена на стената срещу огледалото в антрето. Картината беше рисувана през петнадесети век и носеше заглавието „Градината на удоволствията“. Художникът беше холандец.

– Йеронимус Бош – каза тя, изучавайки ужасяващия пейзаж на картината. – Когато видях, че това е цялото ти име, се учудих дали...

– Не сме роднини – рече той. – Просто майка ми харесвала работите му. Предполагам, заради фамилното му име. Веднъж тя ми изпрати картината. В бележка казваше, че ѝ напомняла за Лос Анджелис. Всичките тия шантави хора. Осиновите ми... Не я харесаха, но аз си я запазих през годините. Сложих я тук да си виси веднага щом купих

къщата.

- Но ти обичаш да ти викат Хари.
- Да, харесвам името Хари.
- Лека нощ, Хари. Благодаря за бирата.
- Лека нощ, Елинър. Благодаря за компанията.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Сряда, 23 май

Към 10 часа сутринта те се движеха по шосето за Вентура, което пресича долината Сан Фернандо и излиза извън града. Караше Бош и се бяха отправили на североизток, срещу оживения трафик, към окръг Вентура, оставяйки назад пелената от смог, която покриваше Долината.

Отиваха в „Рота Чарли“. Федералното бюро беше направило само бегъл преглед на този период от живота на Медоус. Уиш каза, че са преценили важността му като незначителна, понеже престоят му там е завършил около година преди удара в банковия трезор. Бюрото изискала копие от досието му, но не проверило имената на останалите хора, които са излежавали присъди в лагера по времето, когато Медоус е бил там. Бош сметна това за грешка. Той каза на Уиш, че сведението за смяната на местоработата на Медоус показва, че ударът с тунела е бил отдавна замислен и е най-вероятно това да е станало по времето, когато е бил в „Рота Чарли“.

Преди да тръгнат, Бош се обади на Дарил Слейтър, служителят, който беше издействал освобождаването на Медоус под гаранция. От него разбра, че лагерът „Рота Чарли“ е ферма за отглеждане на зеленчуци, собственост на някакъв пенсиониран след войната полковник, който е и управител. Бош се свърза с щатските и федералните затвори, за да получи сведения за всички преждевременно освободени, които са били ветерани от Виетнам. Слейтър му каза, че да се направи подобен списък съвсем не е трудно. Подобно на всички останали щатски затвори в страната калифорнийските били пълни с ветерани от Виетнам. Гордън Скейлс, пенсионираният полковник, не държал сметка за това какви престъпления са извършили ветераните, каза Слейтър. Той искал само да се чувстват добре. Лагерът имал персонал от трима души, включително Скейлс, и приемал не повече от двадесет и четири човека в смяна. Средният престой там бил девет месеца. Хората работели на полето от шест сутринта до три часа следобед, спирайки само за обяд. След края на работния ден имали един час на разположение за „душевни разговори“, после вечеряли и гледали телевизия. Един час преди лягане отделяли за религиозно възпитание. Слейтър каза, че Скейлс използвал връзките, които имал в администрацията на окръга, за да устройва ветераните на работа, когато били вече готови за излизане в нормалния живот. За

шест години лагерът „Рота Чарли“ дал рецидивен процент едва 11, съгласно статистиката. Тази завидна цифра станала повод Скейлс да получи одобрението на президента, което той изказал в една своя реч по време на последната му кампания из щата.

– Този човек е герой – каза Слейтър. – И то не само заради войната, а заради това, което направи след нея. Когато управляваш място като това, през което годишно минават три-десет-четиридесет осъдени и само един от десет се забърква отново в мръсотията, можеш да кажеш, че си постигнал невероятен успех. Скейлс се радва на доверието на всички комисии за пускане под гаранция и на половината управници в щата.

– Означава ли това, че той може да избира кой да отиде в „Рота Чарли“? – запита Бош.

– Е, може би не чак да избира, но дава крайна оценка – отвърна слушителят. – Този човек е широко известен. Името му се знае във всяка килия, където излежава присъда ветеран. Онези типове го търсят сами. Пишат му писма, изпращат му библии, обаждат му се по телефона, наемат адвокати да се свързват с него. И всичко това само за да се доберат до одобрението на Скейлс за спонсориране.

– И Медоус ли така е попаднал там?

– Доколкото знам, да. Когато ми го зачислиха, вече беше одобрен за там. Ще трябва да се обадите в Търминал Айланд и да проверите в архива им. Или пък да говорите лично със Скейлс.

Бош разказа на Уиш разговора си със Слейтър, докато пътуваха. Иначе пътуването беше продължително и изпълнено с дълги периоди на мълчание. Бош прекара доста от времето, разсъждавайки върху изминалата нощ. Защо го беше посетила? Когато навлязоха в окръг Вентура, мислите му се върнаха отново към случая и той й зададе въпросите, които се бяха породили у него предната вечер, докато преглеждаше папките.

– Защо не са ударили главния трезор? В „Уестленд“ има два трезора – за лични депозити и главния банков трезор, в който се съхраняват наличните средства и оборотите на касиерите. Според докладите на техническите екипи устройството на двата трезора е било съвсем еднакво. Главният е бил по-голям, но подът на сградата е един и същ. Това значи, че Медоус и дружината му са могли със същия успех да прокапят тунел си до главния трезор, да влязат вътре, да вземат каквото намерят и да излязат. Нямало е нужда да прекарват вътре целия уикенд, рискувайки, както и да губят време в разбиване на касетите.

– Може би не са знаели, че трезорите са еднакво устроени. Решили

са, че главният сигурно има по-сигурна защита.

– Да, но ние установихме сега, че са имали доста добра представа за устройството на трезора за личните депозити, преди да се захванат с проникването. Как така не са получили същата и за главния?

– Не са успели да го проучат. Той не е отворен за клиенти. Ние смятаме, че един от тях е наел личен сейф в трезора и е влизал вътре, за да огледа как стоят нещата. Използвал е, разбира се, фалшиво име. Обаче до главния е нямало как да се доберат и ето ти един отговор.

Бош кимна и каза:

– Колко е имало в главния трезор?

– Нямам представа. Трябва да го има отразено в докладите, които ти дадох. Ако не, значи е в останалата документация, която е в Бюрото.

– Вероятно е имало повече, нали така? В главния трезор е имало повече в наличност, отколкото са тези два-три милиона, които нашите хора са взели в скъпоценности от касетите.

– Най-вероятно е така.

– Виждаш ли сега какво искам да кажа? Ако са ударили главния трезор, плячката е щяла да лежи наоколо в торби и пачки. Щяло е да им бъде по-лесно. Получават повече пари срещу по-малко усилия.

– Но, Хари, това го знаем от самото начало. Кой знае какво са мислели, когато са влезли. Може да са смятали, че в касетите има повече. Действали са на хазартен принцип и са изгубили.

– А може би са спечелили?

Тя се обърна към него и го изгледа съсредоточено.

– Може би вътре в касетите е имало нещо, за което ние дори не знаем. Нещо, което никой не е обявил за изчезнало. Нещо, което е превърнало трезора за лични депозити в по-добра мишена. Може би това нещо е струвало повече, отколкото главния трезор.

– Ако си мислиш за наркотици, отговорът е не. Ние се сетихме за това. Обадохме се на Отдела по наркотиците да докарат кучетата си и ги прекарахме през всички касети. Нямахме и следа от наркотици. После пуснахме едно от животните край касетите, които не бяха успели да отворят, и попаднахме на нещичко, но то беше твърде незначително като количество.

Тя се засмя и каза:

– Когато отворихме касетата, при която спря кучето, намерихме вътре пет грама кокаин в пликче. Бедният човек, който си беше скрил малкия запас в банката, попадна под ударите на закона само защото онези типове са решили да проникнат именно в този трезор.

Уиш се изсмя отново, но на Бош му се стори, че този път беше малко пресилено. Историята не беше чак толкова смешна.

– На всичкото отгоре – продължи тя – делото срещу този човек беше отхвърлено от прокурора, понеже нямало законно основание. Практически ние сме упражнили насилие спрямо него, когато сме отворили личния му сейф, без надлежно разпореждане.

Бош се отклони от шосето, което влизаше в покрайнините на град Вентура, и се отправи на север.

– Аз все пак продължавам да поддържам версията с наркотиците въпреки кучето – рече той след четвърт час мълчание. – Тия кучета съвсем не са непогрешими. Ако стоката е била добре опакована и крадците са пипали внимателно, възможно е да не остане следа. Достатъчно е два от личните сейфове да са били пълни с кокаин, за да се осмисли дългият им престой.

– Вероятно следващият ти въпрос ще бъде във връзка със списъка на депонентите, нали? – рече тя.

– Точно така.

– Е, ние доста поработихме в това направление. Проверихме всички, стигнахме дори до проследяване на пътя, по който са били добити изчезналите ценности от касетите. Не открихме кой е извършил цялата работа, но поне спестихме на застрахователните компании най-малко два милиона, които те щяха да изплатят като обезщетения за декларираните като откраднати неща, които изобщо не са съществували.

Бош отби при една бензиностанция, за да извади изпод седалката си карта и да направи справка за пътя към „Рота Чарли“. Тя продължи да защитава федералното разследване.

– Хората от Отдела за наркотици прегледаха всяко име в списъка на наемателите на лични сейфове. Прекарахме имената през Националната компютърна мрежа и се добрахме до няколко попадения, обаче нищо сериозно. Повечето бяха все стари работи. – Тя нададе още един малък изблик на подправен смях: – Един от наемателите на по-големите сейфове беше осъждан за педофилия през седемдесетте. Излежал две години в Соледад. За всеки случай след онази работа в банката се свързахме с него, но той заяви, че нищо не му е изчезнало, тъй като още по-рано си бил опразнил касетата. Казват обаче, че тия педофили никога не успяват да се разделят завинаги с техните си работи – снимки и филми, дори писма, в които пише за деца. За този тип нямаше сведения да е посещавал трезора и личния си сейф през последните два месеца преди обира. Решихме, че е наел сейфа за всеки случай, но така или иначе това

нямаше нищо общо с кражбата. Както нямаше и нищо от останалото, до което се добрахме.

Бош намери пътя на картата и подкара навън от бензиностанцията. Замисли се върху нейната история за педофила. Нещо започна да го гложди. Нещо се въртеше из съзнанието му, но не можеше да получи достъп навън. Той го отпъди и премина към следващия въпрос.

– Защо нищо от откраднатото не излезе на бял свят? Всички тия бижута, скъпоценности и други предмети... Нищо де се появи освен една-единствена гривна. Дори и нещо не толкова ценно от всичко задигнато.

– Вероятно са покрили плячката до момента, в който ще решат, че вече е чисто – реши Уиш. – Тъкмо затова са похарчили Медоус. Нарушил е общата сигурност, залагайки гривната, преди останалите да са решили, че е чисто. Другите са разбрали, че е свършил тази работа, той не е казал къде я е заложил и затова са го раздрусали, докато пропее. После са го убили.

– И по случайно стечение на обстоятелствата тъкмо аз получавам онова повикване.

– Случва се.

– Нещо има в цялата тази история, което не е наред – каза Бош. – Започваме с това, че Медоус бива дрогиран, изтезаван и прочие, нали така? Той им казва каквото искат да научат, те го инжектират със свръх-доза и отиват до заложната къща да си приберат гривната, става ли?

– Става.

– Да, обаче не става. У мен е разписката от заложната къща. Беше скрита. Значи той не им я е дал и се е наложило да разбиват, за да вземат гривната, прикривайки действието си с това, че са взели още някои джунджурийки. Е, ако той не им е дал разписката, как тогава са разбрали къде е гривната?

– Казал им е, предполагам.

– Не мисля. Просто не виждам защо ще им даде една следа, а не и втората. Нямамо е нищо да спечели, ако укрие разписката. Ако те са разбрали името на заложната къща, щели са да вземат и разписката.

– Значи искаш да кажеш, че е умрял, преди да им каже каквото и да било? А те вече са знаели къде е заложена гривната?

– Точно така. Обработили са го, за да получат разписката, но той не е поддал, не се е пречупил. Затова го убиват. После се освобождават от тялото и обръщат квартирата му наопаки. Но разписката така и не намират. Тогава отиват и разбиват заложната къща като третокласни пладнешки разбойници. Въпросът е, ако Медоус не им е казал къде е

заложил гривната и ако не са намерили разписката, как са разбрали къде Да я търсят?

– Хари, това е чиста проба фантазиране.

– Че с какво се занимават ченгетата?

– Е, не знам. Може да има много отговори. Може да са държали Медоус под наблюдение, понеже не са му вярвали изцяло, и да са го видели, когато е влизал в заложната къща. Може много...

– Може и да са имали техен човек, да речем ченге, който е видял гривната в месечния доклад за приетите в заложната къща предмети и им е казал. Тези списъци стигат до всички полицейски участъци в окръга.

– Смятам, че подобно фантазиране вече е патологично.

Пристигнаха. Бош спря колата в началото на настланата с чакъл алея, която минаваше под дървена табела с изрисуван зелен орел и надпис „Рота Чарли“. Вратата беше отворена и те подкараха по алеята с канавки от двете ѝ страни. Пътят пресичаше зеленчуковата градина по средата, оставяйки домотите отляво, а това, което миришеше като чушки, отдясно. Недалеч напред се виждаше голям хамбар, обшит с алуминиева ламарина, и просторна къща, построена в стила на ранчо. Отзад Бош забеляза горичка от авокадови дървета. Когато стигнаха до кръглия участък за паркиране пред къщата ранчо, той угаси мотора.

* * *

Един мъж в бяла престилка, чиста и лъскава като голия му обръснат череп, се показва на входната врата.

– Тук ли е господин Скейлс? – запита Бош.

– Искате да кажете полковник Скейлс. Не, няма го. Ама то е време за хапване. Значи скоро ще дойде от полето.

Човекът не ги покани да влязат и се скрият от слънцето, затова Бош и Уиш се върнаха и седнаха в колата. Няколко минути по-късно по пътя се зададе един мръснобял пращен пикап. На шофьорската врата имаше изписана голяма буква „С“²⁹ и орел, поместен в нея. От кабината слязоха трима мъже, а в каросерията се изправиха още шест. Всичките се отправиха към къщата с бърза крачка. На възраст бяха от четиридесет до петдесетгодишни. Носеха зелени военни панталони и тениски, прогизнали от пот. Никой нямаше кърпа на главата или слънчеви очила, нито пък беше навил ръкави. Косите им не бяха по-дълги от сантиметър.

29. Буквата „С“ – Чарли – се изписва на англ. със „С“. – Б. пр.

Всичките имаха силен слънчев загар. Шофьорът, който беше облечен в същата униформа, но беше поне с десет години по-възрастен от останалите, забави ход и спря, за да изчака останалите да влязат в къщата. Докато приближаваше, Бош му даде около шейсет години, че дори и малко отгоре, но човекът изглеждаше толкова здрав, колкото е бил и на двадесет. Косата му, доколкото личеше върху лъщящия череп, беше бяла, а кожата – с орехов цвят. На ръцете му имаше брезентови работни ръкавици.

– Какво желаете? – запита той.

– Полковник Скейлс? – рече Бош.

– Точно така. От полицията ли сте?

Бош кимна и се представи. Скейлс не изглеждаше твърде впечатлен дори когато беше споменато ФБР.

– Спомняте ли си, че преди седем или осем месеца ФБР поиска от вас информация за Уилям Медоус, който е прекарал тук известно време? – запита Уиш.

– Разбира се, че си спомням. Помня всеки път, когато някой от вашите хора се обажда или идва насам да пита за някое от моите момчета. Неприятно ми е и затова го помня. Нещо повече ли искате за Били? Да не е загазило нещо?

– Вече не – каза Бош.

– Какво значи това? – запита Скейлс. – Кажете го така, сякаш е умрял.

– Не знаехте ли? – рече Бош.

– Ама разбира се, че не знам. Разкажете ми какво е станало с него.

На Бош му се стори, че долови искрена изненада, а после и сянка на тъга по лицето на Скейлс. Новината беше болезнена.

– Беше намерен мъртъв преди три дена в Лос Анджелис. Убит. Смятаме, че смъртта му е свързана с едно престъпление, в което той е участвал през миналата година и за което сигурно сте чули при предишния контакт с ФБР.

– Оная работа с тунела ли? Банката в Лос Анджелис? – запита той. – Знам само това, което ФБР ми каза. Само толкова.

– Чудесно – рече Уиш. – Искаме от вас по-подробна информация за това, кой е бил тук по време на престоя на Медоус. Прегледахме досието му и преди, но сега проверяваме отново. Търсим нещо, което да ни помогне. Ще ни сътрудничите ли?

– Аз винаги съм сътрудничил на вашите хора. Макар да не ми е по вкуса, понеже мисля, че поне в половината от случаите стреляте

напосоки. Повечето от моите момчета не се забъркват в нищо, когато излязат оттук. Ние водим добър архив. Ако Медоус е извършил това, което казвате, то той е изключение.

– Разбираме – рече тя. – Всичко ще бъде строго поверително.

– Хубаво тогава, влезте в канцеларията ми и задайте въпросите си.

Влизайки през входната врата, Бош видя две дълги маси наред то ва, което навремето е било дневна стая на къщата ранчо. Около двадесет мъже седяха пред чинии с печено пилешко и гарнитура от зеленчуци. Никой не погледна към Еленър Уиш, понеже мъжете тъкмо казваха едва чуто някаква молитва, свели очи и скръстили ръце. Бош забеляза, че почти всички имаха татуировки по ръцете. Когато приключиха с молитвата, вилиците им заработиха като по команда. Едва тогава няколко от мъжете хвърлиха по един одобрителен поглед на Уиш. Човекът, който беше излязъл по престилка на външната врата, сега стоеше на вратата на кухнята.

– Полковник, ще обядвате ли с хората днес, сър? – провикна се той.

Скейлс кимна и каза:

– Идвам след няколко минути.

Минаха по един коридор и влязоха през първата врата, за да се озоват в канцелария, която преди е била спалня. Вътре имаше бюро с размерите на врата. Скейлс посочи към двата стола пред него. Бош и Уиш седнаха, докато той се настани в тапицираното кресло зад бюрото.

– И така, аз знам със сигурност това, което съм длъжен да ви дам като информация, както и това, за което изобщо не следва да отварям дума. Готов съм на всичко, стига да мога да ви помогна и да имаме разбирателство. А за Медоус... аз си знаех, че рано или късно ще свърши по начина, по който казахте. Молех се на Господа Бога да го закриля, но си знаех. Ще ви помогна, понеже в един цивилизован свят никой не би трябвало да отнема живота на друг. Никой.

– Полковник – започна Бош, – оценяваме желанието ви да ни помогнете. Преди всичко искам да знаете, че сме наясно каква работа вършите вие тук. Знаем, че сте спечелили уважението и доверието както на щатските, така и на федералните власти. Нашето разследване върху смъртта на Медоус обаче доведе до заключението, че той е бил замесен в заговор с други хора, които са имали същите умения като него и...

– Искате да кажете, че са ветерани – намеси се Скейлс. Той беше захванал да пълни една лула с тютюн от металната кутия на бюрото му.

– Вероятно. Още не сме установили самоличността им, затова не е съвсем ясно. Но ако приемем, че е така, съществува възможност

участниците в цялото начинание да са се срещнали тук. Наблягам на думата „възможност“. Затова нещата, които искаме от вас, са две: да прегледаме абсолютно всичко, което имате за Медоус, и списък на всички, които са били тук през десетте месеца, през които е бил и той.

Скейлс си тъпчеше лулата и сякаш не обърна внимание на това, което беше казано току-що. След малко той рече:

– С досието му няма никакъв проблем – нали вече е мъртъв. Колкото до другото, май ще трябва да се обадя на адвоката си просто за да бъде сигурен, че мога да направя това. Ние тук работим по много солидна програма. А зеленчуците и парите, които ни дава щатът, не винаги достигат. Затова понякога вземаме тенекиената кутийка и тръгваме на прося. Разчитаме на дарения от обществеността, на разни благотворителни организации и прочие. Една лоша слава би пресушила източниците ни на средства по-бързо от сухия вятър на Санта Ана. Помогна ли ви, точно това рискувам. Другият риск е по отношение на загубата на доверие, което имат хората, идващи тук, за да започнат на чисто. Разбирате ли, повечето от онези мъже, които са били тук с Медоус, вече живеят нов живот. Те вече не са престъпници. Ако взема да давам имената им на всяко ченге, което се завърти Насам, едва ли ще помогна с това на моята програма, нали така?

– Полковник Скейлс, не разполагаме с време да чакаме адвокати да се занимават с това – рече Бош. – Разследваме Убийство, сър. Тази информация ни е необходима. Знаете, че можем да я получим, ако се обърнем към съответните Федерални служби, но това би отнело още повече време, отколкото намесата на адвоката ви. Можем също така да я получим със съдебно решение, обаче си помислихме, че един личен контакт би бил най-добър. Ние сме склонни повече ц от вас да пипаме дискретно, ако ни окажете сътрудничество.

Скейлс отново не помръдна и сякаш не ги слушаше. От лулата му се извиваше синьо облаче подобно на призрак.

– Разбирам – каза той накрая. – Тогава направо ще ви дам папките. – Скейлс стана и отиде до една редица бежови картотечни шкафове, подредени край стената зад бюрото му. Издърпа едно чекмедже и след кратко ровене извади оттам тънка картонена папка. Подхвърли я върху бюрото, близо до Бош. – Ето, това е досието на Медоус – рече той. – Сега да видим какво друго можем да намерим тук.

Скейлс отиде до първата картотека, която нямаше никаква маркировка. Преглед редицата папки в нея, без да извади нито една. Накрая избра една от папките, върна се и седна отново.

– Можете да прегледате тази папка на спокойствие, а аз ще ви фотокопирам всичко, което ви е нужно от нея – рече той. – Това е списъкът на преминалите през лагера. Мога да ви извадя имената на онези, които са били тук заедно с Медоус. Предполагам, ще ви трябват рождените дати и затворническите номера, нали така?

– Толкова стига, благодаря ви – рече Уиш.

Огне им само петнайсет минути да прегледат досието на Медоус. Той беше започнал кореспонденция със Скейлс една година преди да бъде освободен от Търминал Айланд. Имаше поддръжката на един затворнически свещеник и един психолог, който го познаваше добре, тъй като бяха го зачислили на работа към канцеларията на затвора. В едно от писмата си Медоус беше описал тунелите, в която е бил във Виетнам, и как те са го привличали с тъмнината си.

„Повечето от останалите момчета ги беше страх да слизат там долу – пишеше той. – Аз приемах с желание. Тогава още не бях наясно защо, но сега вече мисля, че просто съм се подлагал на изпитание. Удовлетворението, което получавах обаче, се оказа измамно. Чувствах се празен като дупките, в които воювахме. Сега се уповавам на Исус Христос и се чувствам пълноценен, съзнавайки, че Той е с мен. Ако ми бъде предоставена възможността, и под негово напътствие, бих могъл да направя правилния избор този път и да изляза завинаги извън решетките. Искам да напусна прокълнатата земя и да стъпя на благословената.“

– Добре скалъпено, но предполагам достатъчно искрено – рече Уиш.

Скейлс вдигна поглед от листа, върху който пишеше имена, рождени дати и затворнически номера.

– Той беше искрен – рече полковникът с тон, който не предполагаше, че би могло да бъде иначе. – Когато Били Медоус си тръгна оттук, аз мислех... бях сигурен, че е готов за излизане и е скъсал всички нишки, които го свързваха с наркотиците и престъпленията. Беше очевидно, че се е отърсил от тези изкушения. Съмнявам се обаче, че вие ще намерите тук това, което търсите. Ще ви дам тези имена, но те едва ли ще ви помогнат.

– Ще видим – рече Бош. Скейлс продължи да пише, а Хари го наблюдаваше. Полковникът беше твърде погълнат от вярата и честността си, за да прозре, че вероятно е бил използван. Бош беше уверен, че Скейлс е добър човек, но твърде наивен и прибръзан в желанието си да види реализирани своите надежди у някой като Медоус.

– Полковник, какво получавате вие от всичко това? – запита Бош.

Този път Скейлс остави писалката, намести лулата в устата си и скръсти ръце върху бюрото.

– Смисълът на всичко това е не какво ще получа аз, а в това какво получава Господ. – Той взе писалката отново, но в този момент го сподоби нова мисъл: – Виждате ли, тези момчета бяха съсипани в много отношения, когато се върнаха оттам. Знам, че това е стара история и всеки я е чувал, всеки е гледал филми. Обаче онези момчета е трябвало да я изживеят. Хиляди от тях се върнаха и буквално веднага се отправиха към затворите. Един ден четях нещо по този въпрос и се замислих как ли щеше да бъде всичко, ако нямаше война и тези момчета не бяха ходили никъде? Просто ако си живеяха в Омаха или Лос Анджелис, Джексънвил или Ню Айберия и тъй нататък. Дали щяха да стигнат до затвора? Щяха ли да бъдат бездомни, отхвърлени същества? Или пък наркомани?

– За повечето се съмнявам. Войната им причини това, което ги изпращаше по грешен път. – Той смъкна от лулата си, този път по-дълго, но тя беше угаснала. – Така че всичко, което аз правя, е с помощта на земята и няколко книжки с молитви да се опитам да върна на тези хора това, което Виетнам им е отнел. И съм доста добър в това начинание. Затова ви давам този списък и ви позволявам да надникнете в тази папка. Само не накарнявайте това, което имаме тук. Естествено, вие си имате съмнения относно това, което става в лагера. Това е добре. За хора във вашето положение даже е здравословно. Но внимавайте с добрите неща, които са постигнати тук. Детектив Бош, вие изглеждате на подходяща възраст. Били ли сте там?

Бош кимна и Скейлс рече:

– Значи знаете. – Той се върна отново към предишното си занимание, да довърши списъка. Без да откъсва поглед от листа, полковникът каза: – Ще останете ли с нас за обяд? На масата ни има от най-пресните зеленчуци в страната.

Те отказаха и станаха да си тръгват, след като Скейлс даде на Бош списъка с двадесет и четирите имена. Когато Хари се отправи към вратата на канцеларията, той се поколеба за момент и рече:

– Полковник, имате ли нещо против да ви попитам какви други превозни средства имате във фермата? Видях пикапа...

– Нямам нищо против да питате, понеже нямам какво да крия. Имаме още два пикапа, същите като този, две камионетки и една кола с четворно предаване.

– Какъв тип е тази кола?

– Джип.

– И каква е на цвят?

– Бяла. Но за какво е всичко това?

– Просто се опитвам да изясня нещо. Предполагам джипът има същия знак на „Рота Чарли“ на предната врата, както пикапа?

– Точно така. Всичките ни коли са маркирани. Когато ходим до Вентура, ние се гордеем с това, което сме свършили. Искаме хората да знаят откъде идват зеленчуците.

Бош не погледна имената в списъка, докато не стигнаха до колата и не влезе вътре. Не познаваше никого, но забеляза, че Скейлс беше поставил буквите „ПС“ след осем от двадесет и четирите имена.

– Какво значи това? – запита Уиш, навеждайки се и поглеждайки в листа.

– „Пурпурно сърце“³⁰ – обясни Бош. – Още един начин да й каже „внимавайте“, предполагам.

– Ами джипът? Той каза, че бил бял. И има знак на вратата...

– Видя ли колко мръсен беше пикапът? Също толкова замърсен бял джип би могъл да изглежда бежов. Ако е същият.

– Този Скейлс, изглежда ми съвсем чист.

– Може и да е. Може да е услужил на други хора с джипа си. Не исках да го притискам по този въпрос, докато не научим повече.

Той запали мотора и подкара надолу по чакълената алея към портала. В движение свали прозорчето на вратата. Небето беше с цвят на избелени джинси, а въздухът беше напълно прозрачен, чист и миришеше на пресни зелени чушки. Не за дълго обаче, помисли си Бош. Сега се връщаме в онази мръсотия.

* * *

По пътя обратно към града Бош хвана шосето от Вентура и се отправя на юг, през каньона Малибу, към Тихия океан. Този път беше по-дълъг, но пък въздухът беше по-чист. Бош искаше да му се наслаждава колкото може по-дълго.

– Искам да видя списъка на пострадалите от кражбата – рече той, когато вече излизаха от криволичещия каньон и отпред се виждаше синкавата повърхност на океана. – Онзи педофил, за когото ми спомена преди... Нещо има в тази история. Защо ще вземат колекцията от детски порноснимки на онзи тип?

30. Медал с формата на сърце, който получават ранените при военни действия. – Б. пр.

– Хари, стига вече. Нима ще стигнеш дотам, да предполагаш, че крадците са копали тунел в продължение на няколко седмици и са се добрали до банковия трезор, за да задигнат една колекция от порнографски снимки на деца?

– Не, разбира се, обаче тъкмо затова възниква такъв въпрос. Защо са ги взели?

– Е, може би са им трябвали. Един от тях може да е бил Педофил и да ги е харесал. Кой знае?

– Или всичко това е част от прикритието. Взели са всичко от сейфове, които са разбили, за да прикрият факта, че всъщност целта им е била един от тях. Разбираш, нали? Картината става съвсем неясна при това положение. В действителност това, което са търсили, е било в един от сейфове. Същият принцип са спазили при разбиването на заложната къща: вземат много бижута, за да прикрият изчезването на единствената гривна, която им трябва.

Разликата е, че в случая с трезора са взели нещо, което впоследствие е нямало да бъде обявено за откраднато. Нещо, което не може да бъде обявено, понеже би забъркало собственика му в голяма каша. Също като с педофила. При положение че му задигнат нещата, какво би могъл да каже той? Нещо такова са преследвали онези от тунела, обаче доста ценно. И то е превърнало трезора за лични депозити в по-ценен от главния.

– Това нещо е превърнало също така убийството на Медоус в необходимост, когато той е застрашил целия заговор, залагайки гривната.

Тя замълча. Бош погледна към нея, но слънчевите ѝ очила му пречеха да прочете в очите ѝ каквото и да е.

– На мен ми изглежда, че сякаш насочваш нещата отново към наркотиците – каза тя след малко. – А кучето каза, че няма никакви наркотици. Отделът по наркотиците също така не откри никаква връзка в списъка на наемателите на сейфове.

– Може да са наркотици, а може и да не са. Точно затова ще огледаме отново сейфове. Искам да прегледам списъка ей така, заради себе си. Да видя дали нещо ще накара едно малко звънче в мен да зазвъни. И искам да започна с хората, които не са декларирали никаква липса.

– Ще взема този списък. Така или иначе нямаме нищо друго за момента.

– Е, поне имаме тези имена от Скейлс – рече Бош. – Мислех си, дали да не щракнем хората и да покажем снимките на Шаркай?

– Струва си според мен. Макар че едва ли ще постигнем кой знае

какво.

– Не знам, но май че хлапето крие нещо. Може би е видял нечие лице през онази нощ.

– Оставих на Рурки бележка относно хипнозата. Най-вероятно е той да ни потърси днес или утре.

Поеха по крайбрежното шосе на залива. Смогът беше отвян навътре, към сушата, и беше толкова ясно, че погледите им стигаха чак до остров Каталина. Спряха да обядват в ресторанта на Алис и понеже беше късно, намериха свободна ласа до прозореца. Уиш си поръча чай с лед, а Бош взе една бира.

– Обичах да идвам на този кей, когато бях хлапе – каза ѝ той. – Качвах ни на автобус и ни докарвах тук. По онова време ей там, на края, имаше магазин за стръв. Ловил съм жълтоопашатки.

– Децата от МСС ли?

– Аха, въ, не. Тогава още се наричаше Служба за специални грижи. Едва преди няколко години най-после разбраха, че има нужда от отделна служба само за децата, и направиха Младежка социална служба.

Тя погледна през прозореца на ресторанта надолу към кея. Усмихна се на спомените му и той я попита накъде са се насочили нейните.

– Към миналото – отвърна Уиш. Баща ми беше военен. Не съм оставала на едно и също място повече от две години. Затова и спомените ми не са свързани с конкретни места. Помня най-вече хора.

– Бяхте ли много близки с брат ти?

– Да, тъй като баща ми често отсъстваше. А той беше винаги с мен, докато не се записа доброволец и не си отиде завинаги.

Донесоха им салатите. Те хапнаха малко, побъбриха си и после, по някое време, преди сервитьорката да вземе чиниите от салатите и да им донесе основните блюда, тя му разказа историята за брат си.

– Той ми пишеше оттам всяка седмица и всеки път казваше, че го е страх ѝ иска да се върне въщи. Това беше нещо, което не можеше да каже на баща ни или на майка ни. Майкъл просто не беше такъв тип човек. Изобщо не трябваше да заминава. А замина само заради баща ни. Не искаше да го разочарова. Нямаше достатъчно смелост да каже „Не“, обаче събра толкова, че да замине за там. Виж каква безсмислица. Чувал ли си някога нещо по-тъпо?

Бош не отговори, тъй като беше слушал подобни истории, включително и неговата собствена. Пък и тя очевидно беше Решила да спре до там. Или не знаеше какво беше станало по-нататък с брат ѝ, или просто не искаше да си припомня подробностите.

След малко Уиш запита:

– А ти защо отиде?

Бош очакваше този въпрос, но през целия си живот не беше могъл честно да отговори на него, дори на самия себе си.

– Не зная. Предполагам, нямам съм друг избор. Живот сред институции, както каза ти преди. Нямах да постъпвам в колеж. Никога не съм си и помислил за Канада. Предполагам, мислил съм, че да отидеш там, е по-трудно, отколкото просто да се запишеш и да заминеш за Виетнам. И после, в 68-а разбрах, че така или иначе отивам войник, затова реших да се изхитря и да се запиша доброволец.

– И?

Бош се засмя по същия пресилен начин като нея.

– Постъпих в казармата, изкарах новобранската рота и всичките останали глупости, а когато дойде време да избирам, избрах пехотата. И до днес не знам защо. Разбираш ли, вземат те на такава възраст, че се мислиш за непобедим. Пристигайки там, доброволно се зачислих при „тунелните плъхове“. Беше нещо като в онова писмо на Медоус до Скейлс – искаш да видиш какво можеш. Вършиш неща, които не ще разбереш. Схващаш ли за какво говоря?

– Май да – отвърна тя. – Ами Медоус? Той поне е имал възможност да си тръгне, но не го е направил чак до самия край. Защо би искал някой да остане, ако не е длъжен?

– Имаше много такива – рече Бош. – И това не беше просто обичайно или необичайно. Някои наистина не искаха да напуснат онова място. Медоус беше един от тях. А може и да е било добре пресметнато решение.

– Имаш предвид наркотиците ли?

– Е, знам, че не използваше хероин, докато беше там. Започнал е, когато се е върнал. Тогава е започнал и да продава. Значи възможно е още там да се е забъркал в пласирането и после да не е искал да се откаже от такъв добър занаят. Много неща сочат тъкмо това. Когато го извадиха от тунелите, беше изпратен в Сайгон, а това е много подходящо място особено както е бил във военната полиция и е можел да из ползва посолството за прикритие. Сайгон беше градът на по рока. Курви, хашиш, хероин – свободен пазар. Много хора се захващаха с това. От хероин Медоус би могъл да натрупа доста пари, особено ако е имал план как да прекара част от стоката и насам.

Тя побутваше с вилицата парченца от печения речен рак, който се готвеше да изяде, но все не започваше.

– Не е честно – рече Уиш. – Той не е искал да се връща. А някои момчета са искали, обаче никога не са получили тази възможност.

– Да. Наистина на онова място нямаше нищо честно.

Бош се обърна към прозореца и се загледа в океана. Забеляза четирима сърфисти в ярки костюми, които се носеха върху вълните.

– И след войната ли си постъпил в полицията?

– Е, помотах се насам-натам известно време и накрая отидох в управлението. Изглежда, повечето от ветераните, които познавах, както каза Скейлс днес, попаднаха или в полицията, или в затворите.

– Не зная, Хари. Ти ми изглеждаш доста самотен човек. Повече ти отива да бъдеш частен детектив, а не някой, който приема заповеди от хора, които не уважава.

– Че то вече няма частни, които работят сами. Всеки получава заповеди от някого... Ама нали всичко това го пише в досието ми и ти го знаеш добре.

– Не всичко за един човек може да се напише на хартия. Не го ли каза ти?

Той се усмихна, докато сервитьорката разчистваше масата.

– Ами ти? Каква е твоята история с Бюрото?

– Много е проста наистина. По право получавах по-добри оценки, отколкото по счетоводство и постъпих веднага след завършване на колежа в Пенсилвания. Добро заплащане, добри придобивки, жените са на почит и се ценят високо. Нищо повече.

– Но защо точно в банковия екип? – Мислех си, че на Мода е анти-тероризмът, чистото чиновничество или дори наркотиците, но не и „тежката артилерия“.

– Аз работих чиновническа работа цели пет години. Бях в Министерството на търговията, където мислех, че ми е мястото. Оказа се обаче, че царят е гол. Всичко беше толкова скучно, скучно... – Тя се усмихна и поклати глава: – И тогава реших, че всъщност искам да бъда ченге. Това и станах Поискаха да ме прехвърлят в първия участък, където се освободи вакантно място. Лос Анджелис е столицата на банковите обири в страната. Когато се появи мястото тук, веднага се прехвърлих. Можеш да ме наречеш динозавър.

– Твърде си красива за такъв.

Въпреки силния й слънчев загар Бош беше сигурен, че забеляза по лицето й следи от притеснение. Самият той също се притесни – как може да се изпусне, просто ей тъй?

– Извинявай – рече Бош.

– О, не. Беше хубаво. Благодаря ти.

– Ами тогава, омъжена ли си, Еленър? – продължи той и се изчерви, веднага съжалил за липсата на такт. Тя се усмихна в отговор на притеснението му.

– Бях. Но отдавна.

Бош кимна:

– И нямаш никого... имам предвид... ами Рурки? Вие, двамата.

– Какво? Да не се шегуваш?

– Извинявай.

Двамата се засмяха. Последва дълга пауза от спокойна тишина, напушавана само от размяната на усмивки.

След обяда тръгнаха да се разхождат по кея до мястото, където Бош някога беше стоял с пръчка и корда в ръката. Нямаше нито един рибар. Няколко от постройките на края на кея бяха съвсем изоставени. Във водата около един от носещите пилони се виждаше сияние с цветовете на дъгата. Бош забеляза също и че сърфистите си бяха отишли. Може би всички деца са на училище, помисли си той. Или пък не ловят вече риба на това място. Може би нито една риба не може да навлезе толкова навътре в отровения залив.

– Отдавна не съм бил тук – каза той на Еленър. Облегна се върху парапета и подпря лакти на дървото, надраскано от хиляди ножчета за стръв. – Нещата се променят.

* * *

Беше вече следобед, когато се върнаха в сградата на Федералното бюро. Уиш прекара през компютъра имената и затворническите номера, които Скейлс им беше дал, и поиска на всеки да бъде извадено копие от снимките, които бяха правени в различните затвори на щата. Бош се обади в Централния военен архив в Сейнт Луис и поиска да го свържат с Джеси Ст. Джон – същата служителка, с която беше разговарял в понеделник. Тя отговори, че досието на Уилям Медоус, което Бош беше поискал, вече е изпратено. Бош ней каза, че е успял да види копие от него във ФБР. Вместо това л помоли да вкара в компютъра новите имена и да му изведе кратка служебна биография за всеки от мъжете. Задържа я дори след края на смяната ѝ, понеже в Сейнт Луис вече беше минало пет часа, но жената каза, че е готова да помогне.

Към пет часа лосанджелиско време Бош и Уиш вече разполагаха с двадесет и четири фотографии и военни досиета на хората, които ги интересуваха. Нищо обаче не предизвика каквато и да е асоциация и у

дватама. Петнадесет от мъжете бяха служили във Виетнам по същото време, когато и Медоус е бил там. Единадесет от тях – в редовната армия, но нито един като „тунелен плъх“, макар четирима да бяха от Първи пехотен полк. Имаше още двама, които бяха служили във военната полиция в Сайгон.

Бош и Уиш насочиха вниманието си към шестимата войници, които бяха служили в Първи пехотен и във военната полиция. Разглеждайки досиетата им, установиха, че и двамата от ВП бяха регистрирани като участвали в банков обир. Бош порови из снимките и извади двете, които търсеше. Взря се в лицата им, сякаш очакваше потвърждение на мислите си от студентите, безизразни погледи.

– Тия двамата ми харесват – рече той.

Имената им бяха Арт Франклин и Джийн Делгадо. Арестите и на двамата бяха в Лос Анджелис. Във Виетнам бяха служили в различни подразделения на ВП, но не към посолството, където беше Медоус. Все пак обаче в същия град. И двамата се бяха уволнили в 1973 година, но подобно на Медоус бяха останали като цивилни служители. Там бяха прекарвали времето до края на войната през април 1975. Бош нямаше повече никакви въпроси. И тримата – Медоус, Франклин и Делгадо – се познаваха още преди да се съберат в „Рота Чарли“ в окръг Вентура.

В САЩ след 1975 година Франклин се забъркал в серия от банкови обори в Сан Франциско и прекарал в затвора пет години. По-късно бил задържан при федерално разследване на друг банков обир в Оукланд и бил изпратен в Търминал Айланд през 1984 година, когато и Медоус е бил там. Освобождават го под гаранция и пристига в „Рота Чарли“ месеца преди Медоус да напусне лагера. Делгадо бил задържан три пъти за влизане с взлом в частни домове в Лос Анджелис, за който получавал незначителни присъди, докато през 1985 го арестували за опит за обир на банка в Санта Ана. Изпращат го в Соледад, откъдето излиза през 1988, за да постъпи в „Рота Чарли“, три месеца преди Медоус. Напуска лагера един ден след пристигането на Франклин.

– Един ден – рече Уиш. – Това означава, че тримата са били в лагера само един ден заедно.

Бош разглеждаше снимките и придружаващите ги описания. Франклин беше по-едрият. Над метър и осемдесет, около 85 килограма, с тъмна коса. Делгадо беше дребен: под 170 см и около 60 килограма, също с тъмна коса. Бош се взираше в снимките на едрия и по-дребния мъж, мислейки си за описанието на двамата в джипа, които бяха открили тялото на Медоус до язовира.

– Да идем да потърсим Шаркай – рече той след малко.

Обади се в приюта и чу това, което и очакваше да чуе:

Шаркай бе духнал. Бош се обади в „Синият замък“ и един уморен старчески глас му каза, че тайфата на Шаркай се е изнесла оттам по обяд. Майката на момчето затвори телефона, след като разбра, че не се обажда евентуален клиент. Часът беше почти седем. Бош каза на Уиш, че ще се наложи да излязат отново на улицата, за да го намерят. Тя отвърна, че е готова да кара. Следващите два часа прекараха из Западен Холивуд, предимно в добре познатия участък по булевард „Санта Моника“. Нямаше и следа от Шаркай или пък от мотопеда му. Те спряха няколко от патрулните коли на местния шериф и им казаха кого търсят, но дори и служителите не можаха да им помогнат. Накрая паркираха до бордюра пред „Оки Дог“ и Бош си помисли, че може би момчето се беше върнало при майка си, но тя беше затворила телефона, за да го укрие.

– Искаш ли да се разходим до Чатсуърт? – запита той.

– Точно толкова, колкото ми се иска да се виждам с онази вещица, майката на Шаркай. По-скоро си мислех, че е време да сложим край на работния ден. Можем да намерим Шаркай и утре. Какво ще кажеш за вечерята, която не можахме да осъществим миналия път?

Бош искаше да се добере до Шаркай, но искаше също така да се добере и до нея. Беше права – и утре е ден.

– Звучи ми добре – рече той. – Къде ти се ходи?

– У нас.

* * *

Еленър Уиш живееше под наем в една къща на две преки от плажа на Санта Моника. Паркираха отпред и докато влизаха, тя каза на Бош, че макар да е доста близо, ако иска да види океана, ще трябва да излезе на балкона на спалнята ѝ, да се наведе силно надолу и да гледа към булевард „Оушън парк“, долу вдясно. При това положение между двете жилищни сгради, които се намираха почти до самата брегова линия, можеше да зърне съвсем малка част от Тихия океан. От този ъгъл, обясни тя, би могъл също да надзърне и в спалнята на нейния съсед. Човекът бил бивш телевизионен артист, който в момента се препитавал от дребна търговия с наркотици, но през спалнята му минавала безкрайна процесия от жени. Това, разбира се, не били любителки на хубави изгледи. Тя каза на Бош да седне в хола, докато приготви вечерята.

– Ако обичаш джаз – рече Уиш, – ей там има един компактдиск,

който скоро си купих, но още не съм го чула.

Той отиде до стереоуредбата, разположена върху рафтове близо до библиотеката, и взе новия диск. Беше „Да се влюбиш в джаза“ на Ролинс³¹ и Хари се усмихна вътрешно, понеже имаше същия вкусци. Хубаво съвпадение. Той включи уредбата, пусна музика и започна да оглежда стаята. По мебелите имаше кувертюри в светли цветове и малки възглавнички с пастелен десен. Върху стъклото на масичката за кафе, която стоеше пред светлосиньо канапе, имаше разхвърляни книги по архитектура и списания за обзавеждане. Стаята беше подредена добре. На стената до входната врата висеше гоблен, поставен в рамка, на която се четяха думите „Добре дошли в този дом“. С малки буквички в единия ъгъл беше избродирано „Е.Д.С. 1970“ и Бош се запита какво ли значеше последната буква.

Той направи още едно психологическо заключение по адрес на Еленър Уиш, когато се обърна и погледна към стената над канапето. Там, в рамка от черно дърво, висеше репродукция на картина на Едуард Хопър³² „Нощна птица“. Бош нямаше тази картина у дома, но я познаваше добре, а дори понякога си мислеше за нея, когато беше затънал в работа по някой случай или пък беше дежурен. Той беше виждал оригинала в Чикагския музей и веднъж дори стоя пред нея и я гледа близо час. Един притихнал невзрачен човек седеше сам на бара в открито към улицата заведение и гледаше към друг клиент, който изглеждаше досущ като него, само че беше с жена. Някак си Бош оприличаваше себе си с този, първия човек. Аз съм самотникът, мислеше си той. Аз съм „нощната птица“. Със своите тъмни краски и сенки картината никак не подходеше на този дом, помисли си Бош. Мрачната атмосфера контрастираше с пастелните тонове. Защо ли Еленър я държеше? Какво ли виждаше в нея?

Той огледа отново стаята. Нямаше телевизор. Само стереоуредба, списанията върху масата и книгите по рафтовете срещу канапето. Бош приближи библиотеката и надникна през стъклените вратички. Най-горните два реда съдържаха нашумели криминални романи от автори като Кръмли, Уилфорд и други. Той беше чел някои от тях. Отвори стъклената вратичка и извади една книга със заглавие „Заклучената врата“. Беше чувал за нея, но не беше я видял, за да си я купи. Отвори на първата страница да види кога беше писана книгата и в миг разкри загадката с

31. Сони Ролинс – известен джазов музикант. – Б. пр.

32. Едуард Хопър (1882–1967) – американски художник, чиито творби отразяват с реалистични средства ежедневието. Картината „Нощна птица“ е от 1942 г. – Б. пр.

последната избродирана буква от гоблена. Там с мастило беше написано „Еленър Д. Скарлети, 1979“. Сигурно е запазила името на съпруга си след развода, реши Бош. Постави книгата обратно на рафта и затвори вратичката.

Книгите на долните два реда бяха предимно документални, върху истински случаи, исторически изследвания върху Виетнамската война и справочна литература на ФБР. Имаше дори книга с разследвани от Лосанджелиското полицейско управление убийства. Много от тези книги Бош беше чел, дори в една от тях той беше героят. Това беше книгата, написана от журналиста от вестник „Таймс“ Бремер, разглеждаща случая с така наречения Колач на козметички. Един тип на име Харвард Кендал беше убил за една година седем жени в долината Сан Фернандо. Всичките бяха или собственички на козметични салони, или просто работеха там. Той си набелязвал салона, проследявал жертвата до къщи и я убивал, като ѝ прерязвал гърлото с наточена пилочка за нокти. Бош и партньорът му от онова време се бяха добрили до Кендал, понеже седмата жертва беше записала номера на колата му в бележника си същата нощ преди да бъде убита. Така и не разбраха защо го беше направила. Решиха, че вероятно е забелязала Кендал да държи под око салона от колата си. Беше записала номера от предпазливост, но не беше взела предпазна мярка да не се прибира сама къщи. Бош и партньорът му пипнаха Кендал по номера. Откриха също така, че беше прекарал пет години в затвора „Фолсъм“ заради серия палежи на козметични салони край Оукланд през 60-те. След това разбраха, че майка му работила като маникюристка в такъв салон, докато Кендал е бил още момче. Тя практикувала занаята си върху ноктите на невръстния Харвард и психолозите заключиха впоследствие, че той така и не успял да се отърве от това. От всичко дотук Бремер беше направил бестселър. И когато киностудията „Юнивърсъл“ реши да заснеме филм по книгата седмица след нейното излизане от печат, предложи на Бош и партньора му да им плати, за да използва имената им, както и тяхната техническа помощ. Парите станаха два пъти повече, когато от филма се роди телевизионен полицейски сериал. Партньорът му напусна участъка и се премести в Енсенада. Бош остана и вложи парите си в къщата на пилони на хълма, която гледаше надолу към студиото, от което беше получил парите. Той винаги беше виждал някаква необяснима симбиоза във всичко това.

– Прочетох тази книга преди изобщо името ти да се беше появило във връзка със случая. За мен то не беше част от разследването.

Еленър Уиш беше дошла от кухнята с две чаши червено вино в

ръце. Хари се усмихна.

– Не бях тръгнал да те обвинявам – рече той. – Пък и книгата не е за мен, а преди всичко за Кендал. Цялата работа беше чист късмет, но така или иначе направиха цял филм и телевизионен сериал. Каквото и да има там вътре, мирише Хубаво.

– Обичаш ли паста³³?

– Обичам спагети.

– Точно това правя. В неделя приготвих една голяма куца със сос. Обичам да прекарвам цял ден в кухнята и да не мисля за нищо друго. Намирам, че това е добра терапия против стреса. Пък и този сос е траен. Само трябва да го постопля и да сваря спагетите.

Бош отпи от виното и отново се огледа. Все още не беше седнал, но се чувстваше добре с нея. По лицето му заигра усмивка. Той посочи картина на Хопър и запита:

– Харесвам я, но защо ти е нещо толкова мрачно?

Тя погледна картината и изви вежди, сякаш за първи път се замисляше над този въпрос.

– Не зная. Винаги съм харесвала тази картина – отвърна Уиш. – Нещо в нея ме грабва. Жената там е с някакъв мъж, значи не мога да бъда аз. Тогава остава мъжът, седнал пред чаша с кафе. Съвсем сам, сякаш наблюдава двамата, които са заедно.

– Видях я веднъж в Чикаго – рече Бош. – Имам предвид оригинала. Бях там във връзка с едно екстрадиране и имах около един час време за убиване, докато ми докарат човека. Влязох в Института по изкуствата и там видях картината. Прекарах целия час пред нея. Имаше нещо в тази картина... Както каза ти. Не си спомням случая, по който работех, нито кого трябваше да доведе тук от Чикаго, но картината помня.

Останаха да седят край масата и да си говорят почти час след като бяха изяли храната. Уиш му разказа повече за брат си и за това колко трудно беше преживяла загубата му. Дори сега, осемнадесет години по-късно, не можела да се примири. Бош ѝ каза, че той също все още мислел за някои неща. От време на време сънувал тунелите, но по-често му се случвало да се бори с безсънието. Разказан колко объркан се чувствал, когато се е върнал оттам, и колко тънка е била разделителната линия между това, което е правил след Виетнам, и онова, с което се е захванал Медоус. Можело е да бъде и другояче, каза ѝ той, а тя кимна в знак на съгласие, сякаш знаеше каква е истината.

33. Вид италианско тестено ястие. – Б. пр.

После Уиш го разпита за случая с Кукловода и неговото отстраняване от отдел „Кражби и убийства“. Той усети нещо повече от обикновено любопитство. Почувства нейното особено отношение към това, което ѝ разказваше. Тя вземаше решение спрямо него.

– Предполагам, знаеш основните неща по случая – започна Бош. – Някой душеше жени, предимно проститутки, а после им изрисуваше лицата. Пудра, червено червило, силен руж на бузите, силна очна линия – всеки път едно и също. Освен това ги и къпеше. Ние обаче нито веднъж не бяхме споменали, че ги прави като кукли. Просто някакъв задник – мисля, че беше един тип от моргата на име Сакаи – се изпуснал веднъж, че общото във всичките случаи било гримирането. Това стигна до пресата, но мисля, че по Канал 4 за първи път споменаха името „Кукловода“. Оттам тръгна всичко. На мен лично ми приличаше повече на работа на погребален агент. Истината беше обаче, че не ни вървеше твърде и жертвите станаха двуцифрено число, преди да пипнем онзи тип.

Нямаше достатъчно доказателства. Жертвите намирахме на отдалечени едно от друго места по цялото Западно крайбрежие. Знаехме от намерени по трупове косми, че убиецът носи перука или изкуствена брада, или нещо от този род. Жените вземаше направо от улицата и ние трябваше да установяваме местата и времето на последните им сеанси. Обикаляхме мотелите, но от тая работа не излезе нищо. Затова решихме, че онзи тип ги качва в кола, след което ги откарва някъде, може би у дома си или на някое друго място, което да е удобно, за да си свърши работата докрай. Започнахме да наблюдаваме булеварда и други подобни места, където работят проститутките, и сигурно сме развалили поне триста кефа, преди да попаднем на следа. Една сутрин, доста рано, в службата се обади някаква курва на име Дикси Маккуин и каза, че токущо се е изплъзнала на Кукловода. Щяла ли да получи награда, ако ни го предаде. Ние и без това получавахме подобни обаждания всяка седмица. Вече имаше единадесет убити жени и хората бяха изпаднали в паника.

– Спомням си – рече Уиш.

– Обаче Дикси беше нещо по-друго. Него ден бях нощна смяна в службата и лично аз приех обаждането. Отидох на Място да разговарям с нея. Каза ми, че този тип, който я наел някъде на булевард „Холивуд“, я завел в някакъв гараж, който използвал за живеене, в Силвърлейк. Докато онзи се събличал, тя отишла в банята. Влязла вътре и докато пускала водата, решила да погледне в шкафчето под мивката, вероятно да види дали има нещо, което си струва да бъде задигнато. Тогава видяла

всичките онези малки шишенца ц кутийки, и изобщо женски вещи. Щом ги видяла, веднага направила връзката. Просто ей тъй: бинго! – това трябва да е човекът. Здравата се уплашила и решила на часа да духне. Излязла от банята и видяла, че онзи си лежи в леглото. Просто се измъкнала навън през входната врата.

Цялата работа беше в това, че ние не бяхме казали на пресата всичко за гримирането и по-точно онзи, който беше говорил пред журналистите, не беше разказал всичко до край. Знаехме, че онзи тип прибираще нещата за гримиране на жертвите. Чантите им намирахме, но вътре нямаше никаква козметика. Знаеш – червила, пудри и други подобни. И когато Дикси ми каза какво е видяла в шкафчето под мивката, това привлече вниманието ми. Разбрах, че не лъже.

Тъкмо това стана причина да се прецакам. Беше около 3 часа сутринта, когато свърших да говоря с Дикси. Всички в службата отдавна си бяха отишли в къщи. Стоях на улицата, където се бяхме срещнали с момичето, и си представях как онзи тип в един момент се усеща, че Дикси го е изработила, и офейква. Затова отидох до гаража сам. Дикси, разбира се, беше с мен, да ми покаже мястото, но не излезе от колата. Отдалеч забелязах светлината вътре. Обадох се за подкрепление на един от нощните патрули и докато чаках, видях през прозореца сянката на онзи тип да се движи напред-назад. Нещо ми подсказваше, че се готви за тръгване и си прибира всичките джунджурийки от шкафчето. А няхме никакви веществени доказателства при единайсетте трупа. Трябваше ни това, което беше в шкафчето в банята. Другото ми предположение беше, че би могъл да има някой при него. Разбираш, някой на мястото на Дикси. Затова тръгнах. Бях сам. Останалото знаеш.

– Влязъл си вътре, без да си бил упълномощен – рече Уиш, – и си застрелял онзи тип, докато той е бъркал под възглавницата. После си казал при експертизата, че си сметнал ситуацията за неотложна. Онзи е имал достатъчно време да излезе и да си доведе друга проститутка. Това било основанието ти да влезеш без специално разрешение. Казал ей, че си стрелял, понеже си помислил, че заподозреният бърка за оръжие. Стрелял си веднъж, в горната половина на трупа, от пет или шест метра, ако си спомням добре доклада. Обаче Кукловода се оказва сам, а под възглавницата е била само перуката му.

– Екипът, който пристигна там, потвърди недвусмислено, че бях прав. Космите, намерени при две от убитите жени, съвпадат с тези от перуката, а пък гримовеите от банята принадлежаха на осем от жертвите. Съмнение нямаше. Аз бях чист, а това беше Кукловода. И точно тогава

се намесиха онези лешояди – Люис и Кларк. Притиснали Дикси и я принудили да подпише признание, че ми е казала предварително за това, дето онзи си оставял перуката под възглавницата. Не знам какво са използвали срещу нея, но мога да си представя. „Вътрешно разследване“ винаги е било наточено срещу мен. Те не обичат никой, който не е сто процента част от семейството. Повдигнаха срещу мен обвинение. Искане да ме уволнят и да закарат Дикси пред съда да свидетелства срещу мен по обвинение в убийство. Бяха като две тлъсти бели акули, усетили кръв във водата.

Той спря дотам, но Еленър продължи:

– Онези от ОВР не са оценили правилно нещата, Хари, въпреки всичко. Не са си направили сметка, че общественото мнение ще бъде на твоя страна. Ти беше известен от вестниците като ченгето, което се е справило със случаите с Коляча от козметичните салони и Кукловода. Беше действашо лице и в телевизионния сериал. Нямамо е как да те смачкат, без да си навлекат общественото негодувание и да създадат лошо име на управлението.

– Някой отгоре се намеси и спря процеса – рече Бош. – Трябваше да се задоволят само с понижението ми и с преместване в холивудския отдел „Убийства“.

Бош беше хванал с пръсти чашата за столчето и я въртеше разсеяно по масата.

– Нещата се поукуротиха – каза той не след дълго. – А Двете акули от ОВР все още обикалят наоколо и дебнат.

Известно време поседяха, без да говорят. Той я чакаше да зададе същите въпроси като преди. Излъгала ли беше проститутката? Обаче тя не попита нищо и след малко просто го погледна и се усмихна. Хари се почувства така, сякаш беше Преминал теста успешно. Тя започна да събира съдовете от Масата. Бош ѝ помогна в кухнята и когато свършиха, заставаха близо един до друг. Бършейки ръцете си в един пеш-, леко се целунаха. После, сякаш следвайки един и същ таен сигнал, те се притиснаха и започнаха да се целуват с онова настървение, с което го правят самотните хора.

– Искам да остана при теб – рече Бош, откъсвайки се от нея за миг.

– И аз искам да останеш – рече тя.

* * *

Неподвижните очи на Арсън блестяха и отразяваха неоновите светлини на нощта. Той смукна силно от цигарата и задържа скъпоценния

дим. Беше натопена във феноциклидин³⁴. По лицето му се разля усмивка, докато струйките дим се изнизваха от ноздрите му.

– Ти си единствената акула, използвана като стръв – каза той на Шаркай. – Загряваш ли?

Изсмя се и дръпна отново, преди да подаде цигарата на Шаркай, който махна с ръка, понеже беше пушил достатъчно. Цигарата пое Чепа.

– Аха, ама вече се уморих от тия говна – рече Шаркай. – Що не се пробваш и ти един път?

– Стига бе, човек, ти си единственият, който може да се измъква. Аз и Чепа няма да можем да изиграем тази игра, човече. Пък нали си имаме и наша – ти не си достатъчно едър, за да бяхтиш тия педали.

– Абе защо не пробваме пак универсалния магазин? – рече Шаркай. – Хич не обичам, когато не знам какъв е човекът. А при универсалния ми харесва. Ние си гепим нашето, пък мен не могат да ме гепят.

– Не става – обади се Чепа. – Не можем да се върнем пак там, щото не знаем дали онзи, последният, не се е обадил на шерифа. Трябва да стоим настрана от онова място за известно време. Куките сигур дебнат входа от същия паркинг, дето бяхме ние.

Шаркай знаеше, че са прави. Просто си помисли, че да излиза на лов за педали по булевард „Санта Моника“ вече беше доста рисковано. Много скоро тия двамата нямаше вече да искат на нападат хората, а щяха да го пращат да свърши всичко сам и да донесе парите. Точно тогава щеше да ги чупи, той знаеше това.

– Добре – рече Шаркай и слезе от тротоара. – И да не ме прецакате.

Тръгна да пресича улицата. Арсън извика след него:

– И само от БМВ нагоре!

Сякаш има нужда да ми казва, помисли си Шаркай. Той извървя половин пряка по посока на „Ла Брея“ и спря. Облегна се на вратата на един затворен бояджийски магазин. Оставаше му още половин пряка до „Хот Род“, книжарницата за възрастни, която предлагаше всякакви снимки на мъже срещу двадесет и пет цента. Обаче беше достатъчно близо, за да успее да хване окото на някой, който излиза оттам. Ако, разбира се, онзи търси нещо за хващане. Той се огледа назад и забеляза огънчето на цигарата в тъмнината, където Арсън и Чепа седяха върху мотопедите.

Шаркай не беше стоял там и десет минути, когато един нов „Гранд“ спря до бордюра и стъклото на шофьора се плъзна надолу. Шаркай

34. Феноциклидин – химическо съединение с упойващо въздействие. Б. пр.

тъкмо се канеше да го изхвърли от мислите си, понеже помнеше, че му трябва „от БМВ нагоре“, но в този момент забеляза проблясване на злато и приближи. Адреналинът му подскочи. Китката на шофьора, почираща върху волана, беше увенчана с „Ролекс Президентшъл“. Ако беше истински, Арсън знаеше откъде могат да получат за него 3000 долара. Това значи по бон на човек, да не говорим какви неща може да има у дома си или в портфейла жертвата. Шаркай огледа мъжа. Изглеждаше както трябва – бизнесмен. Тъмна коса, тъмен костюм. На около четиридесет и пет, не повече. Шаркай би могъл да го „удари“ и сам. Мъжът се усмихна на момчето и каза:

– Ей, как си?

– Горещо-долу. Къде така?

– О, де да знам. Просто се разкарвам. Искаш ли да се повозиш при мен?

– Докъде?

– Ами знам едно местенце, където можем да отидем. Да останем малко насаме...

– Имаш ли стотачка у себе си?

– Не, ама имам петдесет долара, които да похарча за бейзбол.

– Подавач ли си, или хващач?

– Подавач съм. И съм си купил моя собствена ръкавица.

Шаркай се поколеба и хвърли едно око към пресечката, беше видял огънчето на цигарата. Вече го нямаше. Сигурно са готови за действие. Той погледна отново към часовника на ръката на мъжа.

– Хитро – рече Шаркай и се качи в колата.

Потеглиха на запад покрай пресечката, където трябваше да стоят Арсън и Чеп. Шаркай едва се удържа да не се обърне, но му се стори, че чува бръмченето на мотопедите. Те идеха отзад.

– Къде отиваме? – запита той.

– Е, не мога да се прибера вкъщи с теб, приятелю. Обаче знам едно място, където можем да отидем. Там никой няма да ни пречи.

– Хитро.

Спряха на светофара при „Флорес“, което накара Шаркай да си спомни за човека от онази вечер. Бяха близо до неговата къща. Арсън почваше да удря все по-силно. Това трябваше да спре, иначе щяха да утрепят някого. Надяваше се човекът да си даде ролекса мирно и тихо. Нямахше начин да се предскаже какво щяха да направят онези двамата. Както са се напушили с феноциклидин, сигурно са готови за кървави битки.

Изведнъж колата кривна в пресечката. Шаркай забеляза, че светофарът беше все още червен.

– Какво става? – остро запита той.

– Нищо. Уморих се да чакам, това е.

Шаркай реши, че вече не би било подозрително, ако се обърне назад. Нямаше мотопеди. Ах, копеленцата му, помисли си той. Усети напираша влага по челото си и първите признаци на страха. Колата зави надясно при „Барни'с“ и се отправи нагоре по хълма към Сънсет. После завиха на изток, а след това отново на север.

– Били ли сме заедно преди? – запита мъжът. – Изглеждаш ми познат. Не помня добре, може би сме се виждали някъде?

– Не, никога не съм... Не мисля.

– Я ме погледни.

– Какво? – Шарай беше стреснат от въпроса и острия тон на мъжа. – Защо?

– Погледни ме. Познаваш ли ме? Виждал ли си ме преди?

– За какво е всичко това бе, човек? Казах вече – не.

Мъжът отби от улицата и навлезе в източния край на паркинга зад „Холивуд Боул“³⁵. Мястото беше безлюдно. Той караше бързо и мълчаливо към тъмния северен край. Ако това ти е спокойното местенце, помисли си Шаркай, значи тоя „Ролекс“ на ръката ти не е истински, мой човек.

– Ей, какво правим тук бе, човече? – рече Шаркай. Вече мислеше как да се измъкне. Беше сигурен, че Арсън и Чепа, както се бяха издокарвали, вече сигурно са се изгубили. Беше останал сам с този човек и искаше да се чупи.

– Залата е затворена – каза Ролекса. – Обаче аз имам ключ за гримьорната, загреваш ли? Само ще минем тунела под Кахуенга и близо до мястото, където излиза, ще свием по една пътечка. Няма да ни види никой. Аз работя там и знам, че по това време няма хора.

За момент Шаркай се замисли дали да не пробва и да нападне мъжа сам, но веднага реши, че няма да се справи. Освен ако не го изненада по някакъв начин. Щеше да изчака. Мъжът угаси двигателя и отвори вратата на колата. Шаркай също отвори своята врата, слезе и се огледа из тъмния паркинг. Търсеше двете светлинни на мотопедите, но не ги видя. Ще се пробвам сам с тоя тип, когато преминам оттатък, реши Шаркай. Трябваше да предприеме нещо. Или да му скочи, или поне да избяга.

35. „Холивуд Боул“ – зала с голяма сцена за концерти. – Б. пр.

Отправиха се към надписа, който гласеше „За пешеходци“. Отпред имаше бетонна пристройка с отворена врата, а след нея стълби. Докато слизаха надолу по стъпалата, мъжът с ролекса постави ръка на рамото на момчето, а след това я премести върху врата му с бащински жест. Шаркай усещаше студенината на металната верижка.

– Сигурен ли си, че не се познаваме, Шаркай? – запита мъжът. – Може би сме се виждали някъде?

– Не бе, човек, казвам ти, никога не съм те виждал.

Бяха стигнали почти до средата на тунела, когато Шаркай изведнъж осъзна, че не беше казал името си на мъжа.

ЧАСТ ПЕТА

Четвъртък, 24 май

Хари не беше го правил отдавна. В спалнята на Еленър той се държа непохватно, като мъж, който е твърде предпазлив и е забравил уменията си. Както винаги, когато беше за първи път с някоя жена, не се представи добре. През цялото време тя трябваше да го напътства с ръце и да шепне. Накрая той почти беше готов да се извини, но не го направи. Притиснаха се един о друг и задряхаха, а Хари усещаше аромата на косата ѝ. Същият ябълков аромат беше усетил у тях в кухнята предната вечер. Бош се беше увлякъл по нея и му се искаше да вдъхва този аромат всяка минута. Не след дълго той я събуди с целувки и двамата отново се любиха. Този път мина без напътствия, а и тя не се нуждаеше да използва ръцете си. Когато приключиха, Еленър му прошепна:

– Мислиш ли, че можеш да бъдеш сам на този свят и да не се чувстваш самотен?

Той не отговори веднага и тя отново го запита:

– Самотен ли се чувстваш, Хари Бош?

Той се замисли над това за момент, докато пръстите ѝ леко проследяваха линиите на татуировката му.

– Не знам какъв съм – прошепна накрая Хари. – Човек свиква да приема нещата такива, каквито са. А и аз винаги съм бил сам. Предполагам това ме прави самотен. Искам да кажа, досега.

Усмихнаха се и двамата в тъмното, целунаха се и скоро той долови равномерно ѝ дишане. Еленър беше заспала. Доста по-късно Бош стана от леглото, нахлузи панталоните си и излезе на балкона да пуши. По булевард „Оушън парк“ нямаше никакво движение и се чуваше шумът на океана от съвсем близо. Съседният апартамент беше тъмен. Навсякъде другаде също беше тъмно освен на улицата. Той забеляза, че цветчетата на жакарандовите дървета покрай тротоара бяха опаднали, образувайки на платното покритие като виолетов сняг, върху което бяха паркирани колите. Бош се облегна на парапета и издуха цигарения дим срещу хладния нощен ветрец.

Когато беше на средата на втората цигара, чу вратата зад него да се плъзга и веднага след това усети ръцете ѝ около кръста си. Тя го прегърна изотзад.

– Какво има, Хари?

– Нищо, просто размишлявах. А ти внимавай, димът е канцерогенен. Чувала ли си за страничния ефект при пушачите?

– За какво толкова мислиш? И така ли прекарваш нощите си най-често?

Бош се обърна и я целуна по челото. Тя беше облечена в късо пеньоарче от розова коприна. Хари прекара пръст надолу и после нагоре по врата ѝ.

– Почти не ми се случват нощи като тази. Просто не можех да заспя. Толкова неща се въртят в главата ми...

– Мислеше за нас двамата ли? – Тя го целуна по брадичката.

– Предполагам.

– И какво?

Той я погали по лицето, после прекара пръст по овала на брадичката ѝ.

– Чудех се откъде ли ти е ето този малък белег тук.

– О... имам го от малка. С брат ми карахме колело, а аз бях седнала на кормилото. Когато се спуснахме надолу по един хълм, който се казваше Хайленд Авеню – това беше по времето, когато живеехме в Пенсилвания, – той изгуби управлението. Колелото полетя и аз примрях от страх, понеже знаех, че ще се блъснем. И точно в момента, преди да паднем, той извика: „Ели, няма ти нищо!“ Просто ей така. И Понеже извика това, оказа се прав. Само си разцепих брадичката, но дори и не заплаках. Винаги съм се сещала за този случай, как той се беше опитал да извика на мен, вместо да се тревожи за самия себе си, но брат ми си беше такъв.

Бош свали ръце от лицето ѝ и каза:

– Мислех си също, че това, което стана между нас, е много хубаво.

– И аз така мисля, Хари. Доста хубаво за две „нощни птици“. Хайде сега в леглото.

Влязоха отново вътре. Бош най-напред отиде в банята и използва показалеца си вместо четка за зъби, а после се намъкна под чаршафа при нея. Сините цифри на електронния часовник върху нощното шкафче показваха 2:26 и Бош затвори очи.

Когато отново ги отвори, цифрите показваха 3:46 и в стаята се разнасяше някакъв противен цвъртящ звук. Той в миг установи, че не е вкъщи. После си спомни, че се намира в спалнята на Еленър Уиш. Когато окончателно се окопоти, видя Еленър наведена над него. Тя се беше протегнала и ровеше из купчината негови дрехи.

– Къде е? – рече тя. – Не мога да го открия.

Бош се пресегна към панталоните си и опипа с ръка колана, докато достигне пейджъра. Изключи го веднага, без да търси твърде дълго, понеже беше свикнал да прави това в тъмното.

– Божичко – рече тя. – Каква гадост!

Бош спусна крака отстрани на леглото, уви чаршафа около кръста си и стана. Прозя се и я предупреди, че ще запали осветлението. Тя каза „карай“ и когато Хари завъртя ключа, светлината избухна като фойерверк в очите му. След малко погледът му се проясни и той видя Еленър да стои пред него гола, загледана в дигиталния дисплей на пейджъра в ръката му. Бош също погледна номера, но не го позна. Той разтри лице с длан, а после приглади косата си. Върху нощното шкафче имаше телефон и Хари го взе в скута си. Набра номера и започна да рови из дрехите си за цигара. Когато я извади, той я пхна в уста, но не я запали.

Еленър една тогава осъзна, че е съвсем гола, и се отправи към фотойла да вземе пеньоара си. След като го облече, тя влезе в банята и затвори вратата. Бош я чу да пуска водата. Още на първото позвъняване слушалката отсреща се вдигна и вместо „здрассти“, Джери Едгар каза само:

– Хари, къде си?

– Не съм си у дома. Какво има?

– Онова хлапе, дето го търсеше... което се беше обадило да 911... намери ли го?

– Да, ама пак го търсим.

– Кои сте това „вие“? Ти и жената от ФБР ли?

Еленър излезе от банята и седна на ръба на леглото до него.

– Джери, защо ми се обаждаш? – запита Бош. Една неприятна тръпка премина по тялото му.

– Как беше името на хлапето?

Бош беше още замаян. От месеци не беше заспивал толкова дълбоко и тъкмо сега трябваше да го събудят. Той не можеше да си спомни веднага истинското име на Шаркай, а не искаше да пита Еленър, понеже Едгар можеш да чуе гласа ѝ и да разбере, че са заедно. Той погледна към нея и тъкмо когато тя се опита да каже нещо, Бош постави пръст върху устните си и поклати глава.

– Не е ли Едуард Нийз? – разчупи Едгар настъпилата тишина. – Нали така се казваше хлапето?

– Точно така – отвърна Бош. – Това е името му.

– Давал ли си му една от твоите визитни картички?

– Аха.

– Хари, не го търси повече.
 – Каж ми какво има.
 – Ела и виж сам. Шаркай е тук в пешеходния тунел под паркинга на „Холивуд Боул“, точно под Кахуенга. Спри на източния край. Ще видиш колите.

* * *

Източният край на паркинга на „Холивуд Боул“ трябваше да е съвсем празен в 4:30 сутринта. Докато се изкачваха нагоре по „Хайленд“ към входа на Кахуенга обаче Бош и Уиш забелязаха на северния край на паркинга струпаните служебни коли и микробуси, които винаги сигнализираха за насилствено или поне неочаквано отнемане на човешки живот. Входят на стълбището, което водеше към подлеза за пешеходци, оставаше вътре в квадрата, ограден от жълтата полицейска лента. Бош показва значката и изрече името си на униформения служител, който държеше една карнетка със списък на присъстващите служебни лица. Двамата с Уиш минаха под лентата и бяха посрещнати от шума на машина, който ечеше от входа на тунела. Бош знаеше, че това е генераторът, който захранва осветлението на мястото на престъплението. На най-горното стъпало, преди да тръгнат да слизат, той се обърна към Уиш и каза:

– Не предпочиташ ли да ме изчакаш тук? Няма нужда да ходим и двамата.

– Ама аз съм ченге, за Бога! – рече тя. – Виждала съм трупове и преди. Да не би да искаш да ме пазиш отсега нататък, Бош? Ще ти кажа нещо: искаш ли аз да слеза, а ти да ме изчакаш тук?

Стъписан от внезапната промяна на настроението ѝ, Бош не отговори. Постоя загледан в Еленър още малко, напълно объркан. После слезе няколко стъпала пред нея, но спря, когато видя едрото тяло на Едгар да излиза от тунела и да тръгва нагоре по стъпалата. Едгар изгледа Бош, а след това Хари видя как погледът на Джери мина над рамото му и се спря на Еленър Уиш.

– Хей, Хари – рече той, – това ли е новият ти партньор? Сигурно вече се разбирате добре.

Бош само продължи да го гледа. Еленър беше на три стъпала по-назад и вероятно не чу забележката.

– Прощавай, Хари – рече Едгар достатъчно високо, за да бъде чу дори въпреки бученето откъм тунела. – Нещо съм изнервен. Имах тежка нощ. Само трябва да видиш кого ми назначи за нов партньор онзи

шибан наш Паундс!

– Мислех, че ще получиш...

– Чуй сега: Паундс ме сложи да работя с Портър от пътната полиция. Тоя тип е вечно пиян.

– Знам. Как изобщо си успял да го вдигнеш от леглото?

– Не беше от леглото. Наложих се да го домъкна тук от „Папагала“ горе, в Северен Холивуд. Това е един от онези частни клубове за пияници. Още като ни представиха един на друг, Потър ми даде номера там и ми каза, че това било мястото, където ще мога да го намеря през нощта. Работел по някакъв секретен случай. Аз обаче се обадох в „Паркър Сентър“ и от службата за назначения в извънработно време ми отговориха, че такъв случай в момента няма. Ясно ми е, че той ходи там да кърка. Когато му се обадох, вече почти беше вързал кънките. Барманът ми каза, че пейджърът на колана му се задействал, но той дори не го чувал. Хари, ако му направим проба с алкохолен анализатор, може би скалата на аппарата няма да стигне за тоя тип.

Бош кимна и се намръщи в знак на съчувствие, но три секунди покъсно отхвърли мислено проблемите на Едгар. Усещайки, че Еленър вече е до него, той я представи на своя колега. Уиш и Едгар се ръкуваха и се усмигнаха един на друг, а Бош рече:

– Е, докъде стигнахте?

– Ами намерихме у убития ето тези неща – отвърна Едгар и вдигна едно прозрачно найлоново пликче. В него имаше снопче полароидни плаки. Други голи снимки на Шар-кай. Момчето бързо се беше заредило отново със стока. Едгар обърна пликчето и оттам изпадна визитката на Бош.

– Очевидно момчето е било „на работа“ из Бойтаун – продължи Едгар, – но щом вече си го задържал, значи сигурно знаеш за това. Когато видях визитната ти картичка, веднага си помислих, че сигурно това е същото момче, което се е обадило на номер 911. Ако искаш да слезеш до долу и да хвърлиш едно око, заповядай. Ние вече приключихме, така че можеш да пипаш каквото поискаш. Малко е шумно обаче, щото някой е изпочупил всички крушки в тунела. Още не е ясно дали това е бил убиецът, или са били изпочупени отпреди. Наложих се да докараме някакво осветление, само че кабелите не бяха достатъчно дълги, затова не можахме да оставим генератора тук отвън и сега реве вътре с всичките си пет конски сили.

Той се обърна, за да влезе обратно в тунела, но Бош се протегна и го хвана за рамото.

– Джери, кой ви се обади за това?

– Обаждането беше анонимно. И не на номер 911, затова няма никакъв запис. Дойде направо през номератора на холивудския участък. Обадилият се бил мъж. Само толкова успя да ни каже онзи малък дебелосерко от скаутите, който го е приел.

Едгар влезе отново в подлеза. Бош и Уиш го последваха. Самият подлез представляваше дълъг коридор, извиващ надясно. Подът беше бетонен и доста мръсен, а стените – покрити с груба бяла мазилка, обилно нашарена от графити. Вътре беше съвсем тъмно, ако не се брои осветеният участък при мястото на престъплението, някъде по средата на тунела. Бош видя проснатото по гръб тяло на Шаркай. Около Него в осветеното място работеха хората от екипа. Вървейки, Бош влачеше пръстите на дясната си ръка по мазилката на стената. Това го успокояваше. В тунела се усещаше стара влажна миризма, смесена с новите аромати на бензин и отработени газове от генератора. Бош усети как по врата и под ризата му започнаха да избиват капчици пот. Дишането му се беше ускорило. Минаха покрай генератора, разположен на десетина метра навътре от входа, после извървяха още толкова, за да стигнат до Шаркай, който лежеше на пода на тунела под острата светлина на прожекторите.

Главата на момчето беше извита към стената на тунела под неестествен ъгъл. Изглеждаше по-дребно и по-младо, отколкото си го спомняше Бош. Очите му бяха полуотворени и гледаха с онзи познат вторачен поглед на невиждащия. На фланелката му пишеше „Гънз’Енд’Роузис“ и цялата беше пропита с кръв. Джобовите на изтритите му джинси бяха празни и извадени навън. До тялото на земята имаше флакон с аерозолна боя, поставен в плик за веществени доказателства. На стената над главата му беше изписано: „Почивай в мир, Шаркай.“ Очевидно надписът беше направен от неумела ръка, понеже боята се беше разтекла. Черни вадички се спускаха надолу по мазилката, а някои от тях попиваха в косата на момчето.

Когато Едгар извика: „Искаш ли да я видиш?“, опитвайки се да преодолее шума на генератора, Бош разбра, че имаше предвид раната. Тъй като главата на Шаркай беше изкривена на една страна, разрезът на гърлото му не се виждаше. Само кръвта. Бош поклати отрицателно глава.

Той забеляза кървавото петно на стената и локвата на пода недалеч от тялото. Пияницата Портър сравняваше формата на капките кръв на местопрестъплението с подобни образци от няколко карти за служебно ползване. Един специалист от техническия екип на име Роберт пък ги фотографираше. Капките кръв по пода бяха с кръгла форма, а тези на

стената с елипсовидна. Не бяха необходими никакви карти, за да установи човек, че хлапето е било убито точно на това място в тунела.

– Както изглежда – рече Портър на висок глас, без да се обръща конкретно към някого, – някой е дошъл изотзад, прерязал му е гърлото и го е блъснал към стената.

– Прав си, Портър, но наполовина – каза Бош. – Как би могъл някой да дойде изотзад в тунел като този? Момчето е вървяло с някого и той го е оправил. Няма никакво промъкване, Портър.

Пияницата прибра служебните карти с образците в джоба си и рече:

– Извинявай, колега.

Не каза нищо повече. Той беше дебел и съсипан по начина, по който надобеляват и се съсипват много ченгета, когато останат на служба по-дълго, отколкото трябва. Портър все Още можеше да носи колан № 34, но над него, подобно на сенник, беше надвиснало огромно шкембе. Беше облечен в спортно сако от туид с протрити лакти. Лицето му беше с нездрав вид, бледо като недопечено тесто, а пиянският му нос – голям, безформен и болезнено червен.

Бош запали цигара и пусна изгорялата клечка в джоба си. Клекна до трупа като бейзболен хващач, вдигна найлоновия плик с аерозолната боя и го разклати. Флаконът беше почти пълен и тъкмо този факт потвърди онова, което той знаеше и от което вече се опасяваше. Самият Бош беше убил Шаркай по един или друг начин. Беше започнал да го следи и издирва, превръщайки го в „ценен“ или поне евентуално такъв за случая. А някой не е могъл да позволи това. Бош остана дълго да клечи там с лакти, подпрени на коленете, държейки цигарата пред устата си. Пушеше и гледаше трупа, за да е сигурен, че никога не ще го забрави.

Медоус беше част от всичко това – кръгът от свързани обстоятелства, станали причина за смъртта на момчето. Но не и Шаркай. Той си беше просто уличен боклук и вероятно смъртта му бе спасила нечий живот. Но той не заслужаваше това. В случая Шаркай беше невинен. А това означаваше, че нещата вече са извън контрол и бяха влезли в сила нови правила – и за двете страни. Бош посочи с ръка към гърлото на Шаркай и човекът от медицинския екип изтегли трупа настрана от стената. Бош постави едната си ръка на земята за равновесие и дълго гледа разкъсаното гърло. Не искаше да забрави нито една дребна подробност. Главата на Шаркай се беше отметнала назад, разкривайки раната на врата. Очите на Бош не трепнаха през цялото време.

* * *

Когато най-сетне Бош вдигна поглед от трупа, той забеляза, че Еленър вече не беше в тунела. Стана и направи знак на Едгар да излязат навън, за да поговорят. Не искаше да се надвиква с генератора. Когато излязоха навън, той видя Еленър да седи сама на най-горното стъпало. Минаха покрай нея и Хари докосна рамото ѝ с ръка. Усети как тя трепна от допира му.

Когато Бош и старият му партньор се отдалечиха достатъчно от шума, Хари каза:

– Е, какво откриха хората от техническия екип?

– Нищо, дявол да го вземе – отвърна Едгар. – Ако е работа на някоя банда, то това е най-чистата, която съм виждал. Никакъв отпечатък или следа. Флаконът е съвсем чист. Няма никакво оръжие. Няма и свидетели.

– Шаркай си имаше тайфа, с която до днес живееш в един мотел близо до булеварда, но не беше член на никаква банда – рече Бош. – Всичко това го има в досието му. Момчето беше дребен измамник – знаеш, снимчици, това-онова, от време на време врътва номер на някой педал, все разни такива.

– Искаш да кажеш, че името му е в папките на бандите, но не е участвал в никоя от тях?

– Точно така.

Едгар кимна и рече:

– И все пак би могъл да го е очистил някой, който го е взел за член на банда.

В този момент Уиш приближи двамата детективи, но не каза нищо.

– Знаеш, че това не е бандитска работа, Джери – рече Бош.

– Знаем ли?

– Аха, знаеш. Щото, ако беше, тук нямаше да има пълен с боя флакон. Нито един член на банда не би оставил такова нещо след себе си. Освен това, който и да е надраскал онова нещо там, на стената, хич не е бил специалист. Боята се е разтекла. Който го е направил, не е разбирал нищо от писане по стена с аерозолна боя.

– Я ела настрана за малко – рече Едгар.

Бош погледна Еленър и ѝ кимна, че всичко е наред. Двамата с Едгар се отдалечиха на няколко крачки и застанаха близо до полицейската лента.

– Какво ти каза това хлапе и как така се мота на свобода, щом е

било замесено в случая? – запита Едгар.

Бош му разказа всичко в общи линии и допълни, че все още не са знаели дали Шаркай е бил важен за случая или не. Обаче някой очевидно го е смятал за такъв и не е искал да рискува. Докато говореше, Бош погледна нагоре към хълмовете и забеляза, че първите лъчи на зората бяха очертали високите палми по билата. Едгар отстъпи крачка настрана и също се загледа натам. Но той не гледаше небето. Очите му бяха затворени. Дори обърна гръб на Бош.

– Хари, знаеш ли какъв ден е през този уикенд? – запита той. – Денят на загиналите във войната. Това е най-големият тридневен празник в годината. Началото на летния сезон. Миналата година през този уикенд продадох четири къщи и изкарах толкова пари, колкото получавам за цяла година като ченге.

Бош се стъписа от ненадейния обрат на разговора.

– За какво приказваш?

– Това, за което приказвам, е, че... нямам намерение да си късам гъза от работа по тоя случай. И не мисля да си развалям уикенда, както последния път. Та значи това, което искам да ти кажа, е, че ако искаш, веднага отивам при Паундс и му казвам, че ти и жената от ФБР искате този случай, понеже е свързан с другия, по който вече работите. Иначе ще се захвана с него, но само в рамките на работното време...

– Кажй на Паундс каквото искаш, Джери. Мен не са ме извикали тук.

Бош тръгна обратно към Еленър, но Едгар каза:

– Само още нещо. Кой знаеше, че си открил хлапето?

Бош спря и погледна Еленър. Без да се обръща, той отвърна:

– Задържахме го на улицата. Разпитахме го в участъка. Докладите отидоха в Бюрото. Какво искаш да чуеш от мен, Джери?

– Нищо – рече Едгар. – Но все пак, Хари, ти и феберейката можехте да се погрижите за свидетеля си малко по-Добре. Така щяхте да ми спестите малко време и да осигурите на момчето малко повече живот.

Бош и Уиш тръгнаха към колата, без да отговорят. Когато седнаха вътре, той попита:

– Кой друг знаеше?

– Какво искаш да кажеш? – рече тя.

– Това, което попита Едгар преди малко – кой друг знаеше за Шаркай?

Тя се замисли за момент, после каза:

– Рурки получава от мен ежедневно резюме на докладите ми.

Оставих му и бележка във връзка с хипнозата. Докладите отиват в архива, откъдето копия се предават на старшия специален агент. Лентата със записа на разпита, която ми даде, е заключена в бюрото ми. Никой не е чул онова, нито е било презаписано. Така че, предполагам, някой е видял докладите ми. Но ти дори не си и помисляй нещо такова, Хари. Никой... Не може да бъде...

– Е, поне са разбрали, че сме открили хлапето и че може да се окаже важно. Това какво ти говори? Трябва да има замесен някой отвътре.

– Хари, това е празна работа. Би могло да бъде по хиляди начина. Както каза ти, ние го спипахме на улицата. Може би някой е наблюдавал. Приятелите му, онова момиче... Всеки би могъл да се изтърве пред някого, че сме търсили Шаркай.

Бош се помисли за Люис и Кларк. Те сигурно бяха видели, когато той и Уиш задържаха момчето. Каква игра играеха онези двамата? Нищо не се връзваше.

– Шаркай беше едно упорито малко копеленце – рече той. – Нима мислиш, че просто така би влязъл с някого в тунела? Според мен той не е имал никакъв избор. И за да направи това, значи онзи е бил някой със значка.

– Или някой с пари. Добре знаеш, че той би тръгнал с всеки, който има пари.

Тя не бързаше да запали двигателя на колата. Стояха замислени, докато накрая Бош каза:

– Това с Шаркай беше съобщение.

– Какво?

– Съобщение за нас. Не разбираш ли? Оставили са моята визитка у него. Обадили са се по линия, от която обаждането не може да бъде проследено. И са го оправили в тунел. Искат да ни покажат, че те са свършили всичко това. Искат да сме наясно, че имат човек вътре. Те просто ни се присмиват.

Тя запали колата.

– Накъде да карам?

– Към Бюрото.

– Хари, внимавай с тая работа за вътрешния човек. Ако се опиташ да я пробуташ, и се окаже, че не е истина, може да предоставиш по този начин на враговете си възможността да ти видят сметката.

Враговете ли, помисли си Бош. Кой ли са ми враговете този път?

– Аз убих онова хлапе – рече той. – Най-малкото, което смятам да направя, е да открия кой го е извършил.

* * *

Бош се загледа през прозрачната завеса в приемната надолу, към гробището за ветерани, докато Еленър Уиш отключваше вратата към канцелариите на Бюрото. Мъглата още не беше скрила полето с надгробни камъни и отгоре те приличаха на хиляди призраци, измъкнали се едновременно от ковчезите си. Бош виждаше тъмното петно на дупката, изкопана върху билото на хълма в северния край на гробището, но все още не можеш да каже за какво беше направена. Приличаше много на общ гроб – Един голям ров на хълма, една голяма рана. Изкопаната пръст беше покрита с листове черен полиетилен.

– Искаш ли кафе? – каза Уиш зад гърба му.

– Разбира се – отвърна той. Дръпна се назад от завесата и я последва към стаята. В Бюрото нямаше никой. Влязоха в служебната кухничка и той я наблюдаваше, докато тя поставяше смляно кафе във филтърната цедка на машината и я включваше. Стояха, без да говорят, и гледаха как кафето бавно изтича в кръглата стъклена каничка върху нагриващата плочка. Бош запали цигара и се опита да мисли само за предстоящото кафе. Тя махна с ръка срещу дима, но не му каза да угаси цигарата.

Когато кафето стана готово, Бош го поиска черно и то прониза всички негови органи като изстрел. Той си напълни втора чаша и отнесе и двете до оперативната стая. Припали Цигара от фаса на първата и се настани зад временно отреденото му бюро.

– Тая ще ми е последната – рече той, когато забеляза, че го гледа какво прави.

Еленър си наля чаша вода от шишето, което извади от бюрото си.

– Никога ли не ти свършват водните запаси? – запита той.

Тя не обърна внимание на въпроса му.

– Хари, не можем да обвиняваме себе си за Шаркай. Ако го направим, то значи, че ще трябва да пазим всеки, с когото разговаряме. Трябва ли да отидем да грабнем майка му и да я поставим под свидетелска закрила? Ами онова момиче от мотела, което го познаваше? Виждаш ли – шантава работа! Шаркай си беше Шаркай. Живееш ли на улицата, на улица-та умираш.

Отначало Бош не каза нищо. След малко рече:

– Дай да видя имената.

Уиш извади папките по случая в „Уестленд“. Порови из тях и измъкна една разпечатка, дълга няколко страници и сгъната на хармоника. Хвърли я на бюрото пред него и каза:

– Това е пълният списък на всички, които са имали сейфове. След някои имена има бележки, но те вероятно не са свързани със случая. Повечето се отнасят до това дали сме подозирали наемателите на сейфове, че искат да подведат застрахователните компании или не.

Бош започна да разгъва разпечатката и откри, че съдържа един дълъг списък и пет къси, маркирани от „А“ до „Д“. Той попита какво значи това и тя заобиколи бюрото, за да се наведе над рамото му. Бош усети ябълковия аромат на косата ѝ.

– Значи дългият списък е, както казах, на всички, които са имали сейфове. Той е общ. От него направихме пет извадки от „А“ до „Д“. Първата съдържа хора, които са наели сейфове до три месеца преди обира. Втората – „Б“ – такива, които не са декларирали никакви липси. Следващата извадка съдържа имената на наематели, които или са починали, или не сме могли да открием поради това, че са си сменили адресите, или пък са дали фалшива информация, с една дума, при тях сме стигнали до задънена улица. Четвъртата и петата извадка съдържат повтарящи се имена от първите три. „Г“ са хора, наели сейф през последните три месеца, но не-декларирали загуба, а „Д“ – всички от „задънената улица“, които фигурират и в тримесечния списък. Ясно ли ти е?

Ясно му беше. Във ФБР бяха решили, че трезорът е бил проучен от крадците преди удара и най-вероятно това е било съпътствано от влизане в банката и наемане на сейф. Така те биха могли да получат легален достъп – човекът, който е наел сейфа, би могъл да влиза когато си поиска през работно време и да се поогледа наоколо. Така че списъкът, съдържа имената на всички, наели сейфове през последните три месеца преди кражбата, с голяма вероятност съдържаше и името на съгледвача.

Второ, изглеждаше правдоподобно този съгледвач да не иска да привлича вниманието върху себе си след кражбата, така че би могъл да не декларира никаква липса от сейфа си. Това би го включило в списъка „Г“. Ако обаче даде невярна информация в картоната си, тогава името му би попаднало в списък „Д“.

В списък „Г“ имаше само седем имена, а в „Д“ – пет. Едно от тези в „Д“ беше оградено. Фредерик Б. Айсли от Парк Ла Бреа – човекът, който беше купил трите хонди с висока проходимост от Тъстин. Другите имена имаха само отметки.

– Помниш ли? – рече Еленър. – Казах ти, че това име ще изскочи отново.

Хари кимна.

– Айсли – продължи тя. – Ние смятаме, че той е съгледвачът. Наел

е сейфа девет седмици преди обира. Архивите на банката са отразили четири посещения на трезора през следващите седем седмици. Обаче след удара той повече не се появява. Не е дал и декларация. А когато се опитахме да се свържем с него, адресът се оказа фалшив.

– Имате ли негово описание?

– Не чак такава, че да ни свърши работа. Нисък, мургав и вероятно симпатичен, толкова само успяха да ни кажат служителките в банката. Ние си помислихме, че този тип би могъл да бъде съгледвачът, още преди да открием това за хондите. Когато един наемател поиска да види своя сейф, служителят го въвежда вътре, отключва малката вратичка и после го придружава до една от специалните стаички. Като свършат, двамата заедно връщат касетата в сейфа и клиентът се разписва в картонна си. Също като в библиотека. Когато обаче погледнахме в картонна онзи тип, видяхме, че инициалите му бяха „Ф.Б.Р.“³⁶ Ти си човек, който не обича съвпаденията. Ние – също. Решихме, че някой ни се подиграва. По-късно това се потвърди, когато проследихме покупката на високопородимите коли в Тъстин.

Хари отпи от кафето си.

– Не че сме стигнали донякъде – продължи тя. – Ние така и не го открихме. Намерихме неговата касетка сред боклуците в трезора след обира, проверихме я за отпечатьци – нищо. Показахме на чиновниците в банката няколко снимки, сред които и на Мадоус, но те не го разпознаха.

– Бихме могли да отидем отново и този път да им покажем снимки на Франклин и Делгадо. Да видим дали пък някой от тях не е Айсли.

– О, да, можем наистина. Ей сега се връщам.

Тя стана и излезе, а Бош продължи да пие кафе и да изучава списъците. Прочетете всяко име и адрес, но нищо не събуди у него никакъв интерес освен имената на няколко знаменитости, политици и други от този род, които бяха наели сейфове. Бош вече преглеждаше списъка за втори път, когато Еленър се върна. Тя носеше един лист хартия, който постави пред него.

– Надникнах в канцеларията на Рурки. Вече беше изпратил повечето от бумагите, които му оставих, в архивите. Бележката за хипнозата обаче беше все още там, където я оставих, значи не я е видял. Взех я, понеже вече няма нужда от нея, пък и по-добре да не я вижда.

36. Ф. В. Айсли – игра на думи – на англ. ФБР се произнася Еф-Би-Ай и се изписва FBI. – Б. пр.

Хари хвърли един поглед на листа, стъгна го и го прибра в джоба си.

– Да ти кажа право – рече тя, – не мисля, че оттук би могло да изскочи нещо. Искам да кажа, че не виждам така нещата... Пък и Рурки е технократ, а не убиец. Както се бяха изразили по твой адрес онези от лабораторията за изследване на поведението, той не би прескочил определени граници за пари.

Бош я погледна и изпита желание дай каже нещо приятно, да я върне отново на своя страна. Обаче не можеше да измисли нищо и не разбираше този нов хладен повей в държанието ѝ.

– Забрави това – рече той, а после, гледайки списъците, запита: – Докъде стигнахте при проверката на тези хора, които не са декларирали липси?

Тя погледна в разпечатката, където Бош току-щр беше оградил списък „Б“. Той съдържаше деветнайсет имена.

– Проверихме дали всеки от тях има криминално досие – започна Уиш. – Обадохме им се по телефона, а после се срещнахме и лично. Ако някой от агентите започнеше да изпитва странно усещане или пък нечия история не се връзваше добре, друг агент продължаваше разпита. Просто за да има и друго мнение. Аз самата не участвах в това. Бях включена в екипа, който работеше навън. Ако някое име от тези те интересува, бих могла да поискам копие от разпитния протокол.

– Какво ще ми кажеш за виетнамските имена от списъка? Преброих тридесет и четири наематели на сейфове с виетнамски имена, от тях четирима са в списъка на онези, които не са декларирали липси, и един в „задънения“ списък.

– Ами какво мога да ти кажа за виетнамците? Нищо повече, отколкото за китайците, корейците, белите, черните и латиноамериканците. Всички имат равни шансове да станат бандити.

– Да, обаче при Медоус имаме връзка с Виетнам. Сега стигнахме до Франклин и Делгадо, които вероятно също са замесени. А и тримата са служили във военната полиция във Виетнам. После имаме „Рота Чарли“, която може да има, а може и да няма връзка с всичко това. Така че след като Медоус вече е бил заподозрян и вие сте започнали да ровите из военните досиета на „тунелните плъхове“, не направихте ли нещо повече по отношение на виетнамците от списъка?

– Не... О, да. Проверихме всички наематели от други националности, да видим от колко време са тук и дали пребивават легално. Но само толкова. – Тя замълча за момент. – Не мога да разбера накъде биеш. Вярно, в това направление не се потрудихме кой знае колко, но и

Медоус все още не беше заподозрян, поне до няколко седмици след обира. После обаче повечето от тези хора бяха разпитани. След като се съсредоточихме върху Медоус, не си спомням да сме се връщали назад, за да проверяваме дали някои от имената в списъка не се връзват по някакъв начин с неговото. Смяташ, че Някой от виетнамците би могъл да е замесен ли?

– Не знам какво смятам. Просто търся връзки. Съвпадения, които не са съвпадения.

Бош извади от вътрешния джоб на самото си бележник и започна да преписва в него имена, рождени дати и адреси на виетнамци, които са държали сейфове. Най-отгоре в своя списък той постави четиримата, които не бяха декларирали Липси, и този от „задънения“ списък. Тъкмо беше довършил писането и затвори бележника, когато в стаята влезе Рурки, с все още мокра от сутрешния душ коса. На лицето му беше изписано „ШЕФ“. Той видя Бош и Уиш, след което погледна часовника си.

– Почнали сте отрано, а?

– Свидетелят ни беше убит – рече Уиш с каменно лице.

– Господи! Къде? Има ли някой задържан?

Уиш поклати глава и погледна към Бош с изражение, което го предупреждаваше да не започва нищо. Рурки също погледна към него.

– Има ли това връзка с нашия случай? – рече той. – Някакво доказателство по него?

– Така смятаме – рече Бош.

– Господи!

– Ти го каза – рече Бош.

– Да вземем ли случая от полицията и да го прикрепим към разследването на Медоус? – запита Рурки, гледайки право в Уиш. Явно Бош не участваше при вземането на решение. Тя не отговори и затова Рурки допълни: – Трябвало ли е да му предложим закрила?

Бош не можа да се въздържи:

– От кого?

Един мокър кичур коса падна върху челото на Рурки. Лицето му стана тъмночервено.

– Какво, по дяволите, означава това?

– Откъде знаеш, че полицията е взела случая?

– Какво?

– Току-що попита дали да вземем случая от полицията. Откъде знаеше, че е техен? Ние не сме ти казали.

– Просто така реших. Бош, възразявам срещу подобни инсинуации и бих те пратил по дяволите. Нима намекваш, че аз или някой от... Ако искаш да изкараш, че има някакво изтичане на информация по служебна линия, веднага ще поискам вътрешно разследване. Но още отсега искам да ти кажа, че ако има такова изтичане, то не е от Бюрото.

– Ами откъде, по дяволите, би могло да бъде? Какво стана с докладите, които ти оставихме? Кой друг ги е виждал?

Рурки поклати глава:

– Хари, не ставай смешен. Разбирам чувствата ти, но искам да се успокоиш за малко и да помислиш. Свидетелят е бил взет от улицата и разпитан в холивудския участък, след което е бил оставен в младежки прият. А от известно време твоего собствено управление те следи, детективе. Съжалявам, но очевидно дори твоите хора ти нямат доверие.

Лицето на Бош потъмня. Почувства се предаден. Рурки можеше да знае за „опашката“ единствено от Уиш. Тя беше забелязала Люис и Кларк. Защо не беше казала нищо на него вместо на Рурки? Бош погледна към нея, но тя беше свела поглед към бюрото си. Той погледна отново Рурки, който клатеше глава.

– Да, тя забеляза, че те следят още първия ден. – Рурки се огледа наоколо из празната стая, очевидно желайки да бе имал по-голяма публика. Местеше тежестта си от единия крак на другия като боксьор в своя ъгъл, който нетърпеливо чака да започне следващият рунд, за да стовари нокаутиращия си удар върху вече отпадналия противник. Уиш продължаваше да седи безмълвна зад бюрото си. В този момент на Бош му се стори, че се бяха прегръщали в леглото ѝ преди милион години. Рурки каза:

– Може би трябва да огледаш себе си и своето управление, преди да започнеш да отправяш нелепи обвинения.

Бош не каза нищо. Просто стана и тръгна към вратата.

– Хари, къде отиваш? – извика Уиш от бюрото си. Той се обърна, погледна я за момент, после излезе.

* * *

Люис и Кларк забелязаха колата на Бош още щом излезе от гаража на ФБР. Кларк беше зад волана. Люис старателно отбеляза точното време в бележника си.

– Явно нещо му е влязло отзад, като гледам – рече той. – Я по-добре да побързаме, да не го изтървем.

Бош беше завил на запад до „Уилшайър“ и се беше отправил към

шосе № 405. Кларк увеличи скоростта, за да не изостанат в оживеното сутрешно движение.

– И на мен щеше да ми влезе нещо отзад, ако току-що бях изгубил единствения си свидетел – рече Кларк. – И ако сам го бях убил.

– Как така?

– Ами нали видя. Той остави хлапето в онзи приют и си тръгна. Не знам какво е видяло хлапето или какво им е казало, обаче то е било достатъчно важно, че да се наложи да го очистят. Бош трябваше по-добре да се погрижи за него. Можеше да го прибере на сигурно място.

Движеха се на юг по шосе 405. Бош беше десет коли напред и вече се беше престоил в платното за по-ниски скорости. Шосето беше гъсто натъпкано с вонящи маси от движеща се стомана.

– Мисля, че отива към шосе № 10 – рече Кларк. – Тръгнал е за Санта Моника. Може би се връща в нейната къща, където си е забравил четката за зъби. Или пък ще я изчака там, дай тегли една за обяд. Знаеш ли какво мисля? Я да го оставим и да се върнем да поговорим с Ървинг. Мисля, че ще можем да скалпим нещо от тая история със свидетеля. Най-малко нехайно отношение към служебните задължения, а то стига, за да се вдигне шум по-нагоре. В най-добрия случай ще го преместят от отдел „Убийства“, а пък Хари Бош, ако не работи по убийствата, сам ще си вземе шапката и ще се махне от полицията. А ние ще можем да си запишем още една червена точка.

Люис помисли върху идеята на своя партньор. Не беше лоша. Можеше да проработи. Но той не искаше да изоставя следенето без изричното нареждане на Ървинг.

– Карай след него засега – рече той. – Когато спре някъде, ще слеза да пусна една монета и да видя какво ще иска Ървинг от нас. Когато ми се обади тази сутрин във връзка с хлапето, звучеше развълнуван. Сякаш нещата вървят добре. Затова не искам да се оттегляме, преди да ни е наредил да го направим.

– Добре де, все пак Ървинг откъде е разбрал, че са светили маслото на хлапето толкова скоро?

– Не знам. Я внимавай, завива по № 10.

Те последваха сивия „Каприс“ по шосето за Санта Моника. Сега се движеха срещу големия поток от коли и излизаха във от започващия работа град, където движението не беше толкова натоварено. Бош обаче вече не бързаше. И дори отмина отбивките „Кловър Фийлд“ и „Линкълн“, по които можеше да стигне до дома на Уиш, като остана на шосето, докато то не зави и не мина през тунела, за да излезе отново под

крайбрежните скали, вече под името главен пък „Пасифик Коуст“. Той се отправи на север покрай брега, а слънцето над него светеше ярко и напред в далечината се мерзелееха в утринната мъгла силуетите на планините при Малибу.

– Ами сега какво? – рече Кларк.

– Не знам. Поизостани малко.

Нямаше много движение по „Пасифик Коуст“ и за тях представляваше проблем да поддържат през цялото време дистанцията от една кола между тяхната и тази на Бош. Макар Люис все още да вярваше, че ченгетата никога не поглеждат назад, за да проверят дали са следени, днес той реши да направи едно изключение в това си схващане заради Бош. Свидетелят му беше убит и можеше инстинктивно да си помисли, че някой го следи.

– Така, още по-назад. Имаме цял ден на разположение, както и той.

Бош поддържаше същото темпо през следващите няколко километра, докато стигна до кея при Малибу, където отби към паркинга пред ресторанта „Алис“. Люис и Кларк продължиха. На половин километър напред Кларк направи забранен завой в обратната посока. Когато стигнаха до паркинга, колата на Бош беше все още там, но него не видяха.

– Пак ли е в ресторанта? – рече Кларк. – Сигурно много обича това място.

– Ама то даже не е отворено толкова рано.

Двамата започнаха да се озъртат във всички посоки. На края на паркинга имаше още четири коли, а рамките върху покривите им говореха, че принадлежат на сърфистите, които се издигаха и спускаха по вълните южно от кея. Накрая Люис забеляза Бош и посочи натам с пръст. Детективът вървеше с наведена глава по кея и беше стигнал някъде до средата, а силният вятър рошеше косата му във всички посоки. Люис се огледа за фотоапарата и си спомни, че го беше оставил в багажника. Извади от жабката бинокъл и започна да го фокусира към ставащата все по-малка фигура на Бош. Наблюдава го, докато Хари стигна края на дървения кей и подпря лакти върху парапета.

– Какво прави той? – запита Кларк. – Дай да погледна.

– Ти караш, аз ще гледам. Не прави нищо, просто си стои там.

– Трябва да прави нещо.

– Сигурно размишлява. Това стига ли ти?... Ето, пали цигара. Доволен ли си? Все пак върши нещо... Я чакай!...

– Какво?

– Мамка му! Трябваше да приготвим фотоапарата.

– Какво значи това „приготвим“? Дявол да го вземе, това е твоята работа за днес. Аз карам. Какво прави Бош?

– Пусна нещо във водата.

През бинокъла Люис видя как Бош се наведе силно напред. Гледаше нещо долу във водата. Доколкото Люис можеше да види, на кея нямаше никой друг.

– Какво е пуснал? Можеш ли да видиш?

– Как, мамка му, да разбере какво е пуснал? Не виждам водната повърхност отгук. Искаш ли да отида и да помоля някой от онези момчета, сърфистите, да свърне за малко насам и да погледне вместо нас? Не знам какво е пуснал.

– Я охлади малко мотора! Просто те попитах. Ами не видя ли поне какъв цвят беше това, дето го е пуснал?

– Май бяло. Някакво топче. То сякаш плуваше отгоре...

– Стори ми се, че каза, че не виждаш повърхността.

– Абе исках да кажа, че падаше леко. Мисля, че беше парцалче или някаква хартия.

– Какво прави сега?

– Стои си там на парапета. Гледа във водата.

– Сигурно изживява някаква криза. Може би ще скочи, та да забравим и ние цялата тая проклета работа.

Кларк се изкикоти на плоската си шега. Люис – не.

– Аха, точно така. Сигурен съм, че това ще стане.

– Я ми дай бинокъла и иди да се обадиш. Виж какво ще иска от нас Ървинг.

Люис му подаде бинокъла и слезе от колата. Най-напред отиде отзад, отвори багажника и извади никона. Постава дългия обектив, после го занесе до прозореца на шофьора и го подаде на Кларк.

– Направи му една снимка, както си стои там, та да има какво да покажем на Ървинг.

След това Люис се отправи към ресторанта да търси телефон. Върна се след по-малко от три минути. Бош все още стоеше подпрян на парапета в края на кея.

– Шефът каза при никакви обстоятелства да не прекъсваме наблюдението – рече Люис. – Каза също и че нашите доклади ставали само да си бършем гъза. Иска повече подробности и повече снимки. Разбираш ли?

Кларк беше твърде зает да гледа през обектива на фотоапарата, за да отговори. Люис взе бинокъла и също погледна. Бош стоеше

неподвижен. Люис не можеше да разбере какво прави. Мислеше ли? Защо трябваше да измине целия път дотук, за да мисли?

– Майната му на Ървинг! – рече Кларк неочаквано, пусна фотоапарата в скута си и погледна своя партньор. – Щракнах го няколко пъти, за да зарадваме Ървинг. Само че Бош не прави нищо. Просто си стои там...

– Вече не – каза Люис, все още гледайки през бинокъла. – Я пали мотора. Време е за представлението.

* * *

Бош тръгна обратно по кея, след като беше пуснал във водата смачкания на топче лист с бележката за хипнозата. Топчето остана на повърхността за момент, после потъна и изчезна от погледа му. Решението на Хари да открие убийците на Медоус вече беше твърдо, още повече че сега искаше възмездие и за Шаркай. Докато вървеше по дъсчения кей, той видя как плимутът, който го следеше, потегля и напуска паркинга пред ресторанта. Те са, помисли си Бош, но няма значение. Не му пукаше какво са видели. Вече имаше нови правила и Бош имаше свой план по отношение на Люис и Кларк.

Той подкара по шосе № 10 към града. Не си правеше труда да гледа в огледалото за черната кола, понеже знаеше, че тя е там. Той искаше да е там.

Когато стигна до „Лос Анджелис Стрийт“, той спря колата в забранената за паркиране зона пред държавната административна сграда. На третия етаж мина през една от претъпканите с хора приемни на имиграционната служба. Мястото миришеше като затвор – на пот, страх и отчаяние. Една отегчена жена седеше зад остъклено гише и решаваше кръстословицата от „Таймс“. Прозорецът на гишето беше затворен. След малко тя вдигна поглед и забеляза Бош. Той държеше значката си в ръка.

– Знаете ли шестбуквена дума за човек, който постоянно се чувства тъжен и самотен? – запита жената, след като бутна настрани плъзгащото прозорче и огледа маникюра си за евентуални повреди.

– Бош.

– Какво?

– Детектив Хари Бош. Свържете ме веднага. Искам да се видя с Хектор В.

– Трябва първо да проверя – рече тя нацупено. Прошепна го в една телефонна слушалка, после се протегна и проследи с пръст името на

Бош, изписано върху личната му служебна карта. След това затвори. – Влезте. – Жената натисна бутона за отключване на вратата до гишето. – Той каза, че знаете пътя.

Бош се ръкува с Хектор Вилабона в тясната му канцелария, доста по-малка и от тази на Бош.

– Искам една услуга. Трябва ми малко компютърно време.

– Готово.

Ето това харесваше Бош у Хектор В. Той никога не питаше какво или защо, преди да вземе решение. Беше човек на действието. Не играеше разни лайнени игрички, каквито Бош беше започнал да смята, че въртят всички в тяхната професия. Хектор избута стола си на колелца пред един Ай Би Ем, поставен върху бюрото до стената, и чукна няколко клавиши.

– Искаш да прекараш през системата имена, нали? Колко са?

Бош също нямаше намерение да се заная. Той извади списъка с тридесет и четирите имена и го показа на Хектор, Онзи подсвирна силно и рече:

– О'кей, ще ги прекараме, ама те всичките са виетнамци. Ако не са минали през тази служба, няма да имат тук досиета. Ще се задоволим само с това, което имаме в компютъра. Дати на влизане, регистриране, гражданство, каквото има. Знаеш как е, Хари.

Бош знаеше. Но той знаеше също и това, че Южна Калифорния беше мястото, където повечето от виетнамските бежанци се бяха устроили след дългото пътуване. Хектор започна да вкарва имената, чукайки с два пръста, а двадесет минути по-късно Бош вече четеше листинга, излязъл от принтера.

– Какво всъщност търсиш, Хари? – запита Хектор, гледайки също списъка.

– Не знам. Виждаш ли нещо необичайно?

Изминаха няколко минути и Бош вече си мислеше, че Хектор ще каже, че не вижда нищо особено. Отново задънена улица. Бош обаче грешеше.

– Ето, за този съм сигурен, че ще се окаже обвързан. Името беше Нго Ван Бин. За Бош то не значеше нищо освен че беше в списъка „Б“ – Бин беше декларирал, че не липсва нищо от личния му сейф.

– Обвързан ли?

– Е, ползвал се е с някакъв приоритет – каза Хектор. – Ти би казал „политически обвързан“, предполагам. Виж, неговият номер на личното дело има префикс ГЛ. Това са досиета, с които се занимава нашето

Бюро за специални случаи в окръг Колумбия. Обикновено това бюро не работи с хора от народните маси. То е предимно политическо и се занимава с хора на шаха, на Маркос, руски изменници, ако са учени или балерини и други такива. Все хора, които не стигат до мен.

Той поклати глава и постави пръст върху листинга.

– Ето, имаме и датите, които също са твърде близки. Станало е много бързо, което за мен означава, че някой е помогнал. Не познавам този човек отблизо, но е ясно, че той е познавал някои хора. Виж датата на влизането му – 4 май 1975. Това прави четири дена, след като е напуснал Виетнам. Смятай: първият ден се е добрал до Манила, а последният е пътувал до Щатите. Остават му само двата дни в Манила, за да получи одобрение и да му бъде разписан билетът дотук. А по онова време, човече, пристигаха в Манила с корабите на тълпи. Няма как да е успял да уреди всичко, ако не е било предварително уговорено. Това означава, че този човек, този Бин, вече е имал потвърждение. Той е бил обвързан. Не е чак толкова необичайно, понеже много хора бяха като него. Ние измъкнахме доста народ оттам, когато стана напечено. И много от тях бяха от елита. Доста други пък просто имаха пари да си платят, за да станат от елита.

Бош погледна датата, на която Бин беше напуснал Виетнам: 30 април 1975. На същата дата Медоус си беше заминал от Виетнам за последен път. На този ден Сайгон падна в ръцете на Северновьетнамската армия.

– Виж и тук – рече Вилабона, сочейки друга дата, – много късо време, за да получи виза. Десет дена след пристигането му, на 14 май, този човек вече има документи. Това е твърде кратък срок за средностатистически гражданин. Или в нашия случай за един средностатистически Нго.

– И какво мислиш по въпроса?

– Трудно е да се каже. Може да е сътрудничил. Може Просто да е имал достатъчно пари, за да се качи на хеликоптера. Все още се носят доста слухове от време на време. Някои хора забогатели. Местата във военния транспорт вървели по десет бона. Ясно е, че визите са стрували доста повече.

– Можеш ли да ми извадиш досие на този тип?

– Ами да, ако работех във Вашингтон.

Бош само го погледна и накрая Хектор рече:

– Всички досиета ГЛ са там, Хари. Там са и хората, с които тези хора са свързани. Загряваш ли?

Бош не каза нищо.

– Не се ядосвай, Хари. Ще видя какво мога да направя. Трябва да завъртя един-два телефона. Можеш ли да ми се обадиш по-късно?

Бош му даде номера във ФБР, но не му каза, че е на Бюрото. После си стиснаха ръцете отново и Бош си тръгна. Във фойето на първия етаж той погледна през вратата от тъмно стъкло, търсейки с очи Люис и Кларк. Когато най-после забеляза черния плимут да завива иззад ъгъла с двамата детективи от ОВР, които тъкмо завършваха втората обиколка на квартала, Бош мина през вратата и тръгна надолу по стъпалата към своята кола. С периферното си зрение той видя как колата им забави и спря до бордюра. Изчакваха го да се качи и да потегли.

Бош направи това, което искаха. Понеже и той искаше същото.

* * *

Алеята „Уудроу Уилсън“ завива обратно на часовниковата стрелка около Холивуд Хилс, а после се отправя нагоре по склона. Напуканият, закърпен на места асфалт никога не е бил достатъчно широк, за да могат да се разминат две коли, без да намаляват предпазливо преди това. Къщите от лявата страна са разположени почти вертикално една над друга и изглеждат, сякаш са изпъзтели нагоре по склона. Техни собственици са все заможни хора, а самите постройки са здрави и сигурни, строени в испански стил. Отдясно къщите са все нови, с надвиснали смело над каньона дървени конструкции. Крепят се върху пилони, вкопчени с надежда в скалите на хълма. Домът на Бош се падаше четвърти в редицата от дясната страна.

Докато вземаше последния завой, къщичката на Хари влезе в полезрението му. Той се вгледа в тъмната дървена конструкция, наподобяваща кутия за обувки, търсейки някакъв знак за промяна – сякаш външността на къщата можеше да му каже дали нещо не беше наред с интериора. Хари погледна в огледалото за обратно виждане и видя предницата да черния плимут да се показва иззад последния завой. Спря да площадката отстрани до къщата и слезе от колата. Влезе вътре, без да се оглежда назад.

Беше отишъл до нея да помисли върху това, което му каза Рурки. Спомни си и за прекъснатото обаждане, което се беше записало върху лентата на телефонния секретар. Той отиде в кухнята и прослуша отново всички записани обаждания. Първо беше онова с прекъсването на линията от вторник, а след него идваше съобщението от Джери Едгар, дошло в ранните часове на деня, с което той го викаше да отиде при

„Холивуд Боул“. Бош пренави лентата и прослуша прекъснатото обаждане още веднъж, ругасайки се наум, че не беше му отделил достатъчно внимание още първия път, когато го чу. Някой беше набрал неговия номер, изслушал бе записа на гласа му, след което беше затворил при първия сигнал на секретаря. Самото затваряне се беше записало. Ако не искаха да оставят съобщение, повечето хора щяха просто да затворят още щом чуеха първите записани думи на Бош, че го няма вкъщи и прочие. Или пък, ако си бяха помислили, че си е у дома, щяха да извикат името му след първия сигнал на секретаря. Този, който се беше обадил обаче, беше изслушал целия запис, но не беше прекъснал линията, преди да прозвучи първият сигнал. Защо ли? Бош не беше обърнал внимание на този факт първия път, но сега реши, че обаждането е било някаква проверка.

Той отиде при шкафа до вратата и извади от него бинокъл. После влезе в дневната, застана до прозореца и погледна през цепката между пердетата за черния плимут. Колата беше спряла на половин пряка по нагоре по алеята. Люис и Кларк бяха подминали къщата и бяха обърнали, готови да Продължат следенето, ако Бош излезеше. През бинокъла Хари видя Люис, който седеше зад кормилото и наблюдаваше дома му. Кларк беше отпуснал глава назад върху облегалката и седеше със затворени очи. Нито един от двамата нямаше слушалки, но Хари трябваше все пак да бъде сигурен. Без да откъсва очи от бинокъла, той протегна ръка към бравата на предната врата, отвори я, след което я хлопна силно. Двамата от „Вътрешно разследване“ не реагираха по никакъв начин. Очите на Кларк останаха затворени. Люис продължаваше да си чопли зъбите със служебната карта.

Бош реши, че ако му бяха сложили някоя „буболечка“ да го подслушват, тя сигурно предаваше на записващо микроустройство, скрито някъде из къщата. Така беше по-безопасно. Те щяха да изчакат, докато излезе и тръгне нанякъде. Тогава един от двамата щеше да слезе от колата и бързо да прибере мъничката ролка на записващото устройство, заменяйки я с нова. После щяха да успеят да му се лепнат отзад, преди още да се е спуснал по хълма и да е излязъл на шосето. Той се отдръпна от прозореца и направи бърз оглед на дневната и кухнята. Провери долните страни на всички маси, после осветителните тела, но не откри „буболечката“, както и очакваше. Хари знаеше, че „най-хитротото“ място си оставаше телефонът, затова го остави за накрая. Там имаше осигурен енергиен източник, а освен това беше гарантиран звуковият достъп както до интериора на стаята, така и до разговорите по телефона.

Бош вдигна слушалката и с малкото ножче, което висеше на ключодържателя му, махна капачето на наустницата. Вътре нямаше нищо освен това, което трябваше да бъде там. После той свали капачето на мембраната за слушане и го намери. С помощта на ножчето повдигна внимателно мембраната. Мъничкият плосък кръгъл предавател беше закрепен с малък магнит отзад. Размерът му беше колкото двадесет и пет центова монета. От него излизаха две тънки жички, едната от които беше омотана около захранващия проводник на слушалката, а другата влизаше навътре в кухнята. Бош леко я издърпа и извади резервния енергоизточник на подслушвателното устройство – малка, плоска батерийка от типа АА. Първата жичка захранваше „буболечката“ с ток от самия телефон, но ако апаратът бъдеше изключен, батерийката щеше да й позволи да работи още поне осем часа. Бош откачи подслушвателното устройство от телефона и го постави върху масата. Батерийката му беше изтощена почти докрай Той се вгледа в устройството, чудейки се как да постъпи. То беше обикновено полицейско подслушвателно устройство от типа „Т-9“, с обхват около шест метра, и улавяше всичко казано в стаята. Предавателната му възможност беше минимална, може би около двадесет и пет метра, и зависеше от количеството метални елементи в средата.

Бош отиде отново до прозореца в дневната и огледа улицата. Люис и Кларк все още не даваха признак да са усетили, че „буболечката“ е била открита. Люис продължаваше да си човърка зъбите.

Бош включи стереоуредбата и пусна един диск на Уейн Шортър. После излезе през задната врата на кухнята на площадката, където беше колата му. Двамата от ОВР не можеха да го видят. Той откри записващото касетъчно устройство на първото място, където го потърси – в разпределителната кутия под електромера, монтиран на задната стена на къщата, ролките се въртяха и записваха звука от саксофона на Шортър. Касетофончето „Награ“, също както и устройството „Т-9“, беше прикачено към централното захранване на къщата, но имаше и собствени батерии. Бош го откачи и го внесе вътре, след което го постави върху масата до предавателя.

Шортър тъкмо довършваше парчето „502-ри блус“. Бош седна в своя стол за дежурене, запали цигара и се вгледа в подслушвателната апаратура, опитвайки се да измисли нещо. След малко пренави лентата отначало и натисна бутона за прослушване. Първото нещо, което чу, беше неговият собствен глас, който казваше, че го няма въкъщи. После прозвуча съобщението на Джери Едгар за „Холивуд Боул“, последвано

от отваряне и затваряне на врата, а накрая зазвуча саксофонът на Шортър. Бяха сменяли касетата поне веднъж след прекъснатото обаждане. И тогава Бош осъзна, че посещението на Еленър Уиш също е било записано. Той се замисли върху това, питайки се дали „буболечката“ беше уловила казаното на задната веранда: историята за него и Медоус. Обзе го гняв, когато се замисли за това посегателство – как Двамата от черния плимут бяха откраднали деликатните моменти на неговото откровение.

Той се избръсна, взе душ и облече чисти дрехи – бежев летен костюм, розова памучна риза и синя вратовръзка. После влезе в дневната и напъха в джобовете на якето си подслушвателната апаратура. Погледна още веднъж с бинокъла Между пердетата. В колата на ОВР не беше настъпило раздвижване. Тогава той излезе отново през задната врата и внимателно се спусна надолу по един от железните пилони, върху които се крепеше постройката, стъпи на земята и започна Да си проправя път сред храсталака, покриващ силно наклонения терен под къщата. Върху сухите клонки забеляза блестящите парченца варак, които беше късал от бирения етикет и беше пускал от верандата, когато стоеше там с Еленър.

Хари излезе от своя парцел и продължи да върви под следващите три издигнати върху пилони къщи. След третата той се отправи нагоре по стръмния склон, докато излезе на улицата. Озова се на известно разстояние зад черния плимут. Тогава той отупа набилите се по крачолите на панталона му осили и тръгна с небрежна крачка надолу по уличното платно.

* * *

Бош се приближи незабелязано до черната кола и мина отдясно, откъм страната на Кларк. Прозорецът му беше спуснат и на Хари му се стори, че чу хъркане, преди да отвори рязко вратата.

Устата на Кларк беше отворена, а очите все още затворени, когато Бош се наведе през отворената врата и сграби двамата мъже за копринените вратовръзки. Той постави десния си крак на рамката на вратата за по-стабилна опора и затегли двамата мъже към себе си. Макар да бяха двама, Бош имаше предимство – Кларк беше съвсем объркан, а Люис още не можеше да разбере какво става. Както ги беше хванал за вратовръзките, всяка съпротива или упорство от тяхна страна щеше да затегне още повече възлите около гърлата им, прекъсвайки притока на въздух. Двамата излязоха от колата почти доброволно, треперейки като кучета

на каишки, и се проснаха до палмовото дърво, което растеше на около метър от бордюра. Лицата им бяха зачервени, а от устите им пръскаше слюнка. Ръцете им трескаво опипваха възлите на вратовете, докато двамата се опитваха да си поемат въздух. С бързи движения измъкна белезниците от коланите им и докато двамата детективи от ОВР все още дишаха тежко с отворени уста, той успя да щракне единия чифт около лявата китка на Люис и дясната на Кларк. После мина от другата страна на дървото и щракна втория чифт около дясната китка на Люис. В този момент Кларк разбра какво се готви да направи Бош и се опита да стане и да се отскубне. Тогава Бош го хвана отново за вратовръзката и го дръпна силно. Главата на Кларк се удари в ствола на палмата. За момент той беше зашеметен и Бош успя да заключи и другата му ръка във втория чифт белезници. Така двамата от ОВР се оказаха оковани един за друг, а дървото остана между тях. Бош извади pistolетите от кобурите им и отстъпи настрана да си поеме дъх. После хвърли оръжията им на предната седалка на колата.

– Свършен си, Бош – най-сетне успя да изграчи Кларк през пострадалото си гърло.

Двамата се изправиха до седнало положение и останаха така от двете страни на дървото. Изглеждаха като пораснали отдавна мъже, които са решили да поиграят на някаква детска игра.

– Нападение над служители, при това двама – каза Люис. – Упражнено насилие... Можем да те притиснем поне за половин дужина неща, Бош. – Той кашляше диво и пръскаше слюнка по сакото на Кларк. – Освободи ни и може би ще забравим това.

– Изключено! Нищо няма да забравим – рече Кларк на своя партньор. – Тоя път ще му видим сметката, както се е накиснал.

Бош извади подслушвателното устройство от джоба си и го вдигна върху отворената си длан, за да го видят.

– Кой се е накиснал? – запита той.

Люис погледна „буболечката“ и рече:

– Ние не знаем нищо за това.

– Разбира се, че не знаете – каза Бош и извади касетофона от другия джоб. – Високочувствителен на звук „Награ“, каквито използвате вие, когато вършите своята работа, законна или недотам, нали така? Намерих това в моя телефон. В същото време забелязах, че вие двамата, тъпанари такива, ме следите из целия град. Как тогава да не си помисля, че тъкмо вие сте сложили това нещо, за да можете да ме подслушвате, освен че ме наблюдавате?

Нито Люис, нито Кларк отговори на Бош, пък и той не очакваше това от тях. По ръба на едната ноздра на Кларк се появи струйка кръв. Една кола, минаваща по „Уудроу Уилсън“, забави ход, но Бош извади полицейската си значка и я вдигна. Колата продължи. Двамата детективи от „Вътрешно Разследване“ не извикаха за помощ, което накара Бош да си помисли, че е в безопасност. Този път щяха да играят по Неговата свирка. Отделът им беше добил толкова лоша слава във връзка с незаконното подслушване на служители, обществени дейци и дори филмови звезди в миналото, че тези два-нямаше да дадат гласност на случая. Спасяването на собствените им кожи излизаше на преден план пред това да унищожат Бош.

– Имахте ли нареждане, в което да се казва, че можете да ме подслушвате? – запита той.

– Слушай сега, Бош – рече Люис. – Казах ти, ние...

– Не мисля. Трябва да има доказателство за престъпление, че да получите нареждане. Поне това е, което съм чувал. Само че „Вътрешно разследване“ обикновено не си прави труда да навлиза в такива подробности. Знаеш ли как изглежда отстрани това твое обвинение в нападение на служители, Кларк? Докато вие двамата можете да ме подведете под отговорност за това, че съм ви измъкнал от колата и съм ви поизкалял задниците, аз ще подведа вас двамата, шефа ви Ървинг, отдел „Вътрешно разследване“, началника на полицията и целия шибан град, ще ви изправа пред федералния съд и ще ви обвиня в нарушение на Четвъртата поправка³⁷. Това значи незаконно претърсване и задържане. Ще намеся и кмета, ако се наложи. Как ви се струва това?

Кларк се изплю върху тревата в краката на Бош. Капка кръв от носа му падна върху бялата риза.

– Не можеш да докажеш, че всичко това идва от нас, защото не е така – каза той.

– Какво всъщност искаш, Бош? – изфъфли Люис. От гняв лицето му беше станало по-тъмночервено, отколкото беше, когато вратовръзката му се беше врязала във врата. Бош тръгна бавно в кръг около тях, та двамата трябваше постоянно да въртят глави, за да го гледат.

– Какво искам ли? Ами вие сте ми толкова противни, че дори не бих се занимавал да ви изкарвам пред съда. Стига ми, дете ви пооцапах гашите. Искам само...

– Бош, би трябвало да се прегледаш при психиатър – избухна

37. Поправката към Конституцията на САЩ, визираща правата човека. – Б. пр.

Кларк.

– Мълчи, Кларк – обади се Люис.

– Ти мълчи! – отвърна партньорът му.

– Всъщност аз вече съм се преглеждал – рече Бош. – И резултатът от прегледа напълно ме задоволява. Вие обаче, като гледам, ще бъде най-добре да посетите ветеринар.

Той продължи да обикаля около двамата.

– Ще ви кажа направо: готов съм да забравя всичко станало дотук. Искам само да ми отговорите на няколко въпроса и с това ще приключим малкото недоразумение. После ще ви освободя. Нали в крайна сметка всички сме част от голямото семейство.

– Какви са тия въпроси, Бош? – запита Кларк. – За какво говориш?

– Кога започнахте да ме следите?

– Във вторник сутринта, когато излезе от сградата на ФБР – отвърна Люис.

– Няма да му казваш нищо бе, човек – каза Кларк на партньора си.

– Ама той вече знае.

Кларк погледна Люис и поклати глава, сякаш не можеше да повярва на това, което чува.

– Кога поставихте „буболечката“ в телефона ми?

– Не сме... – рече Люис.

– Глупости! Няма значение. Видели сте ме, като разпитвах хлапето в Бойстаун. – Това беше твърдение, а не въпрос. Бош искаше да си помислят, че той така или иначе знае всичко и просто очаква потвърждение.

– Да – рече Люис. – Това беше през първия ден от наблюдението. Значи си ни забелязал. И какво от това?

Хари видя, че Люис се мъчи да бръкне с ръка в джоба на самото си. Той го изпревари и бръкна пръв. Вътре намери връзка ключове, сред които имаше и ключ от белезници. Хари хвърли връзката в колата.

– На кого казахте за това? – запита той.

– Да сме казали ли? – рече Люис. – За момчето? Не сме казали на никого, Бош.

– Вие пишете всеки ден доклад по наблюдението и правите снимки, нали така? Обзалагам се, че на задната седалка на колата ви има фотоапарат. Освен ако не сте го забравили в багажника.

– Разбира се, че имаме.

Бош запали цигара и започна отново да ги обикаля.

– Та къде отидоха вашите донесения?

Измина малко време, преди Люис да отговори. Бош видя той намигна на Кларк.

– Предадохме първия доклад и филма вчера. Оставихме на заместник-шефа, както винаги. Дори не знаем дали той ги е видял. Само това сме дали досега. Хайде, Бош, свали тези белезници от нас. Всичко това е толкова нелепо. Ще ни видят хората и тъй нататък. Можем да си говорим и без тях.

Бош издуха дим между двамата и им каза, че белезниците ще останат, докато свърши разговора. Той се наведе, доближи лице до Кларк и рече:

– Кой друг получи копие?

– От доклада по наблюдението ли? Никоой, Бош – отвърна Люис. – Това би било нарушение на установената процедура.

Бош се изсмя и поклати глава. Той знаеше, че те не биха нарушили никое служебно правило. Обърна се и тръгна към къщи.

– Чакай, Бош, чакай – извика Люис. – Изпратихме копие на твоя лейтенант. Хайде, върни се.

Бош се върна и Люис продължи:

– Искахме да свършим добра работа. Трябваше да го направим. Заместник-шефът Ървинг ни нареди. Направихме така, както той поиска.

– Какво се казваше в доклада във връзка с хлапето?

– Нищо. Просто, че някакво хлапе... ъ... „обектът влезе в разговор с някакъв малолетен. После го закара в холивудския участък за обстоен разпит“. Нещо такова.

– Отражихте ли самоличността му в доклада?

– Име не сме писали. Ние не го знаехме освен това. Честно, Бош. Само тебе наблюдавахме, и толкоз. Хайде, освободи ни.

– Ами приюта? Вие сте ме видели, като го закарах там. Включихте ли това в доклада?

– Да, в доклада...

Бош ги доближи отново.

– Ето сега и големия въпрос. След като Бюрото е оттеглило оплакването си, защо ОВР все още ме следи? От ФБР са се обадили на Паундс, че оттеглят обвинението, а вие, момчета, продължавате да се влачите след мен. Защо?

Люис тръгна да казва нещо, но Бош го прекъсна:

– Искам Кларк да ми отговори. Ти мислиш твърде бързо, Люис.

Кларк не каза нищо.

– Кларк, хлапето, с което ме видяхте, вече е мъртво. Някой го е почистил, защото е говорило с мен. А единствените хора, които знаеха, че е говорило с мен, бяхте ти и партньорът ти. Нещо става тук и ако не получа отговорите, които искам, ще направя всичко това публично достояние. Тогава ОВР ще започне разследване срещу вас двамата.

Кларк произнесе първите две думи от пет минути насам.

– Майната ти!

Люис побърза да се намеси:

– Виж какво, Бош, казах ти вече. От ФБР не ти вярват. В това е цялата работа. Казаха, че ти оставят случая, но на нас се обадиха, че не би ли сигурни в теб. Ти и без това си се набутал сам в тоя случай, затова от Бюрото искат да бъдеш държан под око, да не би да се опиташ да прикриеш нещо. Това е всичко. Казаха ни да те оставим засега и само да те наблюдаваме. Това и направихме. Хайде, освободи ни вече. Едва дишам, а и китките почнаха да ме болят от тия белезници. Как си ги стегнал само.

Бош се обърна към Кларк:

– Къде е твоят ключ от белезниците?

– В предния десен джоб – отвърна той. Все още продължаваше да се държи хладно и отказваше да погледне Бош в очите. Хари го заобиколи, бръкна в джоба му и извади връзката с ключове. После се наведе и прошепна в ухото му:

– Кларк, ако още веднъж влезеш в къщата ми, ще те убия.

След това с рязко движение Бош смъкна панталона и долните гащи на детектива от „Вътрешно разследване“ до глезените и си тръгна. Пътном хвърли връзката с ключове в колата.

– Копеле такова! – извика Кларк. – Най-напред аз ще те очистя, Бош!

* * *

Докато имаше „буболечката“ и касетофона, Бош беше сигурен, че Люис и Кларк нямаше да повдигнат служебно обвинение срещу него. Щяха да изгубят повече от това, отколкото той. Едно дело и публичен скандал биха отрязали пътя на кариерата им към шестия етаж. Бош се качи в колата си и потегли към сградата на Федералното бюро.

Твърде много хора знаеха за Шаркай или поне бяха имали възможността да научат, мислеше той, опитвайки се да Прецени положението. Нямаше сигурна нишка, която да води към един определен човек. Люис и Кларк бяха видели момчето и предали информация за Ървинг, Паундс

и кой знае още на кого. Рурки и хората от архива на ФБР също знаеха за него. Освен изброените дотук, сигурно имаше и хора от улицата, които бяха забелязали Шаркай с Бош или бяха чули че детективът го търси. Хари разбираше, че ще трябва да изчака, докато нещата претърпят някакво развитие.

Червенокосата служителка, седяща зад стъкленото гише в приемната на Федералното бюро, го накара да чака, докато се свърже с „Група III“. Той хвърли един поглед към гробището през ефирните завеси и видя няколкото човека, които работеха в изкопа на хълма. Те ограждаха земната рана с черни каменни блокове, които блестяха ослепително на слънцето. Едва сега Бош разбра какво правеха всъщност. Електронната ключалка на бравата зад него избръмча, той се обърна и влезе в коридора. Беше дванадесет и половина и целият екип беше навън освен Еленър Уиш. Тя седеше зад бюрото си и ядеше сандвич с яйце – от онези, дето ги продаваха във всяка ведомствена кафетерия, опаковани в триъгълно найлоново пликче. Пластмасовото шише с водата и малката чашка също бяха на бюрото. Двамата размениха кратък поздрав. Бош усещаше, че нещата между тях се бяха променили, но не знаеше доколко.

– От сутринта ли си тук? – запита той.

Тя отвърна отрицателно. Каза му, че е отнесла снимките на Франклин и Делгадо и ги е показала на служителите от трезора на „Уестленд Нешънъл“. Една от жените разпозна Франклин като Фредерик Б. Айсли, наемател на личен сейф в трезора – съгледвачът.

– Това е достатъчно, за да получим заповед за арестуване, но Франклин не ни е подръка – рече тя. – Рурки изпрати няколко екипа на адресите, които Франклин и Делгадо бяха оставили. Хората се обадиха преди малко. И двамата или са се преместили, или никога не са живели на посочените места. Сякаш са се изпарили.

– И сега какво?

– Не знам. Рурки спомена нещо аз замразяване на случая, докато не ги открием. Вероятно ти ще трябва да се върнеш към другите си задължения в отдел „Убийства“. Когато заловим един от двамата, ще ти се обадим да си довършиш работата по убийството на Медоус.

– И това на Шаркай също. Недей забравя.

– И по него.

Бош кимна. Всичко свърши. Бюрото прекратяваше разследването.

– Между другото получи се съобщение за теб – рече тя. – Някой се обади и каза, че се казвал Хектор. Само толкова.

Бош седна зад празното бюро до нейното и набра номера на Хектор

Вилабона. Слушалката се вдигна на второто извънпяване.

– Обажда се Бош.

– Хей, какво правиш в Бюрото? – запита Хектор. – Обадох се на номера, който ми даде, и някой ми каза, че говоря с ФБР.

– Аха... дълга история. Ще тия разкажа друг път. Откри ли нещо?

– Не много, Хари, а както изглежда, няма да открия нищо повече и за в бъдеще. Не мога да се добера до досието. Онзи тип, Бин ли беше, не знам какъв е, но е имал солидни хора зад гърба си. Точно както мислехме. Досието му все още е засекретено. Обадох се на един човек оттам, когото познавам, и го помолих да ми ги изпрати. Той отговори, че не може да направи нищо по въпроса.

– Защо ще бъде все още секретно?

– Кой знае, Хари? Може би, за да не открие някой нещо.

– Е, благодаря ти все пак. Вече май не е чак толкова важно.

– Ако имаш човек някъде по-нагоре, който да има достъп, той би могъл да извади по-голям късмет от мен. Аз съм деветата дупка на кавала, знаеш. Но слушай, този човек, моят познат, изтърва нещичко.

– Какво?

– Ами аз му дадох името на Бин и когато той ми се обади, каза: „Съжалявам, досието на капитан Бин е засекретено.“ Точно така каза – нарече го „капитан“. Значи този тип може би е военен, затова толкова бързо са го изтеглили оттам и са го изпратили тук. Ако е бил военен, отървал е кожата благодарение на това.

– Аха, аха – рече Бош, благодари на Хектор и затвори телефона. Обърна се към Еленър и я попита дали има някой познат в Министерството на външните работи. Тя поклати отрицателно глава. – Във Военното разузнаване, ЦРУ или нещо такова? – продължи Бош. – Някой, който да има достъп до компютърните файлове.

Тя помисли малко и каза:

– Има един човек в министерството, когото познавам отпреди... Но какво става, Хари?

– Можеш ли да му се обадиш и да му кажеш, че имаш нужда от услуга?

– Той не разговаря по телефона, когато става дума за нещо служебно. Ще трябва да слезем дотам.

Бош стана. Излязоха от кабинета и докато чакаха асансьора, той й разказа за Бин; какъв е бил и как е напуснал Виетнам същия ден, когато е заминал Медоус. Асансьорът дойде, влязоха вътре и тя натисна седмия етаж. Бяха сами.

– През цялото време си знаела, че имам „опашка“ – каза Бош. – От „Вътрешно разследване“.

– Видях ги.

– Но ти си знаела още преди да ги видиш, нали?

– Това променя ли нещата?

– Мисля, че да. Защо не ми каза?

Тя замълча. Асансьорът спря.

– Не зная – каза Уиш. – Съжалявам. Отначало не исках да ти казвам, а после, когато вече поисках, не можех. Мислех, че ще разваля всичко... както и стана все пак.

– Защо не искаше отначало, Еленър? Защото все още около мен нещата не са били съвсем ясни ли?

Тя се загледа в ъгъла на асансьорната кабина от неръждаема стомана.

– В началото... да, не бяхме сигурни за теб. Не искам да лъжа по този въпрос.

– Ами след началото?

Вратата се отвори на седмия етаж. Еленър излезе с думите:

– Ти си все още тук, нали?

Бош излезе след нея. Хвана я за ръката и я спря. Отстрани двамата приличаха на мъже в почти еднакви сиви костюми, застанали във враждебни пози от двете страни на вратата на асансьора.

– Да, още съм тук, но ти не ми каза за ония двамата.

– Хари, не може ли да говорим за това по-късно?

– Освен това те са ни видели заедно с Шаркай.

– Да, така мисля и аз.

– Ами тогава защо не ми каза нищо, когато говорех за това, че има човек отвътре, когато те попитах на кого си казала за хлапето?

– Не знам.

Бош сведе поглед надолу към краката си. Почувства се като единствения човек на планетата, който не разбира какво става около него.

– Говорих с тях – рече той. – Твърдят, че просто са ни наблюдавали тогава с хлапето. Не са предприели нищо повече. Казаха, че дори не са знаели неговата самоличност. Името на Шаркай не е било включено в докладите им.

– А ти вярваш ли им?

– Преди и дума не можеше да става за това. Не мисля, че двамата са забъркани. Просто не се връзва. Те преследват само мен и биха направили всичко, за да ме спипат. Но не биха премахнали свидетел. Цялата

работа е едно безумие.

– А може би те доставят информация на някой, който е забъркан във всичко това, но самите те не знаят.

Бош се замисли отново за Ървинг и Паундс.

– Възможно е. Всичко обаче опира до това, че има замесен човек отвътре, тук някъде. И двамата го знаем. Може да е от моята служба, а може да е и от твоята. Трябва да бъдем много внимателни за това с кого разговаряме и какво вършим.

След малко той я погледна право в очите и рече:

– Ти вярваш ли ми?

Огне й доста време, но накрая тя кимна с глава.

– Не мога да измисля друг начин, за да си обясня всичко това – рече Еленьр Уиш.

* * *

Еленьр отиде при момичето от приемната, а Бош изчака на място. След няколко минути отвътре излезе млада жена, която отвори една врата и ги поведе през няколко коридора До малка канцелария. Зад бюрото нямаше никой. Двамата седнаха на столове с лице към бюрото и зачакаха.

– С кого трябва да се срещнем? – прошепна Бош.

– Аз ще те представя, а пък той ще ти разкаже за себе си колкото прецени, че е нужно – отвърна тя.

Бош тъкмо се канеше да я попита какво значи това, когато вратата се отвори и влезе един мъж. Изглеждаше на около петдесет години, с посребрена коса, която беше грижливо подредена, и здраво телосложение под синия блейзър. Очите му бяха сиви и гледаха безизразно. Той седна зад бюрото са без да погледне Бош. Беше заковал поглед върху Еленьр Уиш.

– Ели, радвам се да те видя отново – рече той. – Как си?

Тя каза, че била добре, размени още няколко любезности и едва тогава представи Бош. Мъжът се надигна и протегна ръка през бюрото към Хари.

– Боб Ърнст, заместник-началник на отдел „Търговия и развитие“, много ми е приятно. Значи това е официално посещение, а не си се отбила просто да се видиш с един стар приятел?

– Да, Боб, съжалявам, но работим по един случай и се нуждаем от малко помощ.

– Ще направя каквото ми е по силите, Ели – отвърна Ърнст.

Пренебрегваше Бош, а се познаваха едва от минута.

– Боб, имаме нужда от информация за един човек, чието име изскочи във връзка с разследването, което водим – каза Уиш. – Мисля, че ти заемаш достатъчно висока длъжност, за да се добереш до тази информация, без да губим време и без излишни разправии.

– В това ни е проблемът – допълни Бош. – Разследваме убийство и просто нямаме много време, за да минаваме по каналния ред. А докато чакаме сведенията да пристигнат от Вашингтон...

– От друга националност ли е човекът?

– Виетнамец – рече Бош.

– Кога е пристигнал тук?

– На 4 май, 1975 година.

– Аха, точно след падането. Ясно. Я ми кажете какво е това убийство, което ФБР и лосанджелиската полиция разследват заедно и което е свързано с толкова далечен исторически период, а освен това и с миналото на друга държава?

– Боб – започна Уиш, – мисля, че...

– Не, не ми отговаряй – излая Ърнст. – Мисля; че имаш право. Най-добре ще бъде да не издребняваме чак дотам.

Ърнст започна да оправя бележника пред себе си и да подрежда предметите върху бюрото си, макар всичко да си беше на мястото.

– За кога ви трябва информацията? – запита той накрая.

– Сега – отвърна Еленър.

– Ще почакаме – каза Хари.

– Сигурно ви е ясно, че може и да не успее да се добера до каквото и да е така отведнъж?

– Разбира се – рече Еленър.

– Дай ми името.

Ърнст плъзна един лист хартия по повърхността на бюрото. Еленър написа върху него името на Бин и го плъзна обратно. Ърнст го погледна и стана, без дори да докосне листа.

– Ще видя какво мога да направя – рече той и излезе.

Бош погледна Еленър.

– „Ели“, а?

– Моля те, не позволявам на никого да ме нарича така. Затова и не отговарям на обръщенията му.

– Искаш да кажеш досега. Вече ще му бъдеш задължена.

– Ако свърши някаква работа. Ще му бъдеш задължен и ти самият.

– И предполагам, ще трябва да му позволя дами вика „Ели“?

Тя не се усмихна.

– Как се запозна с тоя тип все пак?

Тя не отвърна.

Бош продължи:

– Сигурно сега ни подслушва.

Той огледа стаята, макар да беше ясно, че ако имаше някакви подслушвателни устройства, те със сигурност бяха добре скрити. Когато забеляза черния пепелник върху бюрото, Хари извади цигарите си.

– Моля те, не пуши – рече Уиш.

– Само малко.

– Запознах се с него някога, когато бяхме заедно в едно ведомство. Сега дори не си и спомням как е станало. Той беше тогава някакъв заместник-еди-какво си във Външните работи. Пихме по едно няколко пъти и това е всичко. По-късно се преместил тук. Когато един ден ме видя в асансьора и разбра, че аз също съм се преместила тук, започна да ми се обажда.

– Работи за ЦРУ, нали? Или нещо от този род.

– Вероятно. Така мисля. Но това няма значение, ако се Добере до информацията, която ни интересува.

– Значи „вероятно“, а? Познавах такива говнари по време на войната. Няма значение какво ще научим от него днес, защото винаги ще остане и още нещо. Типове като него, разполагащи с толкова информация, никога не казват всичко което знаят. Както каза той, „не издребняват“. Могат просто да те очистят, преди самите те да са узнали защо.

– Ще спрем ли за малко да говорим?

– Разбира се... Ели.

Бош прекара времето на чакането, пушейки и оглеждайки голите стени. Човекът не се беше постарал твърде да направи помещението да изглежда като кабинет. В ъгъла нямаше знаме. Нямаше даже и портрет на президента. Ърнст се върна след двадесет минути, а през това време Бош вече беше на втората цигара. Заместник-началникът на отдел „Търговия и развитие“ се отправи към бюрото си с празни ръце и рече:

– Може ли да не пушите, детективе? Намирам, че е неприятно, когато това се прави в затворено помещение.

Бош смачка фасата в малката черна купичка, поставена на единия край на бюрото.

– Извинете – рече той. – Видях пепелника, та си помислих...

– Това не е пепелник, детективе – каза Ърнст с дрезгав глас. – Това е купичка за ориз отпреди триста години. Донесох я от Виетнам, когато

се прибрах окончателно.

– И там ли сте работили в търговията и развитието?

– Извинявай, Боб, откри ли нещо? – намеси се Еленър.

На Ърнст му беше необходимо известно време, докато отклони поглед от Бош.

– Открих много малко, но и то може да бъде от голяма полза. Този човек, Бин, е бил бивш полицейски служител в Сайгон. Капитан... Бош, вие ветеран ли сте от конфликта?

– Имате предвид войната ли?

– Да.

– Ама разбира се – каза Ърнст. – Кажете ми тогава, значи ли нещо за вас тази информация?

– Не много. През повечето време бях из джунглите. Не успях да видя много от Сайгон, ако не броим баровете за американци и студията за татуиране. Трябва ли да значи нещо за мен това, че онзи тип е бил капитан от полицията?

– Предполагам не, затова нека ви кажа. Като капитан Бин е ръководел отдела за борба с порока.

Бош се замисли за малко над това и каза:

– Хубаво, значи той е бил вероятно толкова корумпираш колкото и всичко останало през време на войната.

– Предполагам, макар бидейки в джунглата, вие сте научили доста за системата там, за това кое как беше в Сайгон? – запита Ърнст.

– Защо не ни разкажете? Изглежда, на вас това ви е била работата. Моята беше просто да остана жив.

Ърнст не обърна внимание на хапливата забележка. Реши да изключи Бош от съзнанието си. Докато говореше, гледаше Еленър.

– Всичко е много просто наистина – рече той. – Ако се занимаваш с черна борса, проституция, хазарт или каквото и да е на черния пазар, си длъжен да плащаш по местната тарифа. Десятък за домакините, така да се каже. Това плащане държи местната полиция настрана и практически гарантира, че бизнесът ти няма да бъде смущаван. Разбира се, до определени граници. Единствената ти грижа остава американската военна полиция. И предполагам, те също са могли да бъдат подкупени. Поне такива бяха слуховете. Както и да е, тази система си функционираше с години, още от самото начало на войната чак до изтеглянето на американската армия, до 30 април 1975, когато Сайгон падна.

Еленър кимна и зачака той да продължи.

– Американската военна намеса продължи малко повече от едно

десетилетие, а преди нея е имало френска. Тук става дума за много, много години външна намеса.

– За милиони – рече Бош.

– Как така?

– Става дума за милиони долари, платени като подкупи.

– Да, абсолютно вярно, десетки милиони, ако се има предвид колко години е продължило това.

– И къде тук е мястото на капитан Бин? – запита Еленър.

– Ами виждате ли – каза Ърнст, – нашата информация от онова време беше, че корупцията в Сайгонското полицейско управление се управлява и контролира от една триада, наречена „Дяволската тройка“. Или им плащаш, или не въртиш бизнес. Проста работа.

По едно случайно или по-скоро неслучайно стечение на обстоятелствата сайгонската полиция имаше трима капитани, чиито функции отговаряха, така да се каже, пасваха съвсем точно на дейността на триадата. Един капитан отговаря за порока, друг за наркотиците и третият за реда. Нашата информация е, че всъщност тези трима капитани са били самата триада.

– Повтаряте все „нашата информация“. Това информация на отдела за търговия и развитие ли е?

Ърнст се пресегна отново да подрежда нещата по бюрото си и загледа Бош хладно.

– Детективе, вие сте дошли при мен за информация. Ако искате да научите какъв е източникът, трябва да ви кажа че сте сбъркали човека. Можете да вярвате на това, което казвам, или не. Мен това изобщо не ме засяга.

Двамата мъже кръстосаха остри погледи, но не казаха нищо повече.

– И какво стана с тях? – запита Еленър. – С членовете на триадата?

Ърнст отмести очи от Бош и каза:

– Това, което стана, е, че след като Съединените щати изтеглиха своите въоръжени сили през 1973, източниците на приходи за триадата до голяма степен се изгубиха. Но като всяка организирана бизнес-структура, те видяха края още отдалеч и се опитаха да променят нещата. Разузнаването по онова време успя да научи, че триадата в известен смисъл се е реструктурирала. В началото на седемдесетте тя променя своите функции от осигуряване на протекция за наркобизнеса в Сайгон към пряко участие в него. Използвайки политическите и военните си контакти, а така също и съществуващата полицейска система, тримата се утвърждават като главни брокери при всички сделки с нечист хероин,

който идва от високите части във вътрешността на страната и се отправя към Съединените щати.

– Но това не е траело дълго – каза Бош.

– О, не. Разбира се, че не. Когато Сайгон падна през април 1975, те трябваше да се измъкнат. Бяха направили милиони. Всеки от тях е трябвало да има приблизително по около петнайсет до осемнайсет милиона долара, но в новия град Хо Ши Мин това не би представлявало нищо, пък и едва ли са щели да останат живи, за да се наслаждават на богатството си. Триадата е трябвало да се спасява с бягство, ако не е искала да застане пред взводовете за екзекуция на Северновietнамската армия. И те са използвали парите си, за да се измъкнат...

– И как са го направили? – рече Бош.

– Това са били мръсни пари. Пари, които един капитан от vietнамската полиция не би могъл да има. Предполагам, могли са да ги прехвърлят в Цюрих, но не трябва да забравяте, че имаме работа с vietнамска култура, която е родена в условия на бъркотия и недоверие, във време на война. Тези хора не са вярвали дори на банките в собствената си страна. Освен това тези пари вече не са били в наличност.

– Какво? – запита Еленър удивена.

– През цялото време са ги превръщали в ценности. Знаеш ли какво представляват осемнайсет милиона долара? В банкноти биха напълнили стая като тази. Затова те намират начин да намалят обема. Това е, което ние смятаме.

– В скъпоценности ли? – рече Бош.

– Диаманти – като Ърнст. – Осемнайсет милиона долара, превърнати в диаманти, биха се събрали в две кутии от обувки.

– И в касета за лични депозити на банков трезор – продължи Бош.

– Възможно е и това, но моля ви, не искам да знам повече, отколкото ми е необходимо.

– Бин е бил един от капитаните – рече Бош. – А кои са били другите двама?

– Казаха ми, че един от тях се е казвал Ван Нгуен и се смята, че е мъртъв. Не е успял да напусне Vietnam. Бил е убит от другите двама или от Северновietнамската армия. Така или иначе не е успял да се измъкне. Това се потвърди и от нашите агенти в новия град Хо Ши Мин след падането. Другите двама успяват. Пристигнаха са тук. И двамата са получили визи, използвайки връзките и парите си, предполагам. Нататък не мога да ви помогна... Единият е Бин, когото явно сте открили, а другият е Нгуен Тран. Дошъл е с Вин. Къде са отишли и какво са

правили след пристигането си тук, не мога да ви кажа. Минали са петнайсет години оттогава. Пък и щом са се прехвърлили тук, вече не са наша грижа.

– А защо сте им позволили да се прехвърлят?

– Кой е казал, че сме им позволили? Трябва да ви е ясно, Детектив Бош, че повечето от тази информация е събрана след като всичко вече е било свършен факт.

Ърнст стана. Явно това беше всичката информация, която той беше склонен да отпусне за днес.

* * *

Бош не искаше да се връща обратно в Бюрото. Информацията от Ърнст беше като амфетамин за кръвообращението му. Искаше му се да повърви пеш. Искаше да поговори, да поспори. Когато влязоха в кабината на асансьора, той натисна бутона за приземния етаж и каза на Еленър, че иска да излязат навън. Бюрото беше като аквариум, а той искал пространство.

Винаги му се струваше, при всяко следствие, че информацията постъпва бавно, почти като пясъчинките, процеждащи се едва-едва през теснината на пясъчен часовник. В един момент в долната половина се събира повече информация и тогава пясъкът отгоре сякаш започва да пада по-бързо, докато накрая направо се изсипва през дупчицата. Точно до такова положение бяха стигнали със случая „Медоус“, банковия обир и всичко останало. Нещата постепенно идваха на мястото си.

Излязоха от фойето и стъпиха на озеленената алея, отстрани на която имаше осем знамена на САЩ и едно на щата Калифорния, които ветрецът лениво поклащаше върху пилоните, издигнати в полукръг. Този ден нямаше демонстранти. Въздухът беше топъл и неестествено влажен за сезона.

– Трябва ли да се разхождаме тук? – запита Еленър. – Аз би трябвало да бъда горе, за да съм по-близо до телефоните. А ти би могъл да си направиш кафе.

– Искам да пуша.

Тръгнаха на север към булевард „Уилшайър“.

Бош каза:

– Годината е 1975. Сайгон почти е паднал. Капитанът от полицията Бин плаща на хора да измъкнат него и диамантите му вън от страната. На кого плаща, не знаем. Знаем обаче, че през цялото време се ползва с привилегиите на ВИП³⁸ – Повечето хора се качват на кораби, а той лети

със самолет. Пътува четири дена от Сайгон до Щатите. Придружава го цивилен американски съветник от посолството, който оправя нещата по пътя. Това е Медоус. Той...

– Придружаван е „може би“ – рече тя. – Забрави думата „би“.

– Не сме в съда. Казвам го така, както го виждам, както може би е било. И после, ако не ти харесва това, кажи го по твой начин.

Тя вдигна ръце в жест на съгласие и Бош продължи:

– Значи Медоус и Бин са заедно. Годината е 1975. Медоус работи като охрана на напускащите страната или нещо такова. Виждаш ли, той също си заминава оттам. Може да е познавал Бин отпреди, а може и да не е. Искам да кажа, като търговец на хероин. По-вероятно е да го е познавал. А може дори да е работил за него. Може да е знаел, а може и да не е какво носи Бин със себе си към Щатите. Най-малкото, може би е подозирал.

Бош спря, за да си събере мислите, а Еленър неохотно продължи:

– Бин носи със себе си културно онаследената неприязън или недоверие към оставянето на пари в ръцете на банкери. Той има и друг допълнителен проблем. Парите му не са узаконени. Те са недеklarирани, никой не знае за тях и значи не може да ги притежава на законно основание. Няма и как да ги декларира или да ги внесе в банка по нормалния начин, понеже ще трябва да обяснява откъде ги има. Затова той оставя това значително състояние на второто най-добро за целта място – в трезора за лични ценности. Къде отиваме?

Бош не отговори. Беше твърде погълнат от мислите си. Стигнаха до „Уилшайър“. Когато светна зелено, двамата се смесиха с тълпата и прекосиха платното по пешеходната пътека. Вече от другата страна на улицата, те се отправиха на запад, вървейки покрай храстите, ограждащи гробището за ветерани. Бош подхвана отново своя разказ:

– И така, значи Бин оставя своя дял в личен сейф. Той започва да реализира великата американска мечта като беглец. Само дето е богат беглец. Междувременно Медоус се връща от война, не може да се приспособи веднага към нормалния живот, не може да надмогне навика и започва да върши престъпления, за да се оправя някак. Обаче тук не-Щата не са толкова лесни като в Сайгон. Хващат го, прекарва Известно време затворен. Излиза, влиза отново, пак излиза и накрая попада за по-дълго време зад решетките във връзка с няколко по-значителни удара на

38. VIP (very important passenger) – много важен пътник, статут, с който се ползват известни личности, дипломати и пр., когато пътува. – Б. – пр.

банки.

В живия плет се появи просека и алея, настлана с плочки. Бош тръгна по нея и не след дълго двамата спряха, загледани в ширналото се гробище, с редиците бели паметници от излъскан камък, открояващи се на фона на морето от зеленина. Високият жив плет изолираше донякъде шума на уличното движение. Изведнъж всичко беше станало много тихо.

– Също като в парк – рече Бош.

– Гробище е – прошепна тя. – Да си вървим.

– Няма нужда да шепнеш. Нека се разходим. Толкова е тихо.

Еленър се поколеба, но го последва по алеята с плочки, докато стигнаха под един дъб, който хвърляше сянка върху гробовете на няколко ветерани от Първата световна война. Тя го настигна и продължи разговора:

– И така, Медоус попада на Търминал Айланд. Отнякъде чува за онова място, „Рота Чарли“. Свързва се с онзи бивш военен полковник пастор, който ръководи лагера, спечелва доверието му и успява да излезе от Търминал Айланд по-рано. Вече в „Рота Чарли“, той се свързва със старите си бойни другари Делгадо и Франклин. Само дето им остава да бъдат в лагера един-единствен ден заедно. Един-единствен ден. Да не искаш да ми кажеш, че са измислили всичко това през този ден?

– Не знам – рече Бош. – Не е възможно, но се съмнявам. Може да са го измислили и по-късно. Важното в случая е това, че тримата са заедно или поне близо един до друг в Сайгон през 1975. После се събират отново в „Рота Чарли“. След това Медоус излиза, хваща се на няколко работи за прикритие, докато му изтече гаранцията. Тогава напуска и изчезва.

– Докога?

– До обира в „Уестленд Нешънъл“. Влизат в трезора, почват да разбиват касетите, докато открият тази на Бин. Или пък вече са знаели коя е неговата. Може да са го проследили и да са видели къде е скрил своя дял от диамантите. Трябва да прегледаме архивите на трезора отново и да видим дали този Фредерик Б. Айсли е посещавал банката по едно и също време с Бин. Обзалагам се, че точно това ще открием. Той е видял кой е сейфът на Бин, понеже е бил в трезора заедно с него.

После, по време на проникването, те разбиват неговия сейф и всичките други, вземайки съдържанието им за камуфлаж. Хитрот в случая е, че са знаели, че Бин не може да декларира какво му е откраднато, понеже то не е съществувало официално. Перфектна работа. Взели са всичките останали боклуци, за да прикрият истинската им цел –

диамантите.

– Идеално престъпление – рече тя, – поне докато Медоус не залага гривната с нефритените делфини. Това става причина да бъде убит. И тук се връщаме отново на въпроса, който си задавахме преди няколко дена – защо? Другото нещо, което изглежда безсмислено в този случай, е защо Медоус, ако е участвал в обира на трезора, е продължил да живее в онази бърлога? Та той е бил вече богат човек, който обаче не се държи като такъв.

Бош продължи да върви, мълчейки известно време. Това беше въпросът, на който той търсеше отговора още от срещата с Ърнст. Помисли си за предплатения от Медоус наем за единнадесет месеца напред. Ако беше жив, щеше да се изнесе през другата седмица. Както си вървяха из градината с бели камъни, всичко сякаш си идваше на мястото. В горната половина на пясъчния часовник вече не беше останал никакъв пясък. Накрая Бош заговори:

– Идеалното престъпление е било извършено едва наполовина, тъй като, залагайки гривната, той твърде скоро е изпортил цялата работа. Затова е трябвало да бъде жертван, а гривната прибрана.

Тя спря и го загледа. Стояха на алеята, от която започваше парцелът на загиналите през Втората световна война. Бош забеляза, че корените на един стар дъб бяха поразместили надгробните камъни и бяха нарушили идеалната им подредба. Приличаха на зъби, които очакват намесата на зъболекаря.

– Обясни ми това, което току-що каза – рече Еленър.

– Разбили са останалите касети, за да прикрият това, което в действителност са търсили и което е било в касетата. Ясно ли ти е?

Тя кимна. Все още стояха на място и двамата.

– Така. И за да поддържат прикритието, какво е трябвало да направят? Да се освободят от всичко останало, взето другите касети, така че то да не се появи никога вече на свят. Нямам предвид да го скрият. Трябвало е да го разкарат, унищожат, потопят или заровят, за да не бъде никога открито. Защото веднага щом някое бижу или старинна монета, които са включени в списъците на откраднатото, се появи някъде и полицията го открие, ще има вече следа оттам всичко може да бъде разкрито.

– Значи мислиш, че Медоус е бил убит, понеже е заложил гривната? – запита тя.

– Не само заради това. Има и още нещо. Защо Медоус, ако вече е имал някакъв дял от диамантите на Бин, ще се занимава с някаква

гривна, която струва няколко хилядарки? Защо ще продължава да я кара по начина, по който е живял преди? Няма никакъв смисъл.

– Губиш ми времето, Хари.

– Губя и своето. Но я погледни за момент на нещата от този ъгъл. Да речем, че Медоус и другите са знаели къде се намират Бин и този другият капитан – Нгуен Тран, както и къде са скрили диамантите, които са пренесли тук. Да приемем, че има две банки и диамантите са били в два сейфа за лични депозити. Трябвало е да ударят и на двете места. Най-напред те проникват в банката, където е дялът на Бин. Значи сега им остава да намерят и този на Тран.

Тя кимна отново, за да покаже, че следи мисълта му. Бош усети, че го обзема някакво вълнение.

– И така, на тях им трябва време, да измислят план, да изградят стратегия. Трябва да нагласят нещата така, че банката да бъде затворена за три поредни дни, понеже точно толкова време им е необходимо, за да направят всичко да изглежда правдоподобно. И накрая, трябва им време, за да изкопаят тунела.

Той беше забравил да запали цигара. Осъзнавайки това, Бош пхна една в уста, но започна да говори, преди да я беше запалил.

– Следиш ли мисълта ми?

Тя кимна. Той запали цигарата.

– Какво е най-добре да направиш, след като си извършил удара в първата банка, преди да преминеш към втората? Спотаяваш се и внимаваш нещо да не те издаде. Отърваваш се от всичко, взето за прикритие от останалите касети. Не задържат нищо. Скриваш само диамантите от касетата на Бин. Не бива веднага да започнеш да ги пласираш, понеже това може да привлече вниманието на властите върху теб и да развалиш по този начин втория удар. Всъщност и Бин вероятно си има негови хора, които търсят диамантите. Искам да кажа, че е възможно през всичките тези години той да е започнал да ги обръща в налични пари и оттам да се познава с някои хора от мрежата за пласиране на скъпоценности. При това положение те също ще дебнат за неговите диаманти.

– Значи Медоус е нарушил правилата на играта – рече тя. – Задържал е гривната, въпреки че не е трябвало. Затова неговите хора са го наказали. После са разбили заложната къща и са си прибрали гривната. – Тя поклати глава, възхищавайки се на добрия замисъл. – Всичко щеше да е наистина изпипано съвършено, ако Медоус не беше направил това.

Бош кимна. Останаха още известно време, загледани един в друг, после отместиха погледи към зелените площи на гробището. Бош пусна

цигарата на земята и стъпи върху нея. Дватама едновременно погледнаха към хълма и видяха черните стени на Мемориалния комплекс на ветераните от Виетнам.

– Какво прави това тук? – запита тя.

– Не знам. Това е умален наполовина модел от изкуствен мрамор. Предполагам, че го местят насам-натам за в случай, че някои не могат да се доберат до Вашингтон, за да видят оригинала.

Изведнъж Еленър пое шумно въздух и се обърна към него.

– Хари, в понеделник е Денят на загиналите.

– Знам. Банките са затворени за два дни, а някъде и за три. Трябва да открием Тран.

Тя се обърна и тръгна обратно към Бюрото. Той хвърли един последен поглед към мемориалния комплекс. Високият обелиск от изкуствен мрамор с издълбаните в него имена се издигаше на склона на хълма. Един човек в сива униформа метеше алеята, водеща до него. Пред паметника имаше голям букет от виолетови цветя.

Хари и Еленър мълчаха, докато излизаха от гробището и се отправяха обратно по булевард „Уилшайър“ към сградата на ФБР. Тя зададе въпроса, който отдавна се въртеше в ума Бош и на който той все още нямаше добър отговор.

– Защо сега? Защо са чакали толкова дълго време? Минали са петнайсет години.

– Не знам. Просто сега му е дошло времето, и толкоз. Хора, предмети, невидими сили и прочие неща понякога се срещат съвсем неочаквано. Аз вярвам в съдбата. Кой знае? Може Медоус да е забравил за този Бин и просто да го е видял един ден на улицата. Тогава всичко се е върнало в съзнанието му и той е измислил идеалния план. Може това да е било планирано от друг човек или пък просто да им е хрумнало през този единствен ден, когато тримата са се събрали в „Рота Чарли“. Има толкова много защо, че просто не им се вижда краят. На нас ни трябват само отговорите на въпросите „как“ и „кой“.

– Знаеш ли, Хари, ако те са някъде там, из града, или по-скоро би трябвало да кажа под града, и копаят новия тунел, то ние разполагаме само с два дни, за да ги открием. Трябва да изпратим няколко екипа под земята и да ги търсим.

Той си помисли, че изпращането на хора в градската канализация, които да търсят евентуален вход на бандитски тунел, е изстрел в тъмнината. Тя беше казала, че има повече от 1500 мили подземни тунели само под град Лос Анджелис. Можеха да не открият този на бандитите дори

да разполагаха с цял месец за това. Ключът към разкритието беше Тран. Трябваше да открият последния капитан от сайгонската полиция, а после и неговата банка. Там щяха да се засекат с бандитите, които бяха и убийците на Били Медоус. Също и на Шаркай.

– Мислиш ли, че Бин би ни казал къде да намерим Тран? – запита Бош.

– Той не е декларирал, че съкровището му е задигнато от трезора, така че не ми прилича на човек, който би ни казал къде да търсим Тран.

– Вярно. Мисля, че трябва най-напред да се опитаме сами да го открием, преди да отидем при Бин. Нека оставим Бий като последна резерва.

– Започвам веднага с компютъра.

– Хайде.

* * *

Компютърът на ФБР и компютърната мрежа, до която той имаше достъп, не им показа веднага местонахождението на Нгуен Тран. Бош и Уиш не откриха нищо споменато за него и нито една програма от файловете на системите. Нямаше го в Централния архив на град Лос Анджелис, нямаше го сред списъците на гласоподавателите, както и сред данъкоплатците. Бош се обади на Хектор Вилабона и получи потвърждение, че Тран е влязъл в Съединените щати същия ден, когато е дошъл и Бин, но по-нататък нямаше никаква информация. След тричасово взиране в кехлибарените букви на компютъра Еленър Уиш го изключи.

– Нищо – рече тя. – Явно използва друго име. Обаче официално той не си е променял името поне в този окръг, Никъде няма нищо за него.

Седяха и мълчаха обезкуражени. Бош допи последната глътка кафе от пластмасовата чашка. Вече беше минало пет часът и оперативната стая беше празна. Рурки си беше отишъл вкъщи, след като получи информация за хода на нещата и взе решение да не изпращат хора в канализацията.

– Знаеш ли колко мили подземни тунели има под Лос Анджелис – беше запитал той. – Та долу е като шосейна мрежа. Онези типове, ако наистина се намират там долу, биха могли да бъдат къде ли не. Има да се блъскаме и лутаме из тъмнината. И после те имат предимство, а някой от нас може да пострада.

Бош и Уиш разбираха, че е прав. Затова не спориха с него, а насочиха усилията си да открият Тран. И удариха на камък.

– Е, значи сега отиваме при Бин – рече Бош, когато свърши с

кафето.

– Мислиш ли, че ще се съгласи да сътрудничи? – запита тя. – Веднага ще усети, че щом търсим Гран, значи сме на-УЧИЛИ за общото им минало. Значи и за диамантите.

– Нямам представа какво ще направи той – каза Бош. – Утре отивам да се видя с него. Гладна ли си?

– Ще отидем утре да се видим с него – поправи го тя и се Усмихна. – Гладна съм, да. Хайде да се махаме оттук.

Вечеряха в един ресторант на „Бродуей“ в Санта Моника. Еленър избра мястото и понеже се намираше близо до нейния апартамент, Бош беше с приповдигнато настроение и съвсем се беше откъснал от грижите. В ъгъла на ресторанта върху дървена сцена свиреше трио, но тухлените стени на заведението правеха звука остър и не особено приятен. По-късно Хари и Еленър седяха в уюта на тишината и пиеха еспресо. Между тях се беше настанила някаква топлина, която Бош усещаше, но не можеше да си обясни. Той всъщност не познаваше тази жена, която седеше срещу него. Един само твърд поглед на кафявите ѝ очи му беше достатъчен, за да разбере това. Искаше му се да проникне зад тях. Бяха се любили, но той искаше да бъде влюбен. Той я искаше.

Сякаш винаги знаейки за какво мисли, тя го запита:

– Ще дойдеш ли с мен у дома тази вечер?

* * *

Люис и Кларк се намираха на второ ниво от паркинга гараж от другата страна на улицата и на половин пряка от ресторанта на „Бродуей“. Люис беше слязъл от колата и клечеше до парапета, наблюдавайки през камерата. Нейният дълъг цял фут обектив беше закрепен върху тринога и насочен към входната врата на ресторанта, отстоящ на около стотина метра. Люис се надяваше светлината на надписа над вратата да бъде достатъчна. Беше заредил камерата с високочувствителен филм, но мигащата червена точка на визъора му казваше, че още не може да снима. Нямахме достатъчно светлина. Той все пак реши да опита. Искаше да направи поне една снимка.

– Няма да успееш – рече Кларк иззад него. – Не и при тази светлина.

– Я ме остави да си върша моята работа. Ако не успея, какво толкова. На кого му пука?

– На Ървинг.

– Абе майната му! Разправя, че му трябвала повече документация.

Ще си я получи. Аз само се опитвам да свърша това, което той иска.

– Можем да опитаме да се доближим още, за да получим по-близък...

Кларк млъкна и се обърна при шума от стъпки зад гърба му. Люис продължи да гледа през обектива на камерата към вратата на ресторанта. Стъпките бяха на един мъж в синя униформа на пазач.

– Може ли да ви попитам какво правите тук? – запита пазачът.

Кларк му показва значката си и рече:

– Вършим си работата.

Пазачът, млад чернокож, приближи още, за да види значката и името от по-близко разстояние. Дори вдигна ръка към кожата на калъф, но Кларк рязко го дръпна във въздуха.

– Не пипай, братле. Никой не може да ми пипа значката.

– Тук пише ЛАПД. Обадохте ли се в полицейското управление на Санта Моника? Там знаят ли, че сте тук?

– Че кой го е грижа, мамка му? Я ни остави на мира.

Кларк му обърна гръб. Когато пазачът отново не си тръгна, той се извърна и каза през рамо:

– Имаш ли нужда от нещо, синко?

– Този гараж е моя територия, детектив Кларк. Мога да си стоя където си поискам.

– Можеш също така да се пръждосаш оттук. Аз ще...

Кларк чу шума от блендата на камерата и малко след това автоматичното пренавиване. Обърна се към Люис, който се беше изправил и се усмихваше.

– Успях – рече Люис. – Хванах ги, докато излизаха. Да вървим.

Той чевръсто прибра краката на триногата и я хвърли на седалката на сивия каприс, с който бяха сменили черния плимут.

– Айде чао, брато – рече Кларк на пазача. После седна зад волана.

Колата даде на заден, принуждавайки пазача да отскочи встрани. Кларк погледна в огледалото за обратно виждане и се ухили, насочвайки колата към изходната рампа. Видя как пазачът говори по малка радиостанция.

– Приказвай си каквото искаш, приятелче – рече той.

Колата на „Вътрешно разследване“ стигна до будката на изхода на гаража. Кларк подаде картончето и два долара на човека в будката. Той ги пое, но не вдигна боядисаната на черни и бели ивици метална тръба, която служеше като бариера.

– Бенсън каза да ви задържа тук – рече човекът от будката.

– Какво? Кой е този Бенсън, мамка му? – запита Кларк.

– Пазачът. Каза да ви задържа за минута.

Тъкмо тогава двамата детективи от ОВР видяха Бош и да минават покрай гаража и да се отправят към Четвърта улица. Щяха да ги изпуснат. Кларк показа значката на човека в будката.

– Ние сме по работа. Махни проклетата бариера. Веднага!

– Той ей сега ще дойде. Трябва да правя каквото ми каже, че инак ще си изгубя работата.

– Веднага отвори проклетия изход, шото наистина ще я изгубиш, тъпанар такъв! – кресна Кларк.

Той форсира мотора, за да покаже на човека, че се готви да мине през бариерата.

– Защо, мислиш, сме сложили тръба вместо някое паянтово парче дърво? Опитай само. Тая тръба ще ви отнесе покрива, господине. Правете каквото искате. Ама ето, той вече иде.

В огледалото Кларк видя пазача, който вървеше към рампата. Лицето му стана моравочервено от гняв. Усети ръката на Люис върху рамото си.

– Охлади малко, партньоре – каза Люис. – Онези двамата се държаха за ръце, когато излизаха от ресторанта. Едва ли ще ги изгубим. Сигурно отиват при нея. Обзалагам се на едноседмично шофиране, че ще ги спипаме отново горе.

Кларк отблъсна ръката му и изпусна дълга въздишка. От това лице то му се поизбистри и той каза:

– Хич не ми пука! Цялата тая работа изобщо не ми харесва.

* * *

На булевард „Оушън Парк“ Бош намери място за паркиране срещу къщата на Еленър. Той спря колата, но не тръгна веднага да слиза. Погледна я, все още усещайки онзи пламък отпреди няколко минути, но и пак така несигурен докъде ще стигнат във всичко това. Тя явно разбираше за какво мисли и вероятно чувстваше нещата по същия начин. Постави ръка върху неговата и се наведе да го целуне. После му прошепна:

– Ела вътре с мен.

Той слезе от колата и заобиколи от нейната страна. Тя също вече беше слязла и Хари затвори вратата. Двамата заобиколиха предницата и спряха, за да изчакат една приближаваща кола да отmine. Колата се движеше на дълги светлини и Бош се извърна към Еленър. Той гледаше нея и затова тя първа забеляза, че дългите светлини се отправят право към

тях.

- Хари?
- Какво?
- Хари!

Бош се обърна към приближаващата кола и видя светлините ѝ – четири лъча от две двойки фарове, насочени към тях. През няколкото секунди, които оставаха, Бош бързо дойде до извода, че колата не се канеше да мине покрай тях, а се беше насочила срещу им. Нямаше никакво време, а и малкото оставащо лудо летеше. С едно изглеждащо забавено отстрани движение, Бош се обърна надясно към Еленър. Но тя нямаше нужда от помощ. Дватама се хвърлиха едновременно върху предницата на колата на Бош. Той се претърколи към нея и заедно се строполиха на тротоара от вътрешната страна, когато колата му се разтресе и се чу острият скърцащ звук на раздиращ се метал. С периферното си зрение Бош видя фонтан от сини искри. После той се приземи върху Еленър и двамата се проснаха на тясната ивица зелена площ, която отделяше бордюра от тротоара. Бош почувства, че са отървали кожата. Беше изплашен, но за момента в безопасност.

Той се изправи, стиснал здраво пистолета с две ръце. Колата, която беше вече отминала, не се канеше да спира. Намираше се на около петдесет метра на изток и вече набираше скорост. Бош стреля веднъж, но му се строи, че куршумът отскочи от задното стъкло, твърде слаб, за да го пробие. Той чу пистолета на Еленър да гърми два пъти някъде до него, но не забеляза изстрелите да са причинили каквито и да е щети на отдалечаващата се кола.

Без да продумат, те се качиха в колата на Бош през предната дясна врата. Бош затаи дъх, докато завърташе ключа, но моторът все пак запали и колата се отдели от бордюра. Той завъртя кормилото ту в едната, ту в другата посока няколко пъти, докато набираше скорост. Окачването изглеждаше някак поразхлабено. Нямаше представа каква беше повредата. Когато се опита да погледне в страничното огледало, забеляза, че то беше изчезнало. Включвайки светлините, Бош Установи, че само десният фар работеше.

Колата на нападателите вече се намираше поне на пет преки от тях, близо до възвишението, където булевард „Оушън Парк“ се издигаше и после изчезваше от погледа. Малко след това светлините ѝ се изгубиха зад хълма. Насочили са се към Бънди Драйв, реши Бош. Оттам оставаше съвсем малко до шосе № 10. А добереше ли се до шосето, никога нямаше да го стигнат. Бош грабна радиостанцията и се обади за

подкрепление. Не можеше обаче да даде описание на колата, а само каза в каква посока се е отправила.

– Насочили са се към шосето, Хари – извика Еленър. – Добре ли си?

– Да, а ти? Успя ли да забележиш каква беше колата?

– Добре съм, само съм поуплашена. А колата не успях да видя добре, но беше американска, мисля. С квадратни фарове. Не видях и цвета, но беше тъмен. Няма да успеем да го хванем, ако стигне до шосето.

Носеха се на изток по „Оушън Парк“, който беше успореден на шосе № 10, намиращо се на осем преки на север. Наближиха билото на хълма и Бош угаси единствения работещ фар. Когато преминаха и започнаха да се спускат, той видя движещата се без фарове кола да пресича осветеното кръстовище на „Линкълн“. Да, наистина отиваше към Бънди. На „Линкълн“ Бош зави наляво и настъпи здраво педала на газта. Включи отново светлините. С увеличаването на скоростта дочу как колата започна да издава някакъв тракащ звук. Предната лява гума и джантата бяха засегнати.

– Къде отиваш? – извика Еленър.

– Искам да стигна до шосето пръв.

Бош едва беше изрекъл това, когато се появиха надписите за шосето и колата направи широк, плавен завои надясно. Гумата издържа. Понесоха се по платното и увеличиха скоростта.

– Как ще го открием? – извика Еленър. Шумът от гумата вече беше доста силен – едно почти постоянно тропане.

– Не знам. Гледай за квадратни фарове.

След минута излязоха на Бънди, но Бош не беше сигурен дали бяха изпреварили онази кола, или тя вече беше отминала. Някаква кола все пак идеше към тях. Беше бяла и чуждестранна.

– Не мисля, че имаш право – извика Еленър.

Бош натисна газта докрай отново и засили право напред. Сърцето му биеше почти толкова бързо, колкото и гумата. Отчасти заради вълнението от преследването, отчасти от радост, че все още е жив, а не изпотрошен на улицата пред дома на Еленър. Беше обхванал кормилото с две ръце в положение на ръцете десет и два часа и форсираше колата напред, сякаш държеше юздите на галопиращ кон. Движеше се с деветдесет мили в час сред рехавия трафик, като и двамата се взираха в предниците на колите, които изпреварваха, търсейки квадратни двойки фарове или повредена дясна предница.

Половин минута по-късно кокалчетата на ръцете на Бош бяха

побелели върху волана, когато настигнаха един тъмночервен форд, носещ се с поне седемдесет мили в час в лентата за по-ниски скорости. Бош изпревари колата и подкара редом с нея. Еленър стискаше пистолета си в ръце, но го държеше под нивото на прозореца, за да не се вижда отвън. Белият мъж, който караше колата, дори не погледна към тях, нито пък с нещо издаде, че ги е забелязал. Когато Хари дръпна напред, Еленър извика:

– Квадратни фарове, две двойки.

– Това ли е колата? – извика в отговор Бош развълнувано.

– Не мога да... Не знам, може и да е. Не виждам дали дясната страна е повредена. Пък и този тип не реагира изобщо.

Вече се намираха на три четвърти дължина на кола напред. Бош грабна подвижната сигнална лампа от пода на колата и я постави на покрива през прозореца. Пусна въртящата се синя светлина и започна бавно да отклонява форда към банкета. Еленър протегна ръка навън от прозореца и започна да прави знаци на шофьора да спре. Човекът се колеба, но се подчини. Бош натисна спирачките рязко и остави другата кола да го подмине, после сви надясно към банкета и намали зад форда. Когато и двете коли спряха досами шумоизолиращата стена, Бош откри, че има голям проблем. Той включи светлините, но отново само десният фар светна. Колата отпред беше твърде близо, за да могат, да видят дали дясната страна на предницата е повредена. Междувременно шофьорът си седеше в колата, почти изцяло скрит в тъмнината.

– Мамка му! – изруга Бош. – Недей да слизаш, докато не ти кажа, че е чисто, чу ли?

– Ясно – рече тя.

Бош трябваше да напъне вратата с цялата тежест на тялото си, за да я отвори. Той слезе от колата с пистолет в едната Ръка и фенерче в другата. Насочи лъча на фенерчето към шофьора на колата отпред. Започна да вика, но шумът на движението заглушаваше думите му. Бош опита отново, крещейки на шофьора да постави ръцете си така, че да може да ги вижда. Никакъв ефект. Бош извика командата за трети път. След известно колебание, когато Бош вече беше стигнал до десния заден калник на тъмночервената кола, шофьорът най-после отстъпи. Бош прекара лъча на фенерчето из вътрешността на колата и установи, че няма други пътници. После го насочи отново към шофьора и му нареди да излезе бавно навън.

– Но какво е това? – започна да протестира човекът. Беше дребен, с бледа кожа, червеникава коса и рехави мустачки. Отвори вратата на

колата и излезе навън с вдигнати ръце. Беше облечен в бяла, закопчана догоре риза, и бежови панталони с тиранти. Погледна към минаващите наблизко коли, сякаш търсеше свидетел на този кошмар.

– Може ли да видя значката ви? – заекна човекът. Бош се спусна напред, обърна го и просна тялото му върху собствената му кола, с ръцете на покрива. Хванал с едната ръка врата на човека изотзад, а с другата допрял оръжието си до ухото му, той извика към Еленър, че всичко е чисто.

– Провери предницата.

Мъжът под Бош нададе тънък стон като уплашено животно и Хари усети как трепери. Вратът му започна да лепне, Бош не откъсваше очи от него, за да види къде се намира Еленър. Изведнъж дочу гласа ѝ точно зад гърба си.

– Пусни го – рече тя. – Не е той. Няма никаква повреда. Сбъркали сме колата.

ЧАСТ ШЕСТА

Петък, 25 май

Разпитваха ги от полицията на Санта Моника, от Калифорнийския пътен патрул, от ЛАПД и от Федералното бюро. Извикаха дори екип от лабораторията да направи на Бош алкохолен тест. Резултатът беше негативен. Около два часа сутринта той седеше в една стая за разпити в полицейското управление на Западен Лос Анджелис. Беше скапан от умора и се питаше дали следващите, които щяха да му задават въпроси, нямаше да бъдат от бреговата охрана или пък от Международния червен кръст. Той и Еленър бяха разделени и не я беше виждал, откакто пристигнаха преди три часа. Тревожеше се, че не може да бъде с нея, за да я защитава от разпитващите. Лейтенант Паундс влезе в стаята точно в този момент и му каза, че са приключили за деня. Ясно се виждаше, че лейтенантът е бесен, и това не се дължеше на факта, че бяха го вдигнали от леглото посред нощ.

– Какво е това ченге, дете не може да различи предницата на кола, опитала се да го прегази? – запита Паундс.

Бош беше свикнал с двусмислените въпроси, които практически не изискваха отговор. Така беше вървял разпитът през цялата нощ.

– Точно както казах на всеки един от онези хора преди Вас, бях зает с мислите си и се опитвах да се спася...

– Ами този тип, дете си му налетял? – прекъсна го Паундс. – Дявол да го вземе, Бош, та ти си го хванал за гушата ей тъй, на шосето. Всеки задник с телефон в колата си, знаеш, върти на 911 да съобщава за отвлечане, убийство и какво ли още не. Не можеше ли най-напред да погледнеш хубаво предницата на колата, преди да му скочиш?

– Беше невъзможно. Всичко това е обяснено подробно в доклада, който написахме, лейтенант. Май вече десет пъти го повтарям.

Паундс реагира така, сякаш не беше чул какво казва Бош:

– На всичкото отгоре човекът се оказа адвокат.

– И какво от това? – запита Бош, без да губи присъствие на духа. – Вече се извинихме. Беше грешка. Колата изглеждаше същата. И ако този тип реши да изръси някого, то това ще бъде ФБР. Те са с по-дълбоки джобове. Така че не се тревожете толкова.

– Не, той ще накисне нас двамата. Вече спомена нещо по този въпрос, за Бога. А и не е сега времето да си правиш шегички, Бош.

– Също така не е време да се тревожим за това, какво сме извършили правилно и какво не сме. Нито един от онези с костюмите, дето идваха тук да ме разпитват, не изглеждаше твърде разтревожен за това, че някой се е опитал да ни очисти. Те просто искаха да разберат на какво разстояние съм бил, когато съм открил огън, и дали съм застрашил случайни хора, както и защо съм се впуснал да преследвам онази кола, без съответното разрешение. Я му тегли една майна бе, човек! Някой се опитва да убие партньора ми и мен. Да ме прощават, ако не съм изпълнен със състрадание към някакъв адвокат, който си е поомачкал гащите.

Паундс беше готов за този довод.

– Бош, доколкото имаме сведения, може да е бил просто някой пиян. И какво искаш да кажеш с това „партньора ми“? Ти си само прикрепен към това разследване. Струва ми се, че след тази нощ случаят ще ти бъде отнет. Вече пет дни работиш по него, а от това, което ми каза Рурки, разбирам, че доникъде не си стигнал.

– Не беше пиян, Паундс. Ние бяхме мишената. И хич не ми пука какво е казал Рурки. Аз ще изясня този случай. А ти, ако искаш да не ми пречиш, повярвай на своите хора поне веднъж и разкарай онези задници от ОВР. Така един ден ще можеш да закачиш и част от лаврите, когато дойде ред за това.

Веждите на Паундс се извиха в дъги.

– Аха, точно така, аз знам за Люис и Кларк – продължи Бош. – Знам и че получаваш копия от докладите им. Май не са ти казали за разговорчето, което проведохме с тях? Спирах ги да дебнат пред къщата ми.

От изражението на Паундс беше ясно, че той още не беше осведомен. Люис и Кларк се бяха спотаили и явно нямаха намерение да накиснат Бош за това, което направи. Той се запита къде ли бяха двамата детективи от „Вътрешно разследване“, когато онази кола се опита да прегази него и Еленър.

Междувременно Паундс мълчеше вече от доста време. Беше изпаднал в положението на риба, плуваща около стръвта, която Бош беше хвърлил, очевидно знаейки, че в нея има и кукичка, но разчиташе, че сигурно има начин да се добере до стръвта, без да се хване на куката. Накрая той каза на Бош да му направи резюме по хода на разследването. Беше се хванал. Бош му представи случая и макар Паундс да не проговори изобщо през следващите двадесет минути, Хари можеше да разбере по движението на веждите му, че беше чул нещо, което Рурки явно му е спестил.

Когато Бош разказа цялата история, Паундс вече не отвори дума за

отстраняване от случая. Въпреки това Бош се чувстваше твърде изморен от всичко станало дотук. Искаше да поспи, но Паундс имаше още въпроси.

– Щом ФБР не иска да изпрати хора в тунелите, не можем ли ние да го направим? – запита той.

Бош разбра, че лейтенантът искаше да се нареди сред героите един ден, ако се стигнеше до това. Ако той изпратеше лосанджелиски полицаи в канализационната мрежа, онези от ФБР нямаше да могат да претендират, че са направили кой знае какво. Така Паундс щеше да получи потупване по гърба от началника.

Обаче Бош вече беше стигнал до извода, че доводите на Рурки са здрави и смислени. Един изпратен долу екип би Могъл да налети на бандитите и да пострада.

– Не – каза Бош на лейтенанта. – Нека първо се опитаме Да открием Тран и къде е скрил своя дял. Доколкото знаем, Може дори да не е в банка.

Паундс стана от стола, с което показва, че е чул достатъчно. Той каза на Бош, че е свободен да си върви. Отправяйки Се към вратата на стаята за разпити, лейтенантът рече:

– Бош, не мисля, че ще имаш никакви проблеми със случилото се тази вечер. Струва ми се, че ти си направил каквото си можал. Пооскубал си малко перушина на онова адвокатче, но ще го накараме да се укроти.

Бош премълча.

– И още нещо – продължи Паундс. – Това, че снощната работа е станала пред дома на агент Уиш, малко обърква нещата и хвърля сянка на непристойност. Но ти просто си я изпращал до тях, нали така?

– Хич не ме е грижа кое как изглежда, лейтенанте – отвърна Бош. – Аз не бях на смяна.

Паундс изгледа Бош за момент, поклати глава, когато то не реагира на протегнатата му ръка, и излезе от малката стая.

Бош откри Еленър, седнала сама в съседната на неговата стая за разпити. Очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ подпираха брадичката, с лакти, опрени на издрасканата дървен маса. Когато той влезе, Еленър отвори очи. Усмихна му се Бош усети как цялата му умора в миг се изпари, а с нея си отидоха гневът и чувството за безизходица. Това беше усмивка, с която едно дете дарява друго, когато са успели да се отърват безнаказано от възрастните, след като са извършили някоя лудория.

– Свършиха ли с тебе? – рече тя.

– Аха, а с теб?

– Още преди час, че и повече. Всъщност те искаха тебе да изпържат.

– Както винаги. Рурки отиде ли си?

– Да, офейка. Каза, че искал да му се обаждат утре на всеки кръгъл час. След това, което се случи тази вечер, на него му се струва, че не ни държи здраво юздите.

– Или поне твоите.

– Е, да. Изглежда, има и такъв момент в цялата работа. Искаше да му кажа какво сме правили при мен. Казах му, че просто си ме изпращал до вратата.

Бош приседна тежко на края на пейката от другата страна на масата и зарови с пръст из пакета с цигари, търсейки да напипа последната. Постави я в уста, но не я запали.

– Освен че го гъделичка любопитство или пък ревнува от това, което смята, че сме правили двамата, кой според Рурки се е опитал да ни прегази? – запита той. – Пиян шофьор ли, както май мислят моите хора?

– Той спомена нещо за някакъв пиян шофьор. Попита също и дали нямам много ревнив бивш приятел. Иначе не пролича да е твърде загрижен, че случилото се може да има връзка с нашето разследване.

– Аз не бях се сетил за варианта с ревнивия бивш приятел – рече Бош. – Ти какво му отговори?

– Същата сврака като него си! – рече тя и усмивката ѝ блесна. – Казах му, че това не е негова работа.

– Чудесно. А е ли моя?

– Отговорът е не. – Тя го остави изправен на нокти известно време, после добави: – Това е, просто нямам ревнив бивш приятел. Е, може ли сега да си вървим и да започнем оттам, където прекъснахме преди... – тя погледна часовника си – ...около четири часа?

* * *

Бош се събуди в леглото на Елинър Уиш доста преди утринната светлина да се беше промъкнала между завесите, дръпнати върху плъзгащата стъклена врата. Безсилен да се пребори с безсънието, накрая той стана и слезе на долния етаж да вземе душ. По-късно отиде в кухнята, порови из шкафчетата и хладилника и започна да приготвя закуска от кафе и яйца със стафиди. Не можа да намери бекон.

Когато я чу да спира душа на горния етаж, той отнесе една чаша с портокалов сок нагоре и я завари пред огледалото в банята. Беше гола и

си сплиташе косата, която беше разделила на три дебели снопа. Той бе заплепен от гледката и остана да наблюдава как Еленър майсторски извъртя френска плитка. Едва тогава тя прие сока и една дълга целувка от Бош. После си облече къс пенъор и двамата слязоха долу да закусват.

След това Хари отвори вратата на кухнята и изпуши една Цигара отвън.

– Много се радвам, че снощи не стана нищо – рече той.

– Имаш предвид на улицата ли?

– Аха. Че не ти се случи нищо. Просто не знам какво щях Да правя, ако... Знам, че току-що сме се запознали и тъй нататък, но... мисля за теб. Разбираш ли ме?

– И аз.

Бош беше взел душ, но усещаше дрехите на гърба си мръсни и реши, че трябва да си отиде вкъщи, за да се преоблече каза, че ще отиде до Бюрото да види резултата от снощното приключение и да провери каква информация имат за Бин. Разбраха се да се срещнат в холивудския участък на „Уилкокс“, понеже Бош трябваше да издаде повредената кола. Тя го изпрати до вратата и го целуна, сякаш беше съпруга, която изпраща на работа своя мъж счетоводител.

Когато Бош пристигна вкъщи, не намери съобщения в телефонния секретар, нито никакви следи от влизане в дома му. Избръсна се, смени дрехите си и после се спусна надолу по хълма през каньона Никълс и оттам излезе на „Уилкокс“.

Бош седеше зад бюрото си и попълваше типовите форми за докладите, когато Еленър влезе. Часът беше десет. Оперативната стая беше пълна с хора и повечето от детективите от мъжки пол спряха да работят и захванаха да я оглеждат. На лицето ѝ беше изписана една усмивка на неудобство, когато сядаше на стола до бюрото на Бош.

– Нещо не е ли наред? – запита той.

– По-добре да бях влязла в предварителния арест, при задържаните.

– Аха, тия типове тук гледат по-похотливо от повечето свалячи на улицата. Искаш ли чаша вода?

– Не. Готов ли си?

– Да вървим.

Качиха се в новата кола на Бош, която беше всъщност поне на три години и имаше навъртени седемдесет и седем хиляди мили. Отговорникът на гаража на участъка, когото бяха назначили на тази длъжност, след като по невнимание си беше отнесъл четирите пръста на едната ръка с бомбичка на празника на Все светии, каза, че това била най-добрата

кола, с която разполагал. Ограниченията в бюджета налагали да се забави попълнението от нови автомобили, макар ремонтът на старите в действителност да струвал на участъка повече. Накрая, след като запали мотора на колата, Бош установи, че климатичната ѝ инсталация работи съвсем добре. Откъм Санта Ана духаше лек ветрец и прогнозата беше за един необичайно топъл уикенд.

Проучването, което Еленър направи, беше показало, че Бия върти някакъв бизнес и има офис на „Върмънт“, близо до „Уилшайър“. В района имаше повече магазини на корейци отколкото на вьетнамци, но те така или иначе си съжителстваха. Доколкото Уиш беше успяла да установи, Бин управляваше неголяма организация, която внасяше евтини, електронни и видеопродукти от Ориента и ги пласираше из Южна Калифорния и надолу, към Мексико. Много от уредите, които туристите смятаха, че са си купили по-евтино От Мексико и връщаха обратно в Щатите, вече бяха минали оттук. На книга този бизнес изглеждаше добър, макар да беше дребен. И все пак у Бош възникна въпросът дали Бин се нуждаеше изобщо от диаманти и изобщо притежаваше ли такива.

Бин беше собственик на сградата, в която се намираха магазинът за видеооборудване и офисът му. Тя беше строена през 1930 и в нея се беше помещавал автосалон, закрит доста преди Бин да пристигне. Неукрепеният допълнително бетонен блок със стъклени витрини отпред заплашваше да рухне при първия трус. Но за някой, който се беше измъкнал на косъм от Виетнам, както Бин, земетресенията явно бяха по-малката заплаха.

След като намериха празно място за паркиране на отсрещната страна на улицата, Бош каза на Еленър, че иска тя да води разговора поне отначало. Той каза, че според него Бин можел да стане по-разговорлив, ако знае, че говори с федералните, а не с хора от местната полиция. Решиха разговорът да започне с по-невинни теми, а след това да го попитат направо за Тран. Бош ней каза, че всъщност си имаше друг план наум.

– Мястото хич не прилича да е собственост на някой, който притежава цяла кутия с диаманти в банков трезор – рече Бош, докато слизаха от колата.

– По-скоро на такъв, който е имал диаманти – каза тя. – Не забравяй, че той не е могъл да пласира съкровището си. Трябвало е да се държи като всеки обикновен емигрант, да показва, че живее ден за ден. Диамантите, ако е имало такива, са били от второстепенно значение за него и за просперитета му в Америка. Трябвало е всичко да изглежда,

сякаш се е позамогнал от труда си.

– Чакай малко – рече Бош, когато преминаха от другата страна на улицата. Той каза на Еленър, че е забравил да по-Моли Джери Едгар да се яви в съда вместо него същия ден следобед. Посочи един уличен телефон при автосервиза в съседство с магазина на Бин и забърза натам. Еленър остана на място да го чака и захвана да оглежда витрините на сградата.

Бош се обади на Едгар, но не спомена нищо за явяване в съда.

– Джери, искам една услуга. Дори няма да ти се наложи да ставаш от мястото си.

Едгар се поколеба, както Бош си мислеше, че ще стане.

– От какво имаш нужда?

– Не трябва да го казваш по този начин. Би трябвало да речеш: „Разбира се, Хари, какво ще обичаш?“

– Хайде стига, Хари, и двамата си знаем, че сме в един и същ кюп. Трябва да сме внимателни. Кажете какво искате, а аз ще ти отговоря дали мога да го изпълня.

– Всичкото, което искам от тебе, е да ме повикаш по пейджъра след десет минути. Трябва да се измъкна от една среща. Само ме повикай, а когато се обадя, просто затвори телефона след няколко минути. Това е всичко.

– Само толкова ли? Просто да ти позвъня?

– Точно така. След десет минути, смятано от този момент.

– Добре, Хари – каза Едгар с облекчение в гласа. – Хей, аз чух за приключението ти снощи. Прескочил си трапа. Тук се носи слух, че не е бил пиян шофьор онзи в колата. Пази се.

– Естествено. Какво става с Шаркай?

– Нищо. Преслушах тайфата му, както ми каза. Двамата от тях ми изпяха, че са били с него предната нощ. Май нещо ме връзват, щото разправят, че го изгубили от очи, когато се качил в колата. Това е станало няколко часа преди да бъде прието обаждането, че той се намира в тунела под „Холивуд Боул“. Според мен този, който е бил в колата, го е оправил.

– Има ли някакво описание?

– На колата ли? Не много добро. Тъмен цвят, американска лимузина. Някакъв нов модел. Само толкова.

– Какви са й били фаровете?

– Абе показах им книгата с всички модели коли, но те посочиха различни видове задни стопове. Единият вика кръгли, другият

правоъгълни. Само за фаровете бяха единомушни. И двамата казаха, че били...

– Квадратни и две двойки.

– Точно така. Ей, Хари, да не мислиш, че това е била същата кола, дето ви е налетяла снощи, като сте били двамата с феберейката? Исусе! Трябва май да си обединим силите по тоя случай.

– По-късно, по-късно. Сега само ми позвъни след десет минути.

– Хубаво, след десет минути.

Бош затвори телефона и се върна обратно при Еленър, която надни-чаше през витрината и оглеждаше изложеното там. Влязоха в магазина, отпратиха двамата налетели ги веднага продавачи, заобиколиха една ка-мара кашони с видеокамери, които се продаваха по 500 долара всяка, и казаха на жената зад касата в дъното, че са дошли да видят Бин. Жената замига недоумяващо насреща им, докато Еленър ней показа служебната си карта от ФБР.

– Вие тук чакате – рече жената и изчезна през вратата зад касата. На вратата имаше малко прозорче с огледално стъкло, което напомни на Бош за стаята за разпити на „Уилкокс“. Той погледна ръчния си часов-ник. Оставаша осем минути.

* * *

Човекът, който се появи на вратата зад касата, изглеждаше на около шейсет години. Косата му беше бяла. На ръст беше нисък, но Бош успя да прецени, че навремето е бил здраво сложен за височината си. Набито-то му телосложение сега беше поомекнало от по-лекия живот, който во-деше, в сравнение с този в родната му страна. Носеше очила със сребър-ни рамки и стъкла, оцветени в розово, и беше облечен в риза с отворена яка и памучни широки панталони. Горният джоб на ризата му беше увиснал от тежестта на почти дузина писалки и едно малко джобно фе-нерче с клипс. Вървеше леко приведен и гледаше угоднически.

– Господин Бин? Името ми е Еленър Уиш. Аз съм от ФБР. Това е детектив Бош, от ЛАПД. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

– Да – каза той, без да променя изненаданото си изражение.

– Става дума за проникването в банката, където вие сте Държали сейф за лични депозити.

– Аз не съм декларирал никакви загуби. В касата ми имаше само някои дреболии, които имаха за мен преди всичко емоционална стойност.

Диамантите стоят доста високо в класацията на предмети с

емоционална стойност, помисли си Бош.

– Господин Бин, може ли да влезем в офиса ви и там да поговорим на четири очи? – рече той.

– Да, но аз не съм претърпял загуба. Може да проверите. Има го в протоколите.

Еленър вдигна ръка в жест, с който казваше на Бин да тръгне пръв навътре. Двамата го последваха през вратата с огледалното прозорче, за да се озоват в стая, напомняща много на складово помещение. Вътре имаше хиляди кашони ц кутии с различни продукти на електрониката, подредени върху железни рафтове, високи до тавана. От стаята склад преминаха в по-малък, която приличаше на работилница. Върху една пейка седеше жена с купичка супа, която та държеше пред устата си. Жената дори не ги погледна, докато то минаваха покрай нея. В дъното на работилницата имаше две врати, едната от които беше на офиса на Бин. Влязоха през нея. Явно тук Бин вкарваше клиентите си, за да им върти номерата си. Офисът беше просторен и луксозно обзаведен, с бюро и два стола отдясно и канапе с формата на буква Г, тапицирано в тъмна кожа отляво. Канапето беше поставено в края на ориенталски килим, изобразяващ триглав дракон, готвещ се да напада. Срещу канапето покрай стените имаше рафтове, пълни с книги и аудио– и видеооборудване, много по-качествено от това, което Бош беше видял отпред в магазина. Трябваше да го сгачим у дома му, помисли си той. Да го видим как живее, а не как работи.

Бош огледа набързо помещението и забеляза белия телефон върху бюрото. Чудесно, помисли си той. Телефонът беше антика, от тези, на които слушалката беше поставена на вилка, а отдолу имаше кръгъл диск за набиране. Бин се отправи към бюрото си, но Бош бързо каза:

– Господин Бин, нали няма да имате нищо против да седнем ето тук, на канапето. Бихме желали посещението ни да няма формален характер, пък и без това по цял ден седим зад бюра, ако трябва да бъдем откровени.

Бин сви рамене, сякаш за него нямаше значение. Те така или иначе нарушаваха спокойствието му, където и да седнеха. Това си беше чисто американски жест и Бош веднага реши, че неговите очевидни трудности с английския бяха повече поза, някакво малко защитно средство. Бин седна в единия край на Г-образното канапе, а Бош и Еленър се настаниха в другия.

– Хубав офис – рече Бош и се огледа. Не видя друг телефон в стаята.

Бин кимна. Не им предложи кафе или чай, нито заговори за общи работи. Той каза само:

– Какво желаете, моля?

Бош погледна Еленър.

– Господин Бин – рече тя, – ние просто повтаряме това, което направихме преди. Вие не сте декларирали никакви загуби след проникването на крадците в банковия трезор. Ние...

– Точно така. Никакви загуби.

– Абсолютно вярно. А какво държахте в касетата си?

– Нищо.

– Нищо ли?

– Разни книжа и други такива, без особено значение. Вече разказах това на всички.

– Да, знаем. Съжаляваме, че трябва да ви притесняваме отново, но случаят все още е отворен и ни се налага да се върнем назад и да проверим да не сме пропуснали нещо. Бихте ли ми казали какви книжа точно сте изгубили? Това може да ни помогне, ако открием нещо от откраднатото и успеем да установим на кого е принадлежало.

Еленър извади от чантата си малък бележник и писалка. Вин погледна двамата си посетители така, сякаш не можеше да разбере как неговата информация би могла да им бъде от полза. Бош каза:

– Ще се изненадате от това, как понякога съвсем незначителни наглед неща...

В този момент пейджърът му започна да сигнализира и той го откачи от колана си, за да погледне номера на дисплея. Стана и се огледа, сякаш едва сега беше влязъл в стаята. Запита се дали не преиграва.

– Мога ли да ползвам телефона ви, господин Бин? Разговорът ще бъде градски.

Бин кимна и Бош отиде до бюрото, наведе се и вдигна слушалката. Погледна нарочно дисплея още веднъж и набра на Едгар. Остана както беше, с гръб към Еленър и започна да оглежда стената, сякаш изучаваше копринения гоблен, който висеше там. Чу как Бин започна да описва на Еленър документите за неговата имиграция и гражданска принадлежност, които са били откраднати от личния му сейф. Бош пусна пейджъра в джоба на самото си и измъкна малкото джобно ножче, „буболечката“ и батерийката, които беше извадил от собствения си телефон.

– Тук е Бош, кой ме търси? – изрече той в слушалката, когато Едгар вдигна телефона. След като Едгар остави слушалката, Бош продължи: – Ще изчакам няколко минути, но ти му кажи, че вода разпит в момента.

Какво толкова важно има?

С гръб към канапето и Бин, който все още говореше, Бош леко се извърна надясно и наклони глава, сякаш държеше слушалката на лявото си ухо, където Бин не можеше да я види. Спусна я на нивото на корема си, използва ножчето, за да махне капачето на наустницата, като си прочисти гърлото, докато правеше това, и тогава извади преподавателя. С едната ръка свърза „буболечката“ към нейната батерийка. Беше се упражнявал да го прави, докато чакаше да получи нова кола в гаража на управлението. После напъха „буболечката“ и батерийката в кухината на слушалката. Накрая постави мембраната отново и щракна капачето на мястото му, кашляйки силно, за да заглуши звука.

– Добре – каза Бош по телефона. – Е, кажи му, че ще се обадя веднага щом приключа тук. Благодаря ти, мой човек.

Той остави телефона на мястото му върху бюрото, докато пускаше ножчето в джоба си. Върна се при канапето, където Еленър пишеше нещо в бележника си. Когато тя свърши и го погледна, Бош разбра, без да му беше направила някакъв знак, че разговорът ще добие ново направление.

– Господин Бин – рече тя. – Сигурен ли сте, че това е било всичко, което сте имали в касетата?

– Да, естествено, защо ме разпитвате толкова много?

– Господин Бин, ние знаем кой сте и обстоятелствата, при които сте дошли в тази страна. Знаем, че сте били полицейски служител.

– Да и какво? Това значи ли нещо?

– Знаем също и някои други неща...

– Знаем – намеси се Бош, – че сте били много добре платен полицейски служител в Сайгон, господин Бин. Знаем също и че за част от вашата работа са ви плащали в диаманти.

– Какво значи това, дето вие говори? – каза Бин, гледайки Еленър и жестикулирайки с ръце към Бош. Беше решил да използва за прикритие езиковата бариера. Колкото по-напред отиваше разговорът, толкова английският му ставаше все по-лош.

– Значи точно това, което той казва – отвърна Еленър. – Ние знаем за диамантите, които сте донесли тук от Виетнам, капитан Бин. Знаем, че сте ги държали в личния си сейф. Смятаме, че тъкмо диамантите са станали причина за проникването в трезора.

Новините не го разтърсиха, явно вече беше се приготвил за нещо подобно. Той дори не помръдна. Каза само:

– Това не е вярно.

– Господин Бин, ние разполагаме с досието ви – рече Бош. – Знаем всичко за вас. Какъв сте били в Сайгон, какво сте вършили... Също и какво сте взели със себе си, когато сте дошли тук. Не знаем само с какво се занимавате в момента – изглежда законно, поне на пръв поглед, но нас не ни е грижа за това. Интересува ни само кой е ограбил банката. А то е било заради вас. Взели са ви всичко, цялото скрито съкровище, което сте притежавали. Не смятам, че ви разказвам неща, които не са ви минали през ума и за които не сте мислили сам досега. Дори може би сте си помислили, че вашият бивш партньор Нгуен Тран стои зад всичко това и вероятно истината е такава. Не е лошо като предположение, но ние смятаме нещо друго. Всъщност ние мислим, че той ще бъде следващият.

Нито една бръчка не се образува по каменното лице на Бин.

– Господин Бин, искаме да говорим с Тран – рече Бош. – Къде е той?

Бин сведе поглед към триглавия дракон от килима на земята. Скръсти ръце в скута си, поклати глава и рече:

– Кой е този Тран?

Еленър погледна Бош и се опита да му каже с очи, че преди той да се бе намесил, разговорът вървеше чудесно.

– Капитан Бин, ние изобщо не се интересуваме от това, за да предприемем нещо срещу вас. Просто искаме да предотвратим друг обир на трезор, преди да е станал. Моля ви, помогнете ни.

Бин не отговори. Седеше и гледаше ръцете си.

– Вижте, Бин, не зная доколко сте запознат с обстоятелствата – рече Бош. – Може би си имате ваши хора навън, които търсят същите типове, които издирваме и ние. Казвам ви, че сте вън от всякакво подозрение, затова ни кажете къде е Тран.

– Не познавам този човек.

– Ние сме единствената ви надежда. Искаме да се доберем до Тран. Хората, които са обрели вас, отново са в тунелите, може би дори и в този момент. Ако не открием Тран през този уикенд, няма да ви остане нищо нито на вас, нито на него.

Бин не реагира по никакъв начин, както Бош и очакваше. Еленър стана.

– Помислете върху това, господин Бин – рече тя.

– Времето ни изтича, а така също и това на вашия бивш партньор – каза Бош, когато двамата с Еленър се отпавиха към вратата.

* * *

След като мина през входната врата на магазина, Бош се огледа и в двете посоки и притича през улица „Върмънт“ към колата си. Еленър го последва, а гневът правеше крачките ѝ твърди и отсечени. Бош се качи в колата и бръкна зад седалката за малкото касетофонче „Награ“. Включи го и нагласи скоростта на записа на най-високото ниво. Не смяташе, че ще се наложи да чака дълго. Надяваше се всичкото електронно оборудване в склада да не окаже смущение върху приемането. Еленър седна до него и започна да се оплаква:

– Прекрасно – рече тя. – Сега вече няма да изкопчим нищо повече от този тип. Той просто ще се обади на Тран и ще... какво, по дяволите, е това?

– Нещо, което задигнах от онези две хлебарки. Бяха поставили „буболечка“ в телефона ми. Това е най-старият номер, описан в книгата на „Вътрешно разследване“.

– Бош, осъзнаваш ли какво може да се случи с нас и какво означава всичко това? Връщам се там обратно и ще...

Тя отвори вратата на колата, но Бош се пресегна и я затвори отново.

– Няма да го направиш. Това е единственият ни шанс да се доберем до Тран. Бин така или иначе нямаше да ни каже нищо, независимо колко добре водехме разпита там вътре, и ти добре го знаеш. Така че или това, или нищо. Ако Бин предупреди Тран, никога не ще узнаем къде да го търсим, затова не ни остава нищо друго. Мисля, че скоро ще стане ясно това-онова.

Еленър гледаше право пред себе си и клатеше глава.

– Бош, това би могло да ни коства работата. Как можа да извършиш нещо такова, без дори да се консултираш с мен?

– Точно затова. Може да ми струва само моята работа, понеже ти не го знаеше.

– Никога не ще успея да го докажа. Цялата работа изглежда като нагласена, Ето, аз го занимавам, докато ти вършиш малката си лудорийка с телефона му.

– Наистина е нагласена работа, само че ти не знаеше. Освен това Бин и Тран не са целта на нашето разследване. Ние не събираме доказателства против тях, а от тях. Това не може да бъде включено в доклад. Пък ако намери „буболечката“, няма да може да докаже, че аз съм я сложил там. На нея няма никакъв регистрационен номер, аз проверих.

Онези двамата са се постарали да не може да бъде проследена. Ние сме чисти. Ти не си заплашена от нищо, така че се успокой.

– Хари, това малко ме успоко...

Червената точка на награта премигна. Някой използваше телефона на Бин. Бош провери, за да бъде сигурен, че лентата се върти.

– Еленър, ти решаваеш – каза Бош, държейки касетофончето върху дланта си. – Ако искаш, изключи го. Изборът е твой.

Тя погледна машинката, после Бош. Точно в този момент набирането на номера спря и в колата настъпи тишина. На Другия край на линията телефонът звънеше. Тя се обърна на другата страна. Някой вдигна слушалката. Чуха се думи на виетнамски и после отново настъпи тишина. След малко се включи нов глас и разговорът продължи пак на виетнамски. Бош не можеше да определи кой от гласовете принадлежеше на Бин. Другият беше като на мъж на годините на Бин. Говореха Бин и Тран, нямаше съмнение. Еленър поклати глава и се насили да се усмихне.

– Прекрасно, Хари, ама сега кой ще ни превежда? Няма да оставим и друг човек да разбере за това. Не можем да рискуваме.

– Няма нужда от превеждане. – Той спря касетофона и пренави лентата отначало. – Извади си малкото тефтерче и писалката.

Бош нагласи касетофона на най-бавната му скорост и натисна бутона за прослушване. Когато започна набирането на номера, скоростта на звука беше толкова бавна, че Бош успя да преброи изщракванията. Той каза цифрите на Еленър, която ги записа. Накрая вече имаха номера, който Бин беше набрал.

Телефонът започваше с код 714. Това беше окръг Ориндж. Бош включи машинката отново. Разговорът между Бин и непознатия продължаваше. Той я изключи и хвана предавателя от колата. Даде на диспечерката от централата номера и помоли да му съобщи името и адреса, на който той отговаря. Щеше да отнеме около десет минути, докато телефонният абонат бъде открит. Междувременно Бош запали мотора на колата и подкара на юг към междущатското шосе № 10. Вече се носеше към окръг Ориндж, когато диспечерката се обади.

Телефонният номер принадлежеше на някаква фирма, която се казвала „Пагода Тан Фу“ и се намирала в Уестминстър. Бош погледна Еленър, но тя му обърна гръб.

– Малък Сайгон – рече той.

* * *

Бош и Уиш стигнаха от магазина на Бин до „Пагода Тан Фу“ за около час. Всъщност „пагодата“ представляваше търговски център на авеню „Болса“, където нямаше нито един надпис на английски. Сградата беше отвън с груба мазилка, боядисана в бяло, и открояваща се на фона на половин дузина стъклени павилиони, които ограждаха паркинга. Всеки от павилионите принадлежеше на малка фирма, занимаваща се с търговия с почти ненужни дреболии, най-вече електроника и цветни фланелки. От двете страни на улицата имаше конкуриращи се виеетнамски ресторанти. Точно до един от тях стъклена врата без надпис водеше към някакъв офис или нещо такова. Всъщност надписи имаше, но нито Бош, нито Уиш можеха да дешифрират значението им, затова веднага решиха, че това трябва да е входът за офиса на търговския център.

– Трябва да влезем вътре, за да разберем дали това е офисът на Тран и да видим дали той самият е вътре, както и дали има други изходи – рече Бош.

– Ние дори не знаем как изглежда – напомни му Уиш.

Той се замисли за момент. Ако Тран не използваше истинското си име, а те влезеха и го потърсеха по него, това щеше да го подплаши.

– Имам една идея – каза Уиш. – Намери уличен телефон. Аз ще вляза вътре в офиса. Ти ще набереш номера отвън и ако е същият, аз ще видя дали ще звънне телефонът вътре. Ако звънне, значи сме намерили мястото, което търсим. Ще се огледам вътре за Тран и за други изходи.

– Може би там звънят телефони през десет секунди – рече Бош. – А може да се окаже, че това е пералня или сауна. Как ще разбереш, че точно аз съм позвънил?

Тя помълча известно време.

– Можем да разчитаме на това, че те не знаят добре английски. – Ще помолиш да те свържат с някой, който може да говори или да намерят такъв. Когато това стане, кажи му нещо, което ще предизвика у него такава реакция, че аз да мога да я видя.

– Имаш предвид, ако звънне телефонът там, където се намираш в момента.

Тя сви рамене, а очите ѝ изразяваха досада и умора от това, че правеше веднага на пух и прах всяко нейно предложение.

– Виж какво, това е единственото нещо, което можем да направим. Хайде, ето там един телефон, нямаме време за губене.

Той подкара и излезе от паркинга, после продължи половин пряка по улицата до телефонния автомат пред един магазин за напитки. Уиш се отправи пеш към „Пагода Тан Фу“, а Хари я проследи с поглед,

докато стигне до вратата на офиса. Той, пусна четвъртдоларова монета в апарата и набра номера, който беше записал в тефтерчето пред магазина на Бин. Линията даде „заето“. Той погледна отново към входа на офиса. Уиш беше се изгубила от полезрението му. Хари пусна бонетата и набра отново. Пак „заето“. Продължи да набира безрезултатно още два пъти, докато накрая чу сигнал „свободно“. Тъкмо си мислеше, че е набрал грешен номер, когато някой вдигна слушалката.

– „Тан Фу“ – каза един мъжки глас. Беше на млад човек, вероятно на около двадесет години. Азиатец със сигурност, помисли си Бош. Не беше Тран.

– „Тан Фун“ ли е? – запита Бин.

– Да, моля.

Бош не можеше да измисли веднага какво да предприеме. Той подсвири с уста в слушалката. Отговорът, който получи, представляваше насечена словесна атака, от която той не успя да различи нито една дума или звук. После някой затръшна слушалката отсреща. Бош се върна при колата и подкара обратно към търговския център, за да паркира колата. Тъкмо обикаляше бавно и търсеше място по тесния паркинг, когато видя Уиш да излиза с някакъв мъж. Азиатец. Подобно на Бин косата му беше посивяла и имаше особено излъчване – една скрита сила, комбинирана с нетрепваща мускулатура на лицето. Човекът задържа стъклената врата, за да мине Уиш, и ѝ кимна, когато тя каза „благодаря“. После я изпрати с очи и потъна отново вътре.

– Хари – каза тя, докато се качваше в колата. – Какво каза на онзи на телефона?

– Ами нито дума. Значи това е офисът?

– Да. Мисля, че това беше нашият господин Тран, който ми задържа вратата. Симпатяга.

– Е, ти какво направи, че да се сприятелите толкова бързо?

– Казах му, че съм от агенция по недвижими имоти. Когато влязох вътре, поисках да се срещна със собственика, Тогава господинът със сивата коса излезе отнякъде и каза, че името му е Джими Бок. Аз казах, че представлявам японски инвеститори и попитах дали е склонен да приеме някакво предложение относно търговския център. Той каза „не“. Каза ми на съвсем чист английски „аз купувам, а не продавам“. После ме изпроводи до вратата. Мисля, че това беше Тран. Нещо в него ми подсказва...

– Аха, видях – рече Бош. Той се обади по радиостанцията и поиска от диспечерката да прекара името Джими Бок през компютъра.

Еленър описа интериора на офиса. По средата на помещението била уредена приемната, а зад нея започвал коридор с четири врати, от които една приличала на изход, съдейки по двойната ключалка. Жени нямало, само мъже, и то най-малко четирима освен Бок. Двама от тях приличали на наети бодигардове. Станали от дивана в приемната, когато Бок, и излезли през една от вратите в коридора.

Бош подкара и заобиколи търговския център. Зави по една, която минаваше зад сградата с офиса. Спря на разстояние, от което можеше да види един златист Мерцедес, паркиран пред задната врата на комплекса. Отвън на вратата имаше също солидна двойна ключалка.

– Това трябва да е колата му – рече Уиш.

Решиха да наблюдават мерцедеса. Бош подкара и мина докрай него, за да стигне до края на алеята. Там спря зад един контейнер с отпадъци. Видя, че беше пълен с боклук От ресторанта. Върнаха се обратно и излязоха от алеята. Бош спря колата на отсрещната страна на улицата, откъдето можеха да наблюдават задницата на мерцедеса. В същото време той можеше да гледа и Еленър.

– Ще чакаме значи – каза тя.

– Позна. Няма как да разберем какво ще предприеме след обаждането на Бин. Може и да е направил нещо, след като Бин е претърпял загубата миналата година, и ние сега да се хабим напразно.

В този момент се обади диспечерката. Джими Бок имал чисто досие. Живеел в Бевърли Хилс и нямал криминални прояви. Нищо повече.

– Ще отида до телефона – каза Уиш. Бош я погледна въпросително. – Трябва да се обадя в службата. Ще кажа на Рурки, че дебнем този тип. Нека да пораздруса някой, който е свободен, да се обади тук-там в някои банки, за да провери дали името му няма да фигурира при тях. Може да им е клиент. Иска ми се също така да пусна името му през компютъра, за да проверя каква недвижима собственост притежава. Той ми каза: „Аз купувам, а не продавам.“ Бих искала Да разбере какво купува.

– Стреляй във въздуха, ако ти потрябвам за нещо – рече и тя се усмихна, докато отваряше вратата.

– Искаш ли нещо за ядене? – запита Еленър. – Вече се Умислям дали да не се възползваме от онези ресторанти ей там отсреща.

– Искам само кафе – каза той. Не беше ял виетнамска храна от двадесет години. Наблюдава я, докато тя вървеше търговския център.

Около десет минути след като Еленър беше слязла, държи под око мерцедеса, Бош видя една кола да влиза от край на алеята. Веднага определи, че това беше полицейска лимузина. Бял форд, без капаци на

джантите – евтина работа. От разстоянието, на което се намираше, не можа да види кой е в колата. Той се съсредоточи върху мерцедеса и огледалото за обратно виждане едновременно, за да види дали фордът ще излезе от другата страна на комплекса. Изминаха пет минути, но бялата лимузина не се появи.

След още десет минути Уиш се върна. Носеше кафяв хартиен плик с мазни петна по него, от който извади чашка с кафе и две картонени чинийки. Задушен ориз и щипки от рак, обяви тя. Той отхвърли поканата ѝ и свали прозореца от своята страна. Опита кафето, което тя му беше подала, и направи гримаса.

– Сякаш е направено в Сайгон и е било докарано оттам с параход – рече той. – Свърза ли се с Рурки?

– Аха. Ще накара някой да провери този Бок и ще ми се обади, ако открие нещо. Освен това иска да го уведомя по радиото, шом мерцедесът потегли.

Изминаха два часа, през които водиха незначителни разговори и наблюдаваха златистия мерцедес. По едно време Бош каза, че ще направи един кръг с колата около търговския център, колкото да се поразмърдат малко. Това, което не призна пред нея, беше, че всъщност искаше да хвърли един поглед за белия форд.

– Не мислиш ли, че трябва да се обадим и да проверим дали той е все още там вътре, а ако се обади, ще затворим? – рече тя.

– Ако Бин го е предупредил, едно такова обаждане може да го стресне и да го накара да помисли, че нещо става, това ще го направи много предпазлив.

Бош подкара и мина пред търговския център. Нищо необичайно не му направи впечатление. Заобиколи отново комплекса и спря на същото място. От форда нямаше и следа.

Тъкмо се бяха установили на предишния си наблюдателен пост, когато пейджърът на Уиш започна да сигнализира и тя слезе, за да отиде отново до телефона. Бош се съсредоточи върху мерцедеса и за момент изключи от съзнанието си белия форд. Когато изминаха двадесет минути, откакто беше слязла, той започна да се изнервя. Вече беше 3 следобед, а Бок-Тран не беше излязъл и тръгнал нанякъде както те очакваха. Нещо не беше наред. Но какво? Бош огледа внимателно пространството пред търговския център в очакване да я зърне как завива иззад ъгъла на крайната постройка. До слуха му достигна някакъв шум, нещо като приглушен удар. После втори, трети. Изстрели ли бяха това? Спомни си за Еленър и сърцето му се качи в гърлото. Или пък това беше шум от

отваряне и затваряне на врати на кола? Погледна мерцедеса, но виждаше само задницата на колата. Около нея не се забелязваше човек. Хари отново огледа трескаво ъгъла – Еленър я нямаше. Тогава той зърна как светнаха задните стопове на мерцедеса. Бок потегляше. Бош запали мотора и подкара до ъгъла на сградата, а от форсирането на колата се развърчаха камъчета от чакълената настилка на алеята. Тогава видя Еленър да върви по тротоара към него. Той натисна клаксона и ѝ направи знак да побърза. Еленър вече беше стигнала до колата и тъкмо се качваше, когато мерцедесът се появи в огледалото за обратно виждане и излизайки от алеята, зави към тях.

– Наведи се – каза Бош и издърпа Еленър надолу върху седалката.

Мерцедесът мина плавно покрай тях и зави по „Болса“. Той пусна врата ѝ.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – настоя да узнае Еленър, изправяйки се.

Бош посочи към мерцедеса, който се отдалечаваше.

– Минаха покрай нас. Щяха да те познаят, понеже влиза в офиса днес. Защо се забави толкова?

– Трябваше да открият Рурки. Не си беше в стаята.

Хари потегли и реши да проследи мерцедеса от разстояние две преки. Когато измина достатъчно време, за да се оправи, Еленър запита:

– Сам ли беше?

– Не знам. Не го видях, като се качва. В този момент гледах към ъгъла за тебе. Стори ми се, че чух повече от една врата да се затваря.

– Значи не си сигурен дали изобщо Тран е бил един от хората, които са се качили в колата?

– Вярно, не съм. Но е доста късно, та смятам, че трябва да е бил той.

И тогава Бош откри, че може да се е хванал на един от най-старите номера в историята на проследяването. Бок, Тран който и да беше, би могъл просто да изпрати някой от подчинените си в своята, струваща стотици хиляди долари кола, за да отвлече „опашката“ от себе си.

– Как мислиш, дали да се върнем? – запита той.

Уиш не му отговори, докато той не я загледа настоятелно.

– Не – рече тя. – Карай, както сме тръгнали. Не изпадай в противоречие със самия себе си. Прав си за времето. Много банки затварят в пет часа преди почивните дни в края на седмица. Трябвало е да тръгне, защото Бин сигурно го е предупредил. Според мен в колата е той.

Бош се почувства по-добре. Мерцедесът зави на запад, а после

отново на север при шосето „Гордън Стейт“ за Лос Анджелис. Движението пъплеше бавно към големия град. Златистата кола зави на запад по шосето за Санта Моника, излизайки на булевард „Робъртсън“, точно двадесет минути преди пет часа. Значи отиваха към Бевърли Хилс. По булевард „Уилшайър“ имаше банки от центъра чак до океана. Когато мерцедесът зави на запад, Бош реши, че са на прав път. Тран очевидно държеше своето съкровище в банка близо до дома си, реши той. Решението му се беше оказало вярно. Поотпусна се малко и най-после се сети да попита Еленър какво беше казал Рурки, когато му се беше обадила.

– Той получи потвърждение от административната служба на окръг Ориндж, че Джими Бок е Нгуен Тран. Променил си е името преди десет години. Трябваше да проверим там най-напред, в окръг Ориндж. Съсем забравих за Малък Сайгон.

– Освен това – продължи тя, – ако този тип Тран е имал диаманти, може би вече ги е използвал. Установих, че притежава още два търговски центъра като този, в който бяхме. При парка „Монтерей“ и при бар „Даймънд“.

Бош също си помисли, че това бе възможно. Диамантите можеха да послужат за първоначален капитал при изграждането на една истинска империя от недвижима собственост. Също като при Бин. Той продължи да държи под око мерцедеса, но вече беше наближил само на една пряка, понеже беше пет часът и не искаше оживеното движение да стане причина да изгуби Тран. Хари гледаше как колата с тъмни стъкла се носи покрай витрините на богаташката улица и ей каза, че сигурно отива към диамантите.

– Най-хубавото спестих за края – рече в това време Уиш – Господин Бок, познат още като Тран, упражнява контрол върху своите многобройни дейности чрез една корпорация. А името на тази корпорация, съгласно проверката на специален агент Рурки, е не друго, а „Даймънд Холдинг“.

Отминаха „Родео Драйв“ и навлязоха в сърцето на търговската част. Сградите на „Уилшайър“ добиваха все по-голяма внушителност, сякаш знаеха, че крият в себе си все повече цари и власт. На някои отсечки движението се свеждаше до едва доловимо пъплене и Бош се доближи на две коли разстояние от мерцедеса, понеже не искаше да го изпусне при евентуална смяна на светофара. Бяха стигнали почти до булевард „Санта Моника“ и Хари вече си мислеше, че отиват към Сенчъри Сити. Той погледна часовника си. Беше четири и петдесет.

– Ако този тип е тръгнал към някоя банка в Сенчъри Сити, не мисля, че ще успее да стигне навреме – каза той.

Точно в този момент мерцедесът направи десен завои и влезе в един паркинг гараж. Бош намали и без да каже нито дума, Еленър изскочи навън и влезе в гаража. Бош зави в първата пряка надясно и обиколи квартала. От всички паркинги и гаражи потегляха коли, изскачаха пред и зад него през цялото време. Когато най-последна направи пълна обиколка, Еленър стоеше на тротоара на същото място, където я беше оставил да слезе. Той спря и тя се облегна на рамката на прозореца.

– Паркирай колата – рече тя и посочи към отсрещната страна на улицата, на половин пряка надолу. Там като пристройка на многоетажната административна сграда се издигаше досами улицата заоблена структура от метал със стени от стъкло. А през стъклените стени на огромната полусфера Бош успя да различи лъскавата стоманена врата на трезор. Един надпис отпред на сградата гласеше: „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Той погледна Еленър и видя, че му се усмихна.

– В колата ли беше Тран? – запита Бош.

– Разбира се. Ти никога не грешиш.

Той отвърна на усмивката ѝ. В този момент забеляза да се опразва място на паркинга точно на метър пред тях. Паркираха там.

* * *

– Понеже започнахме да смятаме, че ще последва втори на трезор, бях се ориентирала към банките – рече Еленър Уиш. – Знаеш ли, Хари, изобщо не ми е минало през ум за това място, а пък минавам оттук най-малко два пъти седмично. Дори не съм го забелязала.

Бяха прекосили „Уилшайър“ и сега стояха на отсрещната страна, срещу хранилището за ценности „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Всъщност тя стоеше зад него и надзърташе иззад рамото му. Тран, или Бок, както го знаеха, я беше виждал преди това и не искаха да рискуват да я засече отново тук. Тротоарът беше изпълнен с чиновници, които излизаха на тълпи през въртящите се врати на околните сгради и се отправяха към паркингите гаражи.

– Все пак всичко съвпада – рече Бош. – Той е дошъл тук, понеже няма доверие на банките, както каза твоят приятел от Министерството на външните работи. Намира трезора, който не е в банка. Дори е по-добър. Щом имаш пари да си платиш, тук никой не иска да знае кой си. Не се изискват условията, съществуващи в банките, понеже това не е банка. Можеш да наемеш личен сейф, като се идентифицираш с условна дума

или цифров код.

Хранилището за ценности „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ по всичко приличаше на банка, но беше съвсем различно. Там не работеха със спестовни и разплащателни сметки, нямаше касиери и не даваха заеми. Това, което се предлагаше, се виждаше през предната витрина: един лъскав стоманен трезор. Това беше учреждение, което охраняваше ценности, не пари. В град като Бевърли Хилс това беше безценно удобство. Богатите и известните си държаха бижутата в него. Също и кожените палта и други неща.

А иначе трезорът си стоеше просто ей така, на открито. Зад стъкло. Всичко се вършеше на най-долния етаж на четиринайсететажната сграда „Дж. К. Сток“ – общо взето, незабележима постройка, ако не се смята стъклената стая с трезора, която оформяше фасадата. Входът за хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ се намираще откъм улица „Ринкон“, където мексиканци в къси жълти якенца стояха в готовност да се погрижат за колата на някой клиент.

След като Бош беше остави Еленър и беше обиколил квартала, тя забеляза Тран и двама бодигардове да слизат от златистия мерcedes и да се отправят към хранилището. Ако смятаха, че са следени, поне не го показваха. Изобщо не се огледаха назад. Един от бодигардовете носеше стоманено куфарче.

– Мисля, че поне един от охраната носеше оръжие – каза Еленър. – На другия палтото беше доста широко. Това той ли е? Аха, да, ето го.

Тран беше съпроводен до стаята с трезора от един мъж в тъмносин костюм на банков служител. Бодигардът със стоманеното куфарче ги следваше. Бош забеляза как едрият мъж огледа тротоара пред сградата, докато другият и Тран влизаха през вратата. Бодигардът с куфарчето остана отвън. Бош и Уиш стояха отсреща и наблюдаваха. След около три минути Тран излезе, следван от човека в костюма, който носеше метална касета от личен сейф с размера на кутия за дамски обувки. Бодигардът ги последва отзад. Тримата влязоха някъде навътре в сградата и изчезнаха от погледите на Бош и Уиш.

– Великолепно обслужване – каза Уиш. – Бевърли Хилс отвсякъде, както и да го погледнеш. Онзи вероятно ги вкара в специално помещение, където да направят прехвърлянето.

– Мислиш ли, че би могла да се свържеш с Рурки и той да изпрати тук екип, който да проследи Тран, когато си тръгне? – запита Бош. – Използвай общия телефон. Трябва да стоим настрана, в случай че онези „подземните“, имат свой човек някъде горе, който да подслушва нашите

честоти.

– Да разбирам ли, че ние ще останем тук, при трезора? – запита тя. Бош кимна. Еленър помисли малко и рече: – Ще се обадя. Той ще се радва да научи, че сме открили мястото. Също така ще успеем да подготвим екипа за спускане под земята.

Тя се огледа наоколо, забеляза уличния автомат до спирката на автобуса на съседния ъгъл и понечи да се отправи натам. Бош я хвана за ръката.

– Аз ще вляза вътре да видя какво става. Помни, те те познават, за това не се показвай, докато не си тръгнат.

– Ами ако потеглят, преди да е дошло подкреплението?

– Аз ще остана при трезора. Хич не ми пука за Гран. Искаш ли ключовете за колата? Вземи я и ги преследвай.

– Не, ще остана тук. С тебе.

Тя се обърна и тръгна към телефона. Бош прекоси „Уилшайър“ и влезе в хранилището, като мина покрай въоръжената охрана. Човекът тъкмо беше тръгнал към вратата с връзка ключове в ръка.

– Затваряме, сър – рече пазачът, показвайки една арогантност и безцеремонност, характерна за бивше ченге.

– Ще се забавя само минутка – отвърна Бош, без да спира.

Мъжът в синия костюм, който беше въвел Гран в трезора, беше един от тримата млади руси служители, седящи зад бюра антики върху скъпия сив килим, постлан на пода в приемната. Той вдигна поглед от някакви книжа, които прехвърляше върху бюрото си, измери Бош с очи и каза на по-младия от другите двама:

– Господин Грант, ще имате ли нещо против да обслужите този господин?

Макар неизказаният му отговор да беше „да“, този, когото нарекоха Грант, стана, заобиколи бюрото и с най-фалшивата усмивка, с която разполагаше, приближи Бош.

– Да, сър? – каза той. – Искате да си откриете личен сейф при нас ли?

Бош тъкмо се канеше да зададе въпрос, когато онзи протегна ръка и рече:

– Джеймс Грант, обръщайте се към мен за всичко. Макар че в момента не разполагаме с много време. Затваряме за уикенда след няколко минути.

Грант дръпна ръкава на самото си нагоре, за да погледне часовника си.

– Харви Паундс – рече Бош, поемайки ръката му в своята. – Откъде разбрахте, че все още нямам нает сейф?

– Предпазливост, господин Паундс. Ние тук продаваме сигурност. Аз познавам всеки наш клиент от пръв поглед. Господин Ейвъри и господин Бърнард също. – Той леко се извърна и кимна към Синия костюм и другия мъж, които кимнаха важно в отговор.

– През уикендите не е ли отворено? – запита Бош, опитвайки се да прозвучи разочарован.

Грант се усмихна:

– Не, сър. Нашите клиенти са все хора, времето на които е добре планирано. Те оставят уикендите за развлечения. Нашите клиенти са хора, стоящи доста над средното ниво, господин Паундс, а така също и ние. Ще имате възможност да оцените това.

Имаше някаква насмешка в гласа му, когато каза това. Но той все пак беше прав. Това място напомняше на юридическа кантора към някоя корпорация, със същото работно време и същите придаващи си важност служители.

Бош хвърли един поглед наоколо. От дясната страна има две редици от осем врати. Той видя двамата бодигардове на Тран да стоят от двете страни на третата врата, кимна на Грант и се усмихна.

– Е, виждам, че имате охрана навсякъде. Точно такава сигурност търся, господин Грант.

– Простете, господин Паундс, но тези мъже просто чакат един наш клиент, който в момента е в една от служебните стаи. Но уверявам ви, нашата сигурност не може да бъде поставена под съмнение. Искате ли да наемете сейф при нас, господин Паундс?

Този тип имаше по-голям завладяващ чар от някой евангелист. На Бош не му хареса нито Грант, нито поведението му.

– Сигурност, господин Грант, сигурност търся. Бих наел сейф във вашия трезор, но искам да се уверя в сигурността му както отвътре, така и отвън, ако разбирате какво имам предвид.

– Разбира се, господин Паундс, но вие имате ли представа от цената на нашата услуга, на сигурността, която предлагаме?

– Не и не ме интересува, господин Грант. Виждате ли, парите нямат значение. Само спокойствието е важно, съгласен ли сте? Миналата седмица моят съсед – а той живее през три врати от бившия президент – претърпя взломна кражба. Взели са му много ценни неща. Не искам да чакам това да се случи и на мен. В наши дни няма сигурно място. Дори алармената инсталация не е била пречка за онези типове...

– Наистина жалко, господин Паундс – каза Грант с неприкрита нотка на въодушевление в гласа. – Не знаех, че вече стават и такива неща в Бел Еър. Но според мен вие сте избрали оптималния план за действие. Нека седнем при бюрото ми да поговорим. Искате ли кафе или може би малко бренди? То си е време за по едно питие, разбира се. Пък това е една от малките услуги, които ние предлагаме, за разлика от банките.

Грант се засмя на това място, но тихичко, клатейки глава нагоре-надолу. Бош отклони поканата и служителят седна, придръпвайки стола към себе си.

– А сега нека ви обясня принципите, по които работим ние. Тук сме напълно независими от която й да било държавна институция. Мисля, че вашият съсед ще се радва да научи това.

Той намигна на Бош, който запита:

– Съсед ли?

– Бившият президент, разбира се. – Бош кимна и Грант продължи: – Ние осигуряваме дълъг списък от услуги по сигурността както тук, така и за вашия дом, дори и въоръжен ескорт, ако това се наложи. Ние сме абсолютно сигурни...

– Ами какво ще ми кажете за трезора с личните сейфове? – прекъсна го Бош. Той знаеше, че Тран ще излезе от служебната стая всеки момент. Искаше да бъде в трезора дотогава.

– Да, разбира се, трезорът. Както вече сте забелязали, той е изложен пред очите на хората. Стъклената сфера, както я наричаме, е може би най-чудесното откритие във връзка със сигурността. Кой би посмял дай поsegне? Та тя е пред погледа на всички двадесет и четири часа в денонощието, точно на булевард „Уилкокс“. Не е ли гениално?

Усмивката на Грант изразяваше неговия триумф. Той леко кимна в усилието си да получи съгласието на слушателя.

– Ами отдолу? – запита Бош и устата на човека се сви бързо в тънка черта.

– Господин Паундс, не очаквайте от мен да ви откроя нашите мерки за сигурност по отношение на сградата. Обаче бъдете спокоен и повярвайте, че трезорът ни е непроникваем. Казано между нас, няма да намерите в този град банков трезор с толкова много бетон и стомана в пода, стените и тавана. Ами електрониката? Не бихте могли – простете за израза – да си пуснете душата наред помещението, без да задействате звуковия, топлинния или улавящия движенията сензор.

– Може ли да го видя?

– Трезора ли? – Естествено.

– Разбира се.

Грант си оправи самото и поведе Бош към трезора в ролята си на домакин. Стена от стъкло и две автоматично затварящи се врати, посредством които евентуалният нежелан посетител попадеше в капан, отделяха полукръглото помещение с трезора от останалата част на хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Грант махна с ръка към стъклото и рече:

– Двупластово, термично обработено стъкло. Между двата стъклени листа има високочувствително на вибрации фолио. Същото е поставено и на всички прозорци отвън. На практика стаята с трезора е запечатана отвсякъде с два пласта дебело около инч стъкло.

Използвайки ръцете си като модел, който показва наградите за предстоящо състезание игра, Грант описа предназначението на едно устройство с формата на кутия, монтирано до първата врата на камерата капан. То имаше размерите на нощно шкафче, а горната му повърхност беше покрита с бяла пластмаса. В средата имаше кръг, в който с черна линия бяха очертани контурите на човешка ръка с разперени пръсти.

– За да влезе в помещението с трезора, човек трябва да е вкарал предварително в компютъра параметрите на ръката си с костната й структура. Нека ви покажа.

Той постави дясната си ръка в очертания контур. Устройството започна да бръмчи и белият лист пластмаса бе осветен отвътре. После един светлинен лъч премина през ръката на Грант, сякаш това беше ксероксмашина.

– Рентгенов лъч – каза Грант. – Много по-добре е от всякакви отпечатъци от пръсти, пък и компютърът обработва всичко само за шест секунди.

След шест секунди машината наистина издаде къс звук „биип“ и първата врата на камерата капан се отвори.

– Виждате ли, тук ръката ви се превръща в личен подпис, господин Паундс. Няма нужда от имена. Давате някакъв код на своя сейф и оставяте костната структура на ръката си във файла на програмата при нас. После са ви необходими шест секунди.

Зад гърба си Бош дочу гласа на Синия костюм, този, когото бяха нарекли Ейвъри.

– А, господин Лонг, свършихме ли?

Бош се огледа и видя Трай, който се появи на вратата. Сега той държеше сам куфарчето, а един от охраната носеше Касетата от сейфа. Другият бодигард погледна право към Бош. Хари се обърна отново към

Грант и рече:

– Може ли да влезем?

Той последва служителя в камерата капан. Вратата зад тях се затвори. Озоваха се в малка стаичка със стоманени стени и с размерите на две телефонни кабини. От другата страна имаше втора врата, зад която стоеше пак въоръжен пазач.

– Тази схема заимствахме от лосанджелиския окръжен затвор – каза Грант. – Вратата пред нас не може да се отвори, докато тази зад нас не се затвори и заключи. Въоръжената ни охрана, Моори, извършва последния оглед и отваря следващата врата. Виждате, че сме съчетали електрониката с човешките способности, господин Паундс. – Той кимна на Моори, който отвори втората врата на камерата капан. Бош и Грант влязоха в преддверието на трезора. На Хари не му се занимаваше да споменава, че току-що е преодолял успешно сложната охранителна система, възползвайки се от охотата на Грант да се изфука и разказвайки покъртителната история с адреса си в Бел Еър.

– А сега влизаме в трезора – рече Грант, разпервайки ръце като гостоприемнен домакин.

Самият трезор беше по-голям, отколкото Бош си беше представял. Не беше широк, но се простираше доста навътре в сградата „Джей К. Сток“. По протежение на двете стени имаше вратички на лични сейфове, също и от двете страни на издигащата се по средата на коридора стоманена конструкция. Двамата мъже тръгнаха по лявата пътека, а Грант обясни, че сейфовете в средата били за депозити с по-голям обем. Бош забеляза, че вратичките им бяха доста по-големи от тези на сейфовете в стените. През някои дори можеше да влезе човек. Грант забеляза, че Бош се вира в тях и се усмихна.

– За кожени палта – рече той. – От норки. Правим добър бизнес, като съхраняваме скъпи кожени палта, наметала или каквото и да е там. Изисканите дами от Бевърли Хилс ги държат тук, когато не им е сезонът. Така икономисват доста средства, които иначе биха отишли за застраховки, да не говорим за спестените нерви.

Бош се наведе над печата, поставен на една от вратичките и видя как в това време Тран влезе в трезора, следван от Ейвъри. Виетнамецът все още носеше куфарчето от стомана и Бош забеляза на китката му тънка стоманена верижка заключил куфарчето към ръката си. Адреналинът на и се повиши. Ейвъри спря пред отворената вратичка на един сейф, отбелязан с номер 237, след което плъзна навътре касетата. Затвори вратичката и заключи едната ключалка на личния сейф с някакъв

ключ. Тран пристъпи напред и заключи втората ключалка с друг ключ. После кимна на Ейвъри и двамата излязоха навън. Изобщо не погледна към Бош.

Щом Тран излезе, Хари заяви, че е видял достатъчно от трезора, и се запъти също навън. Когато стигна до двупластовата стъклена врата, той погледна надолу към булевард „Уилшайър“ и видя Тран, който си проправяше път към паркинга гараж, където стоеше мерцедесът, а двамата едри бодигардове вървяха от двете му страни. Никой не ги последва. Бош се огледа, но не видя и Еленър.

– Нещо не е наред ли, господин Паундс? – запита Грант зад гърба му.

– Да – рече Бош. Бръкна в джоба на самото си и измъкна калъфа с полицейската значка, който вдигна над рамото си, за да може Грант да я види изотзад. – Искам да извикате управителя на хранилището. И не ме наричайте повече „господин Паундс“.

* * *

Люис стоеше до уличния телефонен автомат пред денонощния ресторант „Дарлингс“. Намираше се зад ъгъла, на една пряка от „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Беше изминала повече от една минута, откакто служителката Мери Гросо беше отговорила на обаждането и беше казала, че отива да извика заместник-началника Ървинг на телефона. Люис си помисли, че ако шефът им искаше да получава сводки на всеки час, то трябваше поне да седи близо до телефона. Той премести слушалката на другото ухо и започна да рови из Джобовете за нещо, с което да си чопли зъбите. Китката го засърбя там, където се допираше до ръба на джоба. Но като си спомни, че беше окован от Бош в белезници, това само го ядоса и той реши да се съсредоточи върху разследването. Нямаше представа какво всъщност става и докъде бяха стигнали Бош и жената от ФБР. Ървинг обаче беше убеден, че се готви нещо, Кларк също. При това положение, обеща Люис сам на себе си, стоейки пред телефона, той ще бъде този, Който ще заключи белезниците около китките на Бош.

Един стар скитник с уплашени очи и бяла коса се дотътри до съседния на неговия телефон и провери с пръст в отворстието за монети. Беше празно. Той протегна пръст към апарата, на който беше Люис, но детективът от ОВР го отблъсна.

– Ако тук има нещо, си е мое, дядка – рече Люис.

Необезсърчен, скитникът попита:

– Имате ли четвърт долар, та да си взема нещо за ядене?

– Я се шибай! – отвърна Люис.

– Какво? – рече един глас.

– Какво? – сепна се Люис и в този миг позна гласа, установявайки, че иде от слушалката. Беше на Ървинг. – О, не на вас, сър. Не знаех, че сте... въ, говорех с... разправям се тук с някакъв...

– И говориш по този начин с гражданин?

Люис бръкна в джоба на панталоните си и извади оттам еднодоларова банкнота. Подаде я на белокосия човек и му показа с върха на обувката си да се разкара.

– Детектив Люис, там ли сте?

– Да, шефе, извинете. Вече се оправих с онзи. Исках да ви докладвам. Нещата добиха интересно развитие.

Той се надяваше последното да привлече вниманието на Ървинг и шефът да забрави недоразумението отпреди малко.

– Казвай какво става – рече Ървинг. – Още ли не ви се е изплъзнал този Бош?

Люис въздъхна силно с облекчение.

– Не, шефе. Детектив Кларк го държи под наблюдение, докато аз ви докладвам.

– Добре тогава, говорете. Петък вечер е, детективе, и искам да се прибера вкъщи в разумен час.

През следващите петнайсет минути Люис предаде на Ървинг цялото проследяване на златистия Мерцедес от Бош от окръг Ориндж до „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Той каза, че проследяването е завършило пред хранилището, което означавало, че това е крайната цел.

– Какво правят в момента Бош и жената от Бюрото?

– Все още са вътре. Май говорят с управителя. Нещо такова. Сякаш допреди това не знаеха накъде отиват, но щом стигнаха до мястото, разбраха, че тъкмо то е това...

– Това какво?

– Ами това, което им трябва, не знам. Каквото и да търсеха, намериха го. Мисля, че следяха онзи тип, а той остави нещо на съхранение. Тук има трезор, един такъв голям и се вижда през витрината...

– Да, да, знам за какво говориш.

Измина доста време, преди Ървинг да заговори, и Люис, понеже беше приключил с доклада си, предпочете да чака, без да се намесва. Стоеше и мечтаеше за мига, в който ще щракне белезниците около китките на Бош зад гърба му и ще го прекара пред телевизионните камери.

Ървинг прочисти гърло.

– Не зная какъв им е планът – рече заместник-началникът, – обаче искам да останете там. Ако тази вечер не се приберат вкъщи, и вие няма да си ходите. Ясно?

– Да, сър.

– Щом са пуснали мерцедеса да замине, значи тяхната цел е трезорът. Вероятно ще поставят хранилището под наблюдение. А вие от своя страна ще продължите да държите тях под наблюдение.

– Да, шефе – каза Люис, макар още да беше зареян в мечтата си.

Следващите десет минути Ървинг прекара в инструктиране на своите детективи и в развиване на теорията си за това, какво става при „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Люис извади бележник и писалка и набързо нахвърля някои бележки. Накрая на едностранния диалог Ървинг гласува доверие на Люис, давайки му домашния си телефон, и рече:

– Не предприемайте нищо без моето изрично нареждане. Можеш да ме търсиш на този номер по всяко време, денем Или нощем. Ясно ли е?

– Да, сър – отвърна Люис припряно.

Ървинг затвори, без да каже нито дума повече.

* * *

Бош остана да чака в приемната, без да каже на Грант на някой от другите служители какво става, докато не пристигна Уиш. Мъжете седяха зад смешните си натруфени бюра и гледаха с отворени уста. Когато Еленър дойде до вратата, тя се оказа заключена. Еленър показа служебната си Карта и пазачът я пусна да влезе в приемната.

Служителят на име Ейвъри отвори уста да каже нещо, но Бош го изпревари:

– Това е агентът от ФБР Еленър Уиш. Тя е с мен. Сега двамата ще влезем в една от служебните ви стаички, за да проведем поверителен разговор. Това ще отнеме само около минута. Ако тук има някой шеф, искаме да говорим с него веднага щом излезем.

Все още шашардисан, Грант посочи втората врата от редицата. Бош влезе в третата, а Уиш го последва. Той затвори вратата пред очите на тримата служители и я заключи отвътре.

– Е, какво става? Не зная какво да им кажа на тия отвън – рече Бош тихо, докато оглеждаше около бюрото и двата стола в стаичката за хвърлена хартийка или нещо от този род, което Тран по погрешка можеше да е оставил след себе си. Нямахше нищо. Той издърпа чекмеджетата на махагоновото бюро. Вътре имаше писалки, моливи, пликове и сноп-

чета хартия. Нищо друго. Върху масичката до отсрещната стена видя факс, който не беше включен.

– Ще седим и ще чакаме – рече тя, говорейки много бързо. – Рурки каза, че подготвял тунелен екип. Ще влязат вътре да се поогледат. Най-напред щели да вземат плановете на канализационната мрежа, за да видят кое как е там долу. Така ще преценят кое е най-доброто място за започване на тунел и ще тръгнат от него. Хари, наистина ли мислиш, че ще излезе нещо от всичко това?

Той кимна. Искаше дай се усмихне, но не го направи. Въодушевлението му беше заразително.

– Успял ли е да пусне „опашка“ след Тран навреме? – запита Бош. – Между другото тук го познават като господин Лонг.

На вратата се почука и нечий глас каза:

– Извинете. Извинете...

Бош и Уиш не му обърнаха внимание.

– Тран, Бок, сега пък Лонг – каза Уиш. – Не знам за „опашката“. Рурки каза, че ще се опита. Дадох му номера на колата и му казах къде е паркирана. По-късно ще разбера какво е станало. Той каза, че също така щял да изпрати екип който да ни помага при наблюдението. В осем часа трябва да се срещнем с хората в гаража отсреща през улицата. Какво ти обясниха на теб тези тук?

– Още не съм им казал какво става.

Отново се почука, този път по-силно.

– Е, тогава нека идем да се видим с шефа им.

Собственикът и изпълнителен директор на хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ се оказа бащата на Ейвъри Мартин Б. Ейвъри III. Той беше от класата на своите клиенти и искаше всеки да го знае. Имаше собствен кабинет в дъното на коридора с вратите. Зад бюрото му висеше колекция от поставени в рамки фотографии, които разкриваха обстоятелството, че той не е просто един от многото парвенюта, които се увъртат около богатшите. На тези снимки Ейвъри III беше с няколко от президентите на САЩ, с един-двама филмови магнати и представители на английския кралски двор. Имаше и една с принца на Уелс, направена по време на езда, макар Ейвъри да беше доста широчък в талията и тесен в раменете, та не приличаше на голям ездач.

Бош и Уиш направиха бързо резюме на ситуацията пред него и той веднага бе обзет от скептицизъм. Заяви, че трезорът бил непроникваем. Те му казаха да си спести хвалбите и помолиха да им предостави работните планове на трезора. Ейвъри III обърна календара-бележник на

бюрото си и планът на трезора се оказа залепен на гърба. Стана ясно, че Ейвъри III и неговите служители бяха прехвалили своя трезор. Започвайки отвън навътре, имаше един инч стомана, последван от един фут железобетон, след който имаше още един инч стомана. Трезорът беше с удебелен под и таван, където имаше допълнително по един пласт бетон, дебел два фута. Както при повечето трезори, най-впечатляващото нещо оставаше масивната стоманена врата, но тя беше повече за внушителност. Също и номера с ръката и рентгеновия лъч, че дори и камерата капан. Всичко беше едно представление. Бош знаеше, че ако тунелните бандити се намираха отдолу, нямаше да им е много трудно да проникнат вътре.

Ейвъри каза, че през последните две нощи се задействала алармата на трезора, а в четвъртък дори два пъти. Всеки Път се налагало полиците от Бевърли Хилс да го викат от Дома му. Той от своя страна викал сина си, Ейвъри IV, и го пращал да се срещне със служителите. Полиците и наследникът му влизали в трезора и изключвали алармата всеки път, без да открият причина за задействането ѝ.

– Не си и помислихме, че би могло да има някой в каналите отдолу – рече Ейвъри III. – Трудно е за вярване, много трудно.

Бош зададе още няколко въпроса във връзка с функционалните и охранителните устройства на трезора. Без да осъзнава значението на това, което казва, Ейвъри III спомена бегло, че за разлика от повечето обикновени банкови трезори неговият имал устройство за преодоляване на таимлока. Ейвъри III имал свой код, който можел да вкара в компютъра на заключващото трезора устройство и с него да го отваря по което време си поиска.

– Длъжни сме да откликваме на нуждите на клиентите си – обясни той. – Ако някоя дама от Бевърли Хилс се обади в събота, понеже ѝ трябва диademата за благотворителния бал, аз съм длъжен да мога да ѝ я осигуря. Виждате ли, това е включено в услугата, която предлагаме.

– Всички ваши клиенти ли знаят за тази възможност? – запита Уиш.

– Разбира се, че не – отвърна Ейвъри III. – Само няколко от най-отбраните. Разбирате, ние имаме доста висока такса. Трябва да изпратим и въоръжена охрана, за да извършим това.

– А колко време отнема преодоляването на таимлока и отварянето на вратата? – запита Бош.

– Не много. Просто подавам кода за преодоляване на устройството до вратата на трезора и всичко става за секунди. После подавам и кода за отключване, завъртам колелото и вратата се отваря от собствената си

тежест. Отнема може би тридесет секунди или най-много минута.

Не е достатъчно бързо, помисли си Бош. Сейфът на Гран се намира близо до вратата на трезора. Там някъде ще работят и бандитите. Те ще видят и вероятно ще чуят отварянето на вратата. Няма да има елемент на изненада.

Един час по-късно Бош и Уиш седяха отново в колата. Бяха я преместили на втория етаж от паркинга гараж на отсрещната страна на „Уилшайър“ и на половин пряка източно от „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Оттам се откриваше добър изглед към трезорното помещение. След като си тръгнаха от Ейвъри III и заеха отново позиция за наблюдение, т; видяха как Ейвъри IV и Грант затварят огромната врата от неръждаема стомана. Завъртяха колелото и набраха кода в компютъра, който я заключва. После светлините в помещението угаснаха, всички с изключение на тази от предверието на стъклената стая. Там винаги светеше, за да се вижда символът на сигурността, която те предлагаша.

– Мислиш ли, че ще проникнат тази нощ? – запита Уиш.

– Трудно е да се каже. Без Медоус са с един по-малко. Може да са изостанали от плана.

Бяха казали на Ейвъри III да се прибере вкъщи и да бъде готов за повикване. Собственикът се беше съгласил, но остана скептично настроен по отношение на целия сценарий, който Бош и Уиш му представиха.

– Ще се наложи да ги опипаме отдолу, под земята – рече Бош, държейки волана в ръце, сякаш караше. – Иначе не бихме могли да отворим вратата на трезора достатъчно бързо.

Бош погледна разсеяно наляво, по протежение на „Уилшайър“. Видя бял форд с полицейски гуми, спрян до бордюра на около една пряка от тях. Беше спрян точно до един пожарен кран и вътре имаше двама души. Ясно, още си имаше компания.

* * *

Бош и Уиш стояха до неговата кола, която беше паркирана на втория етаж на гаража, в южния му край с предницата към стената. Гаражът беше изненадващо празен от повече от час, но затвореното пространство миришеше силно на отработени газове и гума. Бош беше сигурен, че миризмата на гума от спирачки идеше от неговата кола. Проследяването от Малък Сайгон, придружено от рязко спиране и потегляне, беше извадило душата на „новата“ му кола. От мястото, където стояха, можеха да виждат булевард „Уилшайър“ нагоре и надолу, а така също и

хранилището, което се намираше на половин пряка на запад от гаража. На края на булеварда небето беше розово, а залязващото слънце – наситено оранжево. Вечерните светлини започнаха да се появяват тук-там из града, а движението по улиците намаляваше. Бош погледна на изток по „Уилшайър“ и видя бялата кола, спряна до тротоара, с двете фигури, подобни на сенки зад стъклото.

В осем часа процесия от три автомобиля, от които последният беше патрулна кола от Бевърли Хилс, мина рампата и прекоси празното пространство на паркинга до мястото, където стояха Бош и Уиш.

– Е, ако нашите момчета от тунела имат съгледвач в някоя от онези високи сгради и той е забелязал този малък парад, можеш да се обзаложиш, че в този момент ги изважда навън – рече Бош.

От двете необозначени коли слязоха Рурки и още четирима мъже. Бош успя да определи по костюмите им, че тримата бяха агенти. Костюмът на четвъртия беше малко поизносен, джобовите му издути като тези на Бош. Той носеше тръба от картон. Хари реши, че това трябва да е инспекторът от канализационната служба, за когото Уиш спомена, че трябвало да дойде. Трима униформени полицаи от Бевърли Хилс, единият от които с капитански нашивки на яката, слязоха от патрулната кола. Капитанът също носеше руло хартия.

Всички се събраха при колата на Бош и използваха покрива на купето като маса за съвещания. Рурки даде няколко бързи инструкции. Тримата от полицейския участък на Бевърли Хилс присъстваха само защото операцията се извършваше на територията под тяхна юрисдикция. Междуведомствена куртоазия, както обясни Рурки. Те присъстваха и защото хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ имаше договор с местния Отдел за охрана на търговската дейност при полицейското управление. Само щели да наблюдават, каза Рурки, а по-късно, ако се наложи да потърсят помощта им, ще ги извикат отново. Двама от агентите на ФБР, Хенлн и Хоук, щели да останат за нощното наблюдение при Бош и Уиш. Рурки искаше хранилището да бъде наблюдавано поне от два различни ъгъла. Третият агент беше специалист от техническия екип на ФБР. Последният мъж, Ед Гиърсън, беше инспекторът от канализационната служба.

– И така, нека уточним плана за предстоящата битка – обяви Рурки, след като свърши с представянето. Той взе от Гиърсън картонената тръба, без да го пита, и измъкна от нея навит на руло проектантски чертеж. – Това е копие от схемата на канализационната мрежа на околността. На нея има отбелязани всички главни линии, отклонения и подземни

кабели. От нея можем да разберем какво точно има под нас.

Той разстла сивия лист с нанесените по него сини линии върху покрива на колата. Трите ченгета от Бевърли Хилс застъпиха с лакти другия край. В гаража вече притъмняваше и затова агентът от техническия екип, Хелър, измъкна едно фенерче с големината на писалка, което плисна изненадващо широк и ярък сноп светлина върху чертежа. Рурки извади писалка от джоба на ризата си и започна да дърпа върха ѝ, докато се превърна в показалка.

– Така, значи ние се намираме... ето... – Преди той да успее да открие мястото, Гиърсън се протегна и постави пръст върху картата в осветения кръг. – Да, точно тук – рече Рурки и удостои Гиърсън с един поглед, който казваше: „Я не се ебавай с мен.“ Раменете на човека от канализационната служба сякаш се поприведоха под износеното сако.

Всички около колата се наведоха, за да виждат по-добре разстланата върху покрива схема.

– Хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ се намира ето тук – рече Рурки. – А трезорът е точно на това място. Може ли да погледнем вашия план, капитан Ороско?

Ороско, който беше сложен като обърната обратно пирамида, с широки плещи и тесен таз, разтвори своя чертеж върху този на Гиърсън. Това беше копие от схемата, която Ейвъри III беше показал на Бош и Уиш по-рано.

– Три хиляди квадратни фута е площта на трезора – рече Ороско, очертавайки с пръст територията по схемата. – Покрай стените са разположени малките сейфове, а в средата големите. Ако онези хора се намират там долу, те биха могли да излязат на една от пътеките, значи става дума за една площ от около шейсет фута, в рамките на която биха могли да проникнат през пода.

– А сега, капитане – рече Рурки, – ако вдигнете вашата схема и се върнем обратно на проектантския чертеж, можем да определим зоната на проникване ето тук. – С един жълт маркер той очерта пода на трезора върху чертежа. – Ръководейки се от това, можем да огледаме подземните съоръжения, които предлагат най-близък достъп до мястото. Какво мислите вие, господин Гиърсън?

Гиърсън се наведе над покрива на колата още малко и захвана да разглежда чертежа. Бош също се наведе. Видя Дебелите линии, които вероятно представляваха главните отсечки на канализационната мрежа, насочени в посока из-ток-запад. Точно тях щяха да използват тунелните бандити. Той забеляза, че линиите съвпадаха с повечето главни улици:

„Уилшайър“, „Олимпик“, „Пико“ и т.н. Гиърсън посочи линията, съвпадаща с „Уилшайър“, и каза, че каналът минавал на девет метра под земята и бил толкова широк, че вътре можел да влезе дори камион. Човекът от канализационната служба проследи с пръст уилшайърската линия десет преки на изток, чак до „Робъртсън“, под която улица минавало първото по-главно отклонение в посока север-юг. От тази пресечка, каза той, имало около миля на юг до дренажното открито корито, което вървяло успоредно с шосето за „Санта Моника“. Входът на канала откъм коритото бил широк колкото врата на гараж и на него имало само една телена врата с катинар.

– Бих казал, че тъкмо оттам ще влязат – рече Гиърсън. – Същото е, като да се движиш по улиците отгоре. До „Уилшайър“ се стига по „Робъртсън“, само завиваш наляво и си в рамките на жълтата линия, дето я очертахте – на трезора. Но не мисля, че ще започнат да копаят тунела от уилшайърската линия.

– Не ли? – рече Рурки. – Как така?

– Много е оживено – каза Гиърсън, усещайки, че той беше човекът, който имаше отговори на възникващите въпроси и девет чифта очи гледаха към него. – В главните линии имаме наши хора почти през цялото време, които проверяват за пукнатини, запушвания и други проблеми от този сорт. Уилшайърската линия е най-главната в района, както и булевардът отгоре. Ако някой пробие дупка в стената, тя ще бъде забелязана. Разбирате ли?

– Ами ако успеят някак да прикрият дупката?

– Говорите за това, което бяха направили преди година във връзка с онзи обир в центъра ли? О, да, този номер биха могли да изпробват отново другаде, но точно на уилшайърската линия шансът да бъдат забелязани е голям. Ние вече оглеждаме за неща от този сорт. Пък и както вече казах, по тази линия има оживено движение.

Настъпи тишина, докато всички осмислят чутото. Само моторите на колите работеха.

– Къде тогава биха почнали да копаят, господин Гиърсън, за да се доберат до трезора? – рече Рурки накрая.

– Там долу има толкова много разклонения. Да не мислите, че и на нас не ни е минавала някоя мисъл от време на време, когато работим отдолу. Разбирате ме, нали? Идеалното престъпление и прочие. Аз самият съм се улавял да мисля по този въпрос, особено след като прочетох за онази работа от миналата година. Смятам, че ако това е трезорът, който тези типове искат да оберат, те ще постъпят точно както ви казах: ще

минат по „Робъртсън“ и после по „Уилшайър“. Но след това смятам, че ще се отклонят по един от сервизните тунели, за да не попаднат на нашите хора. Сервизните тунели са от метър до метър и половина широки, кръгли и има достатъчно място за работа в тях, както и за пренасяне на оборудване. Могат да използват за хранене на машинарията си енергосистемите на сградата.

Той проследи с пръст няколко от по-тънките линии на чертежа.

– Ако процедурат правилно – продължи Гиърсън, – най-доброто, което могат да направят, е да влязат с коли през онзи вход до шосето, да докарат оборудването си до уилшайърската линия и после да навлязат в отбелязаната зона. Разговарват екипировката си, скриват я в някой от сервизните тунели, а после изкарват колите си обратно навън. Връщат се пеш и започват работа в сервизния тунел. Дявол да го вземе, та те биха могли да работят там пет, шест седмици, преди на някой от нашите да му се наложи да влезе точно в това отклонение.

Бош все още си мислеше, че всичко звучи твърде просто.

– Ами тези, другите главни линии? – запита той, сочейки „Олимпик“ и „Пико“ на картата. От дебелите линии се отклоняваха множество малки – вероятно сервизни тунели и минаваха под трезора. – Не могат ли да използват един от тези и да минат фактически зад трезора?

Гиърсън натисна долната си устна с палец и рече:

– Хубаво. Може и така. Въпросът обаче е, че по тези отклонения не могат да стигнат толкова близо до трезора, колкото ако идват откъм „Уилшайър“. Разбирате ли? Защо им трябва да копаят тунел, дълъг сто метра, като могат да минат с тридесетметров?

На Гиърсън очевидно му хареса да държи думата, както и обстоятелството, че знае повече от тези с копринените костюми около него. Току-що завършил речта си, той се олюля назад на пети с доволно изражение на лицето. Бош разбира-Ще, че човекът вероятно е прав по всеки един детайл.

– Ами какво ще кажете за изкопаната пръст? – запита го Бош. – Тия хора копаят тунел през пръст и камък, през бетон. Къде отива изкопаното и как се отърват от него?

– Бош, господин Гиърсън не е детектив – каза Рурки. – Съмнявам се той да знае...

– Лесна работа – рече Гиърсън. – Подовете на главните артерии, като „Уилшайър“ и „Робъртсън“, са проектирани скосени към средата с около три градуса. В тях тече вода дори и в дни на засуха. Даже да не

вали горе, в каналите има вода. Ще се изненадате колко е много. Идва от течове във водопроводната мрежа или от мръсните тръби в околността, или и от двете. Извикат например пожарната команда на някое място, където има пожар. Къде мислите, че отива водата, с която са гасили огъня? Това, което искам да кажа, е, че ако имат достатъчно вода, онези отдолу биха могли да я използват, за да се отърват от изкопаната пръст или каквото и да е там.

– Но тя сигурно е тонове – обади се за първи път Хенлън.

– Да, но не наведнъж. Казахте, че това им е отнело дни наред. Достатъчно е да се разхвърля добре пръстта, и водният поток ще се справи сам. И така, ако се намират в един от сервизните тунели, би трябвало да си осигурят постоянен воден поток през него към главната артерия. Би трябвало да проверите всички пожарни кранове в околността. Ако ви кажат от водопроводната служба, че са имали изтичане от някой от крановете или пък е бил забелязан някой, който отваря такъв кран, то това със сигурност ще са вашите момчета.

Един от униформените се наведе към ухото на Ороско и му каза нещо. Капитанът се наведе над картата и вдигна пръст високо, след което го забодде точно върху една синя линия.

– Преди два дни имахме случай на вандалско отношение към един пожарен кран точно ето тук.

– Някой го беше отворил – обясни униформеният, който беше прошепнал нещо на Ороско. – Дори беше използвал секач, за да прекъсне веригата, която е придържала капачката, след което взел капачката със себе си и на пожарникарите им беше необходим цял час, докато поставят нова.

– Това сигурно е била доста вода – рече Гиърсън. – Ето как са се освободили от изкопаното.

Той погледна Бош и се усмихна. Бош му отвърна. Обичаше, когато парченцата от мозайката си идеха на място.

– Преди това, мисля, че беше в събота през нощта, имахме малък пожар – каза Ороско. – В един бутик зад сградата „Оток“, встрани от „Ринкон“.

Гиърсън погледна точката, която Ороско сочеше върху чертежа като местоположение на бутика. Той постави пръст върху пожарния кран.

– Водата и от двете места сигурно отива в ето тези три улични сифона – тук, тук и тук – рече Гиърсън, движейки бавно пръст по схемата. – Тези две отклонения водят към тази артерия, а третото се оттича насам.

Всички погледнаха двете дренажни линии. Едната минаваше паралелно на „Уилшайър“, зад сградата „Джей К. Сток“. Другата – перпендикулярно, отстрани на сградата.

– И двете стават, а ние какво още търсим? Тунел, дълъг поне тридесетина метра ли? – запита Уиш.

– Най-малко – отвърна Гиърсън. – Ако са успели да копаят по права линия. Може обаче да попаднат на твърда скала или на някакви подземни съоръжения и ще трябва да позаобиколят. Съмнявам се, че какъвто и да е тунел там долу би могъл да бъде идеално прав.

Експертът от техническия екип на ФБР сграбчи Рурки за китката и го отведе настрана от групата за тих разговор на четири очи. Бош погледна Еленър и каза меко:

– Няма да влязат вътре.

– Какво искаш да кажеш?

– Това не е Виетнам. Никой не е длъжен да влиза там долу. Ако Франклин и Делгадо, и който и да е друг се намират в някой от тунелите, просто няма начин да се проникне вътре безпрепятствено и безшумно. Всички преимущества са на тяхна страна. Те сигурно знаят, че идваме.

Тя започна да изучава лицето му, но не каза нищо.

– Това би било погрешен ход – рече Бош. – Знаем, че са въоръжени и може би са поставили капани. Имаме работа с Убийци.

* * *

Рурки се върна при групата, събрала се около колата, и Помоли Гиърсън да почака в една от колите на Бюрото, дока-то той свърши с работещите по следствието. Човекът от канализационната служба си тръгна с наведена глава, разочарован, че вече не е част от екипа.

– Няма да влезем след тях – каза Рурки, след като Гиър затвори вратата на колата. – Твърде опасно е. Те имат оръжия, експлозивни. Няма да успеем да ги изненадаме. Всичко може да има много тежки последици за нас... Затова ще им приготвим капан. Ще оставим нещата да се развият, д ние ще чакаме на безопасно място, докато излязат. Тогава ще ги изненадаме. Довечера техническият екип ще направи една опознавателна обиколка из уилшайърската линия. Ще използваме, разбира се, униформи от канализационната служба. Най-напред ще потърсим откъде са влезли, а после ще се прикрием на някое удобно място, за да ги посрещнем.

Настъпи глуха тишина, нарушена само от един клаксон, преди

Ороско да започне да протестира.

– Чакайте, чакайте, един момент. – Той изчака всички да погледнат към него. Всички освен Рурки, който изобщо не му обърна внимание. – Не можем да говорим за висене отвън, с палци, заврени в гъзовете, докато онези хора влизат с гръм и трясък в трезора – каза Ороско. – Как ще ги оставим да разбият неколкостотин лични сейфа и да тръгнат да се измъкват. Мое задължение е да пазя собствеността на гражданите на Бевърли Хилс, които съставляват деветдесет процента от клиентелата на хранилището. Не съм съгласен с това.

Рурки прибра върха на писалката си, постави я във вътрешния джоб на самото и тогава заговори. Все още не гледаше капитана.

– Ороско, вашето присъствие може да бъде отразено по-късно в протокола, но ние така или иначе не сме ви питали дали ще дойдете с нас или не – рече Рурки.

Бош забеляза, че освен пропуснатото обръщение „капитан“, специалният агент беше изоставил всякаква дипломатичност.

– Това е федерална операция – продължи Рурки. – Вие присъствате тук само от колегиална учтивост. Освен това смятам, че този път те ще отворят само един сейф. Когато открият, че е празен, ще прекъснат операцията и ще напуснат трезора.

Ороско беше изгубен. Лицето му го издаваше. Бош ясно виждаше, че не бяха го запознали по-обстойно с разследването. Той изпита някакво съжаление към него, когато Рурки го сряза направо.

– Има неща, които не можем да разискваме на този етап – рече Рурки. – Смятаме обаче, че тяхната цел е един сейф имаме основание да мислим, че в момента той е празен. Когато крадците се доберат до вътрешността на трезора, отворят този конкретен сейф и открият, че е празен, смятаме, че де се изнесат бързо по обратния път. Нашата задача е да бъдем готови за това.

Бош размишляваше над предложението на Рурки. Щяха ли крадците да тръгнат назад? А нямаше ли да помислят, че са сбъркали сейфа и да продължат да разбиват другите наред, търсейки диамантите на Тран? Не можеше ли също така да започнат да плячкосват останалите сейфове с надежда да открият такива ценности, които да оправдаят целия им труд? Бош не можеше да прецени. Той не беше толкова уверен, колкото Рурки, но точно тогава му мина през ум, че може би агентът просто искаше да разкара Ороско.

– Ами ако не тръгнат обратно? – запита Бош. – Ако продължат да разбиват?

– Тогава всички ние ще имаме пред себе си един дълъг уикенд – рече Рурки, – защото ще ги чакаме да излязат.

– И в двата случая трябва да затворите хранилището – каза Ороско, сочейки към сградата „Сток“. – Само да се разбере, че някой е пробил дупка в трезора, който си стои пред очите на всички ей там, зад стъклената витрина, хората ще изгубят доверие. Никой повече няма да оставя ценности там.

Рурки го гледаше напрегнато. Молбата на капитана беше глас в пустиня.

– Ако можете да ги хванете, след като са проникнали вътре, защо това да не стане, преди да са влезли? – рече Ороско. – Защо не отворим и не пуснем сирена вътре, да предизвикаме шум, дори да докараме една патрулна кола пред входа на сградата? Да направим нещо, за да ги уведомим, че сме тук и знаем за тях. Това ще ги подплаши, преди да са проникнали вътре. Залавяме ги и спестяваме неприятностите на хранилището.

– Капитане – каза Рурки с фалшива любезност, – ако ги оставим да разберат, че сме тук, губим единственото си преимущество – изненадата. Ще започне стрелба из тунелите, а Може би и горе на улицата, а те няма да се загрижат кой е Ранен и кой убит. Това означава да рискуваме живота и на случайни хора. Е, как после ще обясним на обществото, а Дори и на самите нас, че сме подхождали по този начин, понеже сме искали да спасим бизнеса на хранилището?

Рурки изчака, докато думите му бъдат осмислени, после рече:

– Виждате ли, капитане, няма да залагам твърде на някои неща при тази операция. Просто не мога. Онези хора там долу не са тръгнали да сплашват, те убиват. Убили са двама души, доколкото знаем, включително и свидетел. А това е само през тази седмица. В никакъв случай не можем да ги оставим да се измъкнат. Не можем, мамка му.

Ороско се протегна над покрива на колата и нави своята схема отново на руло. Докато слагаше гуменото пръстенче, той каза:

– Господа, гледайте да не се издъните. Ако го направите, моето управление и аз няма да пестим критиката си нито подробностите по това, което се е говорило тук тази вечер. Лека нощ.

Той се обърна и се отправи към патрулната кола. Двамата униформени го последваха, без да им беше казано да го правят. Когато полицейската кола зави зад рампата, Рурки рече:

– Е, чухте човека. Този път не трябва да се дъним. Някой друг иска ли да предложи нещо?

– Какво ще кажете за това да оставим хора вътре в трезора и да ги изчакаме да излязат? – каза Бош. Той още не беше обмислил предложението си, а го каза веднага щом му хрумна.

– Не – каза човекът от техническия екип на ФБР. – Поставим ли хора вътре, те ще бъдат в капан. Няма шансове да излязат отникъде. Аз дори не бих питал своите хора за доброволци.

– Могат да бъдат наранени от взрива – допълни Рурки. – Няма как да знаем предварително къде и кога ще излязат горе.

Бош кимна. Бяха прави.

– Можем ли да отворим трезора и да влезем веднага щом узнаем, че са излезли? – запита един от агентите. Бош не можеше да си спомни дали това беше Хенлън или Хоук.

– Да, има начин таймлокът да бъде преодолян – каза Уши – Само ще трябва да извикаме Ейвъри, собственика, отново тук.

– От това, което Ейвъри каза, ми се струва, че ще отнеме доста време – рече Бош. – Твърде бавно се отваря. Ейвъри да изключи таймлока, но става дума за тежка два тона Ерата, която се отваря от собствената си тежест. В най-добрия случай ще отнеме половин минута. Може би помалко, но все пак те ще имат възможност да се подготвят, за да ни посрещнат, онези отвътре. Рискът е същият, както ако ги нападнем откъм тунелите.

– Какво ще кажете за заслепяващ взрив? – рече един от агентите. – Отваряме малко вратата на трезора и хвърляме вътре заслепяваща граната. После влизаме и ги пипваме.

Рурки и агентът от техническия екип поклатиха глави едновременно.

– Не става по две причини – каза агентът. – Ако са поставили взрив в тунелите, както смятаме, че са направили, гранатата би могла да детонира взривателите. Ще видим как булевард „Уилшайър“ потъва на девет метра, а не искаме това да стане. Помислете само колко хартия трябва да изпишем после.

Когато никой не се усмихна, той продължи:

– Второ, става дума за стая от стъкло все пак. Положението ни вътре не може да бъде сигурно. Ако имат и съгледвач, изгубени сме. Ние смятаме, че ще прекъснат радиовръзката, когато излязат навън. Но ако това не стане и този съгледвач им каже, че сме там и ги чакаме? А може и те да са приготвили нещо, което да ни подхвърлят, докато ние подхвърляме на тях.

Рурки допълни казаното със свои собствени възгледи:

– Дори да оставим съгледвача. Вкараме ли един екип от ФБР в оная стъклена стая, и бандитите ще могат да гледат всичко по телевизията. Всяка телевизионна станция от Лос Анджелис ще докара камерите си отпред на тротоара, та движението ще бъде блокирано чак до „Санта Моника“. Ще се получи истински цирк. Забравете това. Техническият екип ще влезе в тунелите с Гиърсън, ще проучи обстановката вътре и ще блокира изходите към шосето. Ще ги изчакаме да Излязат и тогава ще ги ударим на наша територия. Това е.

Агентът кимна и Рурки продължи:

– Започвайки от тази вечер, ще поставим двадесет и чети-Ри часово наблюдение на трезора отвън. Искам Уиш и Бош Да останат от тази страна на сградата, а Хенлън и Хоук ще отидат на улица „Ринкон“, за да наблюдават вратата. Ако забележите, че става нещо, искам да ме уведомите веднага, а аз ще известя екипа от Бюрото да бъде готов за действие. Ако е възможно, използвайте градски телефони. Не сме сигурни дали не ни подслушват. Вие, които оставате да наблюдавате, ще трябва да си измислите код за говорене по радиото. Всички разбраха ли това?

– Ами ако се задейства алармата? – запита Бош. – През тази седмица това е ставало три пъти.

Рурки помисли за момент и рече:

– Ще се оправяте както знаете. Извикайте управителя, Ейвъри, или който и да е при вратата, включете алармата отново, а после го изпратете обратно. Аз ще се свържа пак с Ороско и ще му кажа да изпрати своите патрули при сигнал на алармата. Ще оправим някак нещата.

– Ейвъри ще бъде повикан – рече Уиш. – Той вече знае какво според нас ще стане тук. Как да постъпим, ако поиска да отвори трезора, да огледа вътре?

– Не му позволявайте. Толкова е просто. Трезорът е негов, но и неговият живот ще бъде в опасност. Можем да избегнем това.

Рурки огледа лицата наоколо. Нямаше повече въпроси.

– Значи така. Искам всички да заемат позициите си до деветдесет минути. Така вие от „нощната смяна“ ще имате време да ядете, да пицаете, да пиете кафе и прочие. Уиш, искам да ми докладваш по телефона в полунощ и в 6:00 сутринта. Ясно?

– Ясно.

Рурки и агентът от техническия екип се качиха в колата, където чакаше Гиърсън, и подкараха към рампата. Бош, Уиш, Хенлън и Хоук уговориха радиокод, който да използват. Решиха да заменят имената на улиците, които държат под наблюдение, с такива от центъра на града.

Това беше за в случай, че някой подслушва честотата им. Щеше да си помисли, че се извършва наблюдение на „Бродуей“ и Първа улица в центъра, вместо на „Уилшайър“ и „Ринкон“ в Бе-върли Хилс. Решиха също така да наричат хранилището „заложната къща“, когато говорят по радиото. Когато приключиха, двата екипа се разделиха, като се уговориха да се чуят в уточнения за начало на наблюдението час. Щом колата на Хенлън и Хоук се отправи към рампата, Бош, останал сам с Уиш за първи път, откакто започнаха да планират операцията, запита какво мисли тя.

– Не зная. Не ми харесва идеята да ги пускаме да влязат в трезора, а после да ги гоним под земята. Питам се дали екипът от ФБР ще успее да се справи.

– Ще имаме възможност да разберем.

Една кола премина рампата и се отправи към тях. Светлините ѝ заслепиха Бош и за момент той си спомни за другата, която се беше опитала да ги блъсне предната вечер. В този момент обаче колата обърна и спря. Бяха Хенлън и Хоук. Прозорецът от другата страна на водача беше свален и Хоук държеше навън един дебел плик от амбалажна хартия.

– Имаш поща, Хари – рече агентът. – Забравихме, че трябваше да ти предадем това. Някой го остави в Бюрото днес и каза, че ти си очаквал да го получиш, но не си ходил на „Уилкокс“ да си го вземеш.

Бош пое плика и го задържа далеч от тялото си. Хоук забеляза притеснението по лицето му.

– Човекът се казваше Едгар, чернокож. Каза, че сте били партньори – рече Хоук. – Това стояло в кутията ти вече два дни, та си помислил, че може би е важно. Тъкмо показвал някаква къща в Уестууд и решил да го остави, докато се намира в района. Наред ли е всичко?

Бош кимна и двамата агенти подкараха. Тежкият плик беше запечатан, а адресът на подателя беше: „Архив на Въоръжените сили на САЩ, Сейнт Луис“. Той скъса единия край на плика и погледна вътре. Видя дебел сноп листа.

– Какво е това? – запита Уиш.

– За Медоус. Бях забравил, че го поръчах. Това беше в понеделник, преди още да разбера, че и вие работите по случая. Така или иначе вече съм виждал това досие.

Той хвърли плика на задната седалка през прозореца.

– Гладен ли си? – запита го тя.

– Искам поне малко кафе.

– Знам едно място.

* * *

Бош отпиваше бавно от пластмасовата чашка с горещо, Димящо кафе, което беше взел от едно италианско ресторантче на „Пико“ зад Сенчъри Сити. Седеше в колата, на същото място, на второ ниво от паркинга гараж, срещу хранилището на булевард „Уилшайър“. Уиш отвори вратата и се качи при него след полунощното обаждане на Рурки, което току-що беше направила.

– Открили са джипа.

– Къде?

– Рурки каза, че техническият екип е направил обходен оглед на участъка от канализацията под „Уилшайър“, но не открили и следа от нашите хора, нито вход на тунел. Изглежда, Гиърсън е прав. Минали са през някое от по-малките отклонения. Все пак хората от ФБР са отишли до входа на главната линия при шосето, за да поставят засада. Тъкмо направили каквото трябва при три от изходите на тунелите, когато попаднали на джипа. Рурки каза, че близо до шосето на онова място имало паркинг за товарни коли. Там намерили джипа с прикачено към него ремарке, покрито с брезент. Техният бил. Трите сини високопроходими хонди били върху ремаркетото.

– Изкарал ли е разрешително за обиск?

– Да, пратил някого да намери съдия веднага. Скоро ще имат разрешително. Но няма да доближават засега, преди операцията да е приключила. Това е за в случай, че планът на бандитите е някой да дойде и да прибере високопроходимите коли. Или пък да ги вкара вътре.

Бош кимна и отпи отново. Добре беше замислено. Той си спомни за запалената цигара в пепелника, но тя беше изгоряла и Бош я изхвърли през прозореца.

Сякаш отново познала за какво мисли той, Уиш рече:

– Рурки каза, че от това, което са видели, нямало одеяло в багажника на джипа. Но ако това е същият джип, с който трупът на Медоус е бил откаран до язовира, все още трябва да има поне косми, които да послужат като доказателство.

– Ами знака, който Шаркай е видял на вратата?

– Рурки каза, че нямало никакъв знак. Обаче може преди това да е имало и те просто да са го махнали, когато са оставили джипа на открито.

– Аха, аха – рече Бош. След като помисли, той продължи: – Не те ли смущава това, че всичко много бързо си идва на мястото.

– А трябва ли да ме смущава?

Бош вдигна рамене. Погледна отново към „Уилшайър“. Мястото до тротоара при пожарния кран беше празно. Откакто се върнаха след вечеря, белия форд го нямаше. Бош беше сигурен, че това е колата на „Вътрешно разследване“. Не знаеше обаче дали Люис и Кларк са някъде наоколо и дали са останали за през цялата нощ.

– Хари, добрата детективска работа се характеризира със случаи, при които нещата съвпадат – каза Еленър. – Искам да кажа, че ние не вършим нашата работа просто ей така напосоки и не стреляме в тъмнината. Според мен най-после стигнахме донякъде, което е доста по-добре, отколкото преди три дена. Защо тогава да се тревожим, че няколко неща най-после са си дошли на мястото?

– Преди три дена Шаркай беше все още жив.

– Е, докато продължаваш да се упрекваш за това, защо не прибавиш и всички останали хора, които просто не са извадили късмет и са били убити? Не можеш да промениш нищо, Хари. А и не ти подхожда да се правиш на мъченик.

– Какво искаш да кажеш с това „извадили късмет“? Шаркай не е имал избор.

– О, да, имал е. Когато си е избрал улицата за свой дом, е знаел, че може да намери смъртта си на същата тази улица.

– И ти самата не го вярваш това. Той беше още дете...

– Вярвам, че гадости като тази се случват. Вярвам, че най-доброто нещо за тебе е да излезеш от цялата тая каша чист. Някои хора печелят, други губят. За щастие в половината случаи побеждават добрите. Това сме ние, Хари.

Бош допи чашката си и помълча известно време. Оттук имаха много добър изглед към трезора, който се пъчеше в стъклената стая като царски трон. Седеше си там отвън, на открито, лъскав и блестящ на светлината, падаща от тавана, и сякаш казваше на целия свят „обери ме“. И някой щеше Да дойде да го вземе, мислеше си Бош. Засега ще ги оставим Да го обера.

Уиш вдигна слушалката на радиостанцията, натисна бутона за предаване и рече:

– Бродуей Едно към Първи, чувате ли ме?

– Чуваме, Бродуей. Има ли нещо? – Беше гласът на Хоук, Който й отговори. Връзката беше много лоша благодарение на многото метал в сградата.

– Само проверявам. Какво ви е местоположението?

– Намираме се малко на юг от предната врата на заложената къща. Засега нищо за отбелязване.

– Ние сме източно от вас. Виждаме... – Тя изключи предавателя и погледна Бош. – Забравихме да уговорим кодово название за трезора. Имаш ли някаква идея?

Бош поклати отрицателно глава, но после каза:

– Саксофон. Виждал съм много саксофони да висят в заложените къщи. Също и други музикални инструменти. Има ги много.

Тя включи предавателя отново:

– Прощавайте, Първа улица, имах техническа неизправност. Намираме се източно от заложената къща и имаме добра видимост към пианото на витрината. Вътре не се забелязва движение.

– Останете на подслушване. Да не заспите.

– Разбрано. Край, Бродуей.

Бош се усмихна и поклати глава.

– Какво? – запита тя. – Какво ти е?

– Виждал съм много музикални инструменти в заложените къщи, но никога пиано. Кой би закарал пиано в заложна къща? Ще му трябва камион за това. Изпортихме работата.

Той взе предавателя, но не натисна бутон за връзка.

– Чувате ли ме, Първа улица. Поправям се, не е пиано това на витрината, а акордеон. Грешката е наша.

Тя постави ръка на рамото му и му каза да забрави за пианото. Замълчаха и се успокоиха. Работата по наблюдението беше за повечето детективи голям бич. Но през своята петнайсетгодишна служба Бош беше издържал и никога не беше имал нищо против коя да е засада. Всъщност той дори им се радваше, когато имаше възможност да бъде в добра компания. За Хари добрата компания не означаваше разговор, а именно липсата на такъв. Когато няма нужда да разговаряш, за да се чувстваш удобно, значи това е най-добрата компания. Бош се замисли върху случая и наблюдаваше движението нагоре и надолу по улицата. Мислено подреждаше фактите в тяхната последователност, от началото до този момент. Спомни си всички сцени и разговори. Беше открил навремето, че това подреждане на събитията му помага, когато трябва да избере следващия си ход. Това, върху което разсъждаваше сега и което го дразнеше като разклатен зъб, беше онзи опит за прегазване. Колата, която беше връхлетяла върху тях предишната нощ. Защо? Какво бяха научили те до този момент, което да ги прави толкова опасни? Изглеждаше глупаво да се опиташ да прегaziш ченге и федерален агент. Защо тогава се

беше случило? Мислите му се насочиха към онази нощ, която прекараха заедно, след като бяха отговорили на всичките въпроси на разпитващите ги. Еленър беше разтревожена. Много повече от него. Докато я държеше в ръце в леглото ѝ, той изпита усещането, че сякаш държи подплашено животно и го утешава. Просто я държеше и милваше. Не се любиха. Така дори беше някак си по-интимно.

– За последната нощ ли мислиш? – запита тя в този момент.

– Откъде разбра?

– Предположих. Измисли ли нещо?

– Ами мисля, че беше хубаво. Смятам, че ние...

– Говоря за това, че някой се опита да ни очисти миналата нощ.

– О, не, нищо не съм измислил. Мислех си за след това.

– Аха... Знаеш ли, че не ти благодарих, Хари, задето остана с мен просто ей така, не поиска нищо.

– Аз би трябвало да ти благодаря.

– Колко си сладък!

Те се отнесоха отново в мислите си. Облегнат на вратата, с глава, подпряна на стъклото, Бош почти не откъсваше очи от трезора. Движението по „Уилшайър“ беше намаляло, но все още беше постоянно. Хората отиваха или се връщаха от клубовете по булевард „Санта Моника“ и около „Родео Драйв“. Вероятно в близкия „Академи Хол“ имаше някаква премиера. На Бош му се струваше, че всяка лимузина от Лос Анджелис минава по „Уилшайър“ през тази нощ. Коли от най-различни марки и цветове са разминаваха в едната и в другата посока. Движеха се толкова леко, че сякаш плуваха. Бяха прекрасни и загадъчни с тъмните си стъкла. Също като екзотични красавици със слънчеви очила. Коли, направени сякаш само за този град, помисли си Бош.

– Погребах ли Медоус?

Въпросът го изненада. Той се учуди как ли ѝ бе хрумнало Да пита точно това.

– Не – отвърна Хари. – Ще го погребат в понеделник, в гробището за ветерани.

– Значи погребение в Деня на загиналите? Звучи доста подходящо. Така или иначе неговият живот, изпълнен с престъпления, ще завърши с поставянето му в свещена земя.

– Не е така. Той даде своето там, във Виетнам. Бяха му запазили място още тогава. Сигурно и за мен има приготвено. Защо ме попита?

– Не знам. Просто си мислех... Ще отидеш ли?

– Ако не стоя тук да гледам този трезор.

– Ще бъде хубаво от твоя страна. Знам, че той е значел нещо за теб. Поне през част от живота ти.

Бош отпъди мислите, които го налетяха, но Еленър рече:

– Хари, разкажи ми за черното ехо. Спомена нещо онзи ден. Какво точно искаше да кажеш?

За първи път той отмести поглед от трезора и погледна Еленър. Лицето ѝ беше в сянка, но чифт фарове осветиха за миг вътрешността на колата и той видя, че тя го гледа. Отново се обърна към трезора.

– Всъщност няма много за разказване. Това беше просто едно название на нещо неосезаемо.

– Неосезаемо ли?

– Няваше име за него, затова ние му измислихме. Това беше онази тъмнина, влажната празнота, която човек усеща, когато се намира долу в онези тунели и е сам. Все едно че си на някое място, където усещаш мъртвите, заровени в тъмното. Обаче самият ти си жив. И уплашен. Собственото ти дишане някак отеква в тъмнината или поне ти така си мислиш. Не знам, трудно е да се обясни. Просто... едно черно ехо.

Тя остави да измине известно време, преди да каже:

– Смятам, че е хубаво да идеш на погребението.

– Нещо не е наред ли?

– Какво искаш да кажеш?

– Това, което казах. Начинът, по който говориш. От миналата вечер нещо не си на себе си, сякаш... не знам, забрави.

– Аз също не знам, Хари. Разбираш, след като отшумя всичко, може би малко съм се поуплашила. Това ме е накарало да се замисля над някои неща.

Бош кимна, но не каза нищо. Мислите му отново отплуваха и той си спомни как веднъж, когато се намираха в Триъгълника, една рота, претърпяла тежки жертви от снайперистки огън, попадна на входа на мрежа от тунели. Бош, Медоус и още двама от „пльховете“ на име Джарвис и Хенрахан бяха спуснати от хеликоптера и отведени до дупката. Първото, което направиха, беше да пуснат няколко димки във входа – синя и червена, – а после да издухат дима с мощен вентилатор, за да открият другите изходи в джунглата. Много скоро в кръг с диаметър около двеста метра започнаха да излизат от земята няколко дузини цветни струйки пушек. Пушекът излизаше от така наречените дупки на паяци, които снайперистите използваша за укрития и за влизане и излизане от тунелите. Толкова много бяха, че джунглата сякаш стана лилава от пушека. Медоус беше като зашеметен. Веднага постави в портативния

касетофон, който винаги носеше със себе си, касета с парчето „Пурпурна мъгла“ на Джими Хендрикс и го усили докрай в тунела. Това беше един от най-живите спомени на Бош, ако не се броят сънищата му, свързани с войната.

След това той никога не хареса какъвто и да е рокендрол. Разтърсващата енергия, извираща от този вид музика, му напомняше за войната.

– Ходил ли си някога да видиш мемориалния комплекс? – запита Еленър.

Нямаше нужда да казва кой мемориал има предвид. Имаше само един, във Вашингтон. Бош обаче си спомни за умаления черен модел, който беше видял да се издига на гробището срещу Федералната сграда.

– Не – каза той след малко. – Никога не съм го виждал.

Когато пушекът из джунглата се разнесе и касетата с парчето на Хендрикс свърши, четиримата се спуснаха в тунела, Докато другите от ротата останаха отвън да чакат. Медоус носеше със себе си три скалпа на войници от Северновьетнамската армия. Той ги показа на застаналите около дупката американски войници и извика: „Виждате най-лошия от вашите кръвни братя как отива в черното ехо.“ Така се роди Името. По-късно откриха Джарвис и Хенрахан в тунелите. Вяха попаднали в капани. И двамата бяха мъртви.

Еленър каза:

– Аз го посетих, когато живеех във Вашингтон. Не намерих сили да отида на юбилея през 1982. Едва години по-късно събрах кураж. Искрах да видя името на брат си. Помислих си, че може би то ще ми помогне да разбере някои неща във връзка с това, което му се случи.

– И помогна ли ти?

– Не. Стана по-лошо. Ядоса ме. Оттогава ми остана това чувство за справедливост, ако ме разбираш. Искрах възмездие за брат си.

Тишина изпълни колата отново и Бош си наля още кафе. Беше започнал да усеща въздействието на кофеина, но не можеше да спре – беше се пристрастил. Забеляза няколко пияници, които залитаха по улицата точно пред витрината на хранилището. Един от мъжете вдигна ръце нагоре, сякаш се опитваше да добие представа за размерите на вратата на трезора. След малко те отминаха. Той си помисли за гнева, който Еленър беше изпитала заради брат си. Или по-скоро безпомощност. Спомни си и своя гняв. Тези чувства му бяха познати. Беше ги изпитал до същата степен, но може би от друг ъгъл. Всеки засегнат по някакъв начин от войната познаваше това чувство. Никога не беше успявал да го

надмогне напълно и надали щеше някога да успее. Гневът и тъгата му даваха нещо, което беше по-добро от пълната празнота. Така ли се беше чувствал и Медуос? Хари се зачуди. Празнотата ли го беше принуждавала да минава от една работа на друга, от една игра към друга, докато накрая беше стигнал до фаталната си мисия?

Бош реши, че трябва да отиде на погребението на Медуос. Поне толкова му дължеше.

– Спомняш ли си, че ми разказваше онзи ден за оня тип от твоя случай, Кукловода? – запита Еленър.

– Е и какво за него?

– Ами ОВР са се опитали да изкарат, че ти си го екзекутирал, нали така?

– Да, казах ти. Опитаха се. Но не успяха. Стигна се само до понижението ми за упражнено насилие по време на процедура.

– Е, аз просто исках да ти кажа, че дори да са били прави, пак са грешили. Това според мен би било справедливост. Знаел си какво ще стане с него. Спомни си Нощния ловец-Едва ли ще стигне до газовата камера или ако стигне, това ще стане след двайсет години.

Бош се почувства неудобно. Той беше разсъждавал над мотивите и действията си по време на случая с Кукловода само когато беше сам. Никога не беше говорил на глас за това. Не разбираше накъде отива разговорът с нея.

– Знам, че дори да беше истина, ти никога нямаше да го признаеш – рече тя, – но смятам, че съзнателно или подсъзнателно си взел решение. И си възмездил смъртта на всички онези жени, на жертвите. Може би дори и на майка си.

Смутен, Бош се обърна към нея и беше на път да запита откъде е научила за майка му и как така я беше свързала със случая с Кукловода. После си спомни за досието си. Вероятно някъде там го пишеше. Когато беше постъпил на работа в управлението, трябваше да напише в молбата си за назначение дали той или някой негов роднина е бил жертва на криминално престъпление. Бош беше осиновен на единадесетгодишна възраст, както написа в автобиографията си, след като майка му беше намерена удушена в една от преките улички на булевард „Холивуд“. Нямаше нужда да пише какво беше работила тя, за да се издържат. Мясото и самото престъпление говореха достатъчно.

Когато се свързе, Бош запита Еленър какво точно бе имала предвид.

– Нищо – рече тя. – Аз просто... уважавам това. Ако се беше случило на мен, щях със сигурност да постъпя по същия начин, мисля. Само

се надявам да бих имала достатъчно смелост.

Той я погледна, но тъмнината скриваше лицата им. Вече беше много късно и никакви коли не минаваха, за да осветят с фаровете си Бош и Уиш.

– Можеш да поемеш първата смяна и да поспиш – каза той. – Аз пих твърде много кафе.

Тя не отговори. Той предложи дай извади едно одеяло от багажника, но Еленър отказа.

– Чувал ли си някога какво е казал Джон Едгар Хувър за справедливостта? – попита тя.

– Вероятно е говорил много, но не си спомням нищо в Момента.

– Той е казал, че справедливостта се отъждествява с реда й законността. Мисля, че е бил прав.

Тя не каза нищо повече и не след дълго Бош чу как дишането ѝ стана дълбоко и равномерно. Когато мине някоя кола и ги освети, той щеше да погледне лицето ѝ, реши Бош. Еленър спеше като дете, с ръце под главата. Бош свали прозореца от своята страна и запали цигара. Пушеше и се питаше дали би могъл да се влюби в нея, а и тя в него. Тази мисъл го развълнува, но и обезпокои в същото време.

ЧАСТ СЕДМА

Събота, 26 май

Сива зора се спусна над улицата и изпълни колата със слаба светлина. Утрото донесе със себе си и лек дъждец, който намокри платното и запоти долната половина на прозорците на хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“, Това беше първият валеж от месеци насам, доколкото си спомняше Бош. Уиш спеше, а той наблюдаваше трезора; светлината отгоре се отразяваше от излъсканата стомана. Вече минаваше шест часа, но Бош беше забравил за уговорката на Еленър да се обади на Рурки и я остави да спи. Всъщност през цялата нощ той не я събуди, за да поспи сам. Просто никога не се уморяваше. Хоук се обади по радиостанцията в три и половина, за да се увери, че са будни. След това всичко отново утихна. През останалото време от нощта Бош размишлява ту за Еленър, ту за трезора, който наблюдаваше.

Той се пресегна за чашката, оставена върху арматурното табло на колата и провери дали не е останала една макар и студена глътка кафе, но тя се оказа празна. Бош я пусна на пода зад облегалката. Тогава забеляза пратката от Сейнт Луис върху задната седалка. Протегна се и сграби плика от амбалажна хартия. Измъкна отвътре дебелия сноп листа и разсеяно ги прехвърли, като през няколко секунди хвърляше по един поглед към трезора.

Повечето от написаното във военното досие на Медоус вече виждал. Веднага установи обаче, че имаше и няколко Ледения, които не бяха сред онези, получени преди от Уиш.

Това беше по-пълно досие. Видя фотокопие от протокола на наборната комисия и от медицинския му преглед. Имаше и няколко протокола от медицински прегледи в Сайгон. Два пъти беше лекуван от сифилис и един път от остро нервно разстройство.

Разлиствайки изпратените материали, Бош спря вниманието си върху фотокопие от писмо на един конгресмен от Луизиана на име Нууни, което беше от две страници. Любопитно, каза си той и започна да го чете. Носеше дата 1973 и беше адресирано до Медоус в посолството в Сайгон. Писмото, носещо оригиналния конгресменски печат, благодареше на Медоус за неговото гостоприемство и оказана помощ по време на последното посещение на конгресмена. Нууни отбелязваше, че за него било приятна изненада да открие земляк от Ню Айберия в онази чужда

страна. Бош се учуди на съвпадението. Медоус вероятно е бил назначен за охрана на конгресмена, та когато се върне във Вашингтон, законодателят да даде висока оценка на персонала и морала в Югоизточна Азия. Съвпадения няма, повтори си Бош за кой ли път.

На втора страница от писмото Медоус беше поздравен за добрата му служба и добрата характеристика, която неговият командващ офицер му беше направил пред конгресмена. Бош продължи да чете нататък. Споменаваше се намесата на Медоус за спирането на един опит за незаконно проникване в хотела към посолството по време на престоя на конгресмена. Някой си лейтенант Рурки беше описал в детайли героичната постъпка на Медоус пред щаба. Бош усети някакво трепване ниско долу под сърцето, сякаш кръвта му се беше от-текла от него. Писмото завършваше с няколко приказки за щастливо завръщане у дома. Накрая имаше едър, завъртян подпис на конгресмена и една напечатана бележка в долния ляв ъгъл:

кк: Армия на САЩ, Архивен отдел, Вашингтон, окръг Колумбия.

Лейт. Джон Х. Рурки, Посолство на САЩ, Сайгон, Сее. Виетнам.

„Дейли Айберин“ , редактор по новините.

Бош остана да гледа втората страница още дълго време без да мърда и да диша. Всъщност му се стори, че усеща пристъп на гадене и избърса потното си чело с длан. Опита се да си спомни дали някога беше чул да се споменава второто име на Рурки или инициалите му. Не можа. Обаче вече нямаше значение. Нямаше и съмнение. Нямаше съвпадения.

Пейджърът на Еленър записука, стряскайки и двамата като изстрел. Тя се изправи и започна да рови из чантата си, докато откри машинката и я изключи.

– Ох, божичко, колко е часът? – запита тя объркана.

Той каза, че е шест и двайсет, и едва тогава си спомни, че трябваше да са се обадили на Рурки по градската линия още преди двадесет минути. Пъкна писмото обратно сред другите бумаги в плика и го хвърли на задната седалка.

– Трябва да се обадя – рече Уиш.

– Хей, изчакай няколко минути да се събудиш първо – отвърна Бош бързо. – Аз ще звънна. Така или иначе трябва да потърся отнякъде кафе и вода.

Той отвори вратата на колата и стъпи върху тротоара, преди тя да беше успяла да запротестира. Еленър промърмори:

– Хари, защо ме остави да се успя?

– Не знам. Какъв му е номерът?

– Аз трябва да му се обадя.

– Остави на мен. Каж ми само номера.

Тя му го каза и Бош се отправи пеш към денонощното ресторантче „Дарлингс“ зад ъгъла. През целия път беше като в някаква омая и изобщо не обърна внимание на просяците пред него, появили се с идването на зората. Опитваше се да осмисли обстоятелството, че Рурки беше човекът отвътре. Какво правеше той? В цялата работа имаше някакво звено, което се губеше, и Бош не можеше да го открие. Ако Рурки беше човекът отвътре, защо тогава им позволи да поставят трезора под наблюдение? Нима искаше неговите хора да бъдат заловени? Бош забеляза уличния автомат пред ресторантчето.

– Закъснявате – рече Рурки, когато вдигна слушалката наред първото позвъняване.

– Забравихме...

– Бош? Къде е Уиш? Тя трябва да ми се обади.

– Не се тревожи, Рурки. Тя държи трезора под наблюдение. Ти какво правиш?

– Очаквам да получа обаждането от вас, преди да реша какво да предприемем нататък. Да не би да сте заспали и двамата? Какво става там при вас?

– Нищо не става. Ама ти вече знаеш това, нали така?

Настъпи тишина, през време на която един стар просяк приближи Бош и поиска пари. Бош постави ръка на гърдите на човека и го бутна силно назад.

– Там ли си все още, Рурки? – рече той в слушалката.

– Какво означаваше това? Откъде бих могъл да знам какво става при вас, след като не ми се обаждате, както сме се уговорили? Бош, не те разбирам.

– Нека те попитам нещо. Наистина ли си поставил хора при изходите на тунелите или цялата работа с агента от техническия екип и схемата на канализацията беше една комедия?

– Свържи ме с Уиш. Не разбирам за какво говориш.

– Съжалявам, тя не може да дойде на телефона точно в този момент.

– Бош, смятам да те отзова. Нещо не е наред. Изкарал си там цяла

нощ. Мисля, че трябва... не, ще изпратя хора със свежи сили да ви сменят. Ще се наложи да се обади на твоя лейтенант и...

– Ти си познавал Медоус.

– Какво?

– Каквото казах. Познавал си го. Имам досието му, човече. Неговото *пълно* досие. Не онази редактирана версия, която Уиш ми показа. Ти си бил неговият командир в посолството в Сайгон. Вече знам.

Тишина. И после:

– Аз съм бил командир на много хора, Бош. Не съм ги познавал всичките.

Бош поклати глава.

– Слаба игра, лейтенант Рурки. Много слаба. Това беше по-лошо, отколкото ако си беше признал. Знаеш ли какво, искам да се видим скоро. Всичко добро.

Бош затвори телефона и влезе в „Дарлингс“, където поръча две кафета и две чаши минерална вода. Застана до касата в очакване момичето да изпълни поръчката и се загледа през прозореца. Замисли се за Рурки.

Момичето дойде до касата с поръчаното, поставено в картонена кутия. Той плати, остави бакшиш и се върна отново при телефона.

Набра номера на Рурки отново само колкото да разбере дали онзи щеше да стои на телефона, или беше излязъл. След десетото позвъняване окачи слушалката. Обади се в диспечерския център на ЛАПД и каза на операторката да се свърже с ФБР и да попита дали имат изпратен екип в района на „Уилшайър“ или някъде из Бевърли Хилс и дали не се нуждаят от помощ. Докато чакаше, се опита да намери мястото на Рурки в цялата работа дотук. Извади едното кафе и отпи от него.

Диспечерката се обади и потвърди, че от ФБР са изпратили екип, който да държи под наблюдение района на „Уилшайър“. Не им била необходима помощ. Бош й благодари и затвори. Сега вече мислеше, че разбира какво правеше Рурки. Нямаше никакви хора, които се готвят да проникнат в трезора. Цялата работа беше някаква примамка. Бош си спомни как беше оставил Тран да замине, след като излезе от трезора. Той просто беше напъхал в ръцете на Рурки втория капитан.

Когато Бош се върна при колата, видя, че Еленър прелистваше досието на Медоус. Още не беше стигнала до писмото на конгресмена.

– Къде беше? – запита тя кротко.

– Рурки имаше много въпроси. – Бош взе досието от ръцете ѝ и каза: – Искам да погледна нещо тук. Къде остави досието на Медоус, което ми беше показала?

– Не знам. Рурки го взе. Защо?

Той намери писмото и й го подаде, без да каже нещо.

– Какво е това? От седемдесет и трета година ли?

– Прочети го. Това е досието на Медоус, което ми изпратиха от Сейнт Луис. В онова, което ми показва, нямаше копие от това писмо. Той го е скрил. Прочети го и ще разбереш защо.

Бош хвърли един поглед към вратата на трезора. Нищо не се случи, а и той не очакваше каквото и да е. После я загледа, докато тя четеше. Веждите й се повдигнаха, но още не беше стигнала до името.

– Така, значи е бил някакъв герой, се казва тук. Аз не... – Очите й се разшириха, когато стигна до края на листа. – Лейтенант... Джон Рурки.

– Аха. Пропусна също така и първото обръщение.

Той й посочи изречението, в което Рурки се споменаваше командир на Медоус.

– Това е човекът отвътре. Какво мислиш, че трябва да направим?

– Не зная. Сигурен ли си? Това не доказва нищо.

– Ако е съвпадение, той щеше да си каже, че е познавал Медоус, да изясни нещата. Като мен. Аз веднага казах. А той премълча, понеже не е искал връзката да бъде разкрита. Попитах го сега по телефона и той излъга. Още не знае, че имаме това в ръцете си.

– Разбра ли, че ти знаеш?

– Да. Не знам какво си е помислил. Затворих му телефона. Въпросът е какво ще правим отсега нататък? Май сме поставени тук да си губим времето. Цялата работа е една нагласена комедия. Никой няма да влиза в трезора. Вероятно са настигнали Тран, взели са му диамантите и са изчезнали. Ние го накарахме сам да си сложи главата на дръвника.

Тогава Бош си помисли, че може би белият форд принадлежеше на крадците, а не на Люис и Кларк. Те бяха проследили Бош и Уиш до Тран.

– Чакай малко – рече Еленър. – Ох, не знам. Ами алармите през седмицата? Пожарният кран и пожарът? Би трябвало да става така, както го мислехме.

– И аз не знам. Вече нищо не изглежда смислено. Може би Рурки е приготвил капан на хората си. Или пък иска да ги очисти.

Двамата се загледаха към трезора отпред. Дъждецът вече беше спрял, слънцето беше изгоряло и стоманената врата блестеше. Накрая Еленър заговори:

– Мисля, че трябва да потърсим помощ. Хенлън и Хоук се намират

от другата страна на хранилището, имаме също и екипа от Бюрото, освен ако това не е част от играта на Рурки.

Бош й каза, че беше проверил екипа по наблюдението и хората са били по местата си.

– Тогава какво прави Рурки? – запитва тя.

– Дърпа конците.

Те постояха, без да предприемат нищо още няколко минути, след което решиха да се обадят на Ороско в участъка на Бевърли Хилс. Най-напред Еленър се свързва с Хенлън и Хоук. Бош искаше да ги задържи на място.

– Будни ли сте още? – запитва Еленър по радиостанцията.

– Чувствам се като онзи тип, дето се беше заклешил с колата си в надлеза след земетресението в Оукланд. Какво става при вас все пак?

– Нищо, само проверявам. Как е предната врата?

– Още никой не е почукал.

Тя прекъсна връзката и настъпи моментна тишина, преди Бош да излезе, за да се обади по телефона на Ороско. На няколко крачки той спря, обърна се и я погледна.

– Той все пак умря, знаеш ли това? – запитва Бош.

– Кой е умрял?

– Онзи човек, който се беше заклешил в надлеза.

Точно в този момент някакъв тласък изотдолу разтърси колата. Също като първи трус при земетресение, съвсем леко, просто едно помръдване. Не последваха други вибрации. След секунда или две обаче zazвуча аларма. Звъненето идеше откъм хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Бош се стресна и се вторачи към стъклената стая с трезора. Нямаше никакви видими признаци за проникване. В този момент радиостанцията изпращя и се чу гласът на Хенлън:

– Звънецът се задейства. Какъв е планът за действие по-нататък?

Отначало нито Бош, нито Уиш отговориха на обаждането. Двамата стояха и гледаха трезора като онемели. Рурки беше вкарал хората си в капана. Или поне така изглеждаше.

– Копеле! – изруга Бош. – Проникнаха вътре.

* * *

– Кажете на Хенлън и Хоук да стоят на място, докато получим заповеди – рече Бош.

– А кой ще даде заповедите? – запитва Еленър.

Бош не отговори. Мислеше си какво ли става вътре в трезора. Защо

Рурки беше вкарал своите хора в капана?

– Може би не е успял да ги предупреди, да им каже, че Диамантите вече не са там и че ние сме тук – рече той. – Искам да кажа, че и ние самите преди двадесет и четири часа не знаехме нищо за това място и какво изобщо става. Може би, когато разбрахме, вече е било късно. Били са проникнали далеч навътре.

– Значи все пак действат, както е било предвидено – рече Еленър.

– Ще отворят сейфа на Тран най-напред, ако са си написали домашното и вече знаят кой точно е неговият. Ще открият, че е празен, и после какво? Ще офейкат или ще започнат да разбиват други сейфове, за да намерят нещо, заради което си е струвало да бъде извършено всичко дотук?

– Смятам, че ще се опитат да избягат – отвърна тя. – Когато отворят сейфа на Тран и видят, че вътре няма диаманти, ще усетят, че нещо не е наред, и ще се ометат набързо.

– Значи нямаме много време. Според мен ще се приготвят за работа, но няма да започнат разбиването, преди да са изключили алармата. Можем да забавим малко изключването, но не чак толкова, че да станат подозрителни и да офейкат, готови, разбира се, за сблъсък с нашите хора от канализацията.

Той слезе от колата и погледна назад към Еленър.

– Включи предавателя. Кажи на онези двамата да стоят в готовност, после изпрати съобщение на екипа от засадата. Кажи им, че според нас в трезора има хора.

– Те ще поискат да разберат защо Рурки не им се обажда лично.

– Измисли нещо. Кажи им, че не знаеш къде е Рурки.

– А ти къде отиваш?

– Да посрещна патрула, който ще се яви на повикването от алармата. Ще ги накарам да извикат Ороско.

Той затръшна вратата и се отправи пеш към рампата. Еленър се обади по радиостанцията, както ѝ беше казал.

Когато Бош наближи хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“, той извади калъфа със значката си, прегъна го на обратно и го закачи на горния джоб на самото си. Зави зад ъгъла на стъкленото помещение и изкачи на бегом няколкото стъпала точно в момента, в който една патрулна кола от участъка на Бевърли Хилс спря до бордюра с пуснатата синя лампа, но с изключена сирена. Двама полицаи слязоха от нея, измъквайки палките си от пластмасовите калъфи на вратите на колата и ги напъхаха в специалните халки на коланите си. Бош се представи, каза им

какво прави там и помоли да предадат съобщение на капитан Ороско колкото могат по-бързо. Едно от ченгетата каза, че собственикът, Ейвъри, бил извикан, за да изключи алармата, а те идвали само за проверка. Изпълнявали си задълженията. Познавали собственика, понеже това била третата фалшива тревога за седмицата. Казаха също, че имали нареждане да се обадят в дома на Ороско, ако нещо стане, независимо от времето.

– Да не искате да кажете, че този път тревогата не е била фалшива? – запита единият униформен на име Онага.

– Не сме сигурни – рече Бош. – Искаме обаче да оправим всичко, както ако е била фалшива. Собственикът пристига и вие заедно с него нагласявате алармената инсталация. После всички си отиват по пътя. Разбирате ли? Спокойно и тихо. Сякаш нищо не е станало.

– Разбираме добре – рече другото ченге. Медната плочка на горния му джоб казваше „Джонстън“. Придържайки палката към колана си, той се отправи обратно към патрулната кола, за да се обади на Ороско.

– Ето го и господин Ейвъри – каза Онага.

Един бял кадилак плавно спря до бордюра зад патрулната кола от Бевърли Хилс. Ейвъри III, облечен в розова спортна риза и памучни панталони, слезе и тръгна нагоре по стъпалата. Позна Бош и го поздрави по име.

– Има ли проникване в трезора?

– Господин Ейвъри, мислим, че нещо може би става тук, но още не сме сигурни. Трябва време, за да проверим. Това, което искаме от вас, е да отворите вашия офис, да направите една обиколка вътре, както винаги и както сте постъпили при предишните фалшиви тревоги през седмицата. После нагласете отново алармената система и заключете.

– Толкова ли? Ами ако...

– Господин Ейвъри, искаме от вас да се качите в колата си и да си заминете, както сте постъпили предишните пъти, сякаш се връщате вкъщи. Обаче вие ще завиете зад ъгъла и Ще спрете при „Дарлингс“. Влезте вътре и си поръчайте кафе. Аз или ще дойда лично да ви кажа какво е станало, или ще пратя човек да ви извика. Искам сега да се успокоите. Каквото и да стане, ние ще се справим със ситуацията. Имаме и Други наши хора наблизо, които наблюдават, но искаме отстрани всичко да изглежда, сякаш сме решили, че и този път тревогата е фалшива.

– Разбирам – рече Ейвъри, изваждайки ключове от джоба си. Той пристъпи към входната врата и я отключи. – Между другото това не е алармата на самия трезор, дето звъни, а външната аларма, която се е

задействала от вибрациите на стъклените стени на трезора. Сигурен съм, защото звучи Различно.

Бош си помисли, че онези от тунела сигурно са успели да изключат алармата на трезора, като не са съобразили, че външната е на отделно хранване.

Онага и Ейвъри влязоха вътре, а Бош ги последва. Докато Хари оглеждаше внимателно за пушек и душеше въздуха за кордит, без да беше видял или усетил нещо все още, влезе Джонстън. Бош постави пръст върху устните си, за да предупреди служителя да не се опитва да надвика шума от алармата. Джонстън кимна, постави длан до ухото на Хари и му каза, че Ороско щял да бъде при тях най-много след двадесет минути. Живее в Долината. Бош кимна с надежда, че няма да е твърде късно.

Алармата утихна, а Ейвъри и Онага излязоха от офиса на собственика във фойето, където Джонстън, и Бош ги чакаха. Онага погледна Бош и поклати глава, че всичко си е на мястото.

– Често ли проверявате помещението с трезора? – запита Бош.

– Само го оглеждаме – каза Ейвъри. Той изпълни ритуала с машината с рентгеновия лъч, включи я и обясни, че минавали пет-десет секунди, докато загреела. Прекараха това време, без да говорят. Накрая Ейвъри постави ръка върху очертаня контур. Машината разчете костната структура и ключалката на първата врата от камерата капан щракна, Вратата се отвори.

– Понеже моят служител го няма в трезорната стая, ще трябва да се погрижа за отварянето на втората врата сам – рече Ейвъри. – Господа, нали няма да гледате, докато сме вътре?

Четиримата влязоха в тясната камера капан и Ейвъри натисна комбинацията от бутони за втората врата. Тя се отвори и всички влязоха в помещението с трезора. Вътре нямаше нищо друго освен стъкло и стомана. Бош застана близо до вратата на трезора и се заслуша, но не чу нищо. Отиде до стъклената стена и погледна към „Уилшайър“, Забеляза, че Еленър беше все още в колата на втория етаж от гаража паркинг. Той се обърна отново към Ейвъри, който приближи отстрани, сякаш за да погледне през прозореца, но вместо това се приведе в конспиративна поза.

– Не забравяйте, аз мога да отворя трезора – рече той шепнешком.

Бош го погледна, поклати глава и каза:

– Не. Не искам да правите това. Опасно е. Нека излезем оттук.

Ейвъри доби изненадано изражение, но Бош тръгна да излиза. Пет

минути по-късно хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ беше опразнено и заключено. Двете ченгета се върнаха на работа, а Ейвъри си замина. Бош се върна пеш в гаража. Уличното движение вече беше поживено и започваше един нов ден. Гаражът се изпълваше постепенно с коли и миризма на газове от ауспусите. Когато той седна в колата, Уиш му каза, че Хенлън, Хоук и екипът от Бюрото са готови за действие. Той пък ѝ съобщи, че Ороско е тръгнал натам.

Бош се запита колко ли време трябваше да мине, за да решат хората от тунела, че вече е безопасно и да започнат да работят по сейфа. На Ороско му оставаха още десет минути. Това беше доста време.

– И какво ще правим, когато той се добере дотук? – рече тя.

– Градът си е негов, също и проблемът – каза Бош. – Просто ще го запознаем с обстановката и ще правим каквото ни нареди. Ще му кажем, че нашата операция се е провалила и не знаем на кого да вярваме. Не и на човека, който ръководи всичко.

Поседяха, без да говорят, още минута-две. Бош изпуши една цигара, а Еленър не каза нищо за това. Тя изглеждаше потънала в собствените си мисли, а лицето ѝ издаваше безпокойство. И двамата току поглеждаха нервно часовниците си на всеки тридесет секунди.

* * *

Люис изчака, докато белият кадилак, който следеше с поглед, зави на север от „Уилшайър“. Щом колата изчезна от погледа му, той извади изпод седалката една синя сигнална лампа ѝ я постави отпред върху таблото. Включи я, но Шофьорът на кадилака вече беше отбил встрани и се канеше да спре пред „Дарлинг“. Люис слезе от колата и се запъти към кадилака, но бе пресрещнат на средата на пътя от Ейвъри.

– Какво става, старши? – рече Ейвъри.

– Детектив Люис – каза Люис и отвори калъфа със значката си. – Отдел „Вътрешно разследване“ към лосанджелиската полиция. Трябва да ви задам няколко въпроса, сър. Ние водим разследване срещу човека, детектив Хари Бош, с когото току-що разговаряхте пред хранилището „Бевърли...“

– Какво значи това „ние“?

– Оставих партньора си на „Уилшайър“, за да държи под око хранилището. Искам да ви помоля да влезете в колата при мен, за да поговорим. Нещо става тук и аз искам да разбера какво.

– Онзи детектив, Хари Бош... откъде мога да бъда сигурен, че казвате истината?

– А откъде сте сигурен, че той казва истината? Въпросът е в това, че ние го държим под наблюдение от една седмица и имаме основания да смятаме, че е забъркан в неща, които ако не са незаконни, то поне подронват авторитета на управлението. Не знаем обаче някои подробности, затова се нуждаем от вас, сър. Ще влезете ли в колата, моля?

Ейвъри направи две крачки към колата на детектива, но после сякаш се поколеба как да постъпи. Накрая чевръсто заобиколи и седна на седалката до Люис. Представи се като собственик на хранилището за ценности „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“ и разказа накратко каквото му бяха казали Бош и Уиш по време на двете им срещи. Люис го изслуша, без да задава въпроси, после отвори вратата.

– Изчакайте тук, моля. Ще се върна веднага.

Той се отправи с бързи крачки към „Уилшайър“, застана на ъгъла и постоя известно време, сякаш чакаше някого, като демонстративно погледна часовника на ръката си. После се върна при колата и седна отново зад волана. Кларк беше на „Уилшайър“, спотаен във входа на един магазин и наблюдаваше трезора. Той забеляза уговорения от Люис сигнал и тръгна с небрежна походка към колата.

Докато Кларк се наместваше на задната седалка, Люис рече:

– Господин Ейвъри твърди, че Бош му е казал да отиде в „Дарлингс“ и да чака, понеже можело да има хора в трезора, които са дошли изпод земята.

– А казал ли е Бош какво ще прави самият той? – запита Кларк.

– Нито дума – отвърна Ейвъри.

Всички замълчаха и се замислиха. Люис не можеше да разбере какво става. Ако работата на Бош не беше чиста, какво правеше той в момента? Люис помисли още известно време над това и заключи, че ако Бош беше замесен в обира на трезора, то беше в доста изгодна позиция, понеже се намираще отвън и дърпаше конците. Можеше да подведе охраната на трезора, а можеше и да отпрати силите на реда в грешно направление, докато неговите хора вътре щяха да се измъкнат безпрепятствено.

– Хванал е всички за канарчета – рече Люис повече на себе си, отколкото на другите двама мъже в колата.

– Кой, Бош ли? – запита Кларк.

– Той дирижира цялото нападение. Не можем да предприемем нищо, освен да чакаме. Не можем да влезем в тоя трезор. Не можем да минем и под земята, понеже няма да знаем накъде да се движим. Той вече е вързал екипа на ФБР да стоят и чакат долу при шосето. И те ще чакат

бандити, които никога няма да се появят, дяволите да ги вземат.

– Чакайте, чакайте – обади се Ейвъри. – Можете да влезете в трезора.

Люис се завъртя на седалката си и загледа Ейвъри право в очите. Собственикът на трезора им каза, че правилата, съществуващи за банките, не важели за хранилището „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“, понеже то не било банка, а пък той имал компютърен код, с който можел да отвори трезора.

– Казахте ли това на Бош? – попита Люис.

– Още вчера, че и днес пак.

– А той знаеше ли отпреди?

– Не. Изглеждаше изненадан. Зададе подробни въпроси колко време щяло да отнеме да се отвори трезора, какво трябвало да се направи и други такива. После днес, когато се задейства алармата, аз го попитах дали да отворим. Той каза не. Нареди просто да излезем оттам.

– По дяволите! – рече Люис развълнувано. – По-добре да се обади на Ървинг.

Той изскочи от колата и изтича до уличния телефон пред „Дарлингс“. Набра домашния номер на Ървинг, но никой не отговори. Обади се в службата и се свърза с дежурния. Поръча му да се обади на Ървинг по домашния телефон. Почака пет минути, крачейки нервно напред-назад пред телефона и тревожейки се, че времето минава. Телефонът остана ням. Той използва съседния апарат, за да се обади на дежурния и да се увери, че Ървинг е бил повикан по пейджъра. Дежурният каза, че е направил това. Люис реши, че повече не може да чака. Трябваше сам да направи всичко и да се превърне в героя на случая. Заряза телефоните и се върна при колата.

– Какво каза шефът? – запита Кларк...

– Влизаме – рече Люис и запали мотора на колата.

* * *

Радиостанцията изписука два пъти и гласът на Хенлън се разнесе в ефира.

– Хей, Бродуей, имаме посетители откъм Първа.

Бош грабна слушалката.

– Какво казваш, Първи? Откъм „Бродуей“ не се вижда нищо.

– Трима бели мъже се готвят да влязат в хранилището от нашата страна. Използват ключ. Единият прилича на човека, който беше преди това с теб. Старият, с широките гащи на карета.

Беше Ейвъри. Бош вдигна преподавателя към устата си, но се поколеба какво да им каже.

– Ами сега какво? – обърна се той към Еленър. Подобно на Бош тя се беше вторачила в помещението с трезора, но вътре нямаше и следа от посетителите. Тя не каза нищо.

– Ъъ, Първи? – рече Бош в микрофона. – Видяхте ли някаво превазно средство?

– Никакво – отвърна гласът на Хенлън. – Дойдоха пеш от една странична алея. Сигурно там са паркирали. Искате ли да хвърлим едно око?

– Не, чакайте така за малко.

– Вече са вътре и изгубихме визуален контакт. Кажете какво да предприемем?

Бош се обърна към Еленър и вдигна вежди. Кои ли биха могли да бъдат?

– Поискай описание на двамата с Ейвъри – рече тя.

Той поиска.

– Бели, от мъжки пол – започна Хенлън. – Номер едно и номер две са в костюми, износени и смачкани. С бели ризи. И двамата малко над тридесетте. Единият червеносок, добре сложен, метър и седемдесет и пет, около осемдесет килограма. Другият: тъмнокастения коса, по-слаб. Не съм сигурен, но бих казал, че тези типове са ченгета.

– Това Макс и Мориц³⁹ ли са? – запита Еленър.

– Люис и Кларк. Трябва да са те.

– Но какво правят те там вътре?

Бош не знаеше. Уиш взе преподавателя от ръката му.

– Първи?

Радиостанцията изпраща.

– Имаме основание да смятаме, че двамата в костюмите са полицейски служители от ЛАПД. Стойте в готовност.

– Ето ги – рече Бош, когато трите фигури се появиха в осветеното помещение на трезора. Той бръкна в жабката и извади оттам бинокъл.

– Какво правят? – запита Уиш, докато той фокусираше.

– Ейвъри стои до устройството отстрани на трезора. Мисля, че отваря проклетото нещо.

През бинокъла Бош видя Ейвъри да отстъпва встрани от

39. Макс и Мориц – литературни герои от произведенията на Вилхелм Вуш, известни с пакостническите си наклонности. – Б. пр.

електронното табло и да посяга към колелото на стоманената врата. Забеляза как Люис леко се извърща и поглежда към улицата по посока на гаража паркинг. Наистина ли се прокрадва усмивка по лицето му? На Бош така му се стори. После видя през бинокъла как Люис измъква оръжието си от кобура под мишницата. Кларк направи същото и Ейвъри започна да върти колелото като капитан, управляващ своя „Титаник“.

– Ах, тези тъпи задници! Отварят го!

Бош изскочи от колата и хукна към рампата. Докато тичаше, разкопча капачето на кобура и извади пистолета си. Хвърли един поглед към „Уилшайър“ и забеляза малка пролука в рехавия трафик. Втурна се през улицата, а Уиш го последва на късо разстояние отзад.

Бош беше все още на около двайсет и пет метра от входа, когато разбра, че е закъснял. Ейвъри беше спрял да върти колелото на вратата на трезора. Хари го видя да се увисва с цялата си тежест. Вратата започна бавно да се отваря. Бош чу гласа на Еленър зад гърба си.

– Не! – изкрещя тя. – Ейвъри, недейте!

Обаче Бош знаеше, че двойното стъкло прави трезора непроницаем за звука. Ейвъри не можеше да я чуе, а пък Люис и Кларк не биха прекъснали това, което бяха започнали, дори и да я чуеха.

Това, което се случи, за Хари беше като на филм. Един стар филм по телевизията, с намален до края звук. Бавното отваряне на вратата на трезора с постепенно увеличаващата се тъмна ивица на вътрешността придаваше на картината някаква безплътност, сякаш всичко ставаше под вода. Бош се почувства, сякаш стоеше на движещ се тротоар, който го отнася в грешна посока. Тичаше, но не се приближаваше към целта. Не отместваше поглед от вратата на трезора. Черната ивица ставаше все по-широка. Тогава фигурата на Люис влезе в полезрението на Бош и той видя как детективът от ОВР се отправя към отварящия се трезор. В следващия момент, сякаш блъснато от невидима сила, тялото му отхвъркна назад. Ръцете му се стрелнаха нагоре и оръжието му се удари в тавана, а после падна безшумно на пода. Както отстъпваше назад от вратата на трезора, гърбът и задната част на главата му се разтвориха. Кръв и мозък плиснаха по стъклената стена отзад. Докато Люис се строполяваше встрани от вратата, Бош видя едно дуло да блясва в тъмнината вътре. По стъклената стена се появиха пукнатини с формата на паяжина от забиващите се безшумно в нея куршуми. Люис направи последна крачка назад, олюлявайки се, после се подпря на стъклото, което се счупи в резултат на многото пукнатини и той падна върху тротоара на около метър под него.

Трезорът вече беше полуотворен и стрелящият имаше по-широк обсег. Масираният автоматичен огън се насочи към Кларк, който стоеше неприкрит, с отворена уста, изпаднал в шок. Бош чуваше изстрелите вече съвсем ясно. Видя как Кларк се опита да отскочи встрани, за да избегне куршумите. Обаче беше късно и не си струваше усилието. Той също беше отхвърлен назад от летящите куршуми. Тялото му се блъсна в Ейвъри и двамата мъже се строполиха върху излъскания мраморен под.

Стрелбата откъм трезора секна.

Бош се хвърли през отвора, зинал на мястото на стъклената стена, и падайки, се плъзна по корем сред прахоляка и натрошените стъкла. За момент успя да погледне вътре в трезора и зърна неясното очертание на човек, който изчезна през дупката в пода. Движението му предизвика лека вихрушка от прах и пушек, която увисна във въздуха. Като някакъв магьосник човекът просто изчезна в мъглата. Тогава от тъмнината в дъното на трезора изскочи втори човек и влезе в полезрението на Бош, очертано от отворената вратата. Той пристъпваше странично към дупката, държейки бойната автоматична пушка М-16 готова за стрелба. Бош разпозна в негово лице Арт Франклин, един от преминалите „обучение“ в лагера „Рота Чарли“.

Когато черното дуло на пушката беше точно срещу него, Бош хвана пистолета с две ръце и притиснал китки в студения под, стреля. Франклин стреля в същото време. Куршумите отидоха високо и Бош чу звука от още счупени стъкла зад гърба си. Той стреля два пъти в трезора. Чу как единият куршум отскочи със звън от стоманената врата. Вторият се заби в горната половина на гърдния кош на Франклин и го събори на пода по гръб. С едно бързо движение обаче раненият се претърколи и с главата напред се хвърли в дупката на пода. Бош продължи да държи оръжието насочено към вратата на трезора, чакайки още някой да се появи. Това не стана. Чуваха се само звуците, които издаваха Кларк и Ейвъри, гърчейки се и стенейки на пода, малко вляво от Бош. Той се изправи, като продължи да държи отвора на мушка. В този момент в стаята влезе Еленър с беретата си в ръка. Двамата приближиха предпазливо трезора от двете страни на вратата. Отстрани, вдясно от вратата, близо до електронното табло на стоманената стена имаше ключ за осветлението. Бош го натисна и вътрешността на трезора се обля в светлина. Той й кимна и Уиш влезе първа. Бош я последва. Трезорът беше празен.

Бош излезе и бързо отиде при Кларк и Ейвъри, които още лежах на камара върху пода. Ейвъри бръщолевеше:

– Мили Боже, мили Боже...

Кларк се беше хванал с две ръце за гърлото и се бореше за глътка въздух, а лицето му ставаше все по-червено, та на Бош за миг му се стори, че сякаш той се души сам. Беше проснат направо върху тялото на Ейвъри и двамата бяха целите в кръв.

– Еленър – извика Бош. – Извикай подкрепление и линейки. Кажи на екипа, че идат. Най-малко двама са. С автоматично оръжие.

Той издърпа Кларк от Ейвъри, хващайки го за раменете на самото, и го извлече настрана от линията на огъня откъм трезора. Детективът от „Вътрешно разследване“ беше получил куршум ниско долу във врата. Измежду пръстите му се стичаше кръв, а в ъгълчетата на устата му се бяха образували две вадички. Кръв имаше и по гърдите. Целият се тресете и беше на път да изпадне в шок. Той умираше. Хари се върна при Ейвъри, който също имаше кръв по гърлото и гърдите, както и едно жълто-кафеникаво мокро парче на бузата си. Част от мозъка на Люис.

– Ейвъри, ранен ли си?

– Да, въ... ох, така ми се струва... не знам – успя да каже той с приглушен глас.

Бош клекна до него и набързо огледа тялото и окървавените му дрехи. Не беше ранен и Хари му го каза. После се върна при мястото, където дупластовото стъкло се беше счупило, и погледна надолу към Люис, който лежеше по гръб върху тротоара. Беше мъртъв. Куршумите, застигнали го във възходяща дъга, просто бяха пронизали тялото му. Имаше входни рани по десния хълбок, стомаха, лявата страна на гръдния кош и лявата половина на главата. Бил е мъртъв, преди да стигне до стъклото. Очите му бяха отворени, а погледът зареян в празнотата.

В този момент Уиш влезе във файето.

– Подкреплението е тръгнало – рече тя.

Лицето ѝ беше зачервено и дишаше почти толкова трудно, колкото и Ейвъри. Изглеждаше, сякаш беше изгубила контрол над очите си, които трескаво оглеждаха цялата стая.

– Когато подкреплението пристигне – каза Бош, – предай им, че вътре има и един служител от техните. Искам да кажеш това също и на хората от екипа на ФБР.

– За какво говориш?

– Влизам вътре. Единият го уцелих, не знам къде. Това беше Франклин. Другият се спусна преди него. Трябва да е Делгадо. Искам обаче добрите да знаят, че и аз съм там долу. Кажи им, че съм облечен в костюм. Двамата, които преследвам в тунела, са в черни комбинезони.

Бош отвори оръжието си и извади трите празни гилзи, които беше

изстрелял. Зареди отново с патрони от джоба си. В далечината се разнесе сирена. Той чу няколко тъпи удара и погледна през стъклената стена във фойето. Видя Хенлън, който блъскаше с дръжката на пистолета по входната стъклена врата. От този ъгъл агентът от ФБР не можеше да види мястото, където стъклената стена беше пробита. Бош му посочи да заобиколи.

– Чакай малко – каза Уиш. – Хари, не можеш да направиш това. Те имат автоматично оръжие. Изчакай да дойде подкреплението и да вземем някакво решение.

Той тръгна към вратата на трезора и рече:

– Вече всичко започна. Трябва да вървя. Само не забравяй да им кажеш, че съм там долу.

Той мина покрай нея и влезе в трезора, като пътьом щракна ключа за осветлението. Погледна над ръба на дупката в пода. Разстоянието до земята беше около два метра и половина. На дъното се виждаха парчета бетон и арматурно желязо. Бош забеляза кръв по трошляка и едно фенерче.

Имаше твърде много светлина. Ако го чакаха да се появи там долу, щеше да бъде отлична мишена. Той се върна в преддверието и заобиколи вратата. Натисна с рамо и започна да избутва тежката стоманена грамада, докато се затвори.

Бош вече чуваше няколко приближаващи се сирени. Поглеждайки на улицата, видя една линейка и две полицейски коли да се задават по „Уилшайър“. Необозначената кола с Хоук вътре спря отпред и той слезе от нея с изваден пистолет. Вратата беше полузатворена и се движеше от собствената си тежест. Бош се плъзна покрай нея и се озова отново в трезора. Застана пред дупката в пода, докато вратата бавно се затваряше и светлината постепенно ставаше все по-мъждива. Той установи, че ситуацията му е позната и това го успокои. Винаги беше така – точно накрая, пред самия вход, вълнението и страхът му бяха най-силни. Щеше да изпадне в крайно уязвимо положение, когато скочеше в дупката. Ако Франклин или Делгадо бяха долу и го чакаха, щеше да им се яви на теспия.

– Хари – чу да вика Уиш, макар вече да не разбираше думите ѝ през съвсем тесния отвор. – Хари, внимавай. Може да са повече от двама.

Гласът ѝ отекна из стоманената стая. Той погледна надолу в дупката и пое дълбоко дъх. Когато чу ключалката на вратата да изщраква и всичко наоколо потъна в мрак, Хари скочи.

* * *

В мига, когато се приземи върху трошляка, Бош приклезна и изстреля един патрон от своя „Смит и Уесън“ в тъмнината, после се прилепи към стената на тунела. Това беше военен трик. Стреляй, преди да стрелят по теб. Никой обаче Не го чакаше. Не последва отговор на изстрела му. Не чувате никакви звуци освен далечния лек тътен от тичащи по мраморния под отгоре крака. Той разбра: трябваше да предупреди Еленър, че първият изстрел ще бъде негов.

Хари извади запалката си, задържа я далеч от тялото и тогава я шракна. Друг военен трик. После вдигна фенерчето и се огледа наоколо. Разбра, че е стрелял в глухия край на тунела. Прокопаният от крадците тунел отиваше в обратната посока. На запад, а не на изток, както бяха помислили, докато разглеждаха схемата миналата нощ. Това означаваше, че не бяха влезли през мястото, откъдето Гиърсън беше предположил, че ще влязат. Не откъм „Уилшайър“, а от „Олимпик“ или „Пико“ на юг, или пък от „Санта Моника“ на север. Бош разбра, че служителят от канализационната служба и всички останали агенти и ченгета бяха доста умело подведени от Рурки в грешна посока. Нищо нямаше да бъде така, както го бяха планирали или мислили. Хари трябваше да решава сам. Той насочи лъча светлина към черното гърло на тунела, който се спускаше малко надолу, после се издигаше и му даваше видимост навътре около десетина метра. Тунелът отиваше на запад. Екипът от ФБР стоеше и чакаше на изходите от юг и изток. Нямаше да дочакат никого.

Държейки фенерчето далеч от тялото си с дясната ръка, той запълзя напред. Тунелът не беше по-висок от метър и двайсет и беше малко под метър широк. Движеше се бавно, като държеше пистолета в същата ръка, с която си помагаше при пълзенето. Във въздуха миришеше на кордит. Синкав пушек се виеше отпред в светлината на фенерчето. „Пурпурна мъгла“, помисли си Бош. Усети, че започва да се поти обилно от горещината и от страх. На всеки три метра спираше да избърше потта от очите си с ръкав. Не съблече самото, защото не искаше да се отличава от описанието, дадено на хората, които щяха да го последват вътре в тунела. Не искаше да бъде убит от своите.

Тунелът завиваше ту наляво, ту надясно в продължение на петдесетина метра, карайки Бош да губи представа за посоката. На едно място се спускаше стръмно надолу и минаваше под някакво съоръжение. От време на време до слуха му достигаше приглушеният грохот на движението отгоре, от който тунелът сякаш дишаше. На всеки десетина метра

гореше свещ, поставена в малка ниша в стената. Бош потърси с очи в пясъка и пръстта на пода евентуални следи от замаскирани капани, но видя само кръв.

След няколко минути бавно придвижване, той изключи фенерчето и се отпусна назад върху подгънатите си крака да почине и се опита да установи контрол над дишането си. Но сякаш въздухът в дробовете му не беше достатъчно. Той затвори за момент очи, а когато ги отвори, забеляза, че иззад завоя отпред идеше бледа светлина. Беше твърде стабилна, за да бъде от свещ. Бош продължи да се движи бавно, без да включва фенерчето. Когато зави зад ъгъла, тунелът се разшири. Беше стая. Висока достатъчно, за да се изправи човек в цял ръст, и широка толкова, че да може да се живее в нея по време на копането, помисли си той.

Светлината идеше от един газов фенер, поставен в ъгъла на подземната стая. Вътре имаше също два спални чувала и газов котлон. Имаше и преносим химически клозет. Хари видя два противогаса и две раници с храна и инструменти. В другия ъгъл стояха найлонови пликосе с отпадъци. Това беше импровизиран бивак, същият, какъвто Еленър беше казала, че са намерили в тунела под „Уестленд Нешънъл“. Бош огледа екипировката и си помисли за предупреждението на Уиш, че може да са повече от двама. Но тя грешеше. Всичко беше по два броя.

Тунелът продължаваше от другия край на импровизирания бивак, където се виждаше дупка, широка около метър. Бош угаси фенера, за да не го осветява откъм гърба, и запълзя напред. По-нататък вече нямаше свещи в стените. Той използваше фенерчето си само от време на време, за да се ориентира, но пълзеше напред на тъмно. През определени интервали спираше, затапяваше дъх и се заслушваше. Шумът на движението отгоре обаче оставаше все тъй далечен. Друго не се чуваше. На около петнайсет метра от стаята тунелът свършваше, но Бош забеляза кръгло очертание в пръстта на пода. Това беше капак от шперплат, покрит със слой пръст. Преди двадесет години би го нарекъл „дупка на плъх“.

Бош клекна и започна да оглежда кръга. Не забеляза никакви признаци това да беше капан. Всъщност имаше само един такъв признак. Ако бандитите бяха подготвили някаква изненада, то тя беше предназначена срещу влизане, а не срещу излизане. Експлозивите щяха да бъдат от тази страна. На кръглото отворстие, не от другата. За всеки случай той Извади джобното си ножче и започна внимателно да очертава с него контурите на отворстието. После го подпъкна и повдигна капака на един-два сантиметра. Насочи лъча светлина в цепнатината, но не видя

жици или някакви други приспособления по долната повърхност на шперплата. Тогава повдигна целия капак и го отместа. Не последваха изстрели. Хари изпъзля до ръба на отверстието и видя друг тунел отдолу. Пъхна ръката си с фенерчето в дупката и го включи. Завъртя лъча светлина в кръг и отдръпна ръка, приготвяйки се да посрещне евентуална стрелба. Отново нищо не последва. Той забеляза, че долният тунел беше почти идеално кръгъл. Стените му бяха от цимент, покрит с плесен, а по пода течеше тънка струя вода. Това беше отклонението от канализационната мрежа.

Хари се отпусна през дупката и веднага изгуби опора под краката си, подхлъзна се в калта и падна по гръб. Успя да се изправи и с помощта на фенерчето затърси следи в черната кал. Нямаше никаква кръв, но върху плесента на стената се виждаха следи, които очевидно бяха оставени от обувки, докато краката бяха търсили опора. Водната струя на пода отиваше в същата посока, в която се губеха и следите по плесента. Бош тръгна натам.

Вече беше изгубил чувството си за ориентация, но мислеше, че се движи на север. Изключи фенерчето и се придвижи бавно още пет-шест метра напред, преди да го включи отново. Тогава видя потвърждение, че беше на прав път. На стената на канала се виждаше ясно леко размазан кървав отпечатък от човешка ръка. На метър от него имаше втори. Франклин губеше кръв и сили бързо, заключи Бош. Беше спирал тук да си огледа раната. Не можеше да е стигнал далеч напред.

Бавно, опитвайки се да приглуши съвсем шума от дишането си, Бош продължи да се движи. Вътре въздухът миришеше като мокър пешкир и беше толкова влажен, че кожата му се покри със ситни капчици. Шумът от движението беше станал по-близък. Чуваха се вече и сирени. Той усети как тръбата добива лек наклон, за да може водата да се оттича. Слизаше все по-дълбоко под земята. По коленете имаше из-драни места, които кървяха и смъдяха, докато пълзеше по дъното на канализационната тръба.

След около тридесет метра Бош спря и включи фенерчето, като все още го държеше колкото може по-далеч от тялото си, а с другата ръка стискаше пистолета. Върху извитата стена отпред имаше още кръв. Когато изключи фенерчето, Хари забеляза, че някъде далеч напред черната завеса изтъняваше. Някаква сива светлина беше причината за това. Беше сигурен, че тръбата свършва или по-скоро се свързваше с проход, който беше слабо осветен. Тогава установи, че чува ромолене на вода. Много вода, ако се сравнява с тази в краката му. Звучеше така, сякаш отпред

имаше речно корито.

Той се придвижи бавно и тихо до сивата светлина. На това място тръбата се включваше странично в дълъг тунел от канализационната мрежа. Намираше се във второстепенна линия. По пода на по-широкия тунел се движеше сребристочерен воден поток. Това беше подземен канал. Вглеждайки се във водата, Бош не можеше да определи дали беше дълбока една педя или цял метър.

Хари приклепна до ръба на тръбата и най-напред се заслуша за други шумове освен този на водата. Когато не чу нищо друго, той бавно се изправи, за да огледа тунела и в двете посоки. Водата течеше от лявата му страна. Той погледна първо натам и забеляза неясното очертание на отклонение в бетонната стена, завиващо надясно. От неголеми отвори в тавана, разположени през определени интервали, се процеждаше мъждива светлина. Той разбра, че светлината идеше от канализационните сифони, горе, на десетина метра височина. Това беше главна линия, както би се изразил Гиърсън. Коя точно, Бош не знаеше, а и вече не го беше грижа. Нямаше никакви знаци, направени за него със синя боя, които да му служат за ориентир, да му казват какво да прави.

Той се обърна, за да погледне в тунела по посока, обратна на водния поток, но веднага дръпна глава назад подобно на костенурка и се притаи в своята тръба. До стената отсреща видя някаква тъмна сянка. Видя и две очи, които сякаш светеха в тъмнината и гледаха право към него.

Бош не помръдна и почти не си пое дъх близо минута. Потта, стичаща се в очите му, започна да му пречи да вижда. Той затвори очи и се заслуша, но не долови нищо друго освен ромоленето на черната вода. Тогава бавно се завъртя и погледна отново иззад ръба. И пак видя тъмната фигура. Не беше помръднала. Две очи като на някакво странно същество, което току-що е погледнало срещу светкавицата на фотоапарат, са взираха право към него. Той насочи фенерчето и го включи. В снопа светлина видя Арт Франклин, подпрян с гръб на стената, с окачена на врата автоматична пушка М-16. Ръцете му обаче бяха изтървали оръжието и висяха отстрани на тялото във водата. Краят на цевта също беше натопил в канала. Франклин сякаш беше с някаква маска и на Бош му бяха необходими няколко секунди, за да установи, че не беше маска, а прибор за нощно виждане.

– Франклин, всичко свърши – извика Бош. – Аз съм от полицията. Предай се.

Не последва отговор, а и Бош не очакваше такъв. Той погледна в

едната и в другата посока на главната линия още веднъж, след което скочи във водата. Тя стигаше едва до глезените му. Продължаваше да държи фенерчето и пистолета си насочени към неподвижната фигура, но всъщност не мислеше, че ще са му необходими. Франклин беше мъртъв. Бош видя кръвта, която продължаваше да изтича от раната на гърдите. Оттам попиваше в черната му фланелка и накрая се смесваше с водата, която я отнасяше надолу. Бош провери пулса на мъртвия човек, но не го напипа. Прибра пистолета си в кобура и вдигна автоматичната пушка над главата на Франклин. Свали му прибора за нощно виждане и си го постави на главата.

Тогава огледа отново тунела и в двете посоки. Стори му се, че гледа стар черно-бял телевизор. Обаче белият и сивият цвят имаха кехлибарен оттенък. Щеше да мине малко време, докато свикнеш, но с прибора виждаше значително по-добре, затова реши да го носи.

Следващата му стъпка беше да провери страничните джобове на черните панталони на Франклин. Намери вътре на-мокрена пакет цигари и кибрит. Имаше и резервен пълнител, който Бош взе и постави в джоба на самото си. Той намери и едно парче мокра хартия, прегънато надве, с размито, капешо от нея синьо мастило. Внимателно я разгъна и веднага разбра, че това беше нарисувана на ръка карта. Нямаше никакви имена, които да обозначават каквото и да е. Само размазани сини линии. В средата беше очертано квадратче, за което Бош реши, че изобразява трезора. Сините линии представляваха канализационната мрежа. Той повъртя картата из ръцете си, но нищо на нея не му се видя познато. Най-дебелата линия минаваше отпред на трезора. Той реши, че това трябва да е „Уилшайър“ или „Олимпик“. Линиите, пресичащи главната, явно бяха преките улици – „Робърт-сън“, „Доухъни“, „Рексфорд“ и други. На чертежа имаше и линии, които продължаваха чак до края на листа. На едно място видя кръгче с „хикс“ вътре в него. Това трябваше да е изходната точка.

Бош реши, че картата ще му бъде безполезна, тъй като не знаеше къде се намира и в каква посока вървеше. Той я пусна във водата и погледа как отплава. В този момент реши да следва посоката на водния поток. Изборът му беше толкова добър, колкото и всеки друг.

* * *

Бош зашляпа из водата, следвайки посоката на течението, за която реши, че е западна. При всяка негова крачка върху повърхността се образуваха кръгове с оранжев оттенък. Водата стигаше над глезените и

пълнеше обувките му, правейки походката му тромава и нестабилна.

Мислеше си за това, как Рурки си беше изиграл ролята толкова добре. Нямаше значение дали джипът или високопроходимите коли бяха намерени долу, близо до шосето. Всичко беше за прикритие, нагласена работа. Рурки и неговите бандити бяха направили всичко да изглежда очевидно, а после бяха предприели точно обратното. Старши агентът беше придумал всички да повярват, когато беше разработвал плана за действие предната нощ. И екипът от Федералното бюро чакаше на изхода на тунелите, готов да посрещне „гости“, които никога нямаше да дойдат.

Хари се огледа за някакви знаци или следи в тунела, но не откри нищо. Водата беше отмила всичко. По стените имаше най-различни следи от боя, дори и няколко графита, но всяка от тях би могла да стои там от години. Той ги огледа внимателно всичките, но не забеляза някой от знаците да прилича на поставен нарочно, за да определя посоката. Този път Хензел и Гретел не бяха пускали трошици.

Шумът на движението се усилваше, ставаше и все по-светло. Бош вдигна нагоре прибора за нощно виждане и забеляза конични стълбове от синкава светлина, спускащи се отгоре. На всеки тридесетина метра, които идеха от сифоните на Улицата. Скоро той стигна до една подземна пресечка, където водата от неговия канал се смесваше с тази, идеща от другата посока. Там Бош се прилепи към стената на тунела и бавно надзърна зад ъгъла. Не чу, нито видя никого. Не знаеше в каква посока да се отпрати този път. Делгадо би могъл да е тръгнал по което и да е от трите възможни направления. Бош реши да следва новото отклонение надясно, понеже смяташе, че то ще го изведе по-далеч от засадата на екипа от ФБР.

Не беше направил повече от три крачки в новия тунел, когато отпред долетя силен шепот.

– Арти, ще се справиш ли? Побързай, Арти. Хайде.

Бош замръзна. Гласът идеше от мъртвилото на пет-шест метра напред. Но той не виждаше никого. Разбра, че приборът за нощно виждане, който носеше – „оранжевите очи“, – го беше предпазил от попадане в засада. Но това прикритие нямаше да трае дълго. Ако приближеше повече, Делгадо щеше да разбере, че не е Франклин.

– Артии! – Гласът този път беше по-остър. – Хайде, идвай!

– Ида – прошепна Бош. Той направи една крачка напред и веднага разбра инстинктивно, че номерът не беше минал. Делгадо сигурно се беше усетил. Бош се хвърли напред, вдигайки автоматичната пушка,

докато падаше.

Отпред и вляво забеляза някакво раздвижване, после блесна дуло. Шумът от автоматична стрелба отекна глухо в бетонния тунел. Бош отвърна на огъня и остана с пръст на спусъка, докато не чу подавача да изтраква на празно след последния патрон. Ушите му пищяха, но успя да установи, че Делгадо или който и да беше там отпред, също бе спрял да стреля. Бош го чу да поставя нов пълнител на оръжието си, а после бягащи стъпки отекнаха по сухия под. Делгадо сменяше позицията си и се отправяше в друг тунел някъде напред. Хари скочи и го последва, сваляйки празния пълнител от взетото „назаем“ оръжие и заменяйки го с резервния в движение.

След двадесетина метра стигна до разклонение. Спомагателната тръба беше с диаметър около метър и половина и Бош трябваше да преодолее височината ѝ, за да влезе в нея. Дъното ѝ беше покрито с черна плесен, но вода нямаше. На пода лежеше един празен пълнител от М-16.

Бош беше уцелил тунела, но вече не чуваше стъпките на Делгадо. Той се отправи бързо напред в тръбата. След трийсетина секунди стигна до наклонен участък, който беше ѝ слабо осветен. Оттам се озова в разпределителна камера. На отсрещната стена се виждаше входът на тръбата, която продължаваше по-нататък. Бош нямаше друг избор, освен да продължи, този път движейки се под значителен наклон. Измина нови петдесет метра, преди да види, че линията, която следваше, се включва в по-широк тунел – главна линия. Чуваше отпред и течащата вода.

Бош установи късно, че се движи твърде бързо, за да може да спре. Изгубвайки почва под краката си, докато се пързеляше към изхода на тръбата върху плесента, на Хари му стана ясно, че беше последвал Делгадо в някакъв капан. Той заби пети в черната тиня в един безполезен опит да спре. Вместо това обаче излетя с краката напред и разперени, търсеци опора ръце, за да се приземи напред новия тунел.

Стори му се странно, но първо усети куршума да разкъсва дясното му рамо, преди да беше чул изстрела. Усещането беше, сякаш отгоре се беше спуснало въже с кука накрая, която го беше закачила за рамото и го беше дръпнала силно назад, докато падне.

Той изгърва пушката и му се стори, че сякаш пада от сто метра височина. Разбира се, съвсем не беше така. Подът на тунела с няколко сантиметра вода се издигна като стена, която се стовари върху тила му. Приборът за нощно виждане падна и Хари остана да гледа тъпо и с безразличие искрите, пръскащи се над него, и куршумите, забиващи се в стената отзад.

Когато дойде на себе си, имаше чувството, че е бил в безсъзнание часове наред, но бързо осъзна, че са минали само няколко секунди. Изстрелите още ечаха в тунела. Усети миризма на кордит. Отново чу бягащи стъпки. Отдалечават се, помисли си Хари с надежда.

Претърколи се в тъмното във водата и започна да опипва с ръце наоколо, за да открие автоматичната пушка и прибора за нощно виждане. Скоро се отказа и реши да извади своето оръжие. Кобурът му се оказа празен. Той се изправи до седнало положение и се придърпа назад до стената. Установи, че ръката му е безчувствена. Куршумът беше засегнал рамото му в най-високата точка и по цялата ръка, от раната чак до края на пръстите му, се разнасяше тъпа болка. Чувстваше и кръвта как тече надолу под ризата му към гърдите и по ръката. Тя беше като едно топло противостояние на студената вода под краката му.

Хари установи, че започва да се задушавя, и се опита да регулира поемането на въздух. Беше на път да изпадне в шок и той го знаеше. Не можеше да направи нищо.

В този момент шумът от бягащи стъпки утихна. Бош задържа дишането си и се заслуша. Защо ли Делгадо беше спрял? Беше ли избягал вече навън? Бош се опита да открие някое от оръжията под водата, ровейки с крака. Отново нищо. А беше твърде тъмно, за да погледне къде бяха паднали. Фенерчето също беше изчезнало.

Тогава чу един глас, твърде далечен и твърде приглушен, за да го разпознае или разбере какво казва, но така или иначе някой говореше. После чу и втори глас. Двама мъже. Бош се опита да долови какво казват, но не успя. Вторият глас изведнъж затрепери, после се чу изстрел, след него втори. Твърде много време беше минало между двата изстрела, помисли си Бош. Това не беше М-16.

Докато разсъждаваше върху значението на всичко това, до слуха му достигнаха отново стъпки във водата. След малко вече можа да определи, че стъпките в тъмнината идеха към него.

* * *

Съвсем не бързаше онзи, който крачеше през водата по посока на Бош. Вървеше с бавни, твърди и уверени крачки като булка, която отива към олтара. Бош седеше във водата с гръб, опрян в стената. Отново се опита да напипа с крака някое от оръжията, но те сякаш бяха потънали вдън земя... Чувстваше се отпаднал, уморен и беззащитен. Тъпата болка в рамото му се беше превърнала в пулсираща. Дясната му ръка беше напълно неподвижна, а с лявата затискаше разкъсаната плът на рамото си.

Вече трепереше целият, губеше контрол над тялото си и усещаше, че скоро ще изпадне в безсъзнание и никога повече няма да се събуди.

След малко Бош видя малък лъч светлина да приближава към него откъм дъното на тунела. Той се вторачи в лъча и долната му устна увисна. Не можеше да контролира някои от мускулите си. Тогава стъпките стигнаха до него, спряха и сноп светлина плисна в лицето му като слънце. Беше само едно джобно фенерче, но все пак светеше доста силно; толкова, че Бош не можеше да види кой стои зад него. Въпреки това той знаеше чие лице е там горе в мрака и чия ръка държи фенерчето и какво има в другата.

– Каж ми – рече Бош, шепнейки с пресъхнало гърло. – Фенерчето и писалката-показалка от един комплект ли са?

Рурки сниши лъча светлина, докато стигна земята. Бош се огледа и видя своя пистолет и автоматичната пушка М-16 до стената отсреща. Бяха твърде далеч, за да ги достигне. Забеляза и това, че Рурки, който беше облечен в черен гащеризон, с крачоли, напъхани във високи гумени ботуши, държеше друга пушка М-16, насочена към него.

– Ти уби Делгадо – рече Бош. Това беше твърдение, а не въпрос.

Рурки не каза нищо. Пушката в дясната му ръка се надигна.

– Сега се каниш да убиеш и полицаи, така ли?

– Това е единственият начин да изляза чист от всичко дотук. Ще изглежда така, сякаш Делгадо те е оправил първи с това. – Той вдигна автоматичната пушка. – После аз съм застрелял него. Ще изляза оттук като герой.

Бош не знаеше дали да каже нещо за Уиш. Можеше да навлече неприятности, а дори и да застраши живота ѝ. Обаче можеше и да спаси своя.

– Я остави, Рурки – рече той накрая. – Уиш знае всичко. Аз ѝ казах. В досието на Медоус има едно писмо. От него става ясно, че ти имаш пръст в цялата работа. Тя сигурно е казала вече на всички горе. Откажи се от това и ми потърси помощ. Ще кажа добри думи за теб, ако ме изкараш оттук. Скоро ще изпадна в шок, човече.

Бош не беше сигурен, но му се стори, че забеляза лека промяна в изражението на Рурки, особено в очите му. Те останаха отворени, но като че бяха престанали да виждат – сякаш Рурки за момент беше погледнал навътре в себе си. После очите му се раздвижиха и погледът му се върна върху Бош, но в него нямаше състрадание, само любопитство. Бош потърси опора с пети в тинята и се опита да се изправи, допирайки гръб в стената отзад. Едва се беше надигнал няколко сантиметра, когато

Рурки се наведе над него и леко го блъсна обратно надолу.

– Стой там, без да мърдаш, дявол да те вземе. Мислиш, че ще те изкарам оттук ли? Само като пресметна, че ни струваше пет, а може би и шест милиона от това, което Тран имаше в касата си. Трябва да е имало толкова, но сега вече никога няма да разбере. Ти прецака такава идеално престъпление. Никога няма да излезеш оттук.

Бош отпусна глава, докато брадичката му опря в гърдите. Очите му се въртяха в орбитите. Искаше му се да заспи, но се бореше с всички сили срещу това. Той изпъшка, но не каза нищо.

– Ти беше единственото нещо, което не седеше както трябва в целия план. И какво се получи? Щом едно-единствено нещо може да се случи, то се случва. Ти си истинско въплъщение на шибания „Закон на Мърфи“ бе, човече!

Бош успя да погледне нагоре към Рурки. Но усилието да извърши това беше невероятно. После здравата му ръка се свлече от раненото рамо. В нея нямаше повече сила, която да я крепи там.

– Какво? – едва успя да изрече той. – Как-кво... искаше... да кажеш?... Единственото нещо?

– Говорех за съвпадението. Ти получаваш повикването във връзка с Медоус. Това не беше част от замисъла, Бош. Вярваш ли в подобни глупости? Питам се колко ли процента е била вероятността? Искам да кажа, че Медоус беше пхнат в една тръба, където знаехме, че е влизал и преди това. Надявахме се, че може би нямаше да бъде открит поне няколко дена, а после ще изминат още ден или два, преди някой да успее да идентифицира отпечатъците му. Междувременно щеше да бъде протоколиран като жертва на „свръхдоза“. Той и без това беше регистриран като наркоман. Защо да не сбърка някога? Какво става обаче? Онова момче съобщава за трупа веднага след „доставката“ му. – Той поклати глава. – И кой бива повикан? Един несретник, който за съжаление е познавал шибания мъртвец и го идентифицира за две секунди. Един лайнен боен другар от шибаните тунели в Шибана-нам. Аз сам не мога да повярвам на тая глупост. Ти обърка цялата работа, Бош. Дори своя собствен несретен живот... Хей, тука ли си?

Бош усети как главата му се повдига и почувства дулото на автоматичната пушка под брадата си.

– Тука ли си? – повтори Рурки, а после ръгна Бош с дулото в раненото рамо. От това през ръката му премина вълна от неоновочервена болка, която се спусна надолу към гърдите му и спря право в слабините. Бош изпъшка и се задъха, после направи неумело движение с лявата

ръка, сякаш да отпъди дулото. Не успя дори да го достигне. Само си пое въздух. Преглътна желанието да повърне и усети вадички пот, които потокоха надолу по лицето му.

– Не изглеждаш много добре, приятелче – каза Рурки. – Струва ми се, че май няма да се наложи да те убивам. Изглежда, моят човек, Делгадо, си е свършил работата с първия изстрел.

Болката върна Бош обратно от небитието. Тя пулсираше из тялото му, държейки го буден, макар и временно. Вече усещаше, че отпада. Рурки продължаваше да стои надвесен над него и Хари погледна нагоре. Забеляза хастарите на джобовите на гащеризона, с който беше облечен агентът от ФБР. Висяха навън, на гърдите и на кръста. Джобове. Той носеше гащеризона обратно. Нещо прещракна в съзнанието на Бош. Спомни си за Шаркай, който беше казал, че е видял колан за инструменти около кръста на човека, вкарал трупа на Медоус в тръбата на язовира. Това е бил Рурки. Носил е гащеризона обърнат по същия начин през онази нощ, за да не се чете надписа „ФБР“ на гърба. Не е искал да рискува да го види някой. За момента това беше вече безполезна информация, но по неизвестни причини тя зарадва Бош дори и само заради това, че можеше да постави липсващото звено от мозайката.

– Какво се хилиш, мъртвецо? – запита Рурки.

– Я се шибай!

Рурки вдигна крак и ритна Бош по рамото, но той вече беше готов за това. Сграбчи петата с лявата си ръка и дръпна рязко нагоре. Другият крак на Рурки се хлъзна по дебелия пласт плесен на пода на тунела и той падна по гръб във водата. Обаче не изгърва оръжието, както Бош се беше надявал. Това беше. Вече всичко свърши. Бош направи пряко сила един последен опит да хване дулото на пушката, но Рурки лесно разтвори пръстите му и го блъсна обратно към стената. Бош се катурна на една страна и повърна във водата. Усети нова струя кръв да потича от рамото му надолу по ръката. Дотук беше неговата. Нататък вече нямаше нищо.

Рурки се изправи. Приблжи съвсем и опря дулото на пушката в челото на Бош.

– Знаеш ли, Медоус ми разказваше понякога за черното ехо. Какви глупости! Е, Хари, това беше всичко.

– Защо трябваше той да умре? – прошепна Бош. Защо Медоус?

Рурки отстъпи назад и огледа тунела и в двете посоки, преди да заговори.

– Знаеш защо. Той беше неудачник там, остана си такъв и тук. Затова умря. – Рурки сякаш прехвърляше спомените из съзнанието си, после

поклати глава с отвращение: – Всичко беше изпипано отлично освен неговата роля. Задържа гривната. Малки нефритени делфинчета върху вълни от злато.

Рурки се загледа в тъмнината на тунела. Лицето му доби тъжно изражение.

– Само толкова трябваше – рече той. – Разбираш ли, планът изискваше абсолютно придържане към правилата, за да успее. А Медоус, дявол да го вземе, не се съобрази с това.

Той поклати глава все още ядосан на мъртвия човек, после замълча. Точно в този момент на Бош му-се стори, че долови нечий стъпки в далечината. Не беше сигурен дали наистина е чул нещо, или всичко се дължеше на надеждата му да чуе. Той размърда крака във водата. Това не беше достатъчно да накара Рурки да натисне спусъка, но стигаше да прикрие шума от стъпките. Ако имаше такива.

– Той задържа гривната – рече Бош. – Това е причината, нали?

– Малко ли е? – отвърна Рурки гневно. – Нищо не трябваше да излиза на бял свят. Не разбираш ли? В това беше силата и красотата на целия замисъл. Нищо да не се появи. Трябваше да се отървем от всичко освен диамантите. А тях щяхме да държим скрити, докато не свършихме и двете работи. Обаче глупакът не можа да изчака да довършим и втората. Оставил онази евтина гривничка и я заложил, за да вземе пари за дрога. Аз я видях в сведението за заложените вещи. След като свършихме работата в „Уестленд Нешънъл“, отидохме в ЛАПД и ги помолихме да ни дадат копия от месечните сводки за заложените вещи, за да проверим и тях. Започнахме да получаваме сведенията в Бюрото редовно. Единствената причина аз да открия гривната, а вашите хора от полицията да не ѝ обърнат внимание беше, че аз я търсех. Ченгетата от отдела издирват хиляди вещи, а аз търсех само тази гривна. Знаех, че някой я беше задържал. Имаше и доста неща, декларирани като изчезнали при обира на първия трезор, които не бяха сред боклуците, взети от нас. Хората мамеха застрахователните компании. Обаче за гривната с делфинчетата бях сигурен, че е истина. Онази старица... как плачеше. Цялата история на гривната, как съпругът ѝ я купил и всичките сантиментални говна около нея. Аз я разпитах лично. Знаех, че не си измисля. Тогава разбрах, че един от моите „тунелни“ хора беше задържал гривната.

„Накарай го да продължи да говори – повтаряше си Бош наум. – Спре ли, спира животът ти. Щом замлъкне, ти ще хвъркнеш. Вън от тук – на боклука. Някой иде, да ме види...“ Бош се усмихна на своя делириум и отново повърна. Рурки продължи:

– Още от самото начало бях сигурен, че е Медоус. Пипне ли веднъж иглата... нататък знаеш как е. И когато гривната изскочи, той беше първият, когото заподозрях.

Рурки продължи да говори, а Бош да произвежда лек шум с краката. Усещаше водата топла, а кръвта, която се стичаше по него започна да изстива.

Накрая Рурки рече:

– Виж какво, аз наистина не знам дали да те разцелувам, или да те убия, Бош. Ти ни струваше милиони при втората операция, но пък моят дял от плячката при първата се е увеличил значително сега, когато трима от моите хора са мъртви.

Бош не мислеше, че ще успее да се задържи буден още дълго време. Чувстваше се уморен, безпомощен и отхвърлен от всички. Бдителността му го беше напуснала. Дори сега, когато вече можеше да постави ръка върху раната на рамото си, не усещаше болка. Не можеше и да върне болката. Той се отпусна в съзерцание на бавно движещата се около него вода. Беше толкова топла, а той толкова студен. Прииска му се да легне и да се завие с нея като с одеяло. Искаше да заспи в нея. Обаче един глас отнякъде му казваше да почака. Спомни си Кларк, който се стискаше за гърлото. Кръвта... Той погледна към лъча светлина в ръката на Рурки и реши да опита за последно.

– Защо толкова късно? – запита Бош с един глас, не по-силен от шепот. – След толкова години. Гран и Бин... Защо сега?

– Няма отговор, Бош. Понякога нещата стават просто ей така. Като Халеевата комета. Минава веднъж на седемдесет и няколко години. Аз им помогнах да пренесат диамантите си отвъд океана. Нагласих всичко заради тях. Платиха ми добре и нито за миг не ми хрумна нещо друго. Докато един ден семето, посадено преди толкова години, покълна, човече. То беше готово да го откъснем и ние го откъснахме. Аз го откъснах! Ето защо чак сега.

Злорада усмивка озари лицето на Рурки. Той насочи дулото на пушката отново към челото на Бош. А Бош можеше единствено да наблюдава.

– Нямам повече време, Бош, пък и ти също.

Рурки стисна оръжието с две ръце и разтвори крака на ширината на раменете си. В този последен момент Бош затвори очи. Очисти съзнанието си от всички мисли освен тази за водата. Толкова беше топла, като одеяло. Чу два изстрела, които проехтяха в бетонния тунел като гръмотевици. Насили се да отвори очи и видя Рурки притиснал гръб в

отсрещната стена с вдигнати ръце. Едната държеше автоматичната пушка М-16, другата фенерчето. Най-напред падна пушката и изтрака върху цимента под водата, после фенерчето. Мъничката му крушка продължи да свети и докато течението го отнасяше, по стените и тавана на тунела заиграха причудливи фигури.

Рурки не каза нито дума. Бавно се свлече надолу по стената, гледайки с широко отворени очи надясно, по посоката, от която Бош мислеше, че дойдоха изстрелите. Зад себе си остави кървава диря. В приглушената светлина Бош забеляза изненада по лицето му, а после там се настани изражение на разбиране. След малко той вече седеше до отсрещната стена също като Бош, а водата се пликкаше леко около краката му. Очите му вече не виждаха нищо. Те бяха мъртви.

Погледът на Бош се замъгли. Искаше му се да зададе въпрос, но не можеше да образува думи. В тунела се появи друга светлина и на Хари му се стори, че чува глас. Един женски глас, който му казваше, че всичко е наред. После му се стори, че вижда лицето на Еленър Уиш, което ту влизаше, ту излизаше от фокус. После отплува в тъмнината. Една маслилена тъмнина беше последното нещо, което видя.

ЧАСТ ОСМА

Неделя, 27 май

Бош сънуваше, че се намира в джунглата. Там беше и Медоус, и всичките войници от фотоалбума на Хари. Стояха около една дупка в дъното на покрития с шума окоп. Мъгла беше покрила джунглата като увиснал сив балдахин. Въздухът беше топъл и неподвижен. Бош направи снимки на останалите „плъхове“ със своя фотоапарат. Медоус каза, че отивал под земята. „От тъжното, право в тъмното.“ Той погледна Бош през визьора на фотоапарата и рече:

– Помни обета, Йеронимъс.

– Римува се с анонимен – отвърна Бош.

Преди обаче да успее да му каже да не тръгва, Медоус чевръсто се метна с краката напред в дупката и изчезна. Бош се спусна към ръба и погледна надолу, но не видя нищо, само мастилена тъмнина. Някакви лица влязоха във фокус, после отново се изгубиха в мрака. Ето, там бяха Рурки, Медоус, Люис и Кларк. Някъде отзад той дочу глас, който му беше познат, но не можеше да го свърже с конкретно лице.

– Хари, хайде бе, човек. Трябва да поговорим.

И тогава Бош усети силната болка в рамото си, пулсираща чак до лакътя и до врата му. Някой го държеше за лявата ръка и леко го потупваше. Той отвори очи. Беше Джери Едгар.

– Ахаа, ето, това е – рече Едгар. – Нямам много време. Онзи на вратата казва, че щели всеки момент да пристигнат. Освен това смяната му скоро свършвала. Искях да се опитам да поговоря с теб преди онези от пресата. Щях да дойда вчера, ама тук беше фрашкано с копринени костюми. Пък и чух, че през по-голямата част от деня си бил в безсъзнание. Имал си делириум.

Бош само го наблюдаваше.

– При такива случаи – рече Едгар, – както съм чувал, най-добре било да кажеш, че не си спомняш нищо. Нека те си го съчиняват, както решат. Имам предвид, че когато те понадупчат, няма начин някой да ти каже, че лъжеш за това, дето не си спомняш нищо. Просто мозъкът ти блокира, човече, когато тялото претърпи травмиращо поражение. Чел съм го това.

Едва сега Бош осъзна, че се намира в болнична стая, и започна да се оглежда. Забеляза пет или шест вази с цветя. Из стаята се носеше

сладникава миризма на гнило. Забеляза също и че на гърдите и кръста си имаше усмирителни колани.

– Намираш се в медицинския център „Мартин Лутър Кинг“, Хари. Докторите казват, че ще се оправяш. Само имат още малко работа по ръката ти. – Едгар сниши гласа си до шепот: – Аз се промъкнах тук незабелязано. Май сестрите тъкмо се сменяха или нещо такова. Ченгето, дето е на вратата, е от уилшайърския патрул, та ме пусна, щот' май имал къща за продаване, та чул, че аз въртя такива далавери. Казах му, че ще му бутна две точки аванс, ако ме пусне тук за пет минути.

Бош още не беше проговорил. Не беше сигурен дали ще може. Чувстваше се така, сякаш плува върху въздушна възглавница. Трудно му беше да се съсредоточи върху думите на Едгар. Какво значеше това за някакви точки? И как се е озовал в медицинския център „Мартин Лутър Кинг“, близо до Уотс. Последното, което помнеше, беше, че се намираше в Бевърли Хилс. В някакъв тунел. Медицинските центрове в Лос Анджелис или Седарс бяха по-близо.

– Все пак ще се опитам да ти кажа – продължи Едгар – какво става, доколкото мога, преди да са се довели копринените костюми и да са почнали да се ебават с тебе. Рурки е мъртъв. Люис е мъртъв. Кларк е много зле, но макар да го крепели като жив труп, чух, че май нямало да го бъде. Щели само органи да използват от него. Щом се появи човек, който да се нуждае от нещо, и ще му дръпнат щепсела. Как би се чувствал, ако ти турят сърцето или окото на тоя задник? Или пък нещо друго? Въпреки всичко, както вече казах, трябва да излезеш от тая работа чист. При всички положения с тази ръка можеш да получиш двайсет процента инвалидност без много зор, понеже е било по време на изпълнение на служебните ти задължения.

Той се усмихна на Бош, който го гледаше с празен поглед. Гърлото на Хари беше пресъхнало и гласът хрипящ, когато най-после се опита да заговори:

– „Мартин Лутър Кинг“ ли?

Говореше трудно, но все пак се разбираше. Едгар му наля една чаша вода от каната, поставена на масичката до леглото, и му я подаде. Бош разкопча коланите, приготви се да отпие и веднага усети да го залива вълна от гадене. Едгар не забеляза нищо.

– Това тук е заведение точно за гръмнати и наръгани, човече. Тук докарват пострадалите при пукотевизи. Няма по-добро място в окръга, където да отиде човек с огнестрелна рана. Няма префърцунени докторчета като в Лосанджелиския център. Тук обучават военни лекари. Значи

хората са подготвени за пострадали при война. Докараха те тук с хеликоптер.

– Колко е часът?

– Малко след седем, неделя сутринта. Губи ти се почти цял ден.

Тогава Бош си спомни за Еленър. Тя ли беше дошла накрая от дъното на тунела? Какво беше станало? Едгар сякаш разбра за какво мисли. Напоследък това се отдаваше на всички.

– Твоят женски партньор е добре. И двамата сега сте в светлината на прожекторите, човече. Герои.

Герои. Бош се замисли над това. След малко Едгар каза:

– Трябва да се чупя оттук. Ако разберат, че съм говорил с тебе първи, може да ме изритат в Нютън.

Бош кимна. Повечето от ченгетата не биха имали нищо против да ги изпратят на работа към участъка в Нютън. Там стрелбата никога не спираше. Но не и Джери Едгар, агентът по недвижими имоти.

– Кой ще идва?

– Обичайната тайфа, предполагам. От „Вътрешно разследване“, експерти по балистика, хора от ФБР. Също и от полицията на Бевърли Хилс. Мисля, че в този момент всички нямат търпение да разберат какво е станало там долу. А имат само тебе и Уиш, за да научат. Май им се иска да чуят една и съща история и от двама ви. Затуй ти казвам да им речеш „не помня“, и туйто. Та ти си прострелян, човече. Ранен служител по време на дежурство... Имаш пълното право да не помниш нищо.

– А ти какво знаеш за това, което е станало?

– В управлението и дума не обелват. Даже и слухове няма. Когато научих, че е станало нещо, отидох на мястото, а Паундс вече беше там. Видя ме и нареди да се махам. Шибанякът Деветдесет и осем! Не ей отвори устата повече. Затуй знам само каквото беше изнесено в пресата. Обичайните говна. Даже телевизията снощи не показа нищо. И в сутрешния „Таймс“ няма много. Май управлението и онези от Бюрото са се сдушили, та да изкарат всеки един доблестен боец.

– Всеки един ли?

– Ами да, Рурки, Люис, Кларк – всичките ги писаха, че били загинали, „докато изпълнявали задълженията си“.

– Уиш ли каза това?

– Не. Нея я няма в цялата история. Искам да кажа, че не е спомената. Подозирам, че я държат настрана, докато мине разследването.

– Каква е официалната версия?

– В „Таймс“ пишеше, че управлението било казало, че Люис, Кларк

и ти сте участвали заедно с ФБР в екип за наблюдение на трезора. Сега вече знам, че това е лъжа, щото ти никога не би допуснал някой от ония клоуни да ти се мотат по време на операция. Та те са от „Вътрешно разследване“ освен това! Мисля, че от „Таймс“ също са надушили, че работата нещо понамирихва. Онзи тип Бремер, с когото се познаваш, ми се обади вчера, да разберял какво съм чул. Обаче аз не гъкнах. Появи ли се името ми във вестника, и ще ме пратят някъде, дето е по-лошо и от Нюгън. Ако има таквоз място...

– Да – рече Бош. Той отмести поглед от своя бивш партньор и веднага се почувства потиснат. Дори сякаш ръката го заболя още повече.

– Виж, Хари – рече Едгар след половин минута. – По-добре да си вървя. Не знам кога точно ще бъдат тук, но те ще дойдат, човече. Погрижи се за себе си и направи, както ти казах: амнезия. После си вземи процента инвалидност и им го тури.

Едгар допря два пръста до слепоочието си и кимна с глава. Хари също кимна разсеяно, а после Едгар си тръгна. Бош виждаше униформения служител, седящ на стол отвън пред вратата.

След малко Бош вдигна слушалката на телефона, който беше прикрепен към рамката на леглото. Не чу сигнал, затова натисна бутон за повикване на сестрата. Няколко минути по-късно тя влезе при него и му каза, че телефонът бил изключен по нареждане на ЛАПД. Той поиска някакъв вестник, но жената поклати глава – забраната се отнасяла и за вестниците.

Хари се почувства още по-зле. Знаеше, че и полицейското управление, и ФБР се сблъскваха със сериозния проблем да се изправят пред обществото и да обясняват случилото се, но той не виждаше как би могло да се скрие нещо такова. Имаше твърде много информационни агенции. Твърде много хора. Не можеха да опазят случая в тайна. Нима бяха толкова глупави, че да се опитат?

Той се освободи от коланите и се опита да седне. От това му се завия свят и ръката му сякаш изпищя да не я оставя сама. Обзе го желание да повърне и той се пресегна за стоманения тас, оставен на масичката до леглото. Неприятното усещане отмина. Обаче то освободи място в съзнанието на Хари за спомена как седеше в тунела с Рурки предишната сутрин. Опита се да си припомни откъси от разговора с агента, за да свърже новата информация с това, което вече знаеше. После се запита дали диамантите, откраднати от „Уестленд Нешънъл“, са били намерени и къде. Той постепенно беше започнал да се възхищава на техническия замисъл на кражбата, но не можеше да се възхити на създателя му –

Рурки.

Бош усети как го завладява умора подобно на облак, покриваш слънцето. Отпусна се назад и падна върху възглавницата. Последното нещо, за което си помисли, преди да заспи, беше какво му бе казал Рурки в тунела. За това, че щял да получи по-голям дял, понеже Медоус, Франклин и Делгадо били мъртви. Точно тогава, докато се спускаше в черната дупка, в която Медоус беше скочил преди това, Бош разбра цялото значение на казаното от Рурки.

* * *

Човекът на стола за посетители беше облечен в костюм на ситни райета от 800 долара, със златни копчета за ръкавели и имаше пръстен с розов оникс. Маскировката му обаче не можеше да заблуди никого.

– От „Вътрешно разследване“ сте, нали? – рече Бош и се прозя. – Събуждам се от сън и попадам в нов кошмар.

Човекът се размърда. Не беше видял, когато Бош отвори очи. Стана и напусна болничната стая, без да каже и дума. Бош отново се прозя и се огледа за часовник. Нямаше никакъв. Той разхлаби колана на гърдите си отново и се опита да се изправи до седнало положение. Този път се чувстваше значително по-добре. Никакво замайване. Никакво гадене. Забеляза подредените цветя по перваза на прозореца и върху бюрото в ъгъла на стаята. Реши, че бяха станали повече, докато бе спал. Запита се дали някои от тях не бяха от Еленър. Идвала ли е да го види? Вероятно не са я пуснали.

Една минута по-късно Раирания костюм се върна. Носеше касетофон и водеше процесия от още четири костюмирани. Един от тях беше лейтенант Бил Хейли, главният специалист по балистика при ЛАПД, вторият – заместник-началникът на „Вътрешно разследване“ Ървин Ървинг. Другите двама, реши Бош, сигурно са от ФБР.

– Ако знаех, че толкова много официално облечени мъже ме чакат, щях да си навия будилника – рече Бош. – Обаче тук няма нито будилник, нито телефон, който да работи, няма телевизия и вестници.

– Бош, знаеш кой съм аз – каза Ървинг и се обърна към другите. – Познаваш и Хейли. А това са агент Стоун и агент Фолсъм от ФБР.

Ървинг погледна Раирания и кимна към нощното шкафче. Човекът пристъпи напред и постави касетофона отгоре, след което сложи пръст върху копчето за запис и погледна Ървинг. Бош се обърна към него и каза:

– Вие не се ли нуждаете от представяне?

Раирания не му обърна внимание, останалите също.

– Бош, искам да свършим с това бързо и без да се възползваме от чувството ти за хумор – рече Ървинг. Той изду масивните си челюстни мускули и кимна на Раирания. Онзи пусна касетофона. Ървинг изрече сухо датата и часа. Беше 11:30 сутринта. Бош беше спал само няколко часа. Обаче се чувстваше много по-укрепнал, отколкото беше по време на посещението на Едгар.

Ървинг изрече имената на присъстващите в стаята, като този път даде име на Раирания. Клифърд Гелвин-младши. Същото име, ако не се брой това „младши“, като на един от другите шефове на управлението. Очевидно „младшият“ беше под крилото на Ървинг, помисли си Бош.

– Да започнем от самото начало – рече Ървинг. – Детектив Бош, започнете да ни разказвате всичко относно цялата тая работа от момента, в който сте се включили вие.

– Разполагате ли с един-два дни?

Ървинг пристъпи до касетофона и натисна паузата.

– Бош – рече той, – всички те знаем колко си забавен, но не сме дошли за това днес. Само този път ще спра записа. Ако се наложи да го правя отново, до вторник сутринта значката ти ще бъде консервирана в стъкло блокче. И то само защото утре е почивен ден. Ще се погрижа и за това да не получиш никакви проценти.

Той имаше предвид практиката на управлението да не позволява на пенсиониращите се ченгета да си задържат значките. Кметът и градският съвет не харесваха твърде идеята някои от бившите „най-доблестни“ граждани да се перчат насам-натам и да ползват какви ли не привилегии. В тази работа надушваха скандала от стотици километри. Затова, ако искаш да си запазиш значката – заповядай: грижливо поставена в отлято специално за целта стъкло блокче с вграден декоративен часовник. Блокчето беше с размер около един квадратен фут – твърде голямо, за да бъде носено в джоб.

Ървинг кимна на Гелвин-младши и той натисна бутона отново. Бош разказа всичко, както си беше, без да спести каквото и да е, и спря едва когато младшият трябваше да обърне касетата. Мъжете в костюми му задаваха въпроси от време на време, но като цяло почти не го прекъсваха. Ървинг поиска да узнае какво беше пуснал Бош от кея при Малибу. Хари почти не си спомняше вече. Никой не водеше записки. Просто стояха и слушаха как разказва. Той завърши след около час и половина. Тогава Ървинг погледна Гелвин-младши и кимна. Онзи спря касетофона.

Когато разбра, че нямат повече въпроси, Бош зададе своите:

– Какво намерихте в дома на Рурки?

– Това не е твоя работа – рече Ървинг.

– Не е друг път. Това е част от разследването на едно убийство. Рурки е убиецът. Той ми призна.

– Твоето разследване беше прехвърлено на друг.

Бош не каза нищо, понеже в гърлото му заседна буца от яд. Огледа се из стаята, но никой от другите мъже, дори и Гелвин-младши, не го погледна.

Ървинг рече:

– А сега, преди да изляза пред обществото и да заговоря за това как мои колеги, служители на закона, са били убити по време на изпълнение на служебните им задължения, трябва да съм сигурен, че знам всички факти. Трябва също да имам и доказателства, подкрепящи тези факти. Не искам никакви слухове да плъзнат по адрес на добри хора.

Бош не можа да се въздържа:

– Нима вие всички мислите, че може да се замаже цялата тая история? Ами какво ще кажете за вашите двама клоуни? Как ще обясните техните действия? Най-напред те поставят „буболечката“ в телефона ми, а после се захващат с някакво шибано наблюдение и следене, докато ги застрелят. И вие искате да ги изкарате герои? Кого ще заблудите?

– Детектив Бош, всичко вече беше разяснено. Това не е ваша работа. Освен това не ви влиза в задълженията да противопоставяте ваши твърдения на изявленията, направени официално от управлението и от Бюрото във връзка със случилото се. И това, детектив Бош, е заповед. Ако си отворите устата по този въпрос пред пресата, с това кариерата ви на детектив от Лосанджелиската полиция ще приключи.

Сега Бош не можеше да погледне другите. Той се вторачи в цветята на нощното шкапче и каза:

– Тогава защо е този запис, всичко останало и тези с костюмите тук защо са с вас, като не искате да научите истината?

– Ние *искаме* истината, детективе. Просто бъркате понятията за истина и за това, което трябва да се изнася пред обществото. Аз обаче ви гарантирам, а и Федералното бюро за разследване също, че ще довършим това разследване и ще предприемем необходимите действия.

– Колко патетично!

– Това се отнася и за вас, детективе. И за вас. – Ървинг се наведе над леглото и доближи лицето си до Бош толкова, че Хари можеше да усети киселия му дъх. – Това е един от редките случаи, когато ще

можете да държите бъдещето в ръцете си, детектив Бош. Направете каквото трябва, и може би ще се озовете отново в отдел „Кражби и убийства“. Или пък можете да вдигнете телефона – да, аз ей сега ще кажа на сестрата да го включи – и да позвъните на вашите приятелчета от онази вестникарска дупка. Попитайте ги дали няма при тях вакантно място за един бивш детектив по убийствата.

Петимата мъже си тръгнаха, оставяйки Бош насаме с гнева му. Той се изправи и беше готов да замахне със здравата си ръка към вазата с маргаритки до леглото, когато вратата се отвори и Ървинг влезе отново. Беше сам. Не носеше касетофон.

– Детектив Бош, този път не идвам официално. Казах на останалиите, че съм забравил да ви предам това.

Той извади една поздравителна картичка от джоба на самото си и я закрепил права на перваза на прозореца. На предната страна имаше едрогърдеста полицайка с разкопчана до пъпа униформена блуза. Тя държеше в едната си ръка палка и потупваше нетърпеливо с нея по отворената длан на другата ръка, а кръгчето, излизашо от устата ѝ, казваше: „Или се оправяй веднага, или...“ Бош трябваше да прочете написаното вътре, за да разбере закачката.

– Не бях забравил. Просто исках да ти кажа нещо на четири очи. – Ървинг застана до леглото на Бош и зачака, докато той му кимна. – Ти си добър в работата си, детектив Бош. Всеки го знае. Но то не означава, че си добър полицейски служител. Ти отказваш да станеш част от семейството. А това вече не е хубаво. Междувременно виждаш, че аз трябва да се грижа за защитата на това управление. За мен това е най-важната работа на света. А един от най-добрите начини да върша своята работа е, като контролирам общественото мнение. Така всички са щастливи. Значи, ако общото щастие се свежда до даването на няколко добри изявления пред пресата и извършване на няколко церемониални погребения в присъствието на кмета и пред телевизионните камери, то ще направим точно това. Защитата на управлението е по-важна от обстоятелството, че две тъпи ченгета са сгафили. Същото се отнася и за Федералното бюро за разследване. Те ще те смелят, преди обществеността да разбере за случая с Рурки. Та това, което искам да ти кажа, е, че правило първо гласи: „Върви в крак с другите, ако искаш изобщо да вървиш.“

– Това са глупости и вие го знаете.

– Не, не са. Някъде дълбоко в себе си го знаеш и ти. Нека те попитам нещо. Защо мислиш, че бяха изтеглени обратно Люис и Кларк по време на онова разследване върху смъртта на Кукловода? И кой мислиш

ги отзова?

Когато Бош не отговори, Ървинг кимна с глава:

– Разбираш ли, ние трябваше да вземем решение. По-добре ли ще е един от нашите детективи да бъде оставен да го рѫфат вестникарските псета и срещу него да бъде повдигнато обвинение в криминално престъпление, или просто тихичко да го понижим и преместим? – Той остави казаното да постигне някакъв ефект, после продължи: – И още нещо. Миналата седмица Люис и Кларк дойдоха при мен, за да ми разкажат какво си направил с тях. Да ги заключиш с беззници около онова дърво! Много грубо. Обаче те се чувстваха щастливи като две гимназиални клакьорки, които са прекарвали вечерта с футболния отвор. Всъщност те бяха хванали натясно и бяха готови да те предадат на пресата точно в този момент. Те...

– Те ме бяха хванали, но и аз ги държах.

– Не. Точно това искам да ти кажа. Двамата дойдоха при мен и ми разказаха историята с „буболечката“ в телефона ти, която си им сервираше. Но въпросът е в това, че те не бяха поставили онова нещо в твоя телефон, както си си помислил. Аз лично проверих. Та това е, което исках да ти кажа. Бяха те стиснали здраво за топките.

– Ами кой тогава... – Бош не можа да продължи. Веднага разбра отговора.

– Аз им казах да изчакат няколко дена. Само да наблюдават, за да видят какво ще стане. Нещо трябваше да се случи. Онези двамата бяха винаги трудни за озаптяване, когато станеше дума за тебе. Прекрачиха границата, когато решиха да се занимаят с онзи човек – Ейвъри – и после му казаха да се върне с тях и да отвори трезора. И си платиха цената за това.

– Ами ФБР, те какво казват за „буболечката“?

– Не знам и няма да ги питам. Ако все пак го направя, те ще кажат: „Каква буболечка?“ Сигурен съм в това.

Бош кимна и изведнџж се почувства изморен от този човек. Една мисъл се опитваше да си проправи път към съзнанието му, а той не искаше да я пусне. Отмести поглед от Ървинг към прозореца. Заместник-началникът му каза още веднџж да помисли за управлението, преди да предприеме каквото и да е, после излезе. Когато се увери, че Ървинг беше слязъл надолу по стъпалата към приемната, Бош замахна с лявата си ръка и запрати вазата с маргаритки право в отсрещния ъгъл на стаята. Тя обаче се оказа пластмасова и не се счупи. Само водата се разля и цветята се разпиляха. Главата на Гелвин-младши, с лице, което много

наподобяваше муцуна на пор, веднага се показа на вратата и бързо изчезна отново. Той не каза нищо, но Бош се впечатли от това, че бяха оставили човек от ОВР да пази пред вратата. Него ли пазеше? Или пък управлението? Бош не успя да си отговори. Той вече така или иначе нищо не знаеше.

* * *

Бош бутна настрани недокоснатата чиния с порция месо от пуйка, гарнирано с картофи и някакви царевични бучки, които трябваше да са меки, но не бяха. В болничния порцион беше включен и яagodов кекс с някакъв крем отгоре.

– Изядеш ли това, може никога да не излезеш повече оттук.

Той вдигна очи. Беше Еленьър. Стоеше на вратата и се усмихваше. Той отвърна на усмивката ѝ. Не можеше да се въздържи.

– Знам – каза Бош.

– Как си, Хари?

– Добре съм. Ще се оправя. Може да не бия ъперкърти отсега нататък, но ще го преживея някак. Ти как си, Еленьър?

– Чудесно – отвърна тя и усмивката ѝ сякаш го разполови на две. – Прекараха ли те през месомелачката днес?

– О, да. Нарязаха ме ситно и ме смляха. Най-добрите и най-умните от моето управление заедно с двама от твоите приятелчета цяла сутрин ме въртяха на шиш. Ей тук има един стол.

Тя заобиколи леглото, но остана права до стола. Огледа се и лека бръчка проряза челото ѝ, сякаш стаята ѝ беше позната отпреди, но беше забелязала, че нещо не е наред.

– Мен също ме разпитваха миналата нощ. Не искаха да ме пуснат да те видя, преди да са свършили с теб. Такива били заповедите. Не искали да се наговорим предварително. Обаче май и без това историите ни съвпадат. Най-малкото не ме викаха втори път, след като са те разпитвали днес. Казаха, че това било всичко.

– Намериха ли диамантите?

– Не са, поне доколкото чух, но те не биха ми казали нищо повече. Два екипа работят по този въпрос от днес, но аз не съм включена в нито един. Ще върша канцеларска работа, докато се поразведри обстановката. Вероятно и в този момент са у Рурки и продължават да ровят.

– Ами Тран и Бин, те решиха ли да сътрудничат?

– Не. Не казват нито дума. Разбрах от един приятел, който е присъствал на разпитите. Не знаели нищо за никакви диаманти. Вероятно

са изпратили свои хора да ги търсят и скоро ще се разбере това-онова.

– Къде мислиш, че е скрито съкровището?

– Нямам представа. Всичко това, Хари, някак си ме разтърси. Вече не знам какво мисля за каквото и да е.

В това се включваше и самият той, помисли си Бош. Обаче не каза нищо и скоро в стаята настъпи неловко мълчание.

– Какво се случи, Еленър? Ървинг ми каза, че Люис и Кларк пресрещнали Ейвъри и го спрели. Това е всичко, което знам. Не разбирам нищо.

– Те са ни следели, докато ние наблюдавахме трезора през цялата нощ. Вероятно са си вкарали в главите мухата, че ние сме съгледвачи на бандитите. Като се има предвид, че ти си едно лошо ченге, както мислеха те, кой не би стигнал до същия извод. И щом са видели, че казваш на Ейвъри да си върви вкъщи, а униформените отпращаш обратно, те са решили, че си вътре в играта, и са те спипали. Веднага са задържали Ейвъри пред „Дарлингс“ и той им е казал за посещението ти от предишния ден, за фалшивите тревоги през седмицата, а накрая е изтървал и това, че не си му позволил да отвори трезора.

– После те са попитали: „А нима можете да го отворите?“, и веднага са хукнали натам.

– Аха. Решили са, че са герои. Ще спипат едновременно бандитите и лошите ченгета. Хубаво замислено, но до момента на плащането.

– Бедните тъпи клоуни.

– Бедните тъпи клоуни.

Отново се възцари тишина, а Еленър явно не искаше това.

– Е, аз просто дойдох да видя как си.

Той кимна.

– И да... Да ти кажа...

Ето я, помисли си той, прощалната целувка.

– ...че реших да напусна. Ще оставя работата в Бюрото от утре.

– Ами как... Какво ще правиш?

– Не знам. Но ще напусна още сега, Хари. Имам малко пари, ще попътувам известно време, а после ще реша какво ми се прави.

– Защо, Еленър?

– Не знам. Трудно е за обяснение. Всичко това, което се случи... Цялата ми работа се превърна в едно нищо. Не мисля, че ще мога да се върна да работя в онзи отдел отново и да седя в онази стая след всичко, което се случи.

– Ще се върнеш ли в Лос Анджелис?

Тя погледна ръцете си, а после отново обходи стаята с очи.

– Не знам, Хари. Съжалявам. Изглеждаше сякаш... Не знам, много съм объркана точно сега.

– За какво си объркана?

– Не знам. За нас. За това, което се случи. За всичко...

Тишина изпълни стаята отново, и то толкова дълбока, че на Бош му се дося някоя сестра или дори Гелвин-младши да си навре носа, за да види дали всичко е наред. А и му се пушеше ужасно. Установи, че това беше първият път за деня, когато му се допушваше. Еленър вече гледаше в краката си и той се съсредоточи върху недокоснатата храна. Взе парчето месо и започна да го подхвърля из ръцете си като топка за бейзбол. Не след дълго очите на Еленър направиха трета обиколка из стаята, без да видят това, което сякаш търсеха. Бош не можеше да разбере какво беше то.

– Не получи ли цветята, които ти изпратих?

– Цветя ли?

– Да, изпратих ти маргаритки. Същите като онези, дето растат на хълма под твоята къща. Обаче не ги виждам тук.

Маргаритки, помисли си Бош. Вазата, която беше запокитил към стената. Къде са ми проклетите цигари, искаше да изкрещи той.

– Сигурно ще ги донесат по-късно. Тук носят доставки веднъж дневно.

Тя се намръщи.

– Знаеш ли какво – рече Бош, – ако Рурки е знаел, че сме открили втория трезор и го държим под наблюдение, както и това, че сме видели как Тран си заминава с диамантите, опразвайки своя сейф, защо не е изкарал хората си навън? Това е, което ме притеснява във връзка с цялата история. Защо е трябвало всичко да мине по реда си?

Тя поклати бавно глава.

– Не зная, може би... ами, мисля, че той е искал да влязат там долу. Той е познавал онези типове. Вероятно е знаел, че ще се стигне до прес-трелка, а в нея могат да загинат и при това положение всичките диаманти от първия трезор ще останат за него.

– Да, да, обаче знаеш ли, че цял ден вече си припомням това и оно-ва. Също и разговора с него там долу. Спомням си, че той не каза „ще получа всичко сам“, а спомена нещо такова, че „неговият дял ставал по-голям“ сега, когато Медоус и другите са мъртви. Той употреби думата „дял“, сякаш оставаше още някой, с когото да дели.

Тя повдигна вежди.

– Може, но всичко това опира и до семантиката, Хари.

– Е, да.

– Трябва да вървя. Знаеш ли колко време ще те оставят тук?

– Не са ми казали, но мисля, че утре ще съм готов да се поразмърдам навън. Даже имам намерение да посетя погребението на Медоус в гробището за ветерани.

– Погребение в Деня на загиналите. Звучи ми подходящо.

– Искаш ли да дойдеш с мен?

– Ммм, не. Не мисля, че искам да имам нещо повече с господин Медоус... Но ще бъда в службата утре. Ще си опразвам бюрото и ще дописвам докладите по случаите, които трябва да предам на други агенти. Можеш да дойдеш, ако искаш. Ще ти приготвя малко прясно кафе, както преди. Обаче знаеш ли, Хари, не мисля, че ще те пуснат толкова скоро да излезеш. Не и с рана от куршум. Трябва ти почивка. Да се полекуваш...

– Тъй, тъй – рече Бош. Разбираше, че тя му казва „сбогом“.

– Ами хубаво, тогава ще се видим може би.

Тя се наведе и го целуна за сбогом, а той разбра, че тази целувка означаваше „сбогом“ на всичко между тях. Еленър вече беше стигнала почти до вратата, когато той отвори очи.

– Само едно нещо още – рече Хари и тя се обърна, за да го погледне. – Как ме намери, Еленър? Там, в тунела, с Рурки?

Тя се поколеба и веждите ѝ се повдигнаха отново.

– Е, ами слязох долу с Хенлън. Но когато свърши прокопаният на ръка тунел, се разделихме. Той тръгна в едната посока, аз в другата. И извадих късмет. Видях следите от кръв, после намерих Франклин мъртъв. А после извадих пак още малко късмет. Чух изстрелите и после гласовете. Най-вече гласа на Рурки. И тръгнах натам. Защо мислиш за това точно сега?

– Не знам. Просто така ми изплува. Ти ми спаси живота.

Те се погледнаха в очите. Ръката ѝ беше върху дръжката на бравата и вратата беше отворена толкова, че Бош успя да види зад нея Гелвин-младши, който още стоеше там, седнал на един стол в коридора.

– Мога да ти кажа само „благодаря“.

Тя издаде тих звук, изразяващ незначителността на направеното от нея.

– Няма нужда да казваш нищо.

– Недей напуска.

Той видя как пролуката във вратата изчезна, а с нея и младшият. Тя

стоеше и мълчеше.

– Не си тръгвай.

– Трябва. Ще се видим пак, Хари.

Този път тя отвори широко вратата.

– Довиждане – каза Еленър и си отиде.

* * *

Бош остана да лежи неподвижно върху болничното легло още почти час. Мислеше си за двама души: Еленър Уиш и Джон Рурки. Дълго време стоя със затворени очи и сякаш виждаше пред себе си онова изражение на лицето на Рурки, докато агентът се свличаше по стената на тунела надолу, към черната вода. Аз също бях изненадан, помисли си Бош, но в погледа му имаше и още нещо, нещо, което той не можеше да определи точно. Някакъв нюанс на разбиране и някакъв отговор, не свързани със смъртта му, а с някаква тайна.

Не след дълго той стана и направи няколко плахи крачки покрай леглото. Усещаше тялото си слабо и все пак целият сън през последните трийсет и шест часа го беше направил неспокоен. След като се посъвзе и рамото му премина етапа на болезнено адаптиране към земното притегляне, той започна да крачи напред-назад из стаята. Беше облечен в бледозелена болнична пижама, но не и от онези, които имаха отвор отзад, та да намери това унизително. Той пошляпа с боси крака из стаята, спирайки от време на време да прочете някоя от картичките, които бяха пристигнали заедно с цветята. Една от вазите беше изпратена от Лигата за защита на полицията. Другите идваха от две ченгета, с които се познаваше, но не беше чак толкова близък, вдовицата на един стар партньор, адвокатът му от профсъюза и друг един стар партньор, който живееше в Енсенада.

Той остави цветята и се отправи към вратата. Отвори едва-едва и видя, че Гелвин-младши все още седеше там и четеше някакъв каталог за полицейска екипировка. Бош отвори вратата докрай. Главата на Гелвин трепна, той затвори списанието с бързо движение и го пхна в куфарчето, което стоеше в краката му. Не каза нищо.

– Е, Клифърд... Надявам се, мога да ти викам така? Какво правиш тук? Да не би да съм застрашен от нещо?

Младото ченге не каза нищо. Бош огледа коридора и в двете посоки и забеляза, че беше празен чак до стаята на сестрите, която отстоеше на петнайсет метра от неговата врата. Той погледна табелката и видя, че се намираще в стая № 313.

– Детективе, моля ви, влезте в стаята – каза накрая Гелвин. – Аз съм тук, за да държа пресата далеч от вас. Заместник-шефът смята, че те ще се опитат вероятно да се доберат до вас, за да изкопчат интервю, а моята работа е да предотвратят това и да се грижа да не ви безпокоят.

– Ами ако те приложат някой ловък ход и просто... – Бош се прес-тори, че оглежда съзаклятнически коридора нагоре и надолу, за да е сигурен, че няма кой да ги чуе... – използват телефона?

Гелвин въздъхна шумно и продължи да гледа в другата посока.

– Сестрите приемат всички обаждания. Допускат се само разговори със семейството, а на мен ми е казано, че нямате такова, значи – няма обаждания.

– Ами как се е промъкнала през вас онази агентка от ФБР?

– Ървинг разреши. Върнете се в стаята си, моля ви.

– Разбира се.

Бош се върна, седна на леглото и прекара целия случай през съзнанието си още веднъж. Обаче колкото повече обръщаше отделните части, толкова по-дълбоко в него се загнездваше едно неспокойно чувство, че седенето на леглото в болничната стая точно в този момент е губене на време. Той усещаше, че нещо го смущава, някаква пукнатина в цялата логика на фактите и събитията. Работата на детектива беше да проследи всяко доказателство, да изучи всяка частица от него и намери точното й място. И накрая с това, което е събрал в кошницата си, печели или губи случай. Бош имаше пълна кошница факти, но започваше да мисли все по-настойчиво, че нещо му се губи. Какво ли беше пропуснал? Какво му беше казал Рурки накрая? Не толкова самите думи, колкото онова, което имаше предвид. И изражението на лицето му. Изненада. Но от какво? Беше ли изненадан от самия куршум? Или от това откъде и от кого идеше? Може да е и от двете, реши Бош, но и в двата случая какво значеше това?

Обстоятелството, че делът на Рурки щеше да нарасне в резултат на смъртта на Медоус, Франклин и Делгадо, продължаваше да го смущава. Опита се да се постави на мястото на Рурки. Ако всичките му другари бяха мъртви и той изведнъж ставаше единственият благодетелстван от първия банков удар, щеше ли да рече „делът ми се увеличи“, или просто „всичко вече е мое“? Вътрешният глас на Бош му казваше, че би изрекъл второто, освен ако нямаше още някой, с когото да дели.

Той реши, че трябва да предприеме нещо. Трябва да се измъкне от тази стая. Не беше под домашен арест, но знаеше, че ако си тръгне, Гелвин щеше да го последва и да докладва на Ървинг. Той провери

телефона и установи, че беше включен, както обеща Ървинг. Не можеха да му се обаждат отвън, но Хари можеше да телефонира отвътре.

Той стана и провери шкафчето. Дрехите му бяха там или по-скоро това, което бе останало от тях. Обувки, чорапи и панталони – толкова. Панталоните имаха следи от охлузено на коленете, но бяха изпрани и изгладени в болницата. Спортното му сако вероятно беше нарязано по шевовете с ножица и беше изхвърлено или пък прибрано в плик за вещевени доказателства. Той грабна каквото имаше подръка и се облеche, натъпквайки горнището на пижамата в панталоните. Изглеждаше, меко казано, особено, но все пак щеше да свърши работа, докато намери други дрехи навън.

Болката в рамото беше най-слаба, когато държеше ръката си пред гърдите, затова той нахлузи колана през раменете, да го използва като превръзка. После обаче реши, че това ще кара хората да му обръщат повече внимание, докато се движи из болницата, затова го свали и го на-низа отново през гайките на панталоните. Провери в нощното шкафче и намери портфейла и значката си, но оръжието го нямаше.

Когато беше готов, вдигна слушалката на телефона, обади се на централата и поиска да го свържат със стаята на сестрите на третия етаж. Един женски глас каза „здравейте“ и Бош се представи като Ървин Ървинг, след което рече:

– Може ли да извикате на телефона детектив Гелвин – онзи, моят човек, дето седи на стола в дъното на коридора? Трябва да говоря с него.

Бош остави телефонната слушалка на леглото и бавно приближи вратата. Открехна я толкова, колкото да види как Гелвин си седи на стола и чете каталога. Бош чу гласа на сестрата, която го извика на телефона, Гелвин стана. Бош изчака десет секунди и се показа навън в коридора. Гелвин вървеше към стаята на сестрите. Бош излезе и се отправи безшумно в обратната посока.

След десет метра се озова на пресечка от коридори и пое по левия. Стигна до един асансьор с надпис отгоре „Само за персонал“ и натисна бутона. Когато асансьорът пристигна, Хари видя, че кабината беше от неръждаема стомана, покрита с имитиращо дървесна текстура фолио. На другия край имаше също такава врата, каквато отпред, и беше широка колкото да влязат две носилки вътре спокойно. Той натисна копчето за първия етаж и вратата се затвори. Лечението на раната му от куршума приключи.

Асансьорът свали Бош в спешното отделение, а оттам той бързо се

озова на улицата. Навън беше нощ и докато пътуваше с такси към холивудския участък, помоли шофьора да се отбият до банката, откъдето изтегли малко пари от уличния автомат. После отидоха до един магазин. Хари си купи евтина риза със спортна кройка, стек цигари, запалка – понеже с тази ръка нямаше да може да се оправя с кибрита, малко памук, чисти бинтове и една превръзка за рамо. Превръзката беше морскосиня и щеше да бъде много подходяща за погребение.

* * *

На „Уилкокс“ пред участъка Хари плати на шофьора и влезе през предната врата, понеже знаеше, че така има по-малък шанс да го забележат и заговорят. На първото бюро седеше един „заек“ от скаутите със същото пъпчиво лице, като на онзи, който беше донесъл пицата на Шаркай. Бош му показва значката си и мина покрай него, без да каже нищо. Оперативната стая беше тъмна и пуста, както през повечето съботни вечери, дори и в Холивуд. Бош имаше на бюрото си настолна лампа, която включи, вместо да пусне осветлението на тавана, за да не привлече вниманието на някой любопитен служител от дежурната стая. Не се чувстваше готов да отговаря на въпроси.

Най-напред отиде до дъното на стаята и пусна кафемашинката. После влезе в една от стаите за разпити, за да облече новата риза. Докато сваляше болничната пижама, рамото му изпрати стрели от пронизваща болка през гърдите и надолу по ръката. Хари седна на един стол и огледа превръзката си за следи от кръв. Нямаше такива. Внимателно нахлузи новата риза, но този път не го боля чак толкова – беше взел най-широкия размер. Върху левия преден джоб имаше малка картинка с планина, слънце, морски бряг и думите „Град на ангелите“⁴⁰. Бош закри всичко това, когато постави превръзката, и я намести така, че ръката му да бъде здраво прикрепена към гърдите.

Кафето беше станало, докато той се преобличаше. Хари отнесе димящата чашка до бюрото си, запали цигара и издърпа няколко папки от класъора. Те бяха пълни само с материали по случая Медоус. Хари погледна купчината и установи, че не знае откъде да започне, нито какво точно търси. Започна да чете наред, с надеждата нещо просто да му направи впечатление. Търсеше каквото и да е, ново име, несъответствие в нечий показания, нещо, което е било отхвърлено преди като маловажно, но би изглеждало по нов начин сега.

40. Град на ангелите – Лос Анджелис. – Б. пр.

Набързо прегледа своите собствени доклади, понеже повечето от информацията знаеше наизуст. После прочете военното досие на Медоус. Това беше съкратеният вариант, даден от ФБР. Нямаше представа какво се беше случило с онзи, по-подробния, който беше получил от Сейнт Луис и остави в колата, когато хукна към трезора предишната сутрин. Установи, че не знаеше също така къде е и самата кола.

Бош прегледа военното досие и докато прехвърляше последните листове с най-разнообразна информация, в стаята бе пуснато централното осветление и едно ченге от старата гвардия на име Педърсън влезе вътре. Беше се отправил към една от пишещите машини с рапорт за арестуване в ръка и не забеляза Бош, докато не седна. Усетил миризмата на цигара и кафе, той се огледа и видя детектива с превръзката.

– Хари, как е работата? Бързо са те пуснали. Тук беше плъзнал слух, че са те надупчили сериозно.

– Само драскотина, Пед. Дори не е толкова лоша, колкото тези, де-то ги получаваш от ноктите на педалите, които задържаш всяка събота вечер. Поне при куршума няма основание да се притесняваш от СПИН.

– Прав си, прав си. – Педърсън инстинктивно разтри врата си, където все още личаха белези от драскотини, получени от ноктите на един травестит, който се оказа заразен с ШУ-вирус. Ченгето се беше потило цели две години, правейки си изследвания на всеки три месеца, но не се беше заразил с вируса. Тази история се беше превърнала в кошмарна легенда за участъка и след нея населеността на килиите за травестити и проститутки спадна наполовина. Никой вече не искаше да ги арестува, освен когато се отнасяше за убийство.

– Все пак – рече Педърсън – съжалявам, че се е осрала вашата работа, Хари. Разбрах, че и второто ченге е ритнало камбаната преди малко. Двама полицаи и един фебереец по време на престрелка. Да не говорим за повредената ти ръка. Май ще се помни дълго тая история. Имаш ли нещо против да си сипя и аз една чашка?

Бош направи жест към кафемашината. Той не беше чул, че Кларк също е умрял. Все още не можеше да изпита състрадание към двамата детективи от ОВР и това го накара да започне да се самосъжалява. Почувства се така, сякаш процесът на закоравяване при него беше напълно завършил. Вече не изпитваше съжаление към никого, дори и към бедните тъпи палячовци, които се бяха прецакали и се бяха набутали сами между шамарите, докато накрая си получиха куршума.

– Тук никой не ти казва нищо – рече Педърсън, докато отпиваше, – но когато прочетох имената им, си рекох: „Охоо, познавам ги аз, ония

двамата. Люис и Кларк. Те бяха от «Вътрешно разследване», а не от екипа по банковите обири. Викаха им на майтап «великите откриватели». Все нещо ровеха, да накиснат някого. Мисля, че май всички знаят какви бяха те с изключение на телевизията и «Таймс».“ Но все пак, разбираш, беше доста интересно какво са правили двамата там, при вас.

Бош нямаше да захапе тая въдица. Педърсън и останалите ченгета трябваше да си потърсят друг източник на информация за това какво беше станало пред хранилището за ценности „Бевърли Хилс Сейф енд Лок“. Той дори се запита дали в действителност Педърсън имаше да пише някакъв рапорт за арестуване. Или пък онзи келеш, който седеше зад бюрото отпред, беше съобщил, че Бош се намира в оперативната стая, а старият Педърсън беше изпратен да изкопчи нещичко.

Косата на ченгето беше бяла като тебешир, че дори и по-бяла, и го смятаха за стар, но всъщност той беше само с няколко години по-възрастен от Бош. Когато прекараш двайсет години по булевард „Холивуд“, стига ти, за да ти поболее косата рано. Бош харесваше Педърсън. Той беше истински непресъхващ извор на информация за улицата. Рядко ставаше убийство по булеварда, за което Бош да не се обърнеше към него за сведения. Почти винаги имаше какво да научи, тъй като Педърсън разполагаше с широка мрежа от информатори.

– Да, наистина, много интересно – рече Бош. Не добави нищо друго.

– Ти да не би да подготвяш някоя бумажка във връзка с прострелването ти? – запита Педърсън, когато се настани пред пишещата машина. Понеже Бош не му отговори, той продължи: – Да имаш някоя от тези цигарки в повече?

Бош стана и отнесе цяла кутия на Педърсън. Постави я върху пишещата машина пред ченгето и му каза, че вече са негови. Педърсън разбра веднага, че Бош нямаше нищо против него самия, но просто не искаше да говори за престрелката и особено за това, какво са правили двамата от ОВР там.

Старото ченге започна своята работа на пишещата машина, а Бош се върна отново към папките. Завърши четенето им без нито една, макар и четиридесетвазова крушка да светне предупредително в съзнанието му. Остана да седи на стола с тракащата зад гърба му пишеща машина, пушеше и се опитваше да реши какво да прави по-нататък. Не измисли нищо. Беше ударил на камък.

Реши да се обади вкъщи и да провери телефонния си секретар. Вдигна слушалката на своя служебен телефон, но веднага си помисли,

че може би тази линия не беше вече толкова частна. Затвори и отиде до бюрото на Джери Едгар. Обади се от неговия телефон. Свърза се с телефонния си секретар и прослуша дузината записали се обаждания. Първите девет бяха от ченгета и някои стари приятели, които му пожелаваха по-бързо възстановяване. Последните три бяха от доктора, който го беше лекувал, от Ървинг и от Паундс.

„Господин Бош, тук е доктор Маккена. Намирам за твърде неразумно и опасно за вас да напуснете болничното заведение. Рискувате да увредите още повече тялото си. Ако получите това съобщение, моля ви, върнете се веднага в болницата. Ще ви пазим леглото. Не го ли сторите, няма да ви смятам за мой пациент и няма да се погрижа за вас. Моля ви, върнете се. Благодаря.“

Ървинг и Паундс не бяха чак толкова загрижени за здравето на Бош.

Съобщението на Ървинг гласеше:

„Не те знам къде си, нито какво правиш, но дано това се дължи на факта, че не харесваш болничната храна. Помисли за това, което ти говорих, детектив Бош. Не прави грешка, за която може после и двамата да съжаляваме.“

Ървинг не се беше потрудил да се представи, но и нямаше нужда. Нито пък Паундс. Неговото обаждане беше последно. Все в същия тон.

„Бош, обади ми се у дома, щом получиш това съобщение. Разбрах, че си напуснал болницата, а трябва да си поговорим. Бош, ти нямаш право, повтарям, нямаш право да продължаваш разследването на каквото и да е, свързано с престрелката от събота. Обади ми се.“

Бош затвори. Нямаше намерение да се обажда на когото и да е от тях. Докато седеше зад бюрото на Едгар, забеляза един лист, върху който беше написано името Вероника Нийз. Майката на Шаркай. Имаше и телефонен номер. Сигурно Едгар ѝ се беше обадил да ѝ съобщи за смъртта на сина ѝ. Бош си представи как беше вдигнала слушалката, мислейки си, че това е някой пореден клиент с извратен мозък, а вместо това научава за смъртта на момчето си.

Мисълта за момчето напомни на Бош за разпита му. Още не беше прослушал записа оттогава. Реши да го стори и се върна при своето бюро. Извади касетофона от чекмеджето. Касетата беше изчезнала. Спомни си, че я беше дал на Еленьър. Стана и отиде до складовото помещение, опитвайки се да си спомни дали беше оставил там втората касета със запис на разпита. Според това колко пъти беше използвано устройството за запис в стаята за разпити от вторник насам имаше надежда

разговорът с момчето да е запазен.

Бош извади касетата от устройството и я занесе до своя портативен касетофон върху бюрото си. Постави я в него и си сложи слушалки, след което пренави касетата до началото ѝ. Започна да прослушва наред, превъртайки напред през всеки десет секунди, докато почти в самия край на лентата откри записа на разговора с Шаркай.

Товага Хари върна записа от самото начало, за да го прослуша обстойно. Само че май беше върнал твърде много назад, понеже попадна на последната половин минута от някакъв предишен разпит. После се разнесе гласът на Шаркай.

„Какво гледаш?“

„Не зная. – Беше Еленър. – Питам се дали ме познаваш. На мен ми изглеждаш познат. Не съм усетила, че те гледам.“

„Какво? Откъде мога да те познавам? Та аз никога не съм се забърквал с федералните. Откъде...“

„Няма значение. Изглеждаш ми познат, и толкова. Питам се дали ти си ме познал. Защо не изчакаме детектив Бош да се върне.“

„Аха, хубаво. Супер.“

После следваше тишина. Заслушвайки се в нея, Бош бе озадачен. Обаче веднага разбра, че това, което току-що беше чул, е било казано, преди той да влезе в стаята за разпити.

Какво ли беше правилата тя? Тишината на касетата свърши и Бош чу своя собствен глас.

„Шаркай, ние ще запишем това, понеже може да ни бъде от полза по-късно. Както казах, ти не си заподозрян, така че...“

Бош спря касетата и върна записа на разговора между момчето и Еленър. Прослуша го отново и отново. Всеки път му се струваше, сякаш нещо го пробужда през сърцето. Ръцете му се бяха изпотили и пръстите му се плъзгаха по копчетата на касетофона. Накрая той свали слушалките и ги хвърли върху бюрото.

– По дяволите! – рече Бош.

Педърсън спря да пише и погледна към него.

ЧАСТ ДЕВЕТА

Понеделник, 28 май, Денят на загиналите

Когато Бош се добра до гробището за ветерани в Уестууд, вече минаваше полунощ.

Беше взел нова кола от гаража на „Уилкокс“ и отиде с нея до апартамента на Еленър Уиш. Вътре не светеше и той се почувства като юноша, който проверява приятелката си, с която се е съдърпал. Макар да беше сам, чувстваше се неловко. Не знаеше какво щеше да направи, ако вътре светеше. Той се отправи по обратния път към гробището на изток, мислейки за Еленър и как тя го беше предала в любовта и в работата едновременно.

Най-напред започна с предположението, че Еленър беше запитала Шаркай дали я е познал, понеже тя е била вторият човек в джипа, когато са закарали тялото на Медоус при язовира. Беше търсила някакъв знак, че момчето е в състояние да я разпознае. Обаче то не беше успяло. Шаркай продължи да повтаря – след като Бош вече се беше присъединил към тях, – че е видял двама души, които той е помислил за мъже. По-дребният останал в джипа, на седалката до шофьора, и въобще не помогнал на другия при пренасянето на тялото. Тогава Бош разбра, че именно той беше обрекъл Шаркай на смърт, когато беше предложил да го хипнотизира. Еленър беше предала това на Рурки, който не е могъл да рискува.

Следваше въпросът защо. Парите, разбира се, бяха отговор на всеки въпрос, но Бош не можеше спокойно да приеме това за мотив в случая с Еленър. Имаше нещо повече. Другите замесени – Медоус, Франклин, Делгадо и Рурки – ги свързваше Виетнам и това, че са познавали двете жертви Бин и Тран, Как обаче се вместише във всичко това Еленър? Бош се замисли за брат й, който беше загинал във Виетнам. Той ли беше връзката? Спомни си как тя беше казала, че името му било Майкъл, но не беше споменала как или къде е загинал. Бош не беше я оставил да го направи. Сега съжаляваше, че я спря, когато тя очевидно беше решила да му поговори за него. Беше споменала и мемориалния комплекс във Вашингтон и как той я бил променил. Какво би могла да види тя там, което дай подейства? Какво й беше казала онази черна стена, което тя не е знаела?

Той подкара към гробището, зави на булевард „Сепулведа“ и оттам

нагоре към високия черен портал, който стоеше затворен. Спря колата на чакълената алея, слезе и отиде до портала пеш, обаче отпред имаше верига с катинар. Той надзърна между черните решетки на оградата и забеляза малката каменна къщичка на тридесетина метра по-нататък по чакълената алея. Видя бледосинята светлина на телевизор зад завесата на прозорчето. Върна се при колата и пушна сирената. Остави я, докато зад пердето се появи светлина. Отговорникът за гробището излезе след малко и се отправи към портала с фенерче в ръката. Бош извади калъфа със значката си и я показа между решетките. Човекът беше облечен в тъмни панталони и светлосиня риза с тенекиена значка на джоба.

– От полицията ли сте? – запита той.

Бош насмалко да каже не, но вместо това рече:

– ЛАПД. Питам се, дали бихте отворили този портал заради мен?

Отговорникът насочи лъча на фенерчето към значката на Бош, после към служебната му карта. В светлината Хари видя побелелите бакенбарди на човека и усети лек дъх на бърбън и пот.

– Каква е работата, старши?

– Детектив. Разследвам едно убийство, господин...?

– Кестър. Убийство ли? Че то ние имаме доста умрели хора тук, но техните случаи май са закрити, както вие бихте се изразили.

– Господин Кестър, не разполагам с време, за да навлизам в подробности. Искам само да хвърля един поглед на Виетнамския мемориал – умаленото копие, което е изложено тук за уикенда.

– Какво ви е на ръката и къде е партньорът ви? Вие не ходехте ли все по двама?

– Нараних се, господин Кестър. Партньорът ми работи по друго направление от следствието. Много телевизия гледате там, във вашата малка къщичка. Тия глупости ги има само при ченгетата от телевизионния екран.

Бош изрече последното с усмивка, но вече беше отегчен от стария пазач. Кестър се обърна и погледна към къщичката, после отново към Бош.

– Видели сте светлината на екрана, а? Разбирам. Обаче... ъ... това е федерална собственост и не знам дали би трябвало да ви отварям без...

– Вижте какво, Кестър, знам, че сте на служба, и оттук никой не е бил уволнен може би откак Труман беше президент. Ако обаче ми създадете проблеми, ще ви създам и аз. Още във вторник сутринта ще пусна рапорт, че сте пили по време на дежурство. Това ще бъде първата ми

работа. Хайде сега да свършим с това. Отворете и няма да ви закачам. Просто трябва да погледна нещо на стената.

Бош разклати веригата. Кестър погледа тъпо катинара известно време, после извади от джоба си връзка ключове и отвори портала.

– Съжалявам – рече Бош.

– Аз все още си мисля, че това не е редно – рече Кестър гневно. – Какво общо може да има онзи черен камък с някакво убийство все пак.

– Може, и то много – рече Бош. Той се обърна и тръгна към колата си, но тогава си спомни, че беше прочел нещо за паметника. Върна се и каза: – Има една книга, в която се казва къде се намират имената на стената. Тя също ли е там горе?

Кестър доби изненадано изражение, което Бош можеше да види дори в тъмнината. Той каза:

– Не знам за никаква книга. Знам само, че хората от службата по поддръжка на парковете докараха онова нещо и го курдиха там горе. Даже разчистиха мястото с булдозер. Имат и човек, който стои при паметника в редовните часове за посещение. Него ще трябва да питате за книгата. А сега не ми задавайте въпроса къде е този човек, понеже аз дори името му не знам. Ще останете ли повечко, да оставя отключено, или ще свършите бързо?

– По-добре заключете. Ще ви се обадя, когато си тръгвам.

Бош вкара колата през портала, когато старият човек го отвори, а после се отправи нагоре по чакълената алея към паркинга на хълма. Виждаше тъмното сияние на стената, издигната на възвишението. Нямаше никаква светлина и мястото беше пусто. Той извади от жабката на колата едно фенерче и се отправи нагоре по склона.

Най-напред обходи с лъча цялата стена, за да добие представа за размера ѝ. Беше дълга двадесетина метра и скосена във всеки край. После Хари приближи толкова, че да може да разчете имената. Едно неочаквано чувство го завладя. Някаква неприязън. Откри, че съвсем не иска да види тези имена. Щеше да има твърде много, които беше познавал. По-лошото беше, че щеше да попадне на имена, които бяха принадлежали на хора, за които не знаеше, че са тук. Той развъртя фенерчето и видя една дървена поставка, направена да се слага върху нея книга. Също като онези, на които стояха библиите в църквите. Когато отиде дотам, видя, че на поставката нямаше нищо. Хората от службата по поддръжка на парковете сигурно си бяха взели указателя за всеки случай. Бош се обърна и погледна отново стената, чийто край се губеше в тъмнината. Провери в джоба си за цигари и откри, че има цял пакет.

Примири се, понеже беше очаквал да стане точно това. Щеше да се наложи да прочете всички имена. Знаеше го още преди да дойде. Запали цигара и насочи лъча на фенерчето към първата колона от стената.

Изминаха четири часа, преди да стигне до име, което беше на познат. Но не Майкъл Скарлети. Беше Дерийс Коулман, едно момче от Първи пехотен. Коулман беше първият познат на Бош, който беше загинал. Всички го наричаха Кефа. На ръката си имаше татуировка с надпис „Кеф“. Беше убит от свои, когато един двайсет и две годишен лейтенант беше дал грешни координати за въздушна атака в Триъгълника.

Бош се протегна и прекара ръка по буквите от името на мъртвия войник. Беше виждал да го правят по филмите и по телевизията. Представи си Кефа, седнал върху раницата си, със затыкната зад ухото цигара с марихуана.

Хари продължи да чете имената нататък, спирайки само за да запали нова цигара, докато всичките свършиха. През следващите четири часа той се натъкна на около три дузини имена, принадлежащи на войници, които беше познавал и знаеше, че са мъртви. Нямаше имена, които да го изненадат, затова страховете му в този аспект не се оправдаха. Обаче отчаянието дойде от нещо друго. В малката цепнатина между блоковете от изкуствен мрамор видя втъкната малка снимка на мъж в униформа. Човекът даряваше целия свят с широката си, лъчезарна усмивка. Сега обаче той беше само едно име върху стената. Бош извади снимката, задържа я в ръка и я обърна. Отзад пишеше: „Джордж, толкова ни липсва усмивката ти. С цялата ни любов, мама и Тери.“

Бош внимателно постави снимката обратно в цепнатината, чувстввайки се като нарушител на нещо много лично. Той се замисли за Джордж, човека, когото никога не беше познавал, и се натъжи. И сам не можа да си обясни защо. След малко продължи.

Накрая, след 58 132 имена, оставаше едно, което не беше видял. Майкъл Скарлети. Беше очаквал това. Бош вдигна очи към небето. На изток беше почнало да става оранжево и той започваше да усеща лекия ветрец, идещ откъм северозапад. На юг федералната сграда се извисяваше над линията на дърветата в гробището като гигантски надгробен камък. Бош беше объркан. Той вече не знаеше защо беше дошъл тук и дали това, което беше открил, имаше някакво значение. Беше ли Майкъл Скарлети все още жив? Беше ли съществувал изобщо? Това, което Еленър му разказа за мемориала, звучеше толкова истинско и вярно. Имаше ли някакъв смисъл всичко? Лъчът на фенерчето все повече отслабваше. Накрая той го угаси.

* * *

Бош подремна няколко часа в колата си на гробището. Когато се събуди, слънцето вече се беше издигнало високо в небето и той за първи път забеляза, че цялото гробище беше сякаш обсипано със знамена. До всеки гроб имаше малко американско знаме на дървена пръчка. Той подкара колата и се отправи бавно по тесните алеи, търсейки мястото, където щеше да бъде погребан Медоус.

Не беше трудно за откриване. Отстрани на една от просеките, които разделяха североизточната секция от останалото гробище, бяха спрени четири микробуса с микровълнови антени отгоре. Имаше също и няколко коли на медиите. Бош не беше очаквал толкова камери и репортери. Веднъж видял тълпата обаче, той установи друго: беше пропуснал обстоятелството, че в почивните дни бездруго новините бяха оскъдни. А пък работата с тунела, както беше отразена от медиите, все още беше гореща тема. Телевизионните вампири се нуждаеха от нещо прясно за вечерните новини.

Той реши да остане в колата и да наблюдава, докато късата церемония по полагането на сивия ковчег на Медоус бъде запечатана на целулоид. Тя се водеше от един опърпан пастор, който вероятно идваше от някоя черква из центъра. Нямахме истински опечалени освен няколко задължителни чиновници от службата за последно изпращане на вестерани. Почетна стража от трима души стоеше мирно отстрани.

Когато свършиха, пасторът натисна с крак педала на устройството за спускане на ковчега и той бавно започна да потъва. Камерите се съредоточиха върху това. После новинарските екипи се пръснаха в различни посоки да филмират други репортажи от различни точки в района на гробището. Бош разпозна няколко души, които му бяха навирали микрофони в лицето преди. Тогава той забеляза, че един от присъстващите, когото взе първоначално за опечален, бе самият Бремер. Репортерът от „Таймс“ си тръгна с бавна походка от гроба и се отправи към една от колите, спряна до алеята. Бош изчака, докато Бремер почти се изравни с колата си, и тогава свали прозорчето, за да му извика.

– А, Хари, аз мислех, че си в болницата.

– Реших да намина. Обаче не знаех, че ще бъде такъв цирк. Абе вие нямате ли нещо по-добро за вършене?

– Хей, аз не съм с тях. Тия са „свинари“.

– Какви?

– Телевизионни репортери. Така им викат в нашите среди. Та

значи, какво правиш тук? Не мислех, че толкова рано ще излезеш.

– Избягах. Защо не седнеш при мен да си поговорим. – После, сочейки телевизионните репортери, Бош каза: – Може да ме видят тук и да ни нападнат.

Бремер заобиколи и влезе в колата. Бош потегли по алеята, водеща към западната секция на гробището. Спря под сянката на един клонест дъб, откъдето се виждаше Виетнамският мемориал. Наоколо имаше малко хора, повечето мъже и предимно сами. Те всички гледаха черния камък и мълчаха. Някои носеха стари маскировъчни якета с отпранни ръкави.

– Видя ли вестниците и телевизията как са отразили онази работа? – запита Бремер.

– Не още. Но чух какво ще бъде изнесено.

– И?

– Глупости. Поне по-голямата част.

– Я кажи?

– Ще ти кажа, пък ти си знаеш.

Бремер кимна. Познаваха се доста отдавна. Нямахше нужда Бош да иска обещания, а журналистът да навлиза в подробности върху различията между изявления на четири очи, речи за пред обществеността и такива, които стават само да помислиш върху тях. Бяха си изградили здраво доверие през годините.

– Има три неща, които трябва да провериш – рече Бош. – Никой не е попитал за Люис и Кларк. А те не участваха в нашето наблюдение. Работеха за Ървинг от ОВР. Веднъж като разбереш това-онова по въпроса, притисни ги да ти обяснят какво са правили онези двамата там.

– А те какво са правили?

– Това ще трябва да научиш от някой друг. Знам, че си имаш още източници в управлението.

Бремер си водеше бележки в един тесен дълъг тефтер със спирала – от онези, които винаги издават репортера. Докато пишеше, кимаше с глава.

– Второ, открий нещо за погребението на Рурки. Сигурно ще го изкарат вън от щата. Някъде, където ще бъде достатъчно далеч, та местните медии да не могат да изпратят хора. Ти обаче все пак изпрати човек. Някой с камера. Вероятно той ще се окаже единственият такъв там. Почти като днешното полагагане. Това трябва да ти подсказва нещо.

Бремер вдигна поглед от тефтера.

– Искаш да кажеш, че няма да има погребение като за герой?

Казваш, че Рурки бил замесен в цялата работа или че той я е осрал? Божичко, та Бюрото и ние, хората от медиите, направихме от тоя тип същински национален герой.

– Аха. Е, вие сте му дали живота след смъртта, вие ще му го отнемете, предполагам.

Бош се вгледа в него за момент, преценявайки колко би било безопасно да му каже. За момент почувства един порив да разкаже на Бремер всичко, което знаеше, и да прати по дяволите Ървинг и казаното от него. Обаче не го направи. Успя да се въздържи.

– А какво е-третото нещо? – запита Бремер.

– Намери военните досиета на Медоус, Рурки, Франклин и Делгадо. Това ще ти помогне да свържеш всичко. Те са били във Виетнам по едно и също време, в една и съща служба. Оттам започва цялата тая история. Когато се добереш дотам, обади ми се и аз ще се опитам да попълня празнините, които ти не си успял.

В този момент изведнъж Бош се чувства уморен от цялата шарлада, дирижирана от неговото управление и ФБР. Мисълта за онова момче – Шаркай – продължаваше да го спохожда. С нея се връщаше и гледката с лежащия по гръб Шаркай. Главата, отметната под неестествен ъгъл, кръвта... Щяха да прескочат и неговия случай, сякаш не беше съществувал изобщо.

– Има и едно четвърто нещо – рече той. – За едно хлапе.

Когато завърши историята с Шаркай, Бош запали мотора на колата и откара Бремер обратно до алеята с неговата собствена кола. Телевизионните репортери си бяха отишли от гробището и един човек буташе пръстта в гроба на Медоус, а друг до него се подпираше на лопатата и го наблюдаваше.

– Вероятно ще трябва да си търся работа, след като излезе статията ти – рече Бош, докато гледеше гробарите.

– Няма да показвам никъде, че това, което изнасям, съм го научил от тебе. Освен това, когато се добера до военните досиета, те сами ще заговорят. Мисля, че ще успея да изкопча нещичко и от официалните говорители на управлението, та ще наглася нещата, сякаш това, което изнасям, е дошло от тях. И накрая ще добавя: „Детектив Хари Бош отказва да коментира случая.“ Харесва ли ти така?

– Ще ми трябва нова работа, когато излезе статията.

Бремер остана загледан в детектива за по-дълго време.

– Ще отидеш ли до гроба?

– Може би. След като ме оставиш сам.

– Тръгвам. – Той отвори вратата на колата и слезе, но после се обърна и се наведе към Бош.

– Благодаря ти, Хари. Ще стане хубава статия. На доста хора ще им затреперят гащите.

Бош погледна репортера и тъжно поклати глава.

– Не, няма.

Бремер се вторачи в Бош, почувства се неловко и му махна с ръка. После затвори вратата на колата на Хари и се отправи към своята. Репортерът не беше ръководен от някакво чисто чувство за справедливост или от ролята си на куче пазач на обществото. Той просто искаше такава история, каквато другите репортери нямат. Бремер мислеше за това и може би за книгата, която щеше да издаде по-късно, за телевизионния филм, за парите и славата, подхранваща човешкото его. Именно това бяха неговите мотиви, а не гневът, който накара Бош да му разкаже историята. Бош знаеше това и го прие. Такъв беше пътят, по който ставаха нещата в живота.

Той продължи да гледа как гробарите довършват работата си. След известно време слезе от колата и приближи гроба. Отстрани на знаменцето имаше малък букет цветя. Те бяха от службата за погребване на ветерани. Бош гледаше гроба и не знаеше какво трябва да изпитва. Може би някакво сантиментално чувство или пък угризения. Медоус беше влязъл под земята този път завинаги. Бош погледа още малко, после вдигна очи и видя федералната сграда. Тръгна в тази посока. Чувстваше се като призрак, излязъл от гроба да дири справедливост. Или по-скоро мъст.

* * *

Ако беше изненадана, че тъкмо Бош е позвънил на вратата, Еленър Уиш не го показа. Хари беше извадил значката си пред пазача на първия етаж и той му беше посочил асансьора. През почивните дни нямаше служител в приемната. Еленър му отвори. Беше облечена в избелели джинси и бяла блуза. На колана ѝ нямаше оръжие.

– Мислех си, че ще дойдеш, Хари. Беше ли на погребението?

Той кимна, но не направи никакво движение към вратата, която тя държеше отворена. Еленър го погледа известно време и веждите ѝ се извиха, за да ѝ придадат онова прекрасно любопитно изражение.

– Хайде де, ще влезеш ли, или ще стоиш отвън цял ден?

– Мислех си дали да не се разходим. Да поговорим насаме.

– Трябва да си взема електронната карта, за да мога после да вляза.

– Тя понечи да се обърне, но спря и рече: – Съмнявам се да си чул това, понеже още не е съобщено официално, обаче са намерили диамантите.

– Какво?

– Да. Установили са, че Рурки е ходил до някакво хранилище за ценности в Хънтингтън Бийч. Намерили са разписки отнякъде. Тази сутрин получиха съдебно решение и отвориха сейфа му. Слушах всичко по радиостанцията. Казаха, че имало стотици диаманти. В момента търсят човек да ги оцени. Оказахме се прави, Хари. Наистина бяха диаманти. Ти беше прав. Намерили са също и другите неща от личните сейфове на „Уестленд Нешънъл“. Били в друга касета. Рурки не се е отгървал от тях. Собствениците им ще си ги получат обратно. Ще има пресконференция, но се съмнявам, че ще кажат на кого са принадлежали двата сейфа.

Той само кимна и Еленър изчезна навътре през вратата. Бош се отпрати към асансьорите и натисна копчето, докато я чакаше. Когато излезе, тя носеше чантата си. Направи му впечатление, че нямаше оръжие. И за момент се притесни от това, че подобно нещо го беше впечатлило. Мълчаха, докато се спускаха надолу, и излязоха навън от сградата. После тръгнаха по тротоара на запад, към „Уилшайър“. Бош претегляше думите си, питайки се дали откриването на диамантите значеше нещо. Изглежда, тя чакаше Хари да започне пръв и се чувстваше някак неудобно.

– Харесва ми тая синя превръзка – каза Еленър накрая. – Как се чувстваш все пак? Изненадана съм, че са те пуснали оттам толкова скоро.

– Просто си тръгнах. Добре съм. – Той спря, за да пъкне цигара в устата си. Беше си купил цял нов пакет от автомата във фоайето. Използва запалката си, за да запуши.

– Знаеш ли какво – рече тя. – Сега е много подходящо да ги напусна тези и да започна някъде едно ново начало.

Той не обърна внимание на казаното, само пое дълбоко от дима.

– Еленър, разкажи ми за брат си.

– За брат ми ли? Нали ти разказах.

– Да, ама искам да го чуя пак. За това, което се е случило с него и с тебе, когато си посетила стената във Вашингтон. Ти каза, че нещо в тебе се е променило. Какво точно?

Стигнаха „Уилшайър“. Бош посочи към другата страна на улицата и се отпратиха към гробището.

– Оставих колата ей там. Ще те закарам после обратно.

– Не обичам гробищата. Казах ти вече.

– Че кой ги обича?

Минаха през отвора в живия плет и шумът на уличното движение утихна. Пред тях се ширна зеленото пространство с бели камъни и американски знаменца.

– Моята история прилича на хилядите други – каза тя. – Брат ми замина за там и не се върна. Това е всичко. А после, разбираш, когато посетих мемориала... Е, изпълних се с много и най-различни усещания.

– И гняв ли?

– Да, имаше и гняв.

– Възмущение?

– Да, предполагам. Не съм сигурна. То беше нещо съвсем лично. Какво ти става, Хари? Какво общо има това с... с всичко останало?

Намираха се на алеята, която минаваше покрай редиците от бял камък. Бош я водеше към мемориала.

– Ти ми каза, че баща ти бил военен. Научихте ли подробности за това, което се е случило с брат ти?

– Той научи, обаче двамата с майка ми не ми казаха никога нищо. С подробности, искам да кажа. Само чух от тях, че щял да си дойде скоро, пък и бях получила писмо от него, в което казваше същото. И после, май беше след една седмица, казаха, че бил убит. Така или иначе, не се прибра вкъщи повече. Хари, нима искаш да ме накараш да почувствам... Какво всъщност искаш? Не разбирам нищо.

– Разбираш, Еленър, разбираш.

Тя спря и се загледа в земята. Бош забеляза как цветът на лицето ѝ се промени към по-блед. В изражението ѝ се появи някакъв нюанс на смирение. Беше прикрит, но присъстваше. Подобно на лицата на майките и съпругите, на които беше съобщавал за починали техни роднини. Нямахме нужда да им казваш, че някой е мъртъв. Още с отварянето на вратата знаеха за какво се отнася. А сега лицето на Еленър Уиш издаваше, че е наясно: Бош знае тайната ѝ. Тя вдигна поглед и го отправи някъде встрани от него. Очите ѝ спряха на блестящия черен мемориал под слънцето на хълма.

– Това е, нали? Доведе ме тук да видя мемориала.

– Предполагам, мога да те помоля да ми покажеш къде е името на брат ти. Обаче и двамата знаем, че го няма там.

– Не... Няма го.

Тя стоеше като омагьосана при вида на мемориала. Бош можеше да определи по лицето ѝ, че онази непробиваема твърдост беше изчезнала. Тайната ѝ напираше да излезе.

– Я сега ми разкажи всичко, както е – рече той.

– Наистина имах брат и той умря. Никога не съм те лъгала, Хари. Всъщност никога не съм ти казала, че е бил убит там отвъд. Казах, че не се върна, и така беше. Това е истина. Той умря в Лос Анджелис, на път за вкъщи. Беше през 1973.

Тя очевидно се беше отнесла в спомени. След малко се върна:

– Забележително, нали? Искам да кажа, да преживееш цялата война, а после да не успееш да стигнеш до вкъщи. Някак си няма смисъл. Имал е два дена престой в Лос Анджелис по пътя обратно към Вашингтон и към посрещането като герой, което щяхме да му отредим. Беше му уредена и хубава служба от татко в Пентагона. Само че го намериха в един бордей в Холивуд. Иглата беше все още в ръката му. Хероин.

Тя погледна Бош в очите, после отмести поглед отново.

– Всичко изглеждаше точно така, но не беше. Работата със „свръхдозата“ беше нагласена, а той е бил убит. Точно както Медоус много години по-късно. И брат ми беше отписан, също както и Медоус.

Бош си помисли, че тя може да се разплаче. Трябваше да успее да я задържи на ръба, за да чуе историята докрай.

– Какво, Еленър? Какво общо има с Медоус?

– Нищо – рече тя и се обърна назад, в посоката, откъдето бяха дошли.

Сега вече лъжеше. Той беше сигурен, че има нещо общо. В стомаха му се появи едно неприятно усещане, че цялата работа се въртеше около нея. Спомни си за маргаритките, които му беше изпратила в болницата. Музиката, която слушаха в нейния апартамент. Как го беше намерила в тунела. Твърде много съвпадения имаше.

– Всичко е било част от твоя план – каза той.

– Не, Хари.

– Еленър, откъде знаеше, че има маргаритки на склона под моята къща?

– Видях ги, когато...

– Ти ме посети през нощта. Спомняш ли си? Не би могла да видиш нищо под верандата. – Той изчака последните му думи да предизвикат някакъв ефект. – Ти си била там и преди, Еленър. Когато аз се занимавах с Шаркай. А после, когато ме посети нея нощ, всъщност не е било посещение, а проверка. Също и обаждането по телефона със затварянето. Ти си била. Ти си поставила и „буболечката“ в телефона ми. Цялата работа е... Защо просто не ми разкажеш всичко?

Тя кимна, без да го погледне. Хари не можеше да откъсне очи от нея. Еленър се посъвзе и започна:

– Имал ли си някога нещо, което да ти бъде като смисъл на живота, като причина да съществуваш? Всеки има някаква неизменна истина под обвивката си. За мен това беше брат ми. Той и неговата саможертва. Така се отнесох към смъртта му: превърнах я в смисъл на живота си, какъвто беше самият той за мен приживе. Направих от него герой. И това усещане съхранявах в себе си и го браних. Изградих около крехкото семе твърда черупка, поливах го с обожанието си и растейки, то се превърна в част от мен. По-голямата част. То порасна и стана дърво, което засенчи живота ми. И тогава изведнъж един ден всичко изчезна. Истината се оказа фалшива. Дървото беше отсечено, Хари. Нямаше вече сянка. Само едно ослепително слънце.

Тя замълча за момент и Бош започна да я изучава. Изведнъж беше станала толкова крехка, че му се прииска да я постави да седне, преди да се е свлякла на земята в припадък. Тя се прихвана с едната ръка за лакътя, а с другата докосна устните си. Той вече беше разбрал какво искаше да му каже.

– Не си знаела, нали? – рече Бош. – Родителите ти... Никой не ти беше казал истината.

Тя кимна.

– Израснах, мислейки си, че той е моят герой, както ми бяха казали мама и татко. Те са искали да ме предпазят и ме излъгали. Обаче откъде са могли да знаят, че един ден ще бъде издигнат мемориал и на него ще бъде изписано всяко име... освен това на брат ми.

Тя замълча, но този път Хари я изчака.

– Един ден преди няколко години посетих мемориала. Отначало си помислих, че може да е някаква грешка. Там имаше и една книга с азбучен указател на имената. Нямаше го и в нея. Никакъв Майкъл Скарлети. Започнах да се карам на хората от службата по парковете: „Как може да пропуснете някой и да не запишете името му в книгата?“ Прекарах целия ден в четене на имената върху стената. Прочетох ги всичките. Искях да им докажа, че бяха сбъркали. Обаче... Него го нямаше, и толкова. Не можех... Знаеш ли какво е да прекараш почти петнайсет години от живота си, вярвайки в нещо, да изградиш всичко около един-единствен, сияен факт, а после... Да откриеш, че през цялото време истината е била като растящо отвътре раково образувание?

Бош избърса сълзите по бузите ѝ с ръка. Доближи лицето си до нейното.

– И какво направи, Еленър?

Юмрукът пред устните се сви, кокалчетата ѝ побеляха. Бош

забеляза една пейка на пътеката, подхвана я и се отпавиха натам.

– Цялата тази работа – рече той, когато вече бяха седнали. – Не разбирам, Еленър. Всичко това... Ти си била... Искала си нещо като отмъщение срещу...

– Справедливост. Не отмъщение, не разплата.

– Има ли разлика?

Тя не отговори.

– Каж ми какво направи.

– Притиснах родителите си и най-после те ми казаха за Лос Анджелис. Прерових всичките си неща от него и намерих едно писмо, последното му писмо. Все още го пазах сред нещата си в къщата на родителите ми, но бях забравила за него. Ето го.

Тя отвори чантата си и извади оттам портмоне. Бош забеляза вътре гумената дръжка на пистолета ѝ. Тя отвори портмонето и извади един сгънат на две лист от тетрадка. Внимателно го разгърна, за да го прочете той. Хари не го докосна.

Ели,

Толкова малко ми остава вече да седя тук, че сякаш усещам вкуса на сладководните раци. Ще се прибера вкъщи до две седмици. Най-напред трябва да спра в Лос Анджелис, за да изкарам едни пари. Ха-ха! Имам си един план (но не казвай на С). Трябва да доставя една „дипломатическа“ пратка в Лос Анджелис. Обаче сигурно има начин да постъпя и по-добре с нея. Когато си дойда, може да отидем пак до Поконос, преди да трябва да се върна на работа за „военната машина“. Знам какво си мислиш, но не мога да кажа на С. „не“. Ще видим как ще потръгне. Едно нещо е сигурно, че се радвам, дето напускам това място. Прекарах в джунглата цели шест седмици, преди да чуя малко рокендрол тук, в Сайгон. Не искам да се върна обратно, затова се лекувам от дизентерия. (Питай С. какво е това, ха-ха!) Просто трябва да хапна малко ресторантска храна в този град и симптомите се появиха. Ами това е всичко засега. Добре съм и скоро ще си бъда у дома. Пригответи капаните за раци.

С любов, Майкъл

Тя сгъна внимателно писмото и го прибра.

– Какво е това „С“? – запита Бош.

– „Стареца“.

– Аха.

Тя беше дошла малко на себе си. Лицето ѝ добиваше отново онова твърдо изражение, което Бош беше видял първия ден, когато я срещна. Очите ѝ се отпавиха към лицето му, оттам към гърдите и ръката в превръзката.

– Нямам микрофони по себе си, Еленьър – рече той. – Тук съм заради себе си. Искан да разбера всичко заради мен самия.

– Не гледах за това – рече тя. – Знаех, че няма да носиш микрофон. Мислех си за ръката ти. Хари, ако ми вярваш вече за нещо, ако въобще можеш, то повярвай ми, когато ти казвам, че не съм искала някой да пострада. Не, никой не трябваше да пострада... Всички трябваше да загубят, но това беше всичко. След онзи ден – при мемориала – започнах да търся, да ровя и накрая открих какво се беше случило с брат ми. Използвах Ърнст във Външните работи, Пентагона, баща си, използвах каквото можах и открих всичко за брат си.

Тя потърси очите му, но той предпочете да-скрие какви мисли се таяха зад тях.

– И?

– И всичко беше, както ти го разказа Ърнст. Някъде към края на войната тримата капитани, триадата, започват да вземат все по-дейно участие в пренасянето на героин към Щатите. Един от каналите е бил Рурки и неговите хора от посолството – военната полиция. В това число Медоус, Делгадо и Фраюшин. Търсели са по баровете из Сайгон такива, които пребивават за кратко време, и са им отправяли предложение: няколко хиляди долара, за да прекарат запечатана дипломатическа пратка през митницата. Нищо повече. Те са могли да им издействат временен статут на куриери, да ги качат на самолета и някой да ги чака в Лос Анджелис, за да получи пратката. Брат ми е бил един от тези, които са приели предложението... Обаче Майкъл си имал свой собствен, план. Не е било необходимо да си гений, за да се досетиш какво пренасяш. Сигурно си е помислил, че ще може да се добере дотук, а после да направи хубавичка сделка с някой друг. Не знам колко добре е бил измислил всичко и дали е стигнал донякъде, но това вече няма значение. Намерили са го и са го убили.

– „Те“ ли?

– Не знам кой. Сигурно хора, които са работили за капитаните. И за Рурки. Изглеждало е отлично. Той бива убит по един начин, чрез който са могли да накарат всички – и армията, и семейството му, и който и да е – да си мълчат. Случаят е бил „изяснен“ набързо, и толкова.

Бош седеше до нея, докато тя разказваше останалата част от историята, и не я прекъсна, докато не свърши.

Тя каза, че първият, когото открила, бил Рурки. И той, за нейна изненада, работел в Бюрото. Тя използвала някакви връзки и се прехвърлила от Вашингтон в неговия екип. Последното ѝ име било различно от това на брат ѝ. Рурки така и не разбрал коя е тя. След това лесно открила Медоус, Франклин и Делгадо, които били по затворите. Нямамо къде дай избягат.

– Рурки беше ключът към всичко – рече тя. – Започнах да работя върху него. Предполагам, ти би казал, че съм го прельстила със своя план.

Бош почувства как нещо се скъса вътре в него, някакво последно чувство към нея.

– Съвсем ясно му показах, че искам да направя голям удар. Знаех, че ще си падне, понеже той винаги е бил корумпиран, още от онова време. А беше и алчен. Една нощ ми разказа за диамантите, кой е помогнал на ония двамата за кутиите им, пълни с диаманти. Оттук нататък не беше трудно да планираме цялата работа с Бин и Тран. Рурки вербува другите трима и използва някакви свои връзки, за да им издейства предсрочно освобождаване и изпращане в „Рота Чарли“. Планът беше отличен и Рурки си мислеше през цялото време, че всъщност е негов. Точно това го правеше отличен за мен. Накрая щях да изчезна с цялото съкровище. Бин и Тран щяха да бъдат лишени от това, което бяха събирали през целия си живот, а другите четирима щяха да вкусят насладата от най-големия удар в живота си, а после щяха да изгубят всичко. Това щеше да е най-добрият начин да ги нараня. Обаче никой извън кръга на виновните не трябваше да пострада... Просто така стана.

– Медоус задържа гривната – рече Бош.

– Да. Задържа я. Аз я видях в списъка със заложили вещи, който получихме от ЛАПД. Такива списъци се получаваха редовно, но въпреки това изпаднах в паника. Списъците отиваха до всички екипи, които се занимават с кражби в страната. Помислих си, че може да бъде забелязана от някого, да бъде дръпнат Медоус и той да изпее всичко. Казах на Рурки и той също изпадна в паника. Изчака, докато понапреднат с втория тунел, след което заедно с другите двама притиснаха Медоус. Аз не бях там.

Очите ѝ бяха фиксирани върху някаква далечна точка. В гласа ѝ вече нямаше никакво вълнение. Говореше равно и спокойно. Нямаше нужда Бош да я подканва. Останалото излезе само от нея.

– Не бях там – повтори тя. – Рурки ми се обади. Каза ми, че Медоус, както знаеш, е умрял, без да им даде разписката за заложната къща. Той каза, че щял да го направи да изглежда като свръхдоза. Копелето наистина си призна, че познавал хора, които са го правили и преди, много, много отдавна, и са се измъкнали. Разбираш ли? Говореше за брат ми. Когато чух това от него, вече бях убедена, че постъпвам правилно... Все пак се нуждаеше и от моята помощ. Бяха претърсили жилището на Медоус, но не бяха открили разписката. Това означаваше, че Франклин и Делгадо трябваше да разбият заложната къща и да вземат обратно гривната. Рурки поиска да му помогна за трупа на Медоус. Не знаеше какво да прави с него.

Тя знаела от досието му, че е бил прибиран за скитничество при язовира. Ней било трудно да убеди Рурки, че там е най-доброто място да оставят трупа.

– Знаех обаче, че язовирът е в района на холивудския участък и ако не получиш ти повикването, то поне ще чуеш за случая и ще проявиш някакъв интерес, след като Медоус бъде идентифициран. Разбираш ли, аз знаех за теб и Медоус. А пък Рурки се беше побъркал съвсем. Ти беше спасителната сламка, ако се наложеше да нареже всичко и да ги предам. Не можех да оставя Рурки да се измъкне отново.

Тя огледа разсеяно редицата от каменни гробове и вдигна ръка, но после я отпусна обратно в скута си. Още един жест на примирение.

– После поставихме тялото му в джипа и го покрехме с едно одеяло, а Рурки се върна обратно в къщата да направи един последен оглед. Аз останах навън. Намерих една манивела отзад. Взех я и ударих пръстите на Медоус с нея. Така някой щеше да разбере, че е убийство. Спомням си съвсем ясно звука, когато се счупиха костите. Така изпращахя, че си помислих дали и Рурки не е чул...

– Ами Шаркай? – запита Бош.

– Шаркай... – Тя изрече името му разчленено, сякаш за първи път се опитваше да го произнесе. – След разпита му казах на Рурки, че момчето не беше видяло лицата ни при язовира. То дори е помислило, че аз съм мъж. Обаче направих грешка, споменавайки как сме обсъждали неговото хипнотизиране. Макар че те бях спряла и вярвах, че няма да го направиш без мен, Рурки не ти се довери. И свърши тази работа с Шаркай. Когато после ни извикаха там и го видях, аз...

Тя не довърши, но Бош поиска да узнае всичко.

– Ти какво?

– По-късно се скарах на Рурки и му казах, че се отказвам от всичко,

понеже е излязъл извън контрол и убива невинни хора. Той отговори, че нямало как да спрем сега, понеже Франклин и Делгадо вече били в тунела и нямал връзка с тях. Когато вкарали вътре взривните материали, те изключили радиостанциите си. Иначе било рисковано. Той каза, че нямало как да спрем, без да се пролее още кръв. После, през следващата нощ почти бяхме прегазени. Това е бил Рурки, сигурна съм.

Еленър разказа как двамата продължили да играят играта на безгласно недоверие и съмнение след това. Проникването в „Бевърли Хилс Сейф ен Лок“ продължило по плана, а Рурки отклонил Бош и всички други, които са предложили да се спусне екип под земята. Трябвало да остави Франклин и Делгадо да извършат всичко докрай, макар вече да нямало никакви диаманти в личния сейф на Трап. Рурки не искал дори сам да слезе долу, за да ги предупреди.

Еленър най-после довършила играта, когато последвала Бош долу в тунелите и убила Рурки. Той гледал нея, докато се свличал по стената надолу към черната вода.

– И това е цялата история – рече тя тихо.

– Колата ми е в тази посока – каза Бош, ставайки от пейката. – Сега ще те закарам обратно.

Стигнаха до колата му на алеята и Бош забеляза как погледът ѝ се плъзна по прясно изкопаната пръст върху гроба на Медоус, преди да се качи вътре. Той се запита дали Еленър беше гледала от федералната сграда, докато ковчегът се спускаше надолу. Подкарвайки към изхода, Хари запита:

– Защо не си могла да се откажеш? Това, което се е случило с брат ти, е било в друго време, на друго място. Защо не се откажа?

– Нямах представа колко пъти съм си задавала този въпрос и колко пъти не съм могла да си отговоря. Дори и сега не знам.

Спряха на светофара на „Уилшайър“ и Бош се питаше какво да прави по-нататък. За пореден път тя прочете мислите му и усети обзела-та го нерешителност.

– Ще ме арестуваш ли сега, Хари? Трудно ще ти бъде да докажеш нещо. Всички са мъртви. А може да заприлича, сякаш си бил замесен и самият ти. Ще поемеш ли този риск?

Той не отговори. Светна зелено и Бош подкара нататък, към федералната сграда. Спря до бордюра пред градинката със знамената.

– Ако за теб има изобщо някакво значение – рече тя, – това, което се случи между нас, искам да знаеш, че не е било част от някакъв план. Не съм сигурна дали някога ще повярваш, но исках да ти кажа...

– Недей – рече той. – Не казвай нищо за това. Измина малко време, през което между тях се настани неловка тишина.

– И просто ще ме оставиш да си тръгна ли?

– Мисля, че най-добре за тебе ще бъде да си признаеш, Еленър. Намери си адвокат и се предай. Кажй им, че си нямала нищо общо с убийствата. Разкажи им историята с брат ти. Те са разумни хора и ще предпочетат всичко да остане вътре, за да избягнат скандала. Прокурорът едва ли ще те подведе за убийство, а и Бюрото ще се застъпи.

– А ако не се предам? Ти ще им кажеш ли?

– Не. Както спомена, аз съм твърде вътре във всичко. Никога не биха повярвали на това, което мога да им съобщя.

Той се замисли. Не би искал да каже това, което щеше да каже след малко, ако не беше уверен, че наистина го мисли. И че би го направил.

– Не, няма да им кажа... Обаче ако не чуя до няколко дни, че си признала, ще кажа на Бин. Също и на Тран. А на тях няма да има нужда да доказвам каквото и да е. Просто ще им разкажа историята с всички подробности, а те ще ми повярват. И знаеш ли тогава какво ще направят? Ще постъпят също като преди. Ще се направят, че не разбират за какво става дума и ще ме изгонят. Но след това ще подгонят теб, Еленър, в преследване на същата справедливост, каквато ти търсеше за брат си.

– Ще го направиш ли, Хари?

– Казах вече. Давам ти два дена да се предадеш. После отивам при вьетнамците.

Тя го гледаше в очите и болезненото изражение на лицето ѝ сякаш питаше защо. Хари отговори:

– Някой трябва да поеме отговорността за Шаркай.

Еленър отвърна поглед, постави ръка върху дръжката на вратата и се загледа през прозореца към знамената, които бризът откъм Санта Ана вееше леко. Не се обърна към него, когато каза:

– Е, значи съм сбъркала с теб.

– Ако имаш предвид случая с Кукловода, отговорът е „да, ти сбърка с мен“.

Тя го погледна и вяло се усмихна, докато отваряше вратата. Наведе се и бързо го целуна по бузата.

– Сбогом, Хари Бош.

После слезе от колата, застана на тротоара и се загледа в него. Поколеба се известно време, след което затвори вратата. Хари подкара и докато се отдалечаваше, хвърли един поглед в огледалото за обратно

виждане. Тя все още стоеше на тротоара. Стоеше и се вираше към земята като някой, който е изтървал нещо в канала. След това той повече не погледна назад.

ЕПИЛОГ

На следващия ден – след Деня на загиналите Хари Бош се върна в медицинския център „Мартин Лутър Кинг“, където бе строго порицан от своя доктор и както му се стори, онзи изпита някакво перверзно удоволствие да свали сам превръзката, която Хари си беше направил у дома, и после, използвайки някакъв щипещ разтвор, да промие раната на рамото му. Там остана да почива два дни, след което бе закараен в хирургията, където му оправиха мускула, който куршумът беше отделил от костта.

На втория ден след операцията помощник-сестрата му остави за малко един брой от „Лос Анджелис Таймс“ от предишния ден. Статията от Бремер беше на първа страница, придружена от снимка на свещеник, застанал пред един самотен ковчег на гробището в Сиракуза, щата Ню Йорк. Това беше ковчегът на специалния агент от ФБР Джон Рурки. Само по снимката Бош не може да прецени дали на това погребение имаше повече опечалени, макар и хора от пресата, отколкото при Медуос. Но той захвърли статията, след като прочете първите няколко реда и установи, че нямаше нищо за Еленър Уиш.

На следващия ден имаше посетител. Лейтенант Харви Паундс каза на Бош, щом се възстанови, да се яви в холивудския участък. Паундс рече, че и двамата нямали никакъв избор в случая. Заповедта била дошла от шестия етаж на „Паркър Сентър“. Лейтенантът нямаше какво друго да каже, а и изобщо не спомена за статията във вестника. Хари посрещна новината с усмивка и кимане, без да издаде и най-малката частица от онова, което чувстваше и мислеше.

– Разбира се, всичко си зависи от теб лично... Дали ще можеш да издържиш физическия тест, когато те пуснат докторите отгук – добави Паундс.

– Разбира се – рече Бош.

– Знаеш ли какво, Бош, някои служители с охота биха приели да се пенсионират поради инвалидност при изплащане на осемдесет процента от заплатата им. Ти би могъл да си намериш работа в частния сектор и да си живееш прекрасно. Заслужаваш го.

Аха, каза си Хари, ето значи причината за посещението.

– Това ли иска от мен управлението, лейтенанте? – запита той. – Вие посредник ли сте?

– Не, разбира се. Управлението иска да постъпиш както ти си решиш, Хари. Аз не искам да се възползвам от ситуацията, ами просто, нали разбираш, казвам ти да си помислиш. Чувам, че бизнесът на частните детективи през деветдесетте вървял добре. Вече никой на никого няма доверие. Днешните хора задължително проучват миналото на онези, за които ще се женят – от медицинска, от финансова, че и от емоционална гледна точка.

– Това не ми прилича на работа за мен.

– Значи ще се върнеш в отдел „Убийства“, така ли?

– Веднага, щом премина теста.

На следващия ден дойде друг посетител. Този път беше очакван. Жената беше прокурор от Върховния съд на САЩ и се казваше Чейвс. Тя искаше да разбере всичко във връзка с нощта, когато беше убит Шаркай. Тогава Бош разбра, че Еленър Уиш се бе предала.

Той каза на прокурорката, че е бил заедно с Уиш, потвърждавайки алибито ѝ. Чейвс отговори, че просто трябвало да провери, за да бъде сигурна, преди да предприеме каквото и да е. Зададе още няколко въпроса по случая, после стана да си ходи.

– Какво ще стане с нея? – запита Бош.

– Не мога да обсъждам това, детективе.

– Ами извън протокола?

– Извън протокола, тя вероятно ще получи някоя и друга година, но едва ли ще е за дълго. Има условия всичко да мине тихо и мирно, без да се вдига шум. Пък и тя се е предала сама, дала е пълни сведения по случая, а и както изглежда, не е била пряко отговорна за смъртните случаи. Ако питате мен, ще се измъкне от това много лесно. Най-много да получи тридесет месеца при облекчен режим.

Бош кимна и Чейвс си отиде.

Хари също си тръгна на следващия ден. Получи шестседмична домашна отпускат за възстановяване, преди да се яви отново в участъка на „Уилкокс“. Когато пристигна в къщичката си на „Удроу Уилсън“, намери в пощенската кутия едно известие за колетна пратка. Той отиде в пощенската станция и получи срещу жълтото листче голям плосък пакет от кафява амбалажна хартия. Не го отвори, докато не се прибра вкъщи. Беше от Еленър Уиш, макар да не пишеше. Хари разбра това, понеже в пакета имаше нещо, което той вече познаваше. След като разкъса опаковката и найлоновия плик под нея, той намери вътре поставена в рамка репродукция от картината на Хопър „Нощни птици“. Това беше същата картина, която беше видял над канапето у Еленър през първата нощ,

когато беше с нея.

Бош окачи репродукцията в антрето, близо до входната врата, и от време на време спираше да я погледа, когато влизаше вкъщи след уморителната работа. Тя не престана да го очарова, както и да възкресява спомена му за Еленър Уиш. Тези тъмни краски, тази крещяща самота. И мъжът, който седеше там с лице в сянката. Аз съм този мъж, щеше да си мисли Хари Бош всеки път, когато погледнеше картината.

КРАЙ

© 1992 Майкъл Конъли
© 1995 Галин Йорданов, превод от български

Сканиране, разпознаване и редакция: ???
Допълнителна редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Майкъл Конъли. Черното ехо
Първо издание
„Атика“, София, 1995

Преведе от английски Галин Йорданов
Библиотечно оформление и корица – Тандем G
Предпечатна подготовка: „Атика“
Печат: „Образование и наука“.
27 печатни коли.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8155>]